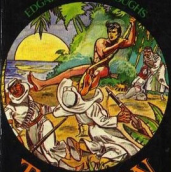

EDGAR RICE BURROUGHS

TARZAN

FIA

Szkennelte, javította, tördelte: Dr. Kiss István; 2000.

1. A titokzatos óriásmajom

A Marjorie W. hosszú csónakja az árapállyal sodródott lefelé az Ugambi széles hátán. A legénység lustán élvezte a pihenőt a fáradságos evezés után. Három mérföldjük volt még hátra a Marjorie W.-ig, amely indulásra készen csak azt várta, hogy felkapaszkodjanak a fedélzetére, és a daruval felhúzzák a helyére a csónakot. Az álmodozó vagy beszélgető emberek figyelmét egyszer csak kísérteties látvány keltette föl a folyó északi partján. Különös férfi állt ott: vézna karjait az égnek emelte, s rekedtes fejhangon kiáltozott.

- Ő meg mit magyaráz? - szólalt meg az egyik matróz.

- Fehér ember! - dünnyögte az első tiszt, majd odaszólt a többieknek: - Ragadjátok meg a lapátot, fiúk, odaavezünk, oszt megnézzük, mit akar.

A part közelébe érve egy csontig lesoványodott alakot pillantottak meg. Gyér, ősz haja csomókban tapadt össze a fején. Vézna, meggörbült testét egyetlen ágyékkötő fedte. Beesett, himlőhelyes arcán könnyek gördültek alá. Különös, érthetetlen nyelven hadart valamit.

- Tán oroszúl beszél - kockáztatta meg az első tiszt. - Ért angolul? - kiáltott oda a férfinak.

Az bölintott, és most már tört angolsággal, meg-megakadva, mint aki sok-sok éve nem használta ezt a nyelvet, arra kérte őket, hogy vigyék el magukkal erről a rettenetes vidékről.

A csónakban az idegen elmesélte megmentőinek a maga szájalmat keltő történetét arról a nélkülözésekkel, viszontagságokkal és gyötrelmekkel teli, több mint tíz éven át tartó időszakról, amelyet itt töltött. Hogy miképpen csöppent Afrikába, arról nem mondott nekik semmit. Más magyarázat híján feltételezték, hogy bizonyára kiestek emlékezetéből életének korábbi eseményei. Valódi nevét sem mondta meg nekik, így aztán úgy tudták, hogy Mihail Szabrovnak hívják. A szájalmas emberi roncs valóban nem hasonlított többé az egykor férfias, habár becstelen Alexin Paulvicsra.

Tíz év telt el azóta, hogy a gazembernek sikerült elkerülnie társa, a sátáni Rokov sorsát. Ez alatt az idő alatt Paulvics nem egyszer, de százszor is elátkozta a gondviselést, amely Nyikolaj Rokovnak a halált juttatta osztályrészül, és megmentette a szenvedéstől, míg őt iszonyú borzalmakkal teli létre kárhoztatta, összehasonlíthatatlanul rosszabbra a halálnál, amely csak nem akart eljönni érte.

Paulvics a dzsungelbe vette be magát, amikor látta, hogy Tarzan fenevadjai, ádáz gazdájukkal az élükön, előzőlík a kincaid fedélzetét. Félelmében, nehogy Tarzan üldözőbe vegye és elfogja, egyre beljebb és beljebb botorkált az őserdőben. Végül olyan vad kannibál törzs kezébe került, amelyik már megtapasztalta Rokov gonosz természetét és brutális kegyetlenségét. A törzsfőnök különös szeszélye folytán Paulvics megmenekült a haláltól, de csak azért, hogy egy gyötrelmekkel és kinszenvedésekkel teli élet poklába kelljen alászállnia. Tíz éven át ő volt a falu

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

célpontja, akit az asszonyok és gyerekek ütlegeltek és kővel dobáltak, a harcosok pedig összevissza szabdaltak és elcsúfítottak; számtalanszor kerítették hatalmukba a vissza-visszatérő, különböző fajtájú és igen heves lázrohamok. És mégsem halt meg. A himlő is förtelmes karmai közé kaparintotta, és visszataszító jeleit hátrahagyva, kimondhatatlanul elrútította külsejét. Részint a betegségek, részint a törzs "jóvoltából" Alexin Paulvics ábrázata úgy elváltozott, hogy azon a nyomorult maszkon, amelyet arcának nevezhetett, a saját szülőanyja sem fedezett volna fel egyetlen ismerős vonást sem. Sűrű, sötét hajából csak mutatóba maradt meg néhány sárgásfehér tincs. Végtagjai meggörbültek és kicsavarodtak, totyogó, bizonytalan léptekkel járt, teste előregörnyedt. Fogai kihullottak - barbár ujjai vették ki őket. Szellemileg is szálnalmas gúnyképe volt csak egykori önmagának.

Az emberek magukkal vitték a Marjorie W. fedélzetére, gondoskodtak róla, ápolták. Kissé erőre is kapott, de külseje ettől sem lett előnyösebb - megmaradt ugyanannak a tönkrement, leépült emberi roncsnak, aki volt, amikor rátaláltak, s látszott: ilyen is marad, míg csak a halál el nem jön érte. Bár még csak harmincas éveiben járt, Alexis Paulvics nyolcvanévesnek látszott. A kiismerhetetlen gondviselés a bűnsegédet nagyobb büntetéssel sújtotta, mint a főbűnöst.

Alexis Paulvics elméjében meg sem fordult már a bosszú gondolata - csak valami tompa gyűlölet élt benne az iránt a férfi iránt, akit, ő és Rokov megpróbált térdre kényszeríteni sikertelenül. Gyűlölte Rokov emlékét is, mert Rokov miatt kellett ennyit szenvednie. Gyűlölte vagy hűsz város rendőrségét, amely elől menekülnie kellett. Gyűlölte a törvényt, a közrendet, gyűlölt mindent. Életének minden egyes ébren töltött percét beteges gyűlölet itatta át - Alexis Paulvics a gyűlölet testet-lelket sorvasztó érzésének megszemélyesítője lett. Alig vagy szinte nem is volt kapcsolata azokkal, akik megmentették. Dolgozni gyenge, társnak mogorva volt, így aztán a többiek hamarosan sorsára hagyták.

A Marjorie W.-t egy gazdag gyárosokból álló szindikátus vette bérbe, laboratóriummal szerelte fel és tudóscsoportot szerződtetett rá. A hajót egy bizonyos, természetben található anyag felkutatására indították útnak, amelyet a gyárosok, akik a költségeket fedeztek, eddig Dél-Amerikából importáltak, óriási pénzekért. Hogy ez az anyag micsoda, azt a tudósok kivételével senki sem tudta a Marjorie W. fedélzetén, és történetünk szempontjából nincs is különösebb jelentősége. Legfeljebb annyi, hogy a hajó ezért indult el egy bizonyos, Afrika partjaihoz közeli sziget felé, miután Alexis Paulvicsot fedélzetére vette.

A hajó heteken át horgonyzott a part előtt. Az egyhangú élet mindinkább megviselte a legénység idegeit. Gyakran keresték föl a szigetet. Végül Paulvics is kérte: hadd tartson velük - ő is ráunt a lélekölő, minden változatosságot nélkülöző életre.

A szigetet sűrű erdő borította. A dzsungel majdnem a partig húzódott. A tudósok mélyen a sziget belsejében dolgoztak, kitartóan keresték az értékes nyersanyagot, amelyből - a szárazföldön élő bennszülöttek elbeszélései alapján -, úgy remélték, itt jelentős mennyiséget lelnek. A hajó személyzete halászott, vadászott és felfedező utakra járt. Paulvics fel-alá totyogott a víz szélén, vagy a partot övező hatalmas fák árnyékában heverészett. Egy nap, amikor az emberek egy párduc tetemét vették szemügyre, amelyet a

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

sziget belsejében vadászató társuk kapott puskavégre, Paulvics elaludt az egyik fa tövében. Arra ébredt, hogy egy kéz érinti meg a vállát. Riadtan felült. Óriási, emberszabású majom üldögélt mellette, és elmélyülten figyelte. A fickó rettenetesen megijedt. A matrózok felé pislantott, de azok pár száz yardnyira voltak tőle. A majom megrázta a vállát, és panaszosan makogott valamit. Paulvics sem a fenevad kutató tekintetéből, sem viselkedéséből nem olvasott ki fenyegetést. Lassan feltápáskodott a földről. A majom is felállt mellette.

A férfi óvatosan a matrózok felé botorkált. A majom vele tartott, és megfogta az egyik karját. Paulvics meggyőződött róla, hogy a fenevad nem akarja bántani. Nyilvánvaló volt, hogy az állat hozzászokott az emberek társaságához, és eszébe jutott az is, hogy a majom tekintélyes pénzszeget ér. Ezért, mielőtt oda értek volna a matrózokhoz, eldöntötte magában, hogy ő ebből hasznot fog húzni.

Amikor az emberek meglátták a feléjük tartó, különös összetételű párost, elképedtek, és a két alak felé rohantak. A majom semmi jelét nem mutatta félelemnek. Ehelyett egyenként megragadta a matrózok vállát, és hosszan, komoly képpel az arcukba bámult. Miután mindegyikőjüket szemügyre vette, visszatért Paulvics mellé, és szinte lerítt az ábrázataról és egész viselkedéséről, hogy mennyire csalódott.

Az emberek el voltak ragadtatva tőle. Körül vették, kérdésekkel árasztották el Paulvicsot, és megbámulták az állatot. Az orosz kijelentette, hogy a majom az övé - ennél többet nem tudtak kihúzni belőle. Azt viszont szünet nélkül hajtogatta: - A majom az enyém. A majom az enyém! - Az egyik matróz elunta ezt, s tréfára szánta el magát. Az emberszabású majom mögé került, és egy túvel megbökte a hátát. Mint a villám, úgy fordult a fenevad bántalmazója felé, és a rövidke pillanat alatt, míg megpördült, a békés, barátságos állat őrzöngő, dühödt démonná változott. A széles vigyor, mellyel a kis mókát véghezvitte, ráfagyott a matróz arcára, és a rémület kifejezésévé torzult. Megpróbált elugrani a feléje nyúló hosszú karok elől, de hiába - erre előrántotta övén függő hosszú kését. A majom egyetlen csavarintással kitepte a fegyvert a férfi markából, félrehajította, aztán belemélyesztette sárga fogait a matróz vállába.

A férfi társai botokkal és késekkel estek neki a fenevadnak, Paulvics pedig ott táncolt a káromkodó, acsarkodó banda körül, s hol motyogva, hol hangosan kiáltozva könyörgött és fenyegetőzött. Kiderült azonban, hogy a majom nem is olyan könnyű préda a létszámfölényben lévő ellenfél számára, pedig úgy tűnt, eleve bukásra van ítélve. Otthagyva a földön a matrózt, aki az egész háborúságot kirobbantotta, felegyenesedett, megrázta hatalmas vállait - ezzel megszabadult a hátára kapaszkodó két férfitől -, majd egyik támadóját a másik után terítette le nyitott tenyérrel osztogatott óriási pofonjaival. Közben olyan fürgén szökött ide-oda, mint egy cerkófmajom.

A küzdelemnek szemtanúja volt a kapitány és az első tiszt is, akik éppen akkor szálltak partra. Paulvics látta, hogy pisztollyal a kezükben rohannak előre, az a két matróz pedig, aki evezett, ott lohol a sarkukban. A majom csak állt, és körüljártatta szemét az általa okozott dűlásznyomain. Hogy egy esetleges újabb támadásra készült-e fel, vagy pedig azt fontolgatta, melyik ellenségét pusztítsa el először, azt Paulvics nemigen tudta. Arról ellenben meg volt

győződve, hogy abban a pillanatban, amikor a két tiszt lőtávolságra kerül a fenevadtól, rövid úton végeznek vele, hacsak meg nem akadályozza őket ebben. A majom nem tett támadó mozdulatot Paulvics felé. A férfi még így sem volt egészen biztos abban, mi történne, ha ő állná útját az ádáz fenevadnak, akiben most már végképp felkorbácsolódott a vadállati düh - ráadásul orrlukaiban érezte a frissen kiontott vér szagát. Egy pillanatra tétovázott. Aztán újra hatalmába kerítette a meggazdagodás vágya, amely a hatalmas emberszabású majom jóvoltából minden bizonnyal valósággá válik, mielőtt ő, Paulvics, valamelyik nagy metropolisban, például Londonban épségben partra száll vele.

- Álljon félre! - kiáltott most rá a kapitány, hogy rálőhessen az állatra. Paulvics ehelyett odabotorkált a majomhoz, és bár reszketett, mint a kocsonya, erőt vett félelmén, és megfogta a majom karját.

- Gyere ! - szólt oda neki, és kirángatta-vonszolta a fenevadat a matrózok köréből, akik közül egyesek most felültek, és a félelemtől elkerekült szemmel bámultak, vagy éppen négykézláb, csúszva-mászva menekültek legyőzőjük elől.

A majom hagyta, hogy Paulvics lassan félrevonja. A legcsekélyebb jelét sem mutatta annak, hogy bántani akarná őt. A kapitány oda ugrott a különös párosához.

- Félre, Szabrov! - parancsolt rá a férfira. - Majd mindjárt gondoskodom róla, hogy ez a dög többé ne tehessen kárt az én derék matrózaimban.

- Nem ő a hibás, kapitány úr - mentegette a majmot Paulvics. - Kérem, ne lője le. Az emberek kezdték - ők támadták meg. Láthatja, hogy teljesen szelíd - és az enyém, aa enyém! Nem engedem, hogy megölje! - mondta végezetül, amikor félig elhomályosult elméjében ismét felrémlettek azok az örömök, amelyeket majd a pénzen vásárolhat meg Londonban - a pénzen, amelynek csakis valamilyen váratlan szerencse révén - mint amilyen ez a majom volt - juthatott a birtokába.

A kapitány leeresztette fegyverét.

- Szóval az emberek kezdték, ugye? - ismételte el a másik kijelentését. - Na, hogy is volt ez? - fordult a matrózok felé, akik addigra már felkászálódtak a földről. Egyiküknek sem lett semmi baja az ijedelmen kívül, kivéve azt a fickót, aki a kalamajkát okozta, és akiről látszott, hogy egy-két hétig bizonyára még fájlalni fogja a vállát.

- Simpson volt az - mondta az egyik matróz. - Ő bökte meg a majmot hátulról tüvel, és erre a majom kiosztotta, amit piszokul meg is érdemelt, és aztán meg minket is kiosztott, és nincs is mit a szemére hánynunk, mert egyszerre mind nekiugrottunk.

A kapitány Simpsonra nézett, aki szégyenkezve ismerte el a mondottak igazságát. Azután odalépett a majomhoz, mintha személyesen akarná kitapasztalni, hogy milyen természetű is a fenevad valójában, miközben a majomra szegezte felhúzott pisztolyát. Mindazonáltal nyugtató hangon szólt az állathoz, aki az orosz mellett kuporgott, és hol az egyik, hol a másik matrózra nézett. A kapitány közeledtével a majom félig felemelkedett, és kacszáló léptekkel elébe ment. Az ábrázatán ugyanaz a különös, kutató kifejezés ült, mint korábban, amikor minden egyes matrózt, akivel először találkozott, tüzetesen szemügyre vett. Egészen közel lépett a hajóstiszthez, egyik mancsát a férfi

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

vállára tette, egy hosszú percen át kitartóan bámulta az arcát, majd csalódottság ült ki a képére, miközben majdnem úgy sóhajtott fel, mint egy ember. Aztán elfordult, hogy ugyanilyen különös módon végigfűrkéssze az első tiszt arcát meg a két tengerészt, akik tisztjeikkel együtt érkeztek. Minden egyes alkalommal sóhajtott, majd továbbment, végül visszatért Paulvics mellé, ahol ismét csak lekuporodott a földre. Ettől kezdve úgyszólván semmi érdeklődést nem mutatott egyik tengerész iránt sem, és láthatóan megfeledkezett a küzdelemről, amelyet az imént velük vívott.

Amikor a csapat visszatért a Marjorie W. fedélzetére, a majom, aki láthatóan mindenáron követni akarta gazdáját, Paulviccsal tartott. A kapitány nem emelt szót a dolog ellen, így ettől kezdve az óriás emberszabású majom hallgatólagosan a hajón lévő társaság tagjának számított. Feljutva a fedélzetre, minden egyes új arcot tüzetesen megvizsgált, és minden alkalommal ugyanaz a csalódottság látszott rajta, mint korábban, a többiek szemrevételezésekor.

Ű hajón lévő tisztek és tudósok között gyakran volt beszédtema a fenevad, de képtelenek voltak megnyugtató magyarázatot találni arra a különös ceremóniára, amellyel az állat min den egyes új arcot üdvözölt. Ha a kontinensen bukkantak volna rá, vagy bárhol másutt, nem pedig ezen a szinte ismeretlen szigeten, a szülőföldjén, arra a következtetésre jutottak volna, hogy az állat korábban egy emberé volt. Ezt az elméletet azonban a lakatlan, külvilágtól elzárt sziget miatt el kellett vetni. Úgy tűnt, hogy az állat egyfolytában keres valakit. Nem sokkal azután, hogy a szigetet maguk mögött hagyva hazafelé indultak, gyakran kapták azon, hogy a hajó legkülönbözőbb részeiben keresgél. Miután megvizsgálta mindazok arcát, akik a fedélzeten tartózkodtak, és átkutatta a hajó minden zegé-zugát, teljes közönyt mutatott minden iránt, ami körülvette. Még Paulvics is csak akkor tudta felkelteni az érdeklődését, amikor ennivalót vitt neki. Máskülönb a majom inkább csak megtúrta maga mellett. Sohasem mutatta, hogy ragaszkodna hozzá vagy bárki máshoz a Marjorie W.-n, mint ahogyan többé egyszer sem adta jelét dühöngő természetének sem.

Ideje legnagyobb részét a hajó orrában töltötte, a látóhatárt kémlelve, mint akinek jó oka van azt hinni, hogy a gőzös egy kikötőbe viszi, ahol majd újabb emberi lények között keresgélhet, vizsgálódhat. Mindent egybevéve az a felfogás alakult ki, hogy Ajax, mert erre a névre keresztelték, a legfigyelemreméltóbb és legintelligensebb majom, akit a Marjorie W. fedélzetén lévőek közül bárki is látott valaha. És nem is csak az intelligenciája volt az egyedüli figyelemre méltó tulajdonsága. Termete, fizikai ereje is félelemmel vegyes tiszteletet keltett. Látszott, hogy öreg már, de hogy a kor, akár a legcsekélyebb mértékben is kikezdte-e fizikai vagy szellemi erőit, az nem derült ki.

Végül is a Marjorie W. megérkezett Angliába, ahol a hajóstisztek és a tudósok a dzsungelből kimentett származású emberi roncs iránti részvételtől vezettetve adományokkal látták el Paulvicst, majd sok szerencsét kívántak neki és Ajaxnak.

A kikötő területén, majd a Londonba vezető út során a fickónak éppen elég baja volt Ajax-szal. Az emberszabású majomnak a szeme elé kerülő ezernyi új arc mindegyikét gondosan meg kellett vizsgálnia, számos "áldozata" legnagyobb rémületére. Végül, minthogy láthatóan nem sikerült rátalálnia arra, akit keresett, az óriásmajom visszasüppedt már-már beteges közönyébe, és csak néha mutatott némi érdeklődést egy-egy tovatűnő arc iránt.

Londonban Paulvics egyenesen egy bizonyos híres állatidomárhoz ment zsákmányával. Ajax igencsak megtetszett az idomárnak. Megegyezett az oroszossal; az állat felléptetéséért várható haszon oroszlanrészéért betanítja, s addig is gondoskodik a majom és tulajdonosa ellátásáról.

Így került hát Ajax Londonba, és ezzel újabb láncszem kapcsolódott a többihez a különös körülmények emberi sorsokat

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04
meghatározó láncolatában.

2. Az apa nyomdokain

Mr. Harold Moore gyomorhajós képű, buzgó fiatalember volt. Nagyon komolyan vette önmagát, az életet és a munkáját, mely utóbbi egy angol főnemes fia melletti házitanítósokból állt. Úgy érezte, hogy a felügyeletére bízott gyerek nem halad úgy, ahogyan azt szülei joggal elvárhatnák. Történetünk időpontjában éppen erről számolt be - nagy buzgalommal - a fiú anyjának.

- Nem arról van szó, hogy nem vág az esze - mondta. - Ha így volna, lenne reményem a sikerre, mert akkor minden energiámat azért vethetném latba, hogy leküzdjem agyának tompaságát. Az a baj, hogy a gyerek egészen rendkívüli módon intelligens, és olyan gyorsan tanul, hogy soha nem találok hibát abban, ahogyan a leckéjét elkészíti. Mégis aggaszt az a tény, hogy bármilyen tárgyat tanuljunk is, őt semmi nem érdekli. Egyszerűen csak kötelességszerűen megcsinál minden leckét, hogy minél előbb túl legyen rajta. Biztos vagyok benne, hogy soha eszébe sem jut az anyag mindaddig, míg el nem jön újra a tanulás és a lecke-felmondás ideje. Úgy tűnik, hogy csupán a fizikai természetű hőtettek érdeklik. Mindent elolvas, ami az ádáz természetű fenevadakkal meg a civilizálatlan népek életével és szokásaival kapcsolatos. Leginkább azonban az állattörténetekhez vonzódik. Képes órákon át valamelyik Afrika-kutató könyve fölé görnyedni. Már két alkalommal is rajtacsíptem azon, hogy éjszaka az ágyban Carl Hagenbeck emberekről és fenevadokról szóló könyvét olvassa.

A fiú anyja idegesen toppantott lábával a kandalló elé terített kis szőnyegen.

- Ön ezt természetesen helyteleníti, ugye? - tette föl a kérdést.

Mr. Moore feszengve szabadkozott.

- Én ... izé ... megkíséreltem elvenni tőle a könyvet - felelte, és enyhe pír futotta el fakószínű arcát -, de ... izé ... az ön fia fiatal kora ellenére igen izmos.

- Nem engedte, hogy elvegye tőle? - kérdezte a fiú anyja.

- Nem engedte - vallotta be a házitanító. - Amúgy teljesen jószándékúan viselkedett, csak éppen kitartott ama állítása mellett, hogy ő gorilla, én pedig csimpánz vagyok, és megpróbálom ellopni tőle az ennivalóját. Az általam valaha is hallott legvadabb morgások közepette rám vetette magát, felemelt egészen a feje fölé, az ágyára hajított, és eljátszotta azt, hogy halálra fojtogat. Aztán, miközben mozdulatlanul feküdtem, egyszer csak rám állt, és valami borzalmas üvöltést hallatott, majd elmagyarázta, hogy ez a hím majom diadalordítása. Ezután odacipelt az ajtóhoz, kilökött a nappaliba, és kizárt a szobájából.

Jó néhány percig egyikük sem szólt egy szót sem. Végül az anya törte meg a csendet.

- Igen fontos volna, Mr. Moore - mondta -, hogy minden öntől telhetőt megtegyen Jack efféle hajlamainak megfékezésére, mivel ő - de nem jutott tovább. Az ablak fölől hangos "Hahó!" kiáltás hallatszott, amelyre mindketten talpra ugrottak. A szoba az épület második emeletén helyezkedett el. Az ablak előtt, amerre figyelmük fordult, terebélyes fa állt, melynek egyik ága néhány láb híján egészen a párkányig nyúlt. Ezen az ágon most mindketten megpillantották azt, akiről az iménti beszélgetés folyt. Magas, izmos testű fiú egyensúlyozott játszi könnyedséggel a lehajló lombok között, és hangos örömjongásban tört ki nézőközönsége rémült arckifejzésének láttán.

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

Az anya és a házitanító egyszerre rohant az ablak felé, de még a szoba közepéig sem jutottak, amikor a fiú macskaüggyességgel átlendült az ablakpárkányra, és beugrott hozzájuk a szobába.

- A borneói vadember megérkezett a városba - énekelte, és valamiféle harci táncot lejtett rémült édesanyja és megbotránkozott tanítója körül, amelynek végeztével karját az előbbi nyaka köré fonta, és megcsókolta kétoldalt az arcát.

- Jaj, mama - kiáltotta -, egy csodálatos betanított óriásmajmot mutogatnak az egyik zenés mulatóban. Willie Grimsby látta tegnap este. Azt mondja, hogy mindent csinál, éppen csak beszélni nem tud. Kerékpározik, késsel-villával eszik, tízig számol, meg még rengeteg csodálatos dolgot tud. Ugye elmehetek én is megnézni? Jaj, mama, ugye elengedsz, ha szépen megkérlek?

Az asszony gyengéden megsimogatta a fiú arcát, és tagadóan rázta meg a fejét.

- Nem, Jack - mondta -, tudod, hogy én nem helyeslem, ha ilyen helyekre jársz.

- Nem értem, hogy miért, mama - felelte a fiú. - Minden pajtásom elmehet, állatkertbe is járnak, te pedig még azt sem engeded meg. Még a végén azt hiszik, hogy lány vagyok, vagy ... vagy amolyan anyámasszony katonája. Jaj, papa! - kiáltott fel, amikor nyílt az ajtó, és egy magas, szürke szemű férfi lépett be rajta. - Jaj, papa, ugye elmehetek?

- Hová, fiam? - kérdezte az újonnan érkezett.

- Egy zenés mulatóba akar menni, hogy megnézhesen egy idomított majmot - mondta az asszony, és figyelmeztetően nézett a férjére.

- Kicsodát, Ajaxot? - kérdezte a férfi.

A fiú bólintott.

- Nos, fiam, én ebben nem látok semmi kivetni valót - mondta a gyerek apja -, sőt, magam is szívesen megnézném. Azt mondják, gyönyörű állat, és hogy még az emberszabású majmok között is - rendkívül megtermett példány. Menjünk el mindannyian. Mit szólsz hozzá, Jane? - fordult a feleségéhez.

Az úrnő azonban igen határozottan megrázta a fejét, és megkérdezte Mr. Moore-t, nincs-e még itt az ideje, hogy ő és Jack elkezdjék a tanulást a délelőtti leckefelmondásra. Amikor azok ketten távoztak, beszélni kezdett.

- John, valamit tennünk kell, hogy megfékezzük Jack vonzódását azokhoz a dolgokhoz, amelyek felkelthetik benne a vadonbeli élet utáni sóvárgást. Attól tartok, ezt örökölte tőled. Tudhatod saját magadról, milyen erős időnként a vadon hívó szava. Tudod, milyen kemény küzdelmet kellett vívnod gyakran magaddal, hogy ellen tudj állni annak a szinte tébolyító vágynak, amely időről időre erőt vesz rajtad, és arra ösztönöz, hogy újra belevesd magad a dzsungelbeli életbe, amelynek annyi éven keresztül a rabja voltál. Mindenki másnál jobban tudhatod azt is, micsoda rettenetes sors várna Jackre, ha a vad dzsungelbe vezető utat vonzóvá vagy könnyűvé tennék a számára.

- Kétlem, hogy bármiféle veszélyt jelentene számára, ha örökölte volna tőlem a dzsungel szeretetét - felelte a férfi -, mert én egyszerűen el nem tudom képzelni, hogy ilyesmi apáról fiúra szállhat. Jane, néha az az érzésem, hogy a jövőjéért való nagy-nagy aggodalmamban egy kicsit túl sok mindentől tiltod el a gyereket. Az, hogy szereti az állatokat, hogy most például meg akarja nézni ezt az idomított majmot, egészen természetes dolog egy egészséges, normális fiúnál az ő korában. Csak azért, mert meg akarja nézni Ajaxot, nem

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

kell mindjárt attól tartani, hogy majd egy majommal kíván házasságot kötni! De még ha ez lenne is a szándéka, neked, Jane, semmi alapod nem lenne "szégyen"-t emlegetned - azzal Lord Greystoke átkarolta feleségét, kedvesen belenevetett félrefordított arcába, majd lehajolt és megcsókolta. Aztán, immár komolyan, így folytatta: - Te sohasem mondtál el Jacknek semmit az életem korai szakaszáról, és nekem sem engedted meg, hogy beszéljek róla. Azt hiszem, hibát követél el ezzel. Ha alkalmam lett volna mesélni neki Tarzan, a majomember élményeiről, bizonyára jócskán csökkenthettem volna a szemében a dzsungel-élet csáberejét és romantikáját, amely ezt az életet magától értetődően körülengi mindazok képzeletében, akik nem rendelkeznek ilyenfajta élményekkel. Így hasznosíthatta volna az én tapasztalataimat. Most viszont, ha a dzsungel utáni vágya hatalmába keríti, csakis a saját ösztönei fogják vezetni, és én tudom, milyen hatalmas erővel csábítják ezek néha rosszra az ember t.

Lady Greystoke azonban csak a fejét rázta, mint ahogyan tette már százszor is a múltban, amikor erről a témáról beszélgettek.

- Nem, John - mondta most is -, soha nem fogok hozzájárulni ahhoz, hogy mi tegyünk bogarat Jack fülébe a barbár életformával kapcsolatban, amelytől mindketten szeretnénk megóvni.

Este volt már, amikor újra visszatértek a dologra. Maga Jack volt az, aki szóba hozta. Egy öblös karosszékben üldögélt összegömbölyödve és olvasott, amikor egyszer csak felpillantott, és megszólította apját:

- Miért nem mehetek el - tért azonnal a lényegre -, hogy megnézzem Ajaxot?

- Édesanyád nem engedi - felelte az apja.

- És te?

- Nem erről van szó - mondta kitérően Lord Greystoke. - Édesanyád ellenzi, és kész.

- El fogok menni - közölte a fiú néhány pillanatnyi, töprengő hallgatás után. - Nem különb nálam sem Willie Grimsby, sem egyetlen más pajtásom, akik már mind látták. Nem bántotta őket, és nem fog bántani engem sem. Elmehetnék anélkül, hogy szólok, de azt nem akarom. Inkább megmondom előre, hogy el fogok menni és megnézem Ajaxot.

Semmi tiszteletlen vagy kihívó nem volt a fiú hangjában vagy viselkedésében. Egyszerűen csak szenvtelenül bejelentette a kész ténnyt. Apja alig tudta elfojtani mosolygását és kikívánczoló csodálatát, amelyet fia férfias viselkedése láttán érzett.

- Méltányolom az egyenességedet, Jack - mondta. - Ha megengeded, én is egyenes leszek. Ha engedély nélkül elmész, hogy megnézd Ajaxot, meg foglak büntetni. Még sohasem alkalmaztam veled szemben testi fenyegetést, de figyelmeztetek, hogy ha nem teljesíted édesanyád kívánságát, megteszem.

- Igenis, atyám - felelte a fiú. Majd hozzátette: - Szólni fogok, miután megnézzem Ajaxot.

Mr. Moore szobája ifjú növendéke mellett volt. A házitanító minden este bekukkantott a fiúhoz, amikor az lefekvéshez készülődött. Ezen az estén különös gonddal ügyelt arra, hogy el ne mulassza kötelességét, mert éppen az imént tért vissza a fiú anyjával és apjával folytatott megbeszéléseiről, ahol a lelkére kötötték: akadályozza meg, hogy Jack fölkeresse a zenés mulatót, ahol Ajaxot mutogatták. Így aztán, amikor úgy fél tíz tájt kinyitotta a fiú szobájának ajtaját, igen izgatottan, habár nem éppen meglepve konstataulta, hogy a leendő Lord Greystoke teljesen felöltözve, utcai ruhában éppen kímászni készül hálószobájának nyitott ablakán.

Mr. Moore berontott a helyiségbe. Amikor a fiú rájött, hogy telepleződött, visszafordult, mint aki letett tervezett kalandjáról.

- Hová indult? - lihegte izgatottan Mr. Moore.

- Megyek, megnézem Ajaxot - felelte a fiú nyugodtan.

- Meg vagyok döbbenve - kiáltotta Mr. Moore. Megdöbbenése a következő pillanatban csak még tovább fokozódott, amikor a fiú egészen közel lépett hozzá, hirtelen megragadta a derekánál, arccal lefelé az ágyra hajította, s jól belenyomta a fejét egy puha párnába.

- Maradjon veszteg - figyelmeztette a győztes -, mert különben megfojtom!

Mr. Moore küzdött - mindhiába. Ha kétséges volt is, hogy Tarzan, a dzsungel fia összességében mit örökölt át és mit nem a saját fiára, annyi bizonyos, hogy majdnem ugyanolyan fantasztikus fizikumot hagyott rá örökül, mint amilyenel ő rendelkezett ugyanebben a korban. Úgy elbánt a háztanítóval, mint egy rongybábuval. A hátára térdelve Jack csíkokat tépett le egy lepedőből, és hátrakötözte a férfi kezét. Majd a hasára fordította, rongycsomót gyömöszölt a szájába, és egy vászoncsikkal, amelyet áldozata tarkóján kötött meg, gondoskodott arról, hogy ne tudja kiköpni. Eközben halk, csevegő hangon beszélt hozzá.

- Waja vagyok, a wajak törzsfőnöke - közölte -, maga pedig Mohamed Dubn arab sejk, aki meg akarja ölni a népem, és el akarja rabolni tőlem az elefántcsontot - azzal ügyes mozdulattal felrántotta, és megkötözött csuklójához rögzítette Mr. Moore összekötözött bokáját. - Úgy ni! Gazember! Végre a kezem közé került. Most elmegyek, de visszajövök! - azzal Tarzan fia keresztülszökött a szobán. Kimászott a nyitott ablakon, és az ereszcsonna lefolyóján leereszkedve távozott.

Mr. Moore ide-oda hányta-vetette magát az ágyon. Biztosra vette, hogy ha valaki gyorsan segítségére nem siet, meg fog fulladni. A félelemtől félőrülten sikerült valahogyan legurulnia a díványról. Az esés okozta fájdalomtól és ijedtségtől aztán lehiggadt annyira, hogy immár valamennyire józanul tudta mérlegelni szorult helyzetét. Míg az imént képtelen volt az értelmes gondolkodásra a hisztérikus félelemtől, amely hatalmába kerítette, most nyugodtan feküdt a földön, és törte a fejét, hogy mi módon kerülhetne ki a kutyaszorítóból. Végül eszébe jutott, hogy az a szoba, amelyben Lord és Lady Greystoke tartózkodott, amikor magukra hagyta őket, közvetlenül az alatt helyezkedik el, amelyben ő most a földön hever. Fölmerült benne, hátha kimentek már a helyiségből. Örökkévalóságnak tűnt számára ugyanis az az idő, mialatt az ágyon hanykolódott abbéli igyekezetében, hogy kiszabadítsa magát. Mégsem tudott jobbat, mint hogy megpróbálja felhívni magára a lentiek figyelmét. Jó néhány sikertelen kísérlet után végre olyan testhelyzetbe tornázta magát, hogy cipője orrával dobogni tudjon a padlón. Ezt rövid időközönként megismételte, míg végtelenül hosszúnak tűnő idő elteltével egyszer csak siker koronázta fáradozásait: a lépcsőn felfelé haladó lépteket hallott, majd kisvártatva kopogást az ajtón.

Mr. Moore hevesen dobogott vissza a cipőorrával - más módja nem volt válaszolni. Pillanatnyi csend után a kopogtatás megismétlődött.

Mr. Moore újra visszadobogott. Hát már soha nem nyitják ki azt a nyomorult ajtót? Kínkeservesen megmentője irányába hengergőzött. Ha sikerülne hátát nekivetnie az ajtónak, és az ajtófélfán dobognia, akkor azt bizonyára meghallanák. A kopogtatás kissé hangosabban megismétlődött, majd egy hang hallatszott:

- Jack úrfi!

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

Az egyik háziszolga volt az - Mr. Moore megismerte a fickó hangját. Majd az erei pattantak meg, úgy erőlködött, hogy a száját betömő rongycsomón keresztül kikiálthasson: "Tessék!" Pillanatnyi szünet után a solga újra kopogtatott, most már egészen hangosan, és ismét a fiút szólította. Választ nem kapván, elfordította a gombfogantyút. A házitanítót ugyanabban a pillanatban dermedt rémülettel töltötte el a felismerés: ő maga zárta be az ajtót maga mögött, amikor belépett a szobába.

Hallotta, amint a lakáj néhányszor megpróbálja kinyitni az ajtót, aztán távozik. Mire a derék Mr. Moore elájult.

Ezalatt Jack teljesen elmerült a zenés mulató nyújtotta tiltott szórakozás élvezetében. Éppen akkor érkezett meg a mulatságok eme szentélyébe, amikor Ajax száma kezdődött. Miután páholyba szóló belépőt vett magának, lélegzetét visszafojtva hajolt ki a korláton, és a bámulattól kerekre nyílt szemmel figyelte az óriásmajom minden mozdulatát. Az idomár figyelmét nem kerülte el a fiú szép, átszellemült arca.

Minthogy Ajax legnagyobb mutatványainak egyike éppen abban állt, hogy fellépése közben bement egy-két páholyba, állítólag egy rég nem látott, rokona után kutatva, a fickó felmérte, milyen hatásos dolog lesz, ha a jóképű fiú páholyába küldi be. Nyilván holtra rémül majd a gubancos szőrű, hatalmas fenevad közelségétől - gondolta. Ezért aztán, amikor a majom az újrázást követelő kiáltásoknak engedve ismét kilépett a színpalak mögül, az idomár a fiúra terelte a figyelmét, aki történetesen egyedül ült a páholyban. A hatalmas emberszabású majom a színpadról egyetlen ugrással a fiú mellett termett, ám az idomár, aki azt hitte, jót derülnek majd a gyerek ijedelmén, rosszul számított. Széles mosoly ömlött el a fiú vonásain, míg kezét látogatójának szőrös karjára tette. A majom a fiú mindkét vállát megragadva hosszan és komolyan az arcába nézett, ő pedig a fejét simogatta, és halkán beszélt hozzá.

Ajax soha, senki más szemrevételezésére nem fordított annyi időt, mint ez alkalommal. Zavartnak és igencsak izgatottnak látszott, egy folytában makogott és motyogott valamit a fiúnak, és úgy kedveskedett neki, ahogyan azt az idomár eddig még sohasem tapasztalta. Kisvártatva szorosán odabújt Jack mellé. A közönség el volt ragadtatva, és elragadtatása csak még fokozódott, amikor az idomár, a majom fellépésének ideje lejárván, megpróbálta rávenni Ajaxot, hogy távozzék a páholyból. A majom a füle botját sem mozgatta. Az igazgató, akit idegesíteni kezdett a huzavona, erélyesebb közbelépésre ösztökélte az idomárt, de amikor az utóbbi belépett a páholyba, hogy elrángigálja az engedetlen Ajaxot, az vicsorgó fogakkal és fenyegető morgással fogadta.

A közönség remekül mulatott. Megtapsolta a majmot és a fiút, lehurrogta és kifütyülte az idomárt, aztán az igazgatót, ezt a szerencsétlen flótást, aki meggondolatlanul személyesen is a színre lépett, hogy megpróbáljon segíteni idomárjának.

Végül a kétségbeesett férfi rájött, hogy értékes tulajdonának ez a látványos lázadása, ha tüstént le nem törli, könnyen azt eredményezheti, hogy az állatot többé nem léptetheti fel.

Öltözőjébe sietett és felkapott egy súlyos korbácsot. Ezt suhogtatva tért vissza a páholyba, de amikor csak egyszer is fenyegetni próbálta vele Ajaxot, egy helyett két dühödt ellenféllel találta magát szemközt. A fiú talpra ugrott, és egy széket felragadva odaállt a majom mellé, készen arra, hogy megvédelmezze újdonsült barátját. Szép arcán nyoma sem látszott mosolynak. Szürke szemének tekintetében volt valami, ami megálljt parancsolt az idomárnak. Ráadásul mellette állt az acsarkodó és harcra kész, hatalmas emberszabású majom is.

Csak találgatásokra vagyunk utalva, mi történik, ha az események

még jókor új fordulatot nem vesznek. Annyi bizonyos, hogy az idomárnak, ha másban nem, egy kiadós elpáholásban része lett volna, mint azt a vele szemben álló két ellenfelének magatartása egyértelműen elárulta.

A háziszolga sápadt arccal rohant be a Greystoke-ház könyvtárába. Jelentette, hogy zárva találta Jack ajtaját, és hogy a többszöri kopogtatásra és a fiú szólóingatására a válasz mindössze valami különös dobogás és tompa zaj volt.

John Clayton négyesével véve a fokokat rohant fel az emeletre vezető lépcsőn. Felesége és az inas szaporán követte. Clayton még egyszer hangosan elkiáltotta fiának nevét. minthogy nem kapott választ, roppant izmainak erejét latba vetve nekifeszült hatalmas súlyával a nehéz ajtónak. A sarokvasak hangosan pattogva szakadtak ki, faforgács röpült szerteszét - a férfi útjába álló akadály bedőlt.

A küszöbnél ott feküdt az ájult Mr. Moore, akire az ajtó most messze hangzó robajjal rázuhant. Tarzan beugrott az ajtónyíláson a szobába, és a következő pillanatban tucatnyi villanykörte fénye árasztotta el a helyiséget.

Jó néhány percbe beletelt, mire ráakadtak a házitanítóra, olyan tökéletesen befedte az ajtó. végül kivonszolták alóla, szájából kiszedték a pecket, elvágták kötelékeit, és hideg víz bőséges alkalmazásával gyorsították meg eszméletre térését.

- Hol van Jack? - volt John Clayton első kérdése, a következő pedig : - Ki volt az? - Közben ugyanis felrémlett benne Rokov emléke, és az újabb emberrablástól való félelem kerítette hatalmába.

Mr. Moore lassacskán feltápáskodott. Körbejáratta tekintetét a szobában. Apránként kezdte összeszedni gondolatait. Végre emlékezetébe idéződött iménti gyötrelmes élménye.

- Ezenel azonnali hatállyal felmondok, uram - jelentette ki. - Önnek nem házitanító kell a fia mellé - annak a gyereknek állatidomárra van szüksége.

- De hol van? - kiáltotta Lady Greystoke.

- Elment, hogy megnézze Ajaxot.

Tarzannak nem kis nehézséget okozott elfojtania a mosolygást. Miután meggyőződött arról, hogy a házitanítónak az ijedtségen kívül nem esett komolyabb baja, rendelkezett, hogy zárt kocsija álljon elő. Útnak indult a nevezetes zenés mulató felé.

3. Akut közbelép

Míg az idomár a magasba emelt korbáccsal egy pillanatig tétovázva állt annak a páholynak a bejáratánál, amelyben a szembeszegülő fiú és a majom tartózkodott, egyszer csak egy magas, széles vállú férfi tolta odébb. A fiú arcát enyhe pír öntötte el, amikor tekintete a jövevényre esett.

- Apám! - kiáltott fel.

A majom egyetlen pillantást vetett az angol lordra, aztán feléje ugrott, s közben izgatottan makogva mondott neki valamit. A férfi szeme a meglepetéstől kerekre tágult, ő maga szinte sóbálványá dermedt.

- Akut! - kiáltotta.

A fiú megzavarodva nézett a majomról apjára, apjáról a majomra.

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

Az idomár elképedt annak hallatán, am-í ezután következett. Az angol férfi a majmok torokhangú nyelvén szólalt meg, amire az immár rajta csimpaszkodó óriás emberszabású majom hasonlóval válaszolt.

A kulisszák mögül pedig egy görbe hátú, rettenetesen elcsúfított öregember figyelte a páholybéli csoportképet. Görcsösen rángatózó, himlőhelyes arcán egymást váltogatva jelent meg az érzelmek minden válfaja - az örömtől a rémületig.

- Hosszú ideje kereslek már, Tarzan - mondta Akut. - Most, hogy megtaláltalak, visszamegyünk a te dzsungelbe, és örökké ott fogunk élni.

A férfi megsimogatta a fenevad fejét. Emlékei visszaröpítették a kegyetlen afrikai őserdő mélyére, ahol ez a hatalmas, emberhez hasonló fenevad vállvetve harcolt mellette évekkézelőtt. Láta maga előtt a gyilkos bunkósbotjával vagdalkozó fekete Mugambit, mellette meg kivillanó tépőfogaival és felborzolt szőrű pófájával Sítát, a rettenetest. A vadember és a vad párdúc nyomában pedig ott tolongtak Akut társai, a vérszomjas majmok. A férfi sóhajtott. A dzsungel utáni sóvárgás, amelyről már azt hitte, kihunyta a szívében, hatalmas erővel támadt fel benne. Ó, ha csak egy rövidke hónapra visszamehetne, hogy újra érezze meztelen bőrén a fák lombjainak simogatását, orrában az elhalt növényzet korhadt, dohos szagát - amely a tömjén és mirha illatával vetekszik a dzsungel szülőttei számára -, hogy érzékelhesse: az ösvényen óriás ragadozó közeledik nesztelenül, hogy vadászhasson, hogy vadásszanak rá, hogy zsákmányt ejtsen! Ellenállhatatlanul vonzotta a megelevenedő kép. Aztán újabb kép jelent meg előtte: egy még mindig ifjú és gyönyörű nő drága arca, az otthona, a fia. Megvonta roppant vállát.

- Azt nem lehet, Akut - mondta -, de ha te vissza akarsz menni, gondom lesz rá, hogy úgy legyen. Te nem lehetsz boldog itt - én nem lennék boldog ott.

Az idomár közelebb lépett. A majom morogva rávicserítette tépőfogait.

- Menj velem, Akut - mondta Tarzan, a dzsungel fia. - Holnap majd meglátogatlak.

A fenevad kelletlenül indult el az idomár oldalán. Utóbbi John Clayton kérésére megmondta, hol van a szállásuk. Tarzan a fiához fordult.

- Gyere! - mondta, és mindketten távoztak a mulatóból.

Egyikük sem szólalt meg jó néhány percig azután, hogy beszálltak a limuzinba. A fiú volt az, aki végül megtörte a csendet.

- A majom ismert téged - mondta -, és a majom nyelvén beszéltek egymással. Honnan ismer téged a majom, és hogyan tanultad meg a nyelvét?

És akkor aztán végre-valahára Tarzan, a majomember elmesélte fiának élete korai szakaszát - születését a dzsungelben, szülei halálát, s hogy miként szoptatta és nevelte fel őt csecsemőkorától csaknem férfivá válásáig Kala, az óriás nőténymajom. Beszért neki a dzsungel veszélyeiről és rémségeiről is: a hatalmas fenevadokról, amelyek éjjel-nappal leselkednek az emberre, az aszályos időszakokról és az özönvízszerű felhőszakadásokról, az éhségről, a hidegről, a tikkasztó hőségről, a meztelenségről, a félelelről és a szenvedésről. Mesért neki mindazokról a dolgokról, amelyek a civilizált világ terentményei szemében a legfélelmetesebbeknek tünnek. Mindezt abban a reményben tette, hogy ezek ismerete talán kitörli az ifjú szívéből a dzsungel után érzett vágyat. Am éppen ezek a dolgok tették a dzsungelt Tarzan emlékezetében azzá, ami - ezek jelentették a szeretett dzsungelélet teljességét. És miközben mesért, elfeledkezett arról az

alapvető dologról, hogy a mellette ülő ifjú, aki csak úgy itta minden szavát, a majomember, Tarzan fia.

Miután a fiút ágyba dugták - mégpedig anélkül, hogy a beígért büntetést megkapta volna -, John Clayton beszámolt feleségének az este eseményeiről és arról, hogy végül is beszélt a fiúnak a maga dzsungelbeli életéről. A gyerek anyja, aki régtől fogva előre látta, hogy fiának valamikor tudomást kell majd szereznie azokról a rettenetes évekről, amelyek során apja meztelen, barbár ragadozó vadállatként kóborolt a dzsungelben, csak ingatta a fejét. Bár maga sem hitte, inkább remélte, hogy a fia nem örökölte a vágyat, amely - tudta - még mindig oly erős az apa szívében.

Tarzan másnap meglátogatta Akutot, és bár Jack kérlelte, hogy hadd kísérelje el, Erre nem kapott engedélyt. Ezúttal Tarzan találkozott a majom himlőhelyes, öreg tulajdonosával is, akiben azonban nem ismerte fel az egykori rókaelkű Paulvicsot. Tarzant megindította Akut könnyörgése, ezért szóba hozta a majom megvásárlásának kérdését - Paulvics azonban nem volt hajlandó árat megnevezni, mondván: majd még megfontolja a dolgot.

Amikor Tarzan hazatért, Jack már izgatottan várta, hogy megtudja, mit intézett látogatása során. Azt javasolta, hogy apja vegye meg és vigye haza a majmot. Lady Greystoke elszörnyedt az ötlet hallatán. A fiú nem tárgyalt. Tarzan elmagyarázta, hogy meg kívánja vásárolni, és vissza akarja küldeni Akutot otthonába, a dzsungelbe, és ebbe a fiú anyja is beleegyezett.

Jack kérte, hogy hadd látogassa meg a majmot, de ismét csak elutasításban volt része. A fiú tudta a címet, amelyet az idomár adott meg annak idején az apjának. Két nap múlva megtalálta a módját annak, hogy kijátssza új házitartója éberségét - ő váltotta fel a megrettent Mr. Moore-t. Hosszas keresgélés után Londonnak abban a részében, ahol korábban sohasem járt, rátalált a himlőhelyes öregember bűzös kis lakására. A kopogásra maga az öreg fickó válaszolt. Amikor a fiú elmondta: azért jött, hogy láthassa Akutot, beengedte őt a kis szobába, ahol kettesben lakott az óriásmajommal.

Hajdanán Paulvics kényes ízlésű gazember volt, de az afrikai kannibálok között töltött rettenetes élet tíz éve alatt életmódjának minden finomsága nyomtalanul elenyészett. Ruhája gyűrötten és koszosan lógott rajta. Keze mocskos volt, gyér, ritkás haja fésületlen. Szobájában piszok, rendetlenség, felfordulás uralkodott. A fiú megpillantotta a majmot. Az ágyon kuporgott, amelyet mocskos takarók és bűzös szagú paplanok borítottak. A fiatalember láttán a majom leugrott a padlóra, és feléje csámpázott.

A férfi, aki nem ismerte meg látogatóját, attól félt, hogy a majom rosszban törí a fejét, ezért közéjük lépett, és visszaparancsolta a majmot az ágyra.

- Nem akar bántani - kiáltotta a fiú. Barátok vagyunk, régebben már az apámnak barátja volt. Még a dzsungelben ismerték meg egymást. Az én apám Lord Greystoke. Nem tudja, hogy most itt vagyok. Édesanyám megtiltotta, hogy eljöjsek, de én nagyon szerettem volna látni Akutot. Hajlandó vagyok fizetni magának, ha megengedi, hogy gyakrabban idejőjsek, és találkozhatok vele.

Paulvics szeme összeszűkül, amikor a fiú felfedte kilétét. Azóta, hogy annyi idő után újra megpillantotta Tarzant a mulatóban, kiszikkadt agyában lassanként formálódni kezdett a feltámadó bosszúvágy. A gyengék és a bűnösök jellemző sajátja, hogy másokat okolnak azokért a szerencsétlenségekért, amelyek saját elvetemültségük egyenes következményei. Miközben Alexis Paulvics lassacskán emlékezetébe idézte élete korábbi szakaszának eseményeit, abban a férfiban kereste a bűnbakot, akit ő és Rokov oly állhatatosan próbált meg tönkretenni és elveszejteni. Őt hibáztatta mindazokért a csapásokért, amelyeket a kiszemelt áldozat ellen forralt,

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04
Legkülönbözőbb terveik megghiúsulása miatt szenvedett el.

Még nem tudta, hogy saját biztonságának kockáztatása nélkül hogyan tölthetné ki haragját Tarzanon, fiát használva fel eszközül. Az mindenesetre nyilvánvaló volt számára, hogy a fiú a bosszú nagyszerű lehetőségeit kínálja. Ezért elhatározta: magához édesgeti a fiatalembert abban a reményben, hogy a sors valamilyen formában egyszer csak a kezére játszik.

Mindent elmondott a fiúnak, amit apja korábbi, dzsungelbeli életéről tudott. Amikor rájött, hogy Jacket annyi éven át teljes tudatlanságban tartották e dolgokkal kapcsolatban, s megtudta: megtiltották neki az állatkertbe járást, meg hogy meg kellett kötöznie házitáncitóját és be kellett tőmnie a száját ahhoz, hogy el tudjon menni a zenés mulatóba megnézni Akutot, azonnal ráérezett, miféle nagy-nagy félelem tölti el a fiú szüleinek szívét. Világossá vált előtte: attól tartanak, hogy ugyanúgy sóvárog majd a dzsungel után, ahogyan apja vágott oda egykor.

Így azután Paulvics biztatta a fiút, hogy látogassa meg bármikor. Minden alkalommal kihasználta, hogy a fiatalember annyira vágyik a vadon világról szóló meséket hallani, amely világról Paulvicsnak nagyon is beható ismeretei voltak. Hosszú időre kettesben hagyta Akuttal. Hamarosan meglepve állapíthatta meg: a fiú meg tudja értetni magát az óriás fenevaddal - jó néhány szót megtanult az emberszabású majmok kezdetleges nyelvében.

Ez alatt az időszak alatt Tarzan számos alkalommal meglátogatta Paulvicsot. Láthatóan nagyon szerette volna megvásárolni Akutot. Végül őszintén megvallotta a férfinak: nem csupán amiatt óhajtja megszerezni a majmot, hogy a vadállat visszajuthasson szülőföldjére, a dzsungelbe, ahol szabadon élhet. Az is közrejátszik ebben a szándékában, hogy a neje attól tart: fiuk valamilyen módon esetleg kideríti a majom hollétét, s miután rendkívül vonzódik a vadállathoz, hatalmába keríti a kalandvágy, amely - miként Tarzan elmondta Paulvicsnak - korábban nagy szerepet játszott az ő életében is.

A fickó alig tudta visszafojtani a mosolyát Lord Greystoke szavai hallatán: egy fél órával korábban a leendő Lord Greystoke még ott üldögélt a vetetlen ágyon, és olyan folyékonyan társalgott Akuttal annak makogó nyelvében, mint egy született majom.

Ez volt az a találkozás, amelynek során egy bizonyos gonosz terv fogant meg Paulvics agyában. Ezért kijelentette, hogy hajlandó egy meghatározott - mesés nagyságú - összegért megválni a majomtól, valamint hogy a pénz kézhezvételekor eljuttatja a vadállatot egy hajóra, amelynek két nappal később kellett Doverből útnak indulnia Afrika felé. Kettős célja volt azzal, hogy elfogadta Clayton ajánlatát. Először is sokat nyomott a latban a pénz, lévén, hogy a majom nem jelentett számára többé bevételi forrást. Mióta megtalálta Tarzant, egyszerűen nem volt hajlandó fellépni. Úgy tűnt, mintha a fenevad egyesegyedül azért tőrt volna el, hogy elhozzák otthonából, a dzsungelből és a kíváncsi nézők ezrei előtt mutogassák, mert meg akarta keresni rég nem látott barátját és gazdáját. Miután megtalálta, szükségtelennek ítélte, hogy továbbra is elvegyüljön az emberek között. Akárhogyan volt is, tény, hogy bármennyit győzködték, nem tudták rávenni arra, hogy akár csak mutatkozni is hajlandó legyen a zenés mulató színpadán. Amikor pedig egyetlen egyszer az idomár kényszeríteni próbálta erre, az eredmény láttán a nyomorult fickó szerencsésnek mondhatta magát, hogy ép bőrrel megúszta a dolgot. Megmenekülését annak köszönhetette, hogy véletlenül jelen volt Jack Clayton is, aki korábban engedélyt kapott arra, hogy meglátogathassa az állatot a zenés mulató öltözőjében. A fiú gondolkodás nélkül, haladéktalanul közbeavatkozott, amikor látta, hogy a dühödt fenevad komolyan támadni készül.

A pénzszerzés vágya mellett a fickó szívében erős volt a bosszúvágy is, amely csak nőttön-nőtt, minél tovább tépelődött

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

életének azokon a kudarcain és gyötrelmein, amelyekért Tarzant okolta. Ezek közül a legutolsó, ám egyáltalán nem utolsósorban említendő az volt, hogy Akut többé nem volt hajlandó pénzt keresni a számára. A majom ellenszegüléséért közvetlenül Tarzant tette felelőssé. Végül már azt is elhitette magával, hogy a majomember utasította az óriás emberszabású majmot a színpadi fellépés megtagadására.

Paulvics eredendően gonosz természetű ember volt. Rossz tulajdonságait még inkább súlyosbította az, hogy a kiállt kínzások és nélkülözések hatására szellemi és fizikai képességei nagyot hanyatlottak, eltorzultak. A hidegen számító, intelligensen züllött férfi elvakultan gyűlölködő, veszedelmes szellemi fogyatékosná silányult. Terve azonban volt annyira agyafurt, hogy annak alapján legalábbis meg kell kérdőjeleznünk az állítást, mi szerint zűrzavar uralkodott a fejében. Elképzelése először is biztosította számára, hogy megkapja azt az összeget, amelyet Lord Greystoke helyezett kilátásba a majom-megfelelő helyre szállításáért, és azt a lehetőséget is, hogy bálványozott fián keresztül bosszút állhasson jótevőjén. A tervnek ez a része durva és brutális volt - nélkülözötte azokat a kifinomult kínzási módokat, amelyek a mestermunkákat alkotó régi Paulvicsot jellemezték akkoriban, amikor még a gaztettek virtuózával, Nyikolaj Rokovval dolgozott együtt. Am legalább mentesítette Paulvicsot a felelősség alól, áthárította azt a majomra, aki ily módon ugyancsak megbűnhődik, amiért nem hajlandó továbbra is támaszául szolgálni.

Az események ördögi egybeesése folytán minden Paulvics kezére játszott. A véletlen úgy hozta, hogy Tarzan fia meghallotta, amikor atyja elmondta nevének, milyen lépéseket tett annak érdekében, hogy Akut biztonságosan visszajusson otthonába, a dzsungelbe. Jack a hallottak alapján kérte szüleit: hozzák haza a majmot játszópajtásának. Tarzan nem idegenkedett volna a tervtől. Lady Greystoke azonban a pusztá gondolattól is elborzadt. Jack könyörgött édesanyjának, de mindhiába - az asszony hajthatatlan maradt. A fiatalember végül látszólag belenyugodott abba az anyai döntésbe, hogy a majomnak vissza kell térnie Afrikába, fiának pedig az iskolába, ahonnan a vakáció idejére volt távol.

Jack nem kereste föl újra Paulvicsot a szobájában, hanem másféleképpen foglalta el magát. Mindig bőven ellátták pénzzel, ezért aztán, ha a szükség úgy hozta, nem okozott gondot neki, hogy néhány száz fontot összeszedjen. A pénz egy részéből különböző furcsa dolgokat vásárolt, amelyeket sikerült észrevétlenül becsempésznie a házba, amikor késő délután hazatért.

Másnap reggel, miután időt hagyott apjának, hogy megelőzhesse és nyélbe üthesse az üzletét Paulvicsal, a fiatalember is a fickó szállására sietett. Mivel nem ismerte Paulvics igazi énjét, nem merte az férfit egészen a bizalmába fogadni. Attól tartott, hogy az öreg nemcsak hogy nem lesz hajlandó segítségére lenni, hanem még el is mond mindent az apjának. Ezért aztán csak annyit kért, hadd vigye el Akutot Doverbe. Elmagyarázta az öregembernek, hogy ily módon megúszhatja a fáradságos utazást, valamint jó néhány fontot is zsebrevághat - a fiatalember úgy tervezte, hogy tisztességesen megfizeti őt.

- Nézze - folytatta -, az a veszély, hogy rajtakapnak, egyáltalán nem fenyeget, mivel úgy beszéltük meg, hogy egy délutáni vonattal utazom el az iskolába. Ehelyett, miután felszálok a vonatra és egyedül maradok, eljövök ide. Akkor aztán elviszem Akutot Doverbe, érti, és mindössze annyi történik, hogy egy nappal később érkezem meg az iskolába. Senki nem fog rájönni, semmi baj nem lesz, én pedig még egy napot tölthetek el Akuttal, mielőtt örökre elválok tőle.

A terv tökéletesen beleillett abba, amit Paulvics kigondolt. Ám, ha tudta volna, hogy a fiú a továbbiakra nézve mit forgat a fejében, ha csak pár rövid órára előre láthatta volna, mit hoz a jövő, bizonyára teljesen elállt volna saját bosszútervétől. Ebben az esetben szívvél-lélekkel segítkeznek a fiú elképzelésének megvalósításában, s

így ő, Paulvics is jobban járt volna.

Azon a bizonyos délutánon Lord és Lady Greystoke elbúcsúzott fiától. Még látták, amint az rendben elhelyezkedik az egyik első osztályú fülkében azon a vonaton, amelynek egy óra múlva meg kellett érkeznie az iskolához. Ám ő, alighogy magára hagyták, tüstént felkapta csomagjait, kiszállt a vonatból, és a pályaudvar előtti taxiállomásra sietett. Az egyik sofőrnek bemondta Paulvics címét. Sötét volt mire odaért. A fickó már várta. Idegesen járkált a szobájában. A majom egy erős kötéllel az ágyhoz volt kikötve. Ez volt az első alkalom, hogy Jack megkötözve látta Akutot. Kérdőn nézett Paulvicsra. A férfi zavartan motyogva magyarázkodott: úgy érzi, az állat sejti, hogy el akarják küldeni, és attól fél, hogy meg találja szökni.

Paulvics egy másik kötelet tartott a kezében. Ennek egyik végére hurkot kötött, és most egyfolytában azzal játszadozott. Fel-alá sétálgatott a szobában. Miközben halkán maga elé beszélt, himlőhelyes arca ijesztő grimaszokba torzult.

A fiú még sohasem látta ilyennek - kényelmetlenül érezte magát. Végül Paulvics megállt a szoba túlsó végében, jó messzire a majomtól.

- Jöjjön ide! - mondta a fiatalembernek. - Megmutatom, hogyan kell kordában tartani a majmot, amennyiben az utazás során az engedetlenség jeleit mutatná.

A fiatalember elnevette magát.

- Arra nem lesz szükség - felelte. - Akut azt fogja tenni, amit mondok neki.

Az öregember dühösen toppantott a lábával.

- Jöjjön ide, ha mondom! - ismételte meg a felszólítást. - Ha nem fogad szót, nem kísérheti el a majmot Doverbe, nem vállalom a kockázatát annak, hogy esetleg megszökik.

A fiatalember még mindig mosolyogva keresztülment a szobán, és megállt a fickó előtt.

- Forduljon meg, háttal felém - utasította az utóbbi -, hogy megmutathassam, miként kell gyorsan megkötözni.

A fiú szót fogadott, és amikor Paulvics azt mondta neki, hogy tegye hátra a kezét, azt is megtette. Az öregember egy pillanat alatt ráhúzta a csúszóhurkot a fiatalember egyik csuklójára, a másikra néhányszor rátekerte, és megkötötte a kötelet.

Mihelyt a fiú védtelenné vált, a férfi magatartása egy szempillantás alatt megváltozott. Dühödtt szitkozódás közepette maga felé fordította foglyát, gáncsot vetett neki, és durván földre taszította, majd amikor elesett, rátérdelt a mellére. Az ágyhoz kötözött majom morgott és kötelékeit rángatta. A fiú nem kiabált, atyjától örökölt jellemvonása volt ez, akit óriásmajom-nevelőanyja, Kala halálát követő hosszú-hosszú dzsungelévek megtanítottak arra, hogy aki a földre került, annak senki sem siet a segítségére.

Paulvics a fiatalember torkát kereste ujjaival. Ijesztően vigyorogva nézett szembe áldozatával.

- Az apja tönkretett engem - motyogta. - Most megfizetek neki. Azt fogja hinni, hogy a majom tette. Azt fogom mondani, hogy a majom volt az. Hogy egy pár percre egyedül hagytam, maga közben belopakodott, és a majom megölte. Az ágyra fogom dobni a testét miután kiszorítottam magából a lelket. Akkor majd idehozom az apját, az azt fogja látni, hogy a majom ott ül maga fölé hajolva - azzal a férfi kárörvendő nevetésben tört ki.

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

Mögöttük az őrző fenevad morgása reszkettette meg a kis szoba falait. A fiú elsápadt, de a félelemnek vagy a pániknak semmilyen más jele nem látszott az arcán. Tarzan fiához méltóan viselkedett. A férfi ujjai egyre szorosabban fonódtak a torkára. A fiú zihálva, küszködve lélegzett. A majom- nekifeszült az erős köteléknek, amely fogva tartotta. Megfordulva rátekerte a kezére a kötelet, ahogyan egy ember csinálta volna, és egész testével beledőlve, húzni kezdte. A roppant izmok megfeszültek a szőrrel borított testén. Recsegés-ropogás hallatszott, mint amikor fa törik - a kötélen ellenállt, de az agy lábdeszkájának egy darabja levált.

A zajra Paulvics felnézett. Ocsmány arca elsápadt a rémülettől - a majom szabad volt. Az ijesztő lény egyetlen ugrással rávetette magát. A férfi felvisított. A vadállat lerángatta a fiú testéről. Hatalmas karmait belemélyesztette a gazfickó húsába. Kitért szájával a torkát kereste - a férfi küzdött, de hiába -, és amikor sárga tépőfogai összezárultak, Alexis Paulvics lelke a gonosz szellemek birodalmába távozott, ahol már régóta vártak rá.

A fiú Akut segítségével feltápáskodott a földről. Utasításait követve a majom jó két órán keresztül bibelődött a csomókkal, amelyek barátja csuklóját fogva tartották. Végül sikerült kibogoznia őket, és a fiú szabad lett. Elvágta a kötelet, amely még mindig a majom testén lógott. Majd kinyitotta egyik csomagját, és néhány ruhadarabot vett elő belőle. Jól felkészült terve végrehajtására. Nem sokat tanácskozott a fenevaddal, az mindent úgy tett, ahogyan mondta neki. Együtt surrantak ki a házból, de ha valaki véletlenül meglátta volna őket, meg nem mondta volna, hogy egyikük - majom.

4. Menekülés a dzsungelbe

Arra a hírre, hogy a magányosan élő öreg orosz, Mihail Szabrovot megölte idomított óriásmajma, az újságok néhány napig még vissza-visszatértek. Lord- Greystoke is olvasott a dologról. Azonnal intézkedett, hogy a nevét ne említsék meg az ügyel kapcsolatban, másrészt alaposan tájékozódott afelől, hogy hol tart a rendőrségi nyomozás az emberszabású majom után...

A közvélemény - helyesen - úgy tudta, hogy az ügyben elsősorban a gyilkos rejtélyes eltűnése keltette fel a lord érdeklődését. Helyesebben ez igaz volt mindaddig, amíg jó pár nappal a tragédiát követően meg nem tudta, hogy útnak indított Jack fia nem jelentkezett a nyilvános iskolában, pedig a szemük láttára rendben elhelyezkedett azon a vonaton, amelynek oda kellett volna vinnie. Az apa azonban még ekkor sem látott összefüggést fiának eltűnése és a majom hollétét körülölelő rejtély között. És csak miután egy hónappal később a körültekintő nyomozás feltárta azt a tényt, miszerint a fiú leszállt a vonatról, még mielőtt az kigördült a londoni pályaudvarról, valamint miután megtalálták azt a taxisofőrt, aki Jacket az orosz címére vitte, eszmélt rá Tarzan, a dzsungel fia, hogy Akutnak valamilyen formában köze van a fiú eltűnéséhez.

Azt követően, hogy a taxisofőr kitette utasát a járdára a ház előtt, amelyben a néhai Paulvics szállása volt, nem találtak semmilyen nyomot. Ettől a pillanattól fogva egyetlen szemtanú sem látta sem a fiút, sem a majmot - legalábbis olyan nem, aki életben lett volna.

A ház tulajdonosa kép alapján felismerte a fiatalembert, és elmondta, hogy az gyakori látogatója volt az öregembernek. Ezenkívül semmi mást nem tudott. És ezzel aztán a nyomozók itt, London nyomornegyedében, ennek a mocskos öreg háznak az ajtajában zsákutcába jutottak - végleg elfogyott a tudományuk.

Az Alexis Paulvics halálát követő napon egy ifjú szállt fel rokkant nagymamája kíséretében Doverben egy gőzhajóra. Az idős hölgy arcát sűrű fátyol fedte. A kortól meg a betegségtől legyengült hölgyet

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04
kocsiban kellett feltolni a fedélzetre.

A fiú maga gördítette fel a kocsit, senki másnak át nem engedte, majd saját kezűleg segítette ki nagyanyját a tolókocsiból, miután megérkeztek luxuskabinjukba. Ez volt az utolsó alkalom, hogy a hajón lévő társaság tagjai láthatták az idős hölgyet, egészen addig, míg a pár le nem szállt. A fiú még azt is kikötötte, hogy a kabinba beosztott hajópincér munkáját is maga végezhesse el, mert - mint mondotta - nagyanyja igen rossz idegállapotban van, ezért idegenek jelenléte rendkívül káros hatással lenne rá.

A kabinon kívül a fiatalember úgy viselkedett, ahogyan bármely más egészséges, normális angol fiú viselkedett volna - és senki nem volt a hajón, aki tudta, mit csinál a kabinban.

Szóba elegyedett útitársaival, a hajóstisztek kitüntetett kedvence lett, és számtalan barátot szerzett magának az egyszerű matrózok közül. Nagyvonalú volt, mentes minden mesterkéeltségtől, mégis - méltóságot és erőt sugárzó egyéniségének köszönhetően - sajátos légkör vette körül, ami bámulatot és szeretetet váltott ki iránta sok új barátjából.

Az utasok között volt egy Condon nevű amerikai. Veszedelmes család és szélhámos hírében állt ökelme, akit az Egyesült Államok féltucatnyi nagyobb városában köröztek. A fickó nem sok figyelmet szentelt a fiúnak, míg egy alkalommal véletlenül észre nem vette, hogy egy köteg bankjegyet vesz elő. Ettől kezdve Condon ápolni kezdte az ifjú brittel való ismeretségét. Könnyűszerrel megtudta, hogy a fiú rokkant nagyanyjával kettesben utazik, hogy úticéljuk egy kis kikötő Afrika nyugati partján, kevéssel az Egyenlítő alatt, hogy Billings a nevük, és hogy nincsenek barátai a kis településen, ahová tartanak. Condon úgy találta: a fiú tartózkodóan nyilatkozott arról, hogy mi a céljuk a helység felkeresésével, ezért nem fessegette tovább a dolgot - mindent megtudott, amit akart, annak rendje és módja szerint.

Condon számos alkalommal próbálta bevonni a fiatalembert egy-egy kártyapartiba, ám kiszemelt áldozatát nem érdekelte a dolog. A többi férfi utas sötét tekintetének láttán az amerikai úgy döntött: más módot keres a fiú bankjegykötegeinek megszerzésére.

Végül elérkezett a nap, amikor a gőzös horgonyt vetett egy erdős hegyfok szelétől védett oldalán, ahol kéttucatnyi vagy több, egymás hegyén-hátán épült bádoviskó csúfította el a természet bájos arculatát, fennen hirdetve, hogy a civilizáció itt megvetette a lábát. Kijebb szétszórta helyezkedtek el a bennszülöttek - a maguk barbár kezdetlegességében festői - zsúpfedeles kunyhói, amelyek harmonikusan illeszkedtek bele a háttérben kirajzolódó trópusi dzsungelbe, és csak még szembeötlőbbé tették a fehér telepesek építkezési módjának ijesztő csúfságát.

A korlátra támaszkodó fiú az emberkéz teremtette városon messze túlra, az Isten teremtette dzsungel mélyébe bámult. A jövő előérzetétől enyhén megborzongott, majd azon kapta magát, hogy édesanyja szerető szemébe néz, aztán apja markáns arcába, amely a férfias erő mellett legalább annyi szeretetet sugároz, mint amennyit édesanyja tekintete elárul. Érezte, hogy elhatározása kezd meginogni. Nem messze tőle az egyik hajóstiszt utasításokat kiabált a bennszülöttek kirajzó csónakjai felé, amelyek azért érkeztek, hogy a partra szállítsák a gőzös rakományából az erre a parányi kis állomásra szánt küldeményeket.

- Mikor érinti ezt a helyet az Angliába tartó legközelebbi gőzös?
- kérdezte a fiú.

- Az "Emanuel"-nek most már minden percben be kell futnia - felelte a tiszt. - Úgy számoltam, hogy itt tanáljuk - azzal a férfi tovább harsogta utasításait a szorosan a gőzös mellé evező fekete bőrű csapatnak. Meglehetősen nehéz feladatnak bizonyult, hogy a fiú

nagyanyját leeresszék a hajóról az egyik odalént várakozó kenuba. A fiatalember egy pillanatra sem tágitott mellőle, s amikor a hölgyet végül biztonságba helyezték annak a csónaknak az aljában, amelynek a partra kellett őket vinnie, az unoka macskaügyességgel ugrott nagyanyja után. Figyelmét teljesen lekötötte a hölgy kíméletes elhelyezése. Észre sem vette, hogy egy kis csomagocska egyre kijjebb és kijjebb csúszik a zsebéből, miközben az idős hölgyet a gőzhajó oldalán lengedező kötélheveder irányításában segítkezik. Akkor sem figyelt fel erre, amikor a csomag végképp kifordult a zsebéből, és beleesett a tengerbe.

Alighogy a csónak a fiúval és az idős hölgygel elindult a part felé, Condon intett egy kenunak a hajó tulsó oldalán, és a csónakkal való alkudozás után végül csomagjával együtt leereszkedett a hajóról. A partra érve még a környékét is elkerülte annak a kétemeletes, csúf építménynek, amelyen a "Hotel" felirat kínálgatta a gyanútlan utazóknak kényelmetlenebbnél kényelmetlenebb szolgáltatásait. Teljesen besötétedett már, mire mégis bemerészkedett, és szállást foglalt magának.

A második emelet egyik hátsó szobájában a fiatalember azt magyarázgatta - némiképpen ügyel-bajjal - a nagyanyjának, hogy úgy határozott, a legelső gőzhajóval visszatér Angliába. Megpróbálta megértetni az idős hölgygel, hogy ha óhajtja, Afrikában maradhat, az ő lelkiismerete viszont azt parancsolja, hogy menjen vissza apjához és édesanyjához, akiknek bizonyára már így is kimondhatatlan szenvedést okoz távollétével. Mindebből kiviláglik, hogy szüleit aligha avatta be az általa meg az idős hölgy által kigondolt tervbe, amelynek célja egy kis kalandozás volt Afrika vadonjaiban.

Miután így dűlőre jutott magával, a fiatal ember fellélegzett: végre megszabadult a kínzó érzéstől, amely annyi álmatlan éjszakát okozott neki. Amikor most nyugovóra térve lehunyta a szemét, az otthoniakkal való örömteli viszontlátásról álmodott. Ezalatt a kegyetlen és engesztelhetetlen Sors - az amerikai szélhámos Condon személyében - óvatosan lopakodott feléje annak a koszos épületnek a folyosóján, amelyben aludt.

A férfi vigyázva közeledett a fiatalember szobájának ajtajához. Ott meglapulva hallgatózott, míg az odabent lévők szabályos lélegzéséből meg nem bizonyosodott arról, hogy mindketten alszanak. Nesztelenül egy vékony tolvajkulcsot csúsztatott be az ajtózárba. Fürge ujjával, amelyeknek sokéves gyakorlatuk volt már a mások tulajdonát őrző zárrakkal és reteszekkel való zajtalan ügyeskedésben, Condon egyszerre fordította el a kulcsot és a gömbkilincset. Az ajtó enyhe nyomásra, sarokpántjain a szoba belseje felé elfordulva, lassan kinyílt.

A férfi belépett, és becsukta maga mögött az ajtót. A holdat éppen sötét fellegek takarták. A lakosztály belseje homályba borult. Condon tapogatózva az ágy felé indult. A szoba tulsó sar kában valami megmozdult, de olyan csendben és óvatosan, hogy még a nesztelenségben nagy gyakorlatra szert tett betörőn is túltett.

Condon nem hallott semmit. Figyelmét az ágyra összpontosította, amelyben - úgy hitte - a fiatal fiút és magatehetetlen, rokkant nagyanyját fogja találni.

Az amerikaiaknak csak a bankjegyeköteg kellett. Úgy gondolta, az lenne a legjobb, ha meg tudná szerezni anélkül, hogy észrevennék, de felkészült arra az esetre is, ha ellenállásba ütközne. A fiatalember ruhái az ágy melletti széken heverték. Az amerikai sebesen végigfuttatta rajtuk ujjait - de egyik zsebben sem találta meg a nagy csomó ropogós, új bankjegyet. Aha - gondolta Condon -, bizonyára az ágyban van, a párnák alatt. Közelebb lépett az alvóhoz. Keze már félig a párna alatt volt, amikor a sűrű felhő, amely eltakarta a Holdat, tovaúszott az égen, és a szobát világosság árasztotta el. Ugyanabban a pillanatban a fiú kinyitotta a szemét, és egyenesen belenézett Condon

arcába. A férfi hirtelen rádöbrent, hogy a fiú egyedül van az ágyban. Egyszeriben megragadta áldozata torkát. Amikor a fiatalember fölemelkedett, hogy szembesálljon vele, Condon halk morgást hallott a háta mögött, majd érezte, hogy a fiú megragadja a csuklóját. Megállapította, hogy azokat a karcsú, vékony fehér ujjakat bizony acélos izmok mozgatják.

Érezte, hogy másféle - durva, szőrös - kezek meg a torkát markolják meg hátulról, a válla fölött átnyúlva. Rémült pillantást vetett maga mögé. A látványtól, amely a szeme elé tárult, a haja szála is az égnek állt, mert aki hátulról megragadta, nem volt más, mint egy hatalmas, emberformájú majom. Az emberszabású fenevad vicsorgó tépőfogai a torkához közelítettek. A fiatalember fogva tartotta a csuklóját. Egyikük ajkát sem hagyta el semmilyen hang.

És a nagymama?

Condon egyetlen, mindent felmérő tekintettel végigpillantott a szobán. Szeme kigúvadt a rémülettől, amikor a pillantás nyomán ráébredt, hogy mi a valóság. Micsoda rejtélyes, rettenetes lények hatalmába került? Órjögve küszködött, hogy lerázza valahogyan magáról a fiatalembert, és a mögötte lévő ijesztő vadállat ellen fordulhasson. Sikerült kiszabadítania az egyik kezét, amellyel borzasztó ütést mért a fiatalember arcára. Ez a tette viszont mintha egyszeriben ezer ördögöt szabadított volna el a nyakába kapaszkodó szőrös fenevadban. Condon halk és bőszyt horkantást hallott - ez volt az utolsó hang, amely életében eljutott az amerikai fülébe. Nagyot rántottak rajta, hogy hanyatt a földre zuhant, egy súlyos test vetette rá magát, erős fogak harapták át nyaki ütőerét. Hirtelen örvénylő sötétség nyílt meg alatta, amelynek mélyén az örökkévalóság birodalma van. A következő pillanatban a majom, otthagya a mozdulatlan testet, felemelkedett, de ezt Condon már nem tudta - végképp kilehelte a lelkét.

A fiatalember rémülten ugrott fel az ágyról, és hajolt a férfi holtteste fölé. Tudta, hogy Akut az ő védelmében ölt, mint ahogyan Mihail Szabrovot is ezért ölte meg - de itt, a barbár Afrikában, távol az otthonától és az övéitől vajon milyen sors vár rá és hűséges majmára? A fiatalember tudta, hogy gyilkosságért halálbüntetés jár. Annak is tudatában volt, hogy a tette társra ugyanúgy halálbüntetést szabhatnak ki, mint az elkövetőre. Ki emelne itt szót az érdekükben? Mindenki ellenük lenne.

Egy félig-meddig civilizált, vagy annál kicsivel fejlettebb településen voltak. Igen valószínűnek látszott, hogy másnap reggel Akutot is, őt is elhurcolják, és mindkettőjüket felakasztják az első fára. A fiú olvasta valahol, hogy ilyesmi előfordul Amerikában, Afrika pedig még félelmetesebb és vadabb hely, mint édesanyja szülőhelye, a vadnyugat. Igen, mindkettőjüket fel fogják akasztani másnap reggel!

Hát nincs menekvés? Néhány pillanatig csendben gondolkodott, majd megkönnyebbült kiáltás kíséretében összecsapta a kezét, és a székre tett ruháihoz indult. Pénzzel mindent el lehet intézni! A pénz segítségével ő is, Akut is megmenekülhet! A köteg bankót keresve belenyúlt abba a zsebébe, amelyikben a pénzt tartotta. Nem volt ott! Előbb lassan, végül már órjögve kutatta végig ruhájának összes többi zsebét. Aztán négykézlábra ereszkedett, és körülnézett a padlón. Lámpát gyújtva elhúzza a helyéről az ágyat, és minden tenyérnyi helyet végigtapogatva, az egész padlót átkutatta. Condon holttestéhez érve elbizonytalanodott, végül erőt vett magán annyira, hogy meg merje érinteni. Hasára fordította a hullát, hátha alatta van a pénz. Ott sem volt. Condon azért hatolt be a szobába, hogy kirabolja - ezt sejtette - de nem hitte, hogy a férfinak volt ideje magához venni a pénzt: viszont mivel sehol másutt nem volt, úgy gondolta, hogy mégiscsak a halottnál kell lennie. Jack átkutatta az amerikai ruháit - mindhiába. Újra meg újra végigjárta a szobát, hogy minden egyes alkalommal a holttestnél állapodjék meg, de a pénzt sehol sem találta.

A kétségbeesés miatt már majd eszét vesztette. Mitévő legyen?

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

Reggel bizonyosan felfedezik és megölik őket. Bármennyire nagyra nőtt és ereje volt is - apja fia lévén -, azért végső soron mégis csak kisfiú volt még - megrémült, otthonába vágyó fiúcska -, aki gyerekfejjel szertett kevéske élettapasztalatára támaszkodva persze, hogy szívesen okoskodott. Csak egy valamire tudott gondolni: arra a súlyos tényre, hogy megölték egyik embertársukat, és idegen emberek között vannak, akik alig várják, hogy a sors végre megfelelő áldozatot vessen a karmaik közé. Az olcsó ponyvaregények alapján eddig terjedt a tudománya.

Pénzre van hát szükségük!

Újra a holttest felé indult. Ezúttal eltökélten. A majom a sarokban kuporgott, és figyelte fiatal pajtását. Az ifjú egyenként kezdte lehúzni a ruhát az amerikaiáról, és aprólékosan átkutatott minden egyes darabot. Még a cipőit is precíz alaposággal vizsgálta meg. Amikor Condon öltözékének utolsó darabját is kézbe vette és tüzetesen végignézte, tágra nyitott szemmel roskadt le az ágyra, de látni nem látott semmit a jelenben. Csakis egy gyászos jövőbeni kép lebegett a szeme előtt: két alak, amint némán himbálózik egy terebélyes fa ágán.

Maga sem tudta, mennyi ideig üldögélt így - végül az alattuk lévő emeletről felhallatszó zajra riadt fel. Gyorsan talpra ugrott, elfújta a lámpát, majd az ajtóhoz ment, és halkán ráfordította a kulcsot. Aztán - immár tettere készen - a majom felé fordult.

Előző este még el volt szánva arra, hogy az első adandó alkalommal hazaindul, és bocsánatot kér szüleitől az örült kalandért. Most már tudta, hogy sohasem térhet vissza hozzájuk. Egy embertársának a vére tapadt a kezéhez - amilyen nyakatekerten gondolkodott, már réges-rég nem a majomnak tulajdonította Condon meggyilkolását. Hisztérikus-rémületében saját nyakába varrta „büntettet”. Pénzzel megvesztegethette volna az igazságszolgáltatást, de így, egy árva garas nélkül! Hogyan reménykedhetne itt egy idegen, akinek nincs pénze?

De hát hová lett a pénz? Megpróbált visszaemlékezni arra, mikor volt a kezében utoljára. Sikertelenül. Ezzel különben sem ment nagyon sokra, mivel sejtelve sem volt arról, hogy a kis csomag kicsúszott a zsebéből és a tengerbe pottyant, amikor a hajó oldalán lemaszott az odalént várakozó kenuba, amely partra vitte. Odafordult Akuthoz.

- Gyere! - mondta neki az óriásmajmok nyelvén. Feledve, hogy mindössze egy vékony pizsama van rajta és a nyitott ablak felé irányította lépteit. Kidugta a fejét, és figyelmesen hallgatózott. Az ablaktól pár lábnyira magányos fa állt. A fiatalember fűgén átlendült a fa törzsére, egy pillanatig, mint a macska kapaszkodott meg rajta, majd csendesen lemaszott a földre. A majom szorosán a nyomában haladt. Kétszáz yarddal odébb a dzsungel egyhelyütt benyúlt egészen a szétszórtan épült házak közé. A fiatalember arrafelé vette az irányt. Senki nem látta meg őket. Egy perc múlva elnyelte őket a dzsungel mélye. Jack Clayton, a leendő Lord Greystoke eltűnt az emberek szeme elől, anélkül, hogy bárki tudta volna, hová.

Másnap jócskán délelőtt volt már, amikor egyik bennszülött háziszolga kopogtatott annak a szobának az ajtaján, amelyet Mrs. Billington és unokájának adtak ki. Minthogy válasz nem kapott, be akarta dugni a saját szobakulcsát a zárba, csak hogy, mint megállapította, abban már volt egy, mégpedig belülről. Jelentette a dolgot Herr Skopfnak, a tulajdonosnak, aki rögvest elindult a második emelet felé, és megérkezve erőteljesen dörömbölt az ajtón. Választ nem kapott, ezért lehajolt, hogy a kulcslukon keresztül kukucskáljon be a szobába. Pocakos ember lévén, a mozdulattól elvesztette egyensúlyát, amiért is kénytelen volt letenni a tenyerét a földre, hogy talpon maradhasson. Ezen közben puha, sűrű, nedves valamit érzett az ujjai alatt. A folyosó derengő fényében szeme elé emelte nyitott tenyerét és rámeredt. Majd kissé megborzongott, mert még a félhomályban is

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

látta, hogy sötétvörös folt éktelenkedik a kezén. Talpra ugrott, és nekivetette a vállát az ajtónak. Herr Skopf testes férfi - legalábbis akkoriban az volt. A gyengécske ajtó megadta magát a súlyos testnek, és Herr Skopf bejutott a szobába.

Élete legnagyobb rejtélyével találta magát szemben. Lábánál, a földön, egy idegen férfi holtteste hevert. Nyakcsigolyája eltörött, az ütőerét pedig mintha valamilyen vadállat marcangolta volna szét a fogaival. Teljesen meztelen volt, ruhái szanaszét szórva hevertek a tetem körül. Az idős hölgy és unokája nem volt sehol. Az ablak tárva-nyitva. Nyilvánvaló volt, hogy az ablakon keresztül távoztak, mert az ajtót belülről zárták be.

De hogyan tudta a fiú rokkant nagyanyját a második emeleti ablakból levinni a földre?

Képtelenségnek tűnt a dolog. Herr Skopf újra átkutatta a kis szobát. észrevette, hogy az ágyat egészen elhúzták a fal mellől - de miért? Ismét alánézett, immáron harmadik vagy negyedik alkalommal. A két vendég elment, és mégis, józan esze azt súgta, hogy az idős hölgy nem távozhatott, csak akkor, ha néhány markos ember levitte, ahogyan előző nap fel is hozták.

A további kutatás eredménye csak fokozta a rejtélyt. A két vendég ruhája hiánytalanul ott volt a szobában - vagyis ha elmentek, vagy meztelenül kellett útra kelniük, vagy hálóruhában. Herr Skopf megrázta a fejét, aztán megvakargatta. Tanácstalan volt. Ha hallott volna Sherlock Holmesről, bizonyára haladéktalanul a nevezetes detektív segítségét kérte volna, mert ami -itt történt, az valóságos rejtély volt.

Egy idős hölgy - ráadásul rokkant, akit a hajóról úgy kellett felvinni hotelszobájába - és egy jóképű fiatalember, az unokája, egy nappal korábban beköltözött a szálloda második emeletén lévő egyik szobába. Felkértek és szobájukban költözték el vacsorájukat - és ez volt az utolsó alkalom, hogy még látták őket. Másnap reggel kilenckor ugyanebben a szobában egyedül egy idegen férfi holtteste volt fellelhető. Ez alatt az idő alatt egyetlen hajó sem futott ki a kikötőből - több száz mérföld körzetben vasútnak hírére sem hallották -, és nem volt más, olyan fehérek lakta település a környéken, amelyet a két vendég másképp, mint többnapos fáradtságos meneteléssel, és egy jól felszerelt útikaraván védelme alatt elérhetett volna. Nyilván köddé váltak, mert a bennszülött, akit elküldött, hogy vizsgálja meg a talajt a nyitott ablak alatt, azzal a hírrel tért vissza, hogy ott semmiféle lábnyom nem látszik. Miféle lények azok, akik úgy képesek leereszkedni a fűre, hogy nem hagynak nyomot maguk után? Herr Skopf megborzongott. Igen, állapította meg, ez egyszerűen rejtély, van valami hátborzongató az egész történetében. Nem szívesen gondolt a dolgra, és már előre rettegett a következő éjszakától.

Bizony, ez az egész rejtély volt Herr Skopf számára - és minden bizonnyal az is maradt.

5. Meriem

Armand Jacot, az idegenlégió kapitánya földre terített nyeregtakarón üldögélt egy tuya pálmafa tövében. Széles vállát és túskefizarás fejét könnyedén, kényelmesen nekitámasztotta a pálmafa durva törzsének. Kinyújtózta maga előtt hosszú lábait, amelyek lelógtak a rövid pokrócra, sarkantyúi belemélyedtek a kis sivatagi oázis homokos talajába. A kapitány a sivatagi futóhomokon való egész napi fárasztó lovaglás után végre kényelembe helyezte magát.

Lusta mozdulatokkal nagyokat szívott cigarettáján, miközben tisztiszolgáját figyelte, aki a vacsorát készítette el számára. Armand Jacot kapitány igen elégedett volt önmagával és a világgal. Jobbra

tőle, kissé távolabb katonái zajongtak - csupa napbarnított, kipróbált harcos. Kis időre megszabadulva a fegyelem nyomasztó nyűgétől, kinyújtóztatták fáradt tagjaikat; nevetgéltek, tréfálkoztak és cigarettáztak, miközben maguk is evéshez készülődtek a tizenkét órás koplalás után. Közeliükben öt fehér ruhás arab kuporgott a földön némán, szótlanul, jól megkötözve és erős őrizet alatt.

Az arabok látványa volt az, ami Jacot kapitányt elégedettséggel, a sikeresen teljesített szolgálat örömeivel töltötte el. Egy végtelennek tűnő forró hónapon keresztül kutatta át katonáival a kietlen sivatag elhagyatott pusztaságait egy martalóc bandát keresve, amelynek hosszú bűnlajstromán számtalan teve-, ló- és kecsketolvajlás, valamint annyi gyilkosság szerepelt, amennyivel az egész díszes társaság többszörösen rászolgált a nyaktilóra.

Egy héttel korábban bukkant rájuk. Az ezt követő harc során két saját emberét vesztette el, de a martalócokkal szembeni megtorlás szigorú volt, majdnem mind odavesztek. Talán úgy fél tucatnyinak sikerült kerekelt oldania - a többi viszont, az öt fogoly kivételével, a légiósok golyói által nyerte el méltó büntetését. ami a legfontosabb, a bandavezér, Ahmed ben Houdin ott volt a foglyok között.

Jacot kapitány gondolatai a foglyokról áttevődtek a sivatag homokjában még rájuk váró sokmértöldes útra, amelynek végén, a helyőrségben, másnap végre viszontláthatja feleségét és kislányát, akik már türelmetlenül várják visszatértét. Maga elé idézve szeretteinek vonásait, mint mindig, most is elhomályosult a tekintete. Felrémlett előtte, miként rajzolódik ki az édesanyja szépsége a kis Jeanne arcának gyermeki vonásain, és tudta, hogy a két szeretett arc egyszerre mosolyog majd, amikor másnap délután leszáll fáradt háts lováról. Már szinte érezte is az arcához két oldalról hozzásimuló puha arcokat - olyasformán, mint amikor a cserzett bőrhöz bársony tapad.

Álmodozását az egyik altisztet szólító őrszem kiáltozása zavarta meg. Jacot kapitány felemelte tekintetét. A nap még nem ment le, de a kis tavacska körül szétszórt fák, az emberek és a lovak hosszan elnyúló árnyékot vetettek kelet felé a most aranyszínű homokra. Az őrszem abba az irányba mutatott, és a káplár összehúzott szemmel a távolságba kezdte kémlelni. Jacot kapitány felállt. Az a fajta ember volt, aki nem hisz mások szemének. Maga akarta látni, mi történik. Rendszerint már akkor észrevette a lényeges dolgokat, amikor a többieknek még fogalmuk sem volt arról, hogy valamit látniuk kellene - ezzel a tulajdonságával érdemelte ki a Sóllyom becenevet. Most a hosszan megnyúlt árnyakon túl vagy egy tucatnyi emelkedő-sülyyedő alakot látott a homokpusztában. El-elűntek, majd újra megjelentek, és minden al-kalommal nagyobbak látszottak. Jacot azonnal felismerte őket. Lovasok - sivatagi lovasok - voltak. Az egyik őrmester már rohant is felé.

Az egész tábor merőn figyelt a távolba. Jacot néhány szűkszavú parancsot adott az őrmesternek, az tisztelgett, hátraarcot csinált, és visszatért az emberekhez. kiválasztott egy tucatnyit, akik felnyergelték lovaikat, felpattantak rájuk, és elrúgtattak az idegenek fogadására. A hátramaradottak felkészültek arra, hogy azonnal akcióba léphessenek. Nem volt teljesen kizárható az a lehetőség, hogy a sebesen a tábor felé vágató lovasok a foglyok barátai, akik el vannak szánva arra, hogy hirtelen rohammal megpróbálják kiszabadítani övéiket. Jacot ezt azért nemigen hitte, hiszen az idegenek szemmel láthatóan meg sem próbálták álcázni magukat. Mindannyiuk szeme láttára sebesen vágattak a tábor felé. Hátsó szándék is rejtőzhetett amögött, hogy így szemtől szembe mutatkoznak, de aki Sóllymot ismerte, nem hihette őt olyan hiszékenynek, hogy ezzel be lehessen csapni.

Az őrmester, nyomában a szakasz katonával a tábortól kétszáz yardnyira találkozott az arabokkal. Jacot látta, hogy egy magas, fehér ruhás alakkal - nyilvánvalóan a csapat vezetőjével - beszélget. Kisvártatva az őrmester és az arab egymás mellett lovagolva a tábor

felé indult. Jacot felkészült a fogadásukra. Elé érve a két férfi megállította a lovát, és leszállt a nyeregből.

- Amor ben Khatour sejk - mutatta be az őrmester az idegent.

Jacot kapitány szemügyre vette a jövevényt. Jó néhány száz mérföldes körzetben szinte minden tekintélyesebb arabot ismert. Ezt a férfit még sohasem látta. Hatvan év körüli, vagy még annál is idősebb, magas, cserzett bőrű, mogorva külsejű ember volt. Szeme keskeny, gonosz. Jacot kapitány tetszését nemigen nyerte el a külseje.

- Nos? - kérdezte várakozóan.

Az arab azonnal a tárgyra tért.

- Ahmed ben Houdin a húgom fia - mondta. - Ha hajlandó rám bízni, gondoskodni fogok róla, hogy többé ne szegje meg a franciák törvényeit.

Jacot a fejét rázta.

- Azt nem lehet - felelte. - Vissza kell vinnem magammal. Egy polgári törvényszék majd annak rendje és módja szerint megtárgyalja az ügyét. Amennyiben ártatlan, szabadon fogják engedni.

- És ha nem ártatlan? -kérdezte az arab.

- Sok gyilkossággal vádolják. Ha ezek közül valamelyikben bűnösnek bizonyul, meg kell halnia.

Az arab ez idáig burnusza alá rejtette bal kezét. Most előhúzta, és meghimbálta a markában tartott súlyos, fémpénztől duzzadó kecskebőr zacskót. Kioldozta a zacskó száját, és tartalmából egy maréknyit átcsörgetett nyitott jobb tenyerébe - jó francia aranyak voltak mind. A zacskó méretéből és abból, ahogyan a megfelelő helyen kidudorodott, Jacot kapitány felmérte, hogy egész kis vagyon van benne.

Amor ben Khatour sejk a kiszórt pénzdarabokat egyenként visszapottyantotta a zacskóba. Szorosra húzta a száján lévő zsinórt. Egész idő alatt nem szólt egy szót sem. Jacot figyelmesen nézett rá. Egyedül voltak. Az őrmester az imént, miután bejelentette a látogatót, kissé távolabbra vonult vissza, és hátat fordított nekik. A sejk most, hogy az utolsó aranyat is visszatette a helyére, nyitott tenyerén Jacot kapitány felé nyújtotta a tömött pénzeszacskót.

- Ahmed ben Houdin, a húgom fia esetleg megszökhetne ma éjjel - mondta. - Na?

Armand Jacot kapitány rövidre nyírt haja tövéig elvörösödött. Azután nagyon elsápadt, és egy fél lépésnyit közelebb ment az arabhoz. Ökölbe szorult a keze. Majd - akármilyen indulat vezette is - hirtelen jobb belátásra tért.

- Őrmester! - kiáltotta. Az altiszt odasietett hozzá, és bokáját összezsapva felettébe előtt, tisztelgett. - Vigye vissza ezt a veszett kutyát az embereihez - parancsolta. - Gondoskodjék róla, hogy azonnal távozzanak. Ha az éjszaka folyamán bárki is a tábor közelébe merészkedik, lőjék le.

Amor ben Khatour sejk teljes magasságában felegyenesedve kihúzta magát. Gonosz szeme összeszűkül. Felemelte a zacskó aranyat a francia tiszt szemmagasságáig.

- Ennél sokkal többre fog még kerülni magának Ahmed ben Houdin élete! - mondta. - És még egyszer annyiba, hogy így titulált, engem! És százszorosan fog meglakolni a fájdalomért, amit okozott!

- Hordja el magát - mordult rá Jacot kapitány -, még mielőtt

kirúgom innen!

Mindez úgy három évvel történetünk kezdete előtt zajlott le. Ahmed ben Houdin és bűntársai viselt dolgainak írásos nyoma van - a Kedves Olvasó utánanézhethet, ha kedve van hozzá. A bandavezér elnyerte méltó büntetését, halált, amelyet az arabok egykedvű nyugalomával fogadott.

Egy hónappal később a kis Jeanne Jacot, Armand Jacot kapitány hétéves kislánya rejtélyes körülmények között eltűnt. Sem apjának és anyjának vagyona, sem a nagy francia köztársaság roppant anyagi forrásai nem voltak elegendőek ahhoz, hogy a lány hollétének titkát kiszedjék a kiismerhetetlen sivatagból, amely nyomtalanul elnyelte őt, elrablóival együtt.

Olyan hatalmas összegű jutalmat helyeztek kilátásba a nyomra vezetőnek, hogy az számos kalandort is érdekeltté tett a lány utáni hajszában. Bár nem a modern, civilizált társadalom detektívjeinek való esetről volt szó, mégis, közülük is sokan bekapcsolódtak a keresésbe - némelyikük csontjai azóta már a tűző afrikai napon fehérlenek a Szahara csendes homokjában.

Két svéd, Carl Jenssen és Sven Malbihn, miután három évig hamis nyomon járt, végül is messze délre a Szaharától felhagyott a kereséssel, és figyelme egy jövedelmezőbb foglalatosság, az engedély nélküli elefántcsont-gyűjtés felé fordult. Messze földön hírhedtté váltak kegyetlen brutalitásuk és az elefántcsont utáni kapzsi vágyuk miatt. A bennszülöttek félték tőlük és gyűlölték őket. Azok az európai kormányok, amelyeknek gyarmatain garázdálkodtak, már régóta kerestették őket. A svédek azonban, miközben észak felől indulva lassan mind tovább küzdötték magukat előre, sok mindent megtanultak a Szaharától délre elterülő senkiföldjén, és így mindig megúszták a kézre kerítést, üldözőik számára ismeretlen ösvényeken nyerve egérutat. Akcióik rajtaütésszerűek és gyorsak voltak. Megszerezték az elefántcsontot, és már vissza is vonultak észak felé az úttalan pusztaságba, még mielőtt a megrabolt terület őrzői tudomást szerezhetnének volna jelenlétükről. Maguk is könyörtelenül mészárolták le az elefántokat, meg lopták is az elefántcsontot a bennszülöttektől. Kíséretük száz vagy annál is több renegát arabból és néger rabszolgából állt - ádáz, könyörtelen gazemberek voltak egytől egyig. A Kedves Olvasó jól teszi, ha emlékezetébe vési őket - Carl Jenssent és Sven Malbihnt, a két sárga szakálú svéd óriást -, mert a későbbiek során még szerencséje lesz hozzájuk.

A dzsungel szívében, egy széles folyam - térképen nem szereplő egyik mellékfolyójának partján - a folyam nem messze az Egyenlítőnél ömlik az Atlanti-óceánba - cölöpkerítéssel megerősített kis falucska rejtőzött. Hús, pálmalevelekkel fedett, kaptár alakú kunyhóban élt a falu fekete lakossága, a tisztás közepén álló néhány kecskebőr sátorban pedig vagy kéttucatnyi arab lakott. Ők itt találtak menedéket addig, míg csencseléssel és fosztogatással össze nem szedték a rakományt, melyet aztán tevéikre, a sivatag hajóira pakolva évente kétszer útnak indítottak északra, Timbuktu piacára.

Az egyik arab sátor előtt tízéves-forma, fekete hajú, fekete szemű kislány játszott, a gesztenyebarna bőréről, kecses tartásáról ítélve izig-vérig a sivatag lányának látszott. Nagy munkában volt. Apró ujjjaival fűszoknyát font zilált külsejű babájának, melyet egy jószívű rabszolga eszkábált neki egy-két évvel ezelőtt. A baba feje durva elefántcsont-faragvány volt, teste pedig fűvel kitömött patkánybőrből készült. Kezét, lábát a végén átfűrt és a patkány-bőrtesthez varrott egy-egy fadarab alkotta, összességében a baba meglehetősen csúf, silány és foszlott jószág volt, de Meriem számára a leggyönyörűbb és legimádnivalóbb lénynek számított az egész világon. Ez nem is csoda, ha figyelembe vesszük, hogy az egyedüli tárgy volt kerek e világon, amelyet bizalmába avathatott, s amelyre rápazarolhatta minden szeretetét.

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

Mindenki más, akivel Meriem érintkezett, szinte kivétel nélkül, vagy közömbös, vagy kegyetlen volt vele szemben. Ott volt például mindjárt Mabunu, ez a vénséges-vén, fogatlan, mocskos és rosszindulatú banya, aki gondját viselte. Egyetlen alkalmat sem hagyott volna ki, hogy lekenjen egy pofont a kislánynak, vagy éppen kínozza egy kicsit, belecsípjén, vagy - ami már két alkalommal is megesett - gyenge bőrét forró faszénnel égesse meg. Aztán itt volt apja, a sejk. Tőle még jobban félt, mint Mabunutól. Minden semmiségért leszidta, és a szitkok özöne rendszerint azzal végződött, hogy kegyetlenül addig verte a kislányt, míg apró kis teste csupa kék és zöld folt nem lett.

De amikor magára maradt, boldog volt. Geekával játszott, vagy vadvirágokat fűzött a hajába, vagy fűből kötelet font. Mindig elfoglalta magát valamivel, és mindig énekelt - amikor békén hagyták. Úgy tűnt, bármennyit kegyetlenkednek is vele, nem lehet kiirtani kicsi szívéből a vele született életörömet és kedvességet. Csakis olyankor volt csendes és lehangozt, amikor a sejket a közelben tudta. Tőle igazán félt, néha már annyira, hogy a félelem görcsös rettegéssé fokozódott benne. Félt a félhomályos dzsungeltől is - a falut körülvevő kegyetlen dzsungeltől, amely nappal az aprómajmok makogásától és a madarak rikoltozásától, éjszaka pedig a ragadozók bömbölésétől, éles ugatásától és morgásától volt hangos. Igen, félt a dzsungeltől, de annyira rettegett a sejktől, hogy gyermeki fejében gyakran megfordult a gondolat: jobb volna elrohanni, mindörökre bevetni magát a rettenetes dzsungelbe, mint itt az apja örökös rémuralmának kitéve.

Amint aznap éppen ott üldögélt a sejk kecskebőr sátra előtt, és fűszoknyát font Geekának, egyszer csak feltűnt a közeledő sejk. A gyerek boldog arckifejezése azon nyomban semmivé lett. Kúszva-mászva igyekezett félrehúzódní a kérges arcú sejk útjából, de nem volt elég gyors. A férfi gorombán akkorát rúgott belé, hogy arccal előre elnyúlt a földön, s aztán úgy feküdt némán, könnytelen szemmel, de reszketve. Ezután a férfi még egy szitkot küldött felé és bement a sátorba. A vénséges banya egyetlenegy magányosan árválkodó sárga fogát kivillantva rázkódott az elégedett nevetéstől.

Miután megbizonyosodott arról, hogy a sejk elment, a kislány átmászott a sátor árnyékos oldalára. Csendben feküdt a földön, szorosan a mellére szorította Geekát, és kis teste újra meg újra megrándult a visszafojtott zokogástól. Nem mert hangosan sírni, mert azzal ismét csak magára haragította volna a sejket. A gyötrő érzést nem csupán a fizikai fájdalom okozta - sokkal inkább a lelki gyötrelém, amiért nem szeretik, amiért gyermeki szíve hasztalan sóvárog szeretet után.

A kis Meriem nemigen emlékezett arra, hogy másféle élete is lett volna, mint amiben a zordon és kegyetlen sejk és Mabunu mellett része volt. Gyermeki emlékezete legmélyén homályosan élt egy szelíd édesanya elmosódott képe, de Meriem nem volt biztos abban, hogy őt is nem csupán álmában láttatta-e vele a vágyakozás a gyengédség után, amelyet sohasem kapott meg, de amellyel ő elhalmozta hön szeretett Geeka babáját. Nincs még egy olyan elkényeztetett gyerek a földön, mint amilyen Geeka volt. Kicsi édesanyjától mi sem állt távolabb, mint hogy utánozza azt a nevelési módot, amelyre apja és gondozónője szolgáltatott példát. Ellenkezőleg, a lehető legnagyobb engedékenységet tanúsította. Ezerszer is össze-vissza csókolta Geekát napjában. Az egyik játékban Geeka szófogadatlan volt, de kicsi édesanyja sohasem büntette meg. Inkább simogatta és dédelgette - viselkedésében ilyenkor is a szeretet iránti saját határtalan sóvárgása vezette.

Most, hogy erősen magához szorította Geekát, lassan-lassan csillapodott a testét rázó zokogás. Végül újra ura lett saját hangjának annyira, hogy belesúghatta bánatát egyetlen bizalmas társa elefántcsontból kifaragott fülébe.

- Geeka szereti Meriemet - suttogta. Miért nem szeret engem apám, a sejk is? Annyira szófogadatlan vagyok? Én próbálok jó lenni, de

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

sohasem tudom, mikor miért ver meg. ezért aztán fogalmam sincs, mi az, amivel magamra haragítottam. Most is belém rúgott, és olyan csúnyán beszélt velem, Geeka! Pedig én csak ültem a sátor előtt, és szoknyát csináltam neked. Biztosan rosszalkodtam, másként nem rúgott volna belém. De mi ebben a rosszalkodás, Geeka? Ó, jaj! Nem tudom, nem és nem. Azt kívánom, Geeka, hogy bárcsak meghalnék. Tegnap a vadászok el Adrea tetemével érkeztek meg. El Adrea meghalt. Nem lopakodik többé gyanútlan prédája után. Hatalmas pofájával, nyakát verdeső dús sörényével soha többé nem fog rémületet kelteni a gázlónál ivó szelíd növényevők szívében. Mennydörgő ordítása nem fogja többé megreszkettetni a földet. El Adrea halott. Rettenetesen összeverték a tetemét, amikor behozták a faluba, de el Adrea nem törődött vele. Nem érezte az ütések, mert halott volt. Ha én meghalok, Geeka, én sem fogom többé érezni Mabunu ütéseit. sem apám, a sejk rúgásait. Akkor majd boldog leszek. Jaj, Geeka, de nagyon szeretnék meghalni!

Ha Geeka azt fontolgatta, hogy miként tiltakozzék, elmélkedésének rövid úton véget vetett a falu kapuján túlról hallatszó veszekedés zaja. Meriem fülelt. Kíváncsi gyerekként legszívesebben odarohant volna, hogy megtudja, mi az, ami miatt a férfiak így hangoskodnak egymással. A falusiak közül máris többen kicsődültek a lárma. De Meriem nem mert mozdulni. Tudta, hogy a sejk is nyilván ott lesz, és ha meglátja, újra csak jól meg fogja szidni, ezért aztán Meriem mozdulatlanul feküdt a földön és hallgatózott.

Kisvártatva azt hallotta, hogy a tömeg a falu utcáján a sejk sátra felé vonul. Óvatosan kidugta fejcskóját a sátor széle mögül. Nem tudott ellenállni a csábításnak, mert a falusi élet mindennapjai egyhangúak voltak, és nagyon vágyott már egy kis változatosságra. Két idegent pillantott meg - két fehér férfit. Egyedül voltak, de ahogyan közeledtek, a lány a körük gyűlt bennszülöttek beszédéből megtudta, hogy nagy létszámú kísérettel érkeztek, amely a falun kívül táborozik. Azért jöttek, hogy a sejkkal tárgyaljanak.

Az öreg arab sátrának bejáratánál fogadta őket. Miután végigmérte a jövevényeket, gonosz szeme hirtelen összeszűkülte. A férfiak megálltak előtte - üdvözölték egymást. Azért jöttek, hogy elefántcsontot vegyenek, mondták az idegenek. A sejk mogorván rájuk mordult. Nincs elefántcsontja. Meriemnek elállt a lélegzete. Tudta, hogy az egyik közeli kunyhóban felhalmozott hatalmas agyarak majd a tetőt érik. Még egy kicsit jobban kidugta a fejét, hogy tisztábban láthassa az idegeneket. Milyen fehér a bőrük, Milyen sárga a bozontos szakálluk!

Egyikük hirtelen feléje fordította a tekintetét. A lány megpróbált gyorsan visszahúzódni, nehogy észrevegyék, mert minden férfitől félt, de az idegen már meglátta. Meriemnek feltűnt az a már-már döbbenettel határos meglepetés, amely kiült az arcára. A sejknek is feltűnt ugyanez, de ő az okot is sejtette.

- Nincs elefántcsontom - mondta újra. - Nem kívánok eladni semmit. Menjenek innen! Menjenek el!

Előrelépett a sátrától, és szinte taszigálta az idegeneket a kapu irányába. Azok tétováztak, mire a sejk fenyegetően lépett fel. Az öngyilkossággal lett volna egyenlő, ha nem engedelmessé válnak, ezért a két férfi megfordult és távozott a faluból. Egyenesen saját táboruk felé vették az irányt.

A sejk visszament a sátrához, de nem ment be, hanem átsétált arra az oldalra, ahol a rettenetesen megrémült kis Meriem feküdt, szorosan nekilapulva a sátor kecskebőr falának. A sejk lehajolt, és megragadta a karját. Gorombán talpra rángatta a kislányt, a sátor bejáratához cibálta, és durván belökte rajta. Utánalépve újra megragadta, és irgalmatlanul elverte.

- Maradj idebenn! - mordult rá. - Nem szabad, hogy idegenek lássák az arcodat. Ha legközelebb idegenek előtt mutatkozol, megöllek!

Egy utolsó durva nyaklevessel a sátor egyik távoli sarkába taszította a gyereket, aki mozdulatlanul feküdt a földön a könnyeit nyelve, míg a sejk maga elé motyogva fel-alá járkált. A bejáratnál magában kacarászva ott ült Mabunu.

A táborban az egyik idegen sebesen hadarva magyarázott a másiknak.

- Semmi kétség nem férhet hozzá, Malbihn - mondta éppen. - A legcsekélyebb sem. Csak azt nem értem, hogy a vén gazember miért nem jelentkezett már réges-rég a jutalomért.

- Van néhány dolog, Jenssen, ami az arabok számára előbbrevaló a pénznél - válaszolta a társa. - Ilyen például a bosszú.

- Azért nem árt, ha próbát teszünk, milyen hatalma van az aranyak - felelte Jenssen.

Malbihn vállat vont.

- A sejknél hiába - mondta. - Megpróbálkozhatunk esetleg valamelyik emberénél, de a sejk nem fog lemondani a bosszúról. Ha aranyat ajánlanánk neki, azzal csak megerősítenénk benne a gyanút, amelyet bizonyára akkor keltettünk fel, amikor a sátra előtt beszélünk vele. Szerencsésnek mondhatjuk magunkat, hogy ép bőrrel megúsztuk a dolgot.

- Jó, hát akkor próbálkozzunk megvesztegetéssel - adta beleegyezését Jenssen.

De a megvesztegetés is balul - iszonyatosan balul sült el. Jó néhány napot töltöttek még a táborban a falun kívül. A sejk szolgálatában álló bennszülöttek egyik magas, öreg törzsfőnökét szemelték ki az akció eszközeül. Őt lépre lehetett csalni a csillogó fémmel, mert sokáig élt a tengerparton, és tudta, milyen hatalma van az aranyak. Megígérte, hogy egyik éjjel elviszi nekik az áhított portékát.

A két fehér férfi a megbeszélten napon, sötétedés után azonnal intézkedett, hogy embereik bontsanak tábort. Éjfélre minden előkészület megtörtént. A teherhordók csomagjaik mellett heverésztek, készen arra, hogy adott jelre tüstén a hátukra kapják őket. A fegyveres aszkarik az útikaravánnak a táborhelyen maradt része és az arab falu között ácsorogtak. Felkészültek arra, hogy utóvédet alkotva fedezzék az elvonulást, amelynek a tervek szerint abban a pillanatban meg kellett kezdődnie, mihelyt a törzsfőnök meghozza azt, amire fehér uraik várnak.

Kisvártatva léptek zaja hallatszott a faluból kivezető ösvényen. Az aszkarik és a fehérek egy pillanat alatt készültségbe helyezkedtek. Nem csupán egy valakit láttak, többen közeledtek feléjük. Jenssen előrelepett, és feltartóztatta a jövevényeket.

- Állj! Ki vagy? - szólt oda suttogó hangon.

- Mbeeda - hangzott a válasz.

Az áruló törzsfőnököt hívták Mbeedának. Jenssen megnyugodott, bár nem értette, hogy Mbeeda miért hívott másokat is. Hamarosan megtudta. Az elhozott portéka hordágyon feküdt, amelyet két fér fi cipelt. Jenssen káromkodott magában. Ez a bolond képes volt egy holttesttel ideállítani? Azért fizettek neki, hogy élve hozza el!

A hordágyvivők megálltak a fehérek előtt.

- Ha ezt akarták az aranyukért, hát tessék - mondta egyikük. Letették a hordágyat, megfordultak, és eltűntek a falu felé a

sötétben.

Malbihnnek gonosz mosoly játszott az ajkán, miközben Jenssenre nézett. A hordágyon fekvő test lepellettel volt betakarva.

- Hát akkor? - nógatta Jenssen. - Vedd le a leplet, és nézd meg, mit vettél. Mondhatom, sok pénzt fogunk kapni egy hulláért - pláne, hogy hat hónapba is beletelik, mire eljuttatjuk oda, mindvégig a tűző napon, ahova kell.

- Tudhatta volna a bolond, hogy élve van rá szükségünk - morogta Malbihn, majd megragadta a lepel egyik sarkát, és lerántotta a hordágyon heverő testről.

A feltáruuló látványtól mindkét férfi visszahőkölt - és akaratlanul is elkáromkodta magát. Ami ott hevert előttük, nem volt más, mint Mbeeda, a hűtlen törzsfőnök holtteste.

Öt perccel később Jenssen és Malbihn útikaravánja már sebesen nyomult előre nyugat felé, az utóvédet képező ideges, minden pillanatban támadástól tartó aszkarikkel egyetemben.

6. Egy kis "dzsungeltan"

Tarzan fia sokáig nem felejtette el a dzsungelben eltöltött első éjszakáját. Nem a vérszomjas ragadozók fenyegették. Nyomuk sem volt a barbár fenevadaknak. Vagy ha igen, megzavart elméjével a fiú nem szerzett róla tudomást. A lelkiismeretfurdalás gyötörte, és arra gondolt, milyen szenvedést okozott édesanyjának. A marcangoló önvád következtében a poklok kínját állta ki. Az amerikai halála miatt nem, vagy csak alig érzett megbánást. A fickó megérdemelte a sorsát. Ezt a dolgot Jack inkább csak annyiban sajnálta, amennyiben Condon halála jócskán kihatott saját elképzeléseire. Most már nem térhetett vissza egyenesen a szüleikhez, mint ahogyan korábban tervezte. A primitív, határmenti vidék törvénykezésétől való félelmében, amelyről a túlfutott, fantázia szülte elbeszélésekben olvasott, inkább megszökött, és belevetette magát a dzsungelbe. Nem mert ugyanazon a helyen visszatérni a tengerpartra. Nem azért, mintha ő maga annyira félt volna, hanem mert megkívánta kímélni apját és édesanyját a további fájdalmaktól, attól a szégyentől, hogy köztisztelenben álló nevüket meghurcolják, és egy gyilkossági per ürügyén sárba tiporják.

Az új nap kezdetével aztán a fiú is jobb kedvre derült. A felkelő nap láttán új remények ébredtek a szívében. Más úton-módon fog visszatérni a civilizált világba! Sejtelve sem lesz senkinek arról, hogy köze volt az idegen meggyilkolásához ott, azon a távoli parton fekvő, félreeső kereskedelmi állomáson.

A fiú összegömbölyödött és szorosan hozzábújt az óriásmajomhoz a fa szétterülő ágai között, mégis szinte álmatlanul, vacogva töltötte az éjszakát. Könnyű pizzamája alig nyújtott valami védelmet a dzsungel nyirkos hidege ellen. Örömmel üdvözölte hát a felkelő napot, amely meleget és fényt ígért - az áldott napsugarat, testi és szellemi bajok gyógyírját. Felrázta álmából Akutot.

- Gyere - mondta. - Fázom és éhes vagyok. Keresünk valami ennivalót ott kinn a napon - azzal egy nyitott, sík térség felé mutatott, amelyen elszórtan néhány csenevész fa és egy csipkés szélű szikla volt látható.

A fiú máris lecsusszant a fáról, a majom viszont előbb gondosan körülnézett, és beleszagolt a reggeli levegőbe. Majd megnyugodva, hogy a közelben semmilyen veszély nem fenyeget, lassan leereszkedett a fiú mellé a földre.

- Numa és Sabor, a párja, azokból szokott lakmározni, akik előbb

másznak le a fáról, és csak azután néznek körül, míg azok, akik előbb figyelnek, és aztán ereszkednek le a földre, életben maradnak, hogy maguk is lakmározhassanak. - Tarzan fia e szavakkal kapta meg az első leckét az öreg majomtól dzsungeltanból.

Egymás mellett haladva vágtak neki a kietlen sík területnek, mert a fiú először is fel akart melegedni. A majom megmutatta neki azokat a helyeket, ahol a leginkább érdemes leásni rágcsálókért és kukacokért, de a fiatalembert még annak gondolatától is émelygés fogta el, hogy ilyen undorító dolgokat bekebelezzen. Talált néhány tojást, ezeket nyersen kihörpintette, mint ahogyan megette azokat a gyökereket és gumókat is, amelyeket Akut szedett ki a földből. Miután átvágtak a lapos térségen, és megmásztak egy alacsony dombhátat, egyszer csak vízre bukkantak - egy kis bemélyedésre, amelyben zavaros, poshadt szagú, sekély pocsolya csillogott, s amelynek szélén láthatóan sok-sok vadállat lába dagasztotta a sarat. Közeledtükre egy zebracsorda vágtatott el.

A fiatalember túlságosan szomjas volt már ahhoz, hogy fintorogjon bármitől, ami csak kevésbé is hasonlított a vízre. Teleítta hát magát, miközben Akut magasra emelt fejjel, feszülten figyelt, nem leselkedik-e rájuk valamilyen veszély. Most a majom következett. Mielőtt ivott volna, meghagyta a fiúnak, hogy legyen éber, de ivás közben így is időről időre felemelte a fejét, és gyors pillantást vetett a tőlük úgy száz yardnyira, a kis tavacska túlsó partján álló bokorcsoport felé. Amikor végzett, felemelkedett, és odaszólt a fiúnak azon a nyelven, amely mindkettőjük közös öröksége volt - az óriásmajmok nyelvén.

- Nincs semmi veszély a közelben? - kérdezte.

- Nincs - felelte a fiú. - Nem láttam semmit mozogni, míg ittál.

- A dzsungelben a szemednek csak kevés hasznát fogod venni - mondta a majom. - Itt, ha életben akarsz maradni, a füledre és a orrodra kell hagyatkoznod, de leginkább az orrodra. Amikor lejöttünk ide inni, a zebrák megéreztek a szagunkat. Tudtam, hogy az ivóhelynek ezen az oldalán nem fenyeget veszély, mert azt a zebrák azonnal észreveszik, és elmenekültek volna, még mielőtt mi ideértünk. De a másik oldalon, amerre a szél fúj, meglapulhat valamilyen rejtőző veszedelem. A szagát nem érezhetjük, mert azt az ellenkező irányba fújja a szél, ezért a fületem hegyeztem és a szememet meresztettem arrafelé, ahová az orrom nem ér el.

- És nem találtál semmit, ugye? - kérdezte a fiatalember nevetve.

- Észrevettem, hogy Numa abban a bokor csoportban lapul, ott, ahol a magas fű nő - és Akut mutatta, hol.

- Egy oroszlán? - kiáltott fel a fiú. - Honnan tudod? Én nem látok semmit.

- Numa akkor is ott van - felelte az óriásmajom. - Először azt hallottam meg, amikor sóhajtott. Lehet, hogy te meg sem tudod különböztetni Numa sóhajtását attól a zajtól, amikor a szél susog a fűvek és a fák között, de később majd fel kell ismerned Numa sóhajtását. Akkor elkezdtem figyelni, és végre megláttam, hogy egy helyütt a fűvet valami megmozgatja, nem a szél. Nézd csak, hogy szétterül ott a fű Numa hatalmas teste körül, és hogy mozog a lélegzetétől...! Látod? Látod azt a kis hullámzást jobbról-balról, amelyet nem a szél okoz, és amelyet másutt nem fedez fel a szem a fűvön?

A fiú kimeresztette a szemét - más, közönséges fiú nem örökölt ám ilyen szemeket! - és végül halkán felkiáltott örömeiben.

- Tényleg - mondta. - Látom. Ott fekszik - és mutatta is. - Felénk van a feje. Minket figyel?

- Numa figyel minket - felelte Akut -, de hacsak nem megyünk túl közel hozzá nemigen fenyeget veszély a részéről, mert zsákmányán fekszik. A bendője már majdnem tele van, máskülönben hallanánk, hogyan ropogtatja a csontokat. Csendesen figyel minket, pusztán kíváncsiságból. Hamarosan folytatni fogja a táplálkozást, vagy lejön a vízhez inni. Mivel nem fél tőlünk, és nem is fáj ránk a foga, nem sokat fog törődni azzal, hogy elrejtőzzön előlünk. Ez most kiváló alkalom arra, hogy megismerd Numát, mert jól meg kell ismerned őt, ha sokáig akarsz élni a dzsungelben. Ha mi, óriásmajmok sokan vagyunk, Numa békén hagy minket. Nagyok és erősek a fogaink, és tudunk harcolni. De ha magunkban talál és éhes, nem lehetünk méltó ellenfelei. Gyere, körbejárjuk, hogy megérezhesd a szagát. Minél előbb megismered, annál jobb! Maradj a fák közelében, míg megkerüljük, mert Numa gyakran viselkedik úgy, ahogyan a legkevésbé várnánk tőle. És tartsd nyitva a szemed, a füled és az orrod. Ne feledd egy pillanatra se, hogy ellenség leselkedhet minden bokor mögött, minden fán, minden bozótosban. Miközben kitérsz Numa útjából, nehogy Sabor, a párja karmai közé rohanj. Gyere utánam! - azzal Akut elindult, hogy széles kört írjon le az ivóhely és a meglapuló hím oroszlán körül.

A fiú szorosan a nyomában maradt, úgy követte. Minden érzékszerve résen volt, minden idegszála pattanáig feszült. Micsoda élet! Egy pillanatra meg is feledkezett pár perccel korábbi elhatározásáról, mi szerint sietve visszatér a tengerpartra valahol másutt, mint ahol leszállt a hajóról, és haladéktalanul útnak indul London felé. Most csak az járt a fejében, hogy micsoda öröm élni, összemérni önmaga eszét és harci kedvét a dzsungel ama barbár szülötteinek furfangjával és erejével, melyek az irdatlan nagy és természetes vadságában megmaradt földrészs széles síkságain és erdeinek félhomályos zugaiban tanyáznak. Nem ismerte a félelmet - ilyesfajta érzést nem is örökölhetett apjától. A lelkiismeret és a becsület annál inkább munkált benne. Nem kis gondot okozott neki, hogy a lelkiüdvéért dúló harcban e két utóbbi gyakorta összeütközésbe kerül a szabadság vele született szeretetével. Csak néhány lépést haladtak Numa háta mögé kerülve, és a fiú máris megérezte a húsevő állat kellemetlen bűzét. Mosoly derítette fel az arcát. Valami azt súgta neki, hogy ezt a szagot megismerte volna milliárdnyi más szag közül akkor is, ha Akut nem mondja meg, hogy oroszlán van a közelben. Valahogy furcsán ismerősnek tűnt, olyan hátborzongatóan ismerősnek, hogy a tarkóján felálltak a rövid pilleszőrök. Felső ajkát akaratlanul is felhúzta harcra készen kivicsorítva metszőfogait. Az volt az érzése, hogy a bőre megfeszül kétoldalt a koponyáján, szakasztott úgy, mintha élet-halál küzdelemre készülne, hátra akarná csapni a füleit. Bizsergett a bőre. Egész teste tüzelt a korábban sohasem tapasztalt kellemes érzéstől. Azon nyomban hatalmas változáson ment keresztül - gyanakvó, éberén figyelő, tettere kész lényé alakult. Numa, a hím oroszlán szaga egyszerűen vadállattá változtatta a fiút.

Sohasem látott még oroszlánt - édesanyja minden tőle telhetőt megtett, hogy megakadályozza ebben. De szinte falta szemével a számtalan képet, amely a kezébe került, és most mohó vágy fogta el, hogy a maga hús-vér valóságában gyönyörködhessek az állatok királyában. Miközben Akut nyomában lépkedett, hátra-hátrasandított a vállá fölött, azt remélve, hátha Numa felkel zsákmánya mellől, és láthatóvá válik. Így történt, hogy kissé lemaradt Akuttól, s csak a majom metsző hangú figyelmeztető kiáltására jutott eszébe, hogy mással is törődnie kellene, nemcsak a rejtőző Numával. Gyorsan tarsa felé fordította a tekintetét. Attól, amit közvetlenül maga előtt megpillantott az ösvényen, testének minden idegszálán remegő izgalom futott végig. Csillogó szórú, gyönyörű nőtény oroszlán állt előtte. Kerekre nyílt sárgászöld szemével meredten figyelt, tekintetét belefúrta a fiú szemébe. Tíz lépés sem választotta el őket egymástól. Az óriásmajom távolabb, az oroszlán mögött állt, utasításokat kiabált a fiúnak. Közben nagy hangon gúnyolta az oroszlánt, nyilvánvalóan azzal a szándékkal, hogy elterelje figyelmét a fiatalemberről addig, míg az menedéket talál egy közeli fán.

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

De Sabort nem lehetett megzavarni. Le nem vette szemét a fiatalemberről, aki ott állt előtte. Gyanús volt a helyzet. Lehet, hogy a fiú valamit forgat a fejében urával és parancsolójával vagy vadászszakmányukkal kapcsolatban. A nőstény oroszlán hirtelen természetű. Akut ordítószása ingerelte. Mély hangon felmordult, és egy lépést tett a fiú felé.

- A fa ! - üvöltötte Akut.

A fiú megfordult, menekülni akart. Ugyanabban a pillanatban az oroszlán is támadásra lendült. A fa mindössze néhány lépésnyire állt. Egyik ága a földtől úgy tízlábnyira lógott le, és amikor a fiú felugrott, hogy elkapja, az oroszlán is ugrott, hogy elkapja őt. A fiatalember egy apró majom ügyességével húzta fel magát, és lendült oldalra. Az utána kapó hatalmas mellső mancs lecsúszott a csípőjéről - éppen csak súrolta. Az oroszlán egyik kimeredt karma beleakadt pizsamanadrágjának kötelébe, és ahogy az állat túlrepült rajta, letépte róla a nadrágot. A fiatalember félig meztelenül húzódkodott fel biztonságos magasságba, akkor a fenevad megfordult, és újra utánaugrott.

Akut az egyik közeli fáról hangosan morgott, perelt, és mindennek elmondta az oroszlánt, ami csak eszébe jutott. A fiú igyekezett viselkedésében követni tanítómestere példáját, ugyancsak felhúzta a zsilipet a szitkok özöne előtt, és ellensége fejére zúdította. Végül, azt ismerve, hogy a szó mint fegyver nem túl hatásos, valami súlyosabb dolog után nézett, amit hozzávágathatna. Semmi más nem akadt a keze ügyébe, csak száraz gallyak és ágak, de ezeket aztán úgy hajigálta Sabor félrefordított, vicsorgó képébe, mint ahogyan apja tette húsz évvel korábban, amikor kisfiúként maga is nagy szeretettel hergelte és sértegette a dzsungel nagymacskáit.

Az oroszlán néhányszor még dühödten körbejárta a fát, de aztán, vagy azért, mert rájött, hogy feleslegesen áll lesben, vagy mert a mardosó éhség bírta jobb belátásra, végül is méltóságteljesen elvonult, és hamarosan eltűnt a bózótban. Csatlakozott párjához, aki az előbbi perpatvar alatt egyetlen egyszer sem mutatkozott.

Nem kényszerülve további rejtőzésre, Akut és a fiú lemászott a fáról, és folytatták útjukat. Az öreg majom összeszidta a fiatalembert figyelmetlenségéért.

- Ha nem a hím oroszlán érdekelt volna annyira a hátad mögött, sokkal hamarabb észrevehetted volna a nőstényét, mint így - mondta.

- Te meg elmentél mellette anélkül, hogy felfedezted volna - vágott vissza a fiú.

Akut bosszús volt.

- Hát igen - mondta -, így végzik életüket a dzsungel lakói. Egy életen keresztül elővigyázatosak vagyunk, aztán csak egyetlen pillanatra felejtünk el figyelni, és . . . - összecsatlantotta a fogát, mintegy eljátszva azt a mozdulatot, ahogyan a ragadozók hatalmas állkapcsukkal az eleven hús után kapnak. - Legyen ez lecke számodra. Most megtanulhattad, hogy túl hosszú ideig nem szabad a szemekkel, a fülekkel és az orroddal egy és ugyanazon irányba figyelned.

Aznap éjjel Tarzan fia jobban fázott, mint életében bármikor. Pizsamanadrágja nem volt különösebben meleg, de sokkal melegebb volt a semminél. Másnap pedig a tűző napon aszalódott, mert útjuk nagyobb részt újra csak hatalmas síkságon vezetett keresztül.

A fiú fejében még mindig az járt, hogy délnek tart, majd újra visszakanyarodik a tengerpartra, és megkeresi a civilizáció valamelyik másik előretolt állomását. Egy szót sem szólt tervéről Akutnak, mert tudta, hogy az óriásmajom nemtetszéssel fogadna minden elválásízű

javaslatot.

Egy-két hónapig vándoroltak így kettesben. Közben a fiú egyre-másra sajátította el a dzsungel törvényeit. Izmai hozzáidomultak a kényszerűségből választott új életforma kívánalmaihoz. Apjának csupa ín és izom alkatát fia is örökölte - csupán edződnie kellett és gyakorolnia, hogy teljesen kifejlődjék. A fiatalember megfigyelte, mennyire természetes a számára, hogy egyik fáról a másikra ugrálva halad előre. Egy cseppet sem szédült még nagy magasságban sem, és amikor rájött a lendülvétel és az elrugaszkodás fortélyára, még ügyesebben is vetette át magát a levegőben egyik ágról a másikra, mint a természetes Akut.

Lassan hidegnek-melegnek kitett, sima, fehér bőre is megedződött és megkeményedett, barnára sült a naptól és a széltől. Egy nap megakart mártózni egy patakocskában, amely túl kicsi volt ahhoz, hogy krokodilok lehessenek benne. Levette pizzamakabátját. Mialatt Akuttal a hűvös vízben lubickolt, egy aprómajom szökött le az egyik lehajló ágról, felkapta a fiú egyetlen megmaradt civilizált ruhadarabját, és elíramodott vele.

Jack egy darabig mérgelődött, de hamarosan rájött, hogy félig felöltözöttnek lenni összehasonlíthatatlanul kényelmetlenebb dolog, mintha valaki teljesen meztelen. Nemsokára meg egyáltalán nem hiányzott neki a ruhája, később pedig már kifejezetten kedvét lelte abban, hogy szabadon mozoghat, semmi nem korlátozza.

Néha-néha mosoly suhant át az arcán, amikor megpróbálta elképzelni, mennyire meglepődnének iskolatársai, ha most láthatnák. Irigyelnék.

De még mennyire, hogy irigyelnék! Ilyenkor sajnálta őket. Máskor meg, amikor belegondolt abba, hogy ők most fényűzően berendezett, kényelmes angol otthonaikban laknak, és boldogan élnek apjukkal és édesanyjukkal, felettébb kellemetlen gombócot érzett a torkában.

Édesanyja arca jelent meg előtte elmosódva, a kéretlenül szemébe tolakodó könnyek fátyolán át. Ilyenkor aztán mindig útra nógatta Akutot, mert most már nyugatnak tartottak, a tengerpart felé. Az öreg majom azt gondolta, hogy valamelyik majomtörzset keresik, és a fiú nem is ábrándította ki ebből a hitéből. Ráér közölni Akuttal valódi terveit, gondolta, ha már karnyújtásnyira lesznek a civilizált világtól.

Egyik nap, miközben lassan haladtak előre egy folyó partján, váratlanul bennszülött falura bukkantak. Néhány gyerek játszott a víz mellett. A látványtól a fiú szíve hevesen dobogni kezdett, mert több mint egy hónapja nem látott már embert. Elindult feléjük. Akut halkán figyelmeztette, és megpróbálta visszatartani. A fiú azonban kiszabadította magát, és hangos kiáltással üdvözölte az ébenfekete színű, játszadozó gyerekeket. Előrerohant.

A hangra valamennyien felemelték a fejüket. Egy pillanatig kerekre nyílt szemmel bámultak rá, majd rémült visongatás közepette megfordultak, és a falu felé menekültek. Nyomukban ott rohantak az asszonyok is, a falu kapuja felől pedig a riasztás nyomán vagy kéttucat harcos közeledett, kezükben sebtében felkapott és harcra készen tartott lándzsával és pajzzsal.

Az ijedelem láttán, amelyet megjelenésével okozott, a fiú megállt. Míg a harcosok vadul üvöltözve és fenyegetően hadonászva rohantak feléje, lassan lehervadt arcáról az örömteli mosoly. A háta mögül Akut szólt neki, hogy forduljon vissza és meneküljön. Máskülönb, mondta, a feketék meg fogják ölni. De ő egy pillanatig csak állt még ott, és figyelte, hogyan közelednek. Majd tenyerét feléjük fordítva felemelte a kezét, ily módon jelezve, hogy álljanak meg, egyszermind odakiáltotta nekik, hogy barátként érkezett, csak játszani akart a gyerekeikkel. Azok természetesen mit sem értettek

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

hozzájuk intézett szavaiból, és úgy válaszoltak neki, ahogyan bárki másnak is válaszoltak volna, aki a dzsungelből meztelenül előbukkanva hirtelen ráront asszonyaikra és gyerekeikre: a fegyverek nyelvén. Záporként hulló lándzsáik a fiú közelében fúródtak a fűbe, de eltalálni egyik sem találta el. Jacknek hideg bizsergés futott végig a gerincén, a rövid hajszálak égnek meredtek a tarkóján, fel, egészen a feje búbjáig. Szeme összeszűkül, hirtelen a gyűlölet lángja lobbant fel benne, amely nyomtalanul elemészttette az arcát még az imént felderítő örömteli, barátságos tekintetet. Halkan felmordult, nagyon hasonlatosan ahhoz, ahogyan a vadállatok adnak hangot csalódottságuknak, majd megfordult, és berohant a dzsungelbe. Akut már ott várta az egyik fán. Sürgette, hogy gyorsan meneküljenek, mert a bölcs, öreg emberszabású majom tudta, hogy ők ketten, meztelenül és fegyvertelenül nem lehetnek méltó ellenfelei a csupa izom fekete harcosoknak, akik bizonyára át fogják kutatni utánuk a dzsungelt.

De Tarzan fiát eddig ismeretlen erő kerítette hatalmába. Örvendező, nyílt szívű kisfiúként közeledett az imént ezekhez a feketékhez, hogy felajánlja barátságát. Gyanakvással és lándzsákkal fogadták. Még csak meg sem hallgatták. Harag és gyűlölet dúlt a szívében. Akut hiába nógatta, hogy siessen, ő azért is hátramaradt. Harcolni akart, bár józan ésszel gondolkodva nagyon is világos volt, hogy teljesen értelmetlenül áldozná fel az életét, ha ezekkel a felfegyverzett férfiakkal szemben pusztá kézzel, foggal-körömmel venné fel a harcot. A fiú máris harci eszközként vette számításba fogait, mihelyt valamilyen küzdelemre volt kilátás.

Miközben lassan lendült tova fáról fára, fél szemmel vissza-visszanézett, de most már nem feledkezett meg arról sem, hogy jobbról, balról, vagy éppen szemből más veszélyek is leselkedhetnek rá. A nőstény oroszlánnal szerzett tapasztalatai minden újabb hasonló kaland nélkül is elég mély nyomot hagytak benne ahhoz, hogy egy életre megtanulja a leckét. Hallotta, hogy a vademberek kiáltozva, ordítózva követik. Még jobban hátramaradt, míg meg nem pillantotta üldözőit. Azok nem láthatták, mert emberre vadászván eszükbe sem jutott zsákmányukat a fák ágai között keresni. A fiatalember kicsivel mindig előttük haladt. Talán egy mérföldet tettek még meg, folytatva a keresést, aztán visszafordultak a falu felé. Most érkezett el a fiú számára az a lehetőség, amelyre hosszú ideje várt, miközben bosszúvágytól feltüzelt vére úgy lüktetett ereiben, hogy végül már biborszínű ködfátyolon át látta ellenségeit.

Amikor amazok visszafordultak, ő is megfordult, és követte őket. Akutot nem látta sehol. Abban a hitben, hogy a fiú követi, a majom már messze járt. Nem kívánta kihívni a sorsot maga ellen, inkább kívül maradt a halált osztogató lándzsák hatósugarán. A fiú nesztelenül lopakodva, egyik fáról a másikra lendülve, szorosán a visszatérő harcosok nyomában haladt. Végül, amikor rátértek a faluba vezető keskeny ösvényre, egyikük lemaradt társaitól. A fiatalember arcán kegyetlen mosoly ömlött el. Sebesen előreiramodott, és végül már szinte a mit sem sejtő fekete feje fölé került. Úgy cserkészte be prédáját, ahogyan Síta, a párduc szokta, akinek harcmódorát a fiú számos alkalommal megfigyelhette.

Hirtelen és nesztelenül előreleendülve vetette le magát a fáról, áldozata széles hátára. Ujjai már a leérés pillanatában megtalálták a férfi torkát. A fiú testének súlyától a fekete teljes hosszában a földre zuhant, s miközben lerogyott, a hátába vágódó két térdtől elállt a lélegzete. Aztán erős, fehér fogsor mart bele a nyakába, az izmos ujjak pedig egyre szorosabban fonódtak rá a légcsövére. A harcos egy ideig őrgöngve küszködött, hánytá-vetette magát, megpróbálta lerázni ellenfelét, de egyre fogyott az ereje. A számára láthatatlan, ádáz és néma lény pedig közben szívósan akaszkodott rá, és lassan behúzta az ösvény szélén álló egyik bokorba.

Ott aztán, immár jól elrejtözve a társuk eltűnését esetleg felfedező és keresésére induló feketék fürkésző szeme elől, a fiatalember kiszorította a lelket áldozata testéből. A test hirtelen

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

görcsösen megvonaglott, majd teljesen elernyed - a harcos meghalt. És akkor különös vágy lett úrrá Torzan fián. Egész lényé borzongott és reszketett. Anélkül, hogy akarta volna, talpra szökött, és egyik lábát rátette áldozata testére. Mellkasa kitágult. Az égbolt felé emelte arcát, kinyitotta száját, hogy beleüvöltse a világba a bensejében zengő és kikívánczó különös, hátborzongató hangot. de néma maradt az ajka. Csak állt ott egy teljes percen keresztül, arcát az ég felé fordítva, a visszafojtott érzelmektől zihálva, mint a bosszú eleven szobra.

És a beálló csend, amely azt jelezte, hogy Tarzan fia először ejtett nagy prédát, ugyanúgy vissza-visszatérő kísérője lett minden további zsákmányejtésének, mint ahogyan győzhetetlen atyjáét a hím majom ijesztő diadalordítása követte.

7. Remények és csalódások

Amikor Akut felfedezte, hogy a fiú nincs a nyomában, megfordult és a keresésére indult. Nem jutott messzire. Hirtelen megdöbbenve torpant meg egy különös alak láttán, aki a fák ágain közeledett felé. A fiú az, gondolta Akkor, de ő-e az valójában? Kezében hosszú lándzsát tartott, hátán ugyanolyan hosszú pajzs lógott, mint amilyet a rájuk támadó fekete harcosok hordtak, a bokáján és a karján pedig vasból és sárgarézből készült karikákat viselt, míg a derekára ágyékkötőt tekert. Az oldalán kés fityegett.

Amikor a fiú meglátta a majmot, feléje sietett, hogy eldicsekedjék hadizsákmányával. Büszkén hívta fel a figyelmét minden egyes új szerzeményére. Hengegve adta elő hőstettének részleteit.

- A puszta kezemmel és a fogammal öltem meg - mondta. - Én szívesen lettem volna a barátjuk, de ők inkább az ellenségeim akartak lenni. És most, hogy van lándzsám, meg fogom mutatni Numának is, milyen az, ha valakinek velem gyűlik meg a baja. Csak a fehér emberek és az óriásmajmok a barátaink, Akut. Azokat meg fogjuk keresni, mindenki mást pedig el kell kerülnünk, vagy meg kell ölnünk. Erre tanított meg a dzsungel.

Kikerülték az ellenséges falut, és folytatták útjukat a tengerpart felé. A fiú igen nagyra volt új fegyvereivel és ékszereivel. Gyakorolta a lándzsaforgatást, órákon keresztül hajigálta a lándzsát egy-egy előttük lévő tárgyat célbavéve, miközben lassan haladtak előre. Végül olyan fokára jutott el a jártasságnak, amelyet ilyen gyorsan csak az érhet el, akinek fiatalok az izmai. Gyakorlatozásait mindvégig Akut irányította. Nem volt többé a dzsungelben egyetlen olyan lábnyom sem, amelyből éles szemével az ifjú ne úgy olvasott volna, mint a nyitott könyvből. Még azok a meghatározhatatlan jelek is a fogékony fiú meghitt barátaivá váltak, amelyeket a civilizált ember nem képes felfogni érzékszerveivel, és amelyeket barbár rokonai is csak részben érzékelnek. Szagról meg tudta különböztetni egymástól a növényevők megszámlálhatatlanul sok fajtát, és pusztán a test kipárolgásának növekvő vagy csökkenő voltából meg tudta mondani, hogy valamelyik állat éppen közeledik vagy távolodik-e. Ahhoz sem kellett szemének bizonyágtétele, hogy megállapítsa, két vagy négy oroszlán van-e előttük szélirányban - száz yardra vagy akár fél mérföldnyire.

Ezek közül sok mindenre Akut tanította meg, de tudásának jóval nagyobb részét ösztönösen szerezte - egyfajta különös megérzés révén, amelyet apjától örökölt. Megszerette a dzsungeléletet. Az ész és az érzékek állandó harca a sok-sok halálos ellenséggel szemben, akik éjjel-nappal az óvatosak és vigyázatlanok járta ösvény mentén leselkednek, vonzóvá tette számára a kalandvágy, amely ősapánk, Ádám óta ott él minden fiú szívében, akinek piros vér csörgedezik az ereiben. Bár szerette ezt az életet, azt azért nem engedte, hogy önző vágyai fölébe kerekedjenek a kötelességérzetnek, és feledtessék vele,

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

micsoda erkölcsi vétséget követett el kalandos vállalkozásával, amelynek révén Afrikába került. A gyermeki szeretet apja és édesanyja iránt erős volt szívében. Ez az érzés lehetetlenné tette számára, hogy felhőtlenül élvezze boldogságát, amellyel minden kétséget kizáróan oly szomorú napokat szerzett nekik. Ezért aztán szilárdan kitartott elhatározása mellett, hogy keres egy kikötőt a tengerparton, ahonnan felveszi a kapcsolatot szüleivel, és pénzt kér, hogy visszatérhessen Londonba. Ott majd, ezt most már biztosra vette, rá tudja beszélni szüleit, hogy engedjék meg legalább az év egy részét hadd töltse el apjának azokon az afrikai birtokain, amelyeknek létezéséről az otthon vigyázatlanul elejtett megjegyzésekből szerzett tudomást. Már az is sokat számítana, jobb lenne, mint egy életen át szenvedni a civilizáció kényelmetlen és terhes korlátaitól.

Ezért aztán a tengerpart felé haladtában kissé elégedettebb volt, mint egyébként, mert miközben élvezte a vadon szabadságát és barbár örömeit, egyszersmind lelkiismerete is megnyugodott. Tudta: minden tőle telhetőt megtesz azért, hogy visszatérhessen szüleikhez. Annak is előre örült, hogy fehér emberekkel - saját fajtájabeliekkel - találkozik majd, mivel sokszor előfordult, hogy az öreg majomén kívül másfajta társaságra áhítozott. A feketékkel való eset még mindig nem hagyta nyugodni.

Akkora adag ártatlan emberbaráti jóindulattal közeledett feléjük, és gyerekes módon annyira biztos volt szíves vendégszeretetükben, hogy a fogadtatástól, amelyben részesítették, ifjonti eszményeit látta rombadőlni. Többé nem testvéreinek tekintette őket, hanem csupán újabb ellenségeinek, a dzsungelben élő megszámlálhatatlan vérszomjas lény egyikének.

Ám ha a feketék ellenségei is - gondolta -, akadnak azért a világon még, akik nem azok. Vannak, akik bármikor tárt karokkal fogadják, akik barátjukként és testvérüként üdvözlik, és akiknél oltalomra talál mindenfajta ellenséggel szemben. Igen, a fehér emberekre mindig számíthat. Valahol a tengerparton, de még a dzsungel belsejében is élnek fehér emberek. Az ő számukra szívesen látott vendég lesz, ők majd segítenek neki. Meg hát itt vannak az óriásmajmok is - apja és Akut barátai. Milyen örömmel fogadják majd Tarzan, a majomember fiát! Jack remélte, hogy összetalálkozik velük, még mielőtt egy kereskedelmi kikötőre bukkan a tengerparton. Szerette volna, ha elmondhatja apjának: megismerkedett régi dzsungelbeli barátaival, vadászott velük, élte barbár életüket, velük volt vad, ősi szertartásaik alkalmával - azokon a különös szertartásokon, amelyekről Akut próbált meg beszélni neki. Roppant nagy kedve lett volna részt venni ezeken a boldog összejöveteleken. Gyakorta elmondta magában a hosszú beszédet, amelyet a majmoknak szándékozott tartani, és amelyben be akart számolni egykori királyuk életéről, azóta, hogy odahagyta őket.

Máskor meg eljátszott a gondolattal, hogy milyen lesz az, ha majd fehér emberekkel találkozik. Hogy fog mulatni megrökönyödésükön, amikor meglátják a meztelen fehér fiút, aki egy fekete harcos díszében pompázik, és egyetlen óriásmajom társaságában kóborol a dzsungelben.

Így múltak a napok egymás után, és a sok vándorlástól, vadászattól és fára mászástól a fiú annyira megügyesedett, izmai pedig annyira kifejlődtek, hogy még a sokat megélt Akut is elámulat tanítványa képességein. A fiú pedig, aki rájött, hogy milyen erős, és élvezte a dolgot, meggondolatlaná vált. Peckesen járt-kelt a dzsungelben, büszkén felvetette a fejét, fittyet hányt a veszélynek. Míg Akut Numa szagát megérezve azonnal felugrott az első fára, az ifjú szemébe nevetett az állatok királyának, és vakmerőn elsétált mellette. Hosszú ideig szerencséje is volt. Azok az oroszlanok, amelyekkel találkozott, talán jóllakottak voltak, talán éppen a felségterületükre behatolt különös lény vakmerősége lepte meg őket annyira, hogy eszközbe sem jutott támadni, hanem csak álltak, és kerekre nyílt szemmel figyelték, amint közeledik feléjük, majd odébbáll. Akárhogyan volt is,

az mindenesetre tény, hogy a fiú jó néhány alkalommal pár lépésnyire ment el a hatalmas oroszlánok mellett, és megúsza egy-egy figyelmeztető morgással.

De nem biztos, hogy jellemét és vérmérsékletét tekintve akár csak két egyforma oroszlán is létezik. Ugyanolyan különbözőek ők is, mint az emberek. Abból, hogy hasonló körülmények között tíz oroszlán hasonlóan viselkedik, még nem következik, hogy a tizenegyedik is követi ebben - az a valószínűbb, hogy nem. Az oroszlán fejlett idegrendszerrel rendelkező lény. Gondolkodik, tehát tud következtetni. Idegrendszere és agyműködése folytán olyan a temperamentuma, hogy arra a legkülönbözőbb események lehetnek hatással. Egy nap a fiú a tizenegyedik oroszlánnal találkozott. Éppen egy sík, bokrokkal tarkított térségen sétált keresztül. Akut tőle pár yardnyira, balra haladt. Az ifjú elsőként vette észre Numa közelségét.

- Rohanj, Akut! - kiáltotta nevetve a fiú. - Numa a bokrokban rejtőzik, ott ni, jobbra. Fel a fára, Akut! Majd én, Tarzan fia, megvédelek - azzal még mindig nevetve csak ment egyenesen előre. Útja szorosan a Numát rejtő bozótos mellett vezetett el.

A majom rákiabált, hogy menjen onnan, de ő csak hadonászott a lándzsájával, - és rögtönzött harci táncba kezdett annak érzékeltetésére, hogy mennyire semmibe veszi az állatok királyát. Egyre közelebb és közelebb került a rettegett, gyilkos ragadozóhoz. Végül az oroszlán dühös horkantás kíséretében, az ifjútól talán tíz lépésnyire, hirtelen felkelt a helyéről.

A dzsungel és a sivatag urainak hatalmas termetű példánya volt. Bozontos sörengy fedte nyakát. Óriási állkapcsában kegyetlen tépőfogak meredeztek. Sárgászöld szemében a gyűlölet és a kihívás tüze lobogott.

A fiú, kezében a szájalmasan hitvány lándzsával, gyorsan rájött, hogy ez az oroszlán nem olyan, mint azok, akikkel eddig találkozott, de túl közel volt már hozzá, hogy visszavonulhasson. A legközelebbi fa jó néhány yardnyira balra volt tőle. Tudta: az oroszlán ráugorhat, mire a fele utat megtehetné, mégpedig annak, aki látta, nem lehetett kétséges, hogy a fenevad támadni készül. Az oroszlán mögött tuskés fa állt - mindössze néhány lábnyira a fiútól. Az látszott az egyetlen menedéknek, csak hogy Numa ott állt közöttük.

Attól, hogy kezében érezte a lándzsa hosszú rúdját, meg hogy látta a fát az oroszlán mögött, a fiúnak támadt egy ötlete - egy hihetetlen, nevetséges, halvány reménysugárral kecsegtető ötlete. Nem volt idő az esélyek latolgatására. Egyféleképpen menekülhetett meg: ha feljut a tuskés fára. Ha az oroszlán támadásba lendül, már késő. A fiú tudta, hogy neki kell elsőként támadnia. Akut, és persze nem kevésbé Numa teljes elképedésére, a fiú sebesen előrelendült a fenevad irányába. Az oroszlán csak egy másodpercre merevedett mozdulatlanúságra a meglepetéstől, de ezalatt Jack Clayton olyan tökéletesen hajtotta végre a kritikus feladatot, ahogyan azt az iskolában tanítják.

Egyenesen szemberohant az ádáz vadállattal, lándzsáját vastagabb végével előre, keresztbe tartva a teste előtt. Akut a rémülettől és a megrökönyödéstől felüvöltött. Az oroszlán tágra nyílt, elkékült szemmel állt a helyén, és várta a támadást, készen arra, hogy felágaskodva a hátsó lábára, akkora erővel sújtson le mancsával erre a kelékótya alakra, amekkorától egy bölény koponyája is beszakadna.

Am pontosan az oroszlán előtt a fiú leszúrta lándzsájának vastagabb végét a földbe, hatalmas lendülettel felugrott a levegőbe, és még mielőtt a megzavarodott fenevadnak sejtelve lehetett volna, hogy miféle tréfát űznek vele, az oroszlán feje fölött átrepülve már meg is érkezett a tuskés fa szúrós karjaiba - épségben, de összevissza karcolt bőrrel.

Akut korábban soha nem látott még rúdugrást. Most fel-le ugrándozott a másik fa biztonságos magasában, nagy hangon kérkedve,

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

majd gúnyolta a hoppon maradt oroszlánt. Az összeszurkált és több sebből vérző fiú pedig megpróbált úgy elhelyezkedni a menedéket nyújtó tuskés ágak között, hogy a lehető legkevésbé szenvedjen. Az életét sikerült negmentenie, de igencsak komoly kínok árán. Úgy tűnt neki, hogy az oroszlán már soha nem akar elmenni. Valóban, egy teljes órába telt, mire a dühös vadállat felhagyott őrzésével, és méltóságteljesen elvonult. Amikor végre tisztos távolságba került, a fiú kiszabadította magát a tuskés fa fogságából. Ez persze nem ment anélkül, hogy újabb sebeket ne ejtsen amúgy is megkínzott testén.

Jó pár nap eltelt, mire eltűntek a lecke első nyomai, melyet ezúttal kapott. A tanulság pedig, amelyet agyába vésett, egy életen át kísértte. Soha többé nem hívta ki fölöslegesen a sorsot maga ellen. Hátralévő életében gyakran vállalt kockázatot, de mindig csak olyankor, ha a kockázatvállalás előmozdította valamely áhított cél elérését.

A fiú és a majom jó néhány napig félrehúzódott, míg az előbbi felépült a hegyes tuskék okozta fájdalmas sérüléseiből. Az óriás emberszabású majom odaadóan nyalogatta barátja az ember sebeit, amelyek ezen túlmenően nem is részesültek semmilyen más kezelésben, de azért hamarosan így is meggyógyultak.

Amikor az ifjú ismét egészségesnek érezte magát, a két vándor folytatta útját a tengerpart felé. A fiút ismét csak örömteli várakozás töltötte el.

És végre elérkezett a várva-várt pillanat. Szövevényes, sűrű erdőn vágtak át éppen, amikor a fiú, aki az alacsonyabb ágakon lendült tova, éles szemével felfedezett egy régi, de még kivehető nyomot - olyan nyomot, amelyetől kis szíve hevesen kezdett el dobogni -, emberek, fehér emberek lábnyomát. A csupasz talpuk lenyomata mellett jól felismerhetők voltak az európai cipők helyének körvonalai. A csapáson, amelyen szemmel láthatóan nagyobb létszámú csapat vonult végig, északnak tartott, derékszöveget alkotva azzal az iránnyal, amelyet a fiú és a majom idáig, a tengerpart felé haladtában követett.

Nyilvánvaló, gondolta a fiú, hogy ezek a fehér emberek tudják, hol van a legközelebbi tengerparti település. Lehet, hogy éppen oda igyekeznek. Utolérni mindenképpen érdemes volna őket, ha másért nem, hát azért, hogy újra saját fajtájabeliekkel találkozassék. Az ifjú csupa izgalom volt, reszketett a türelmetlenségtől, alig várta, hogy a csapat után indulhassanak. Akut akadémakodott. Ő nem akart semmit az emberektől. Hasonszőrűnek, majomnak tekintette az ifjút, hiszen a majmok királyának a fia volt. Megpróbálta lebeszélni szándékáról, mondván, hogy most már hamarosan rábukkannak saját népük valamelyik törzsére. Ha a fiú idősebb lesz, ugyanúgy a királyuk lehet, mint ahogyan korábban az apja is az volt. De Jack hajthatatlan maradt. Kíartott amellelt, hogy újra fehér embereket akar látni, mert üzenetet akar küldeni a szüleinek.

Akut csak hallgatta, és vadállati ösztönével megérezte, mi az igazság - a fiú vissza akar térni saját fajtájához.

Ez a tudat szomorúsággal töltötte el az öreg majmot. Szerette a fiút, mint ahogyan szerette az apját is, olyan hűséges és odaadó szeretettel, mint a vadászkutya a gazdáját. Majomagyában és majomszívében ott élt a remény, hogy ő és Jack soha nem fognak elválni egymástól. Most úgy látta: minden dédelgetett terve szertefoszlik, mégis hűséges maradt az ifjúhoz, és meghajolt kívánsága előtt. Csüggedten ugyan, de beletörődött a fiú elhatározásába, hogy követi a fehér emberek karavánját, és vele tartott - hite szerint - utolsó közös útjuko-n.

A nyomok talán ha pár naposak voltak, amikor a két vándor felfedezte őket. Ez azt jelentette, hogy a lassan vonuló karaván mindössze néhány órányi járóföldre volt tőlük, hiszen edzett és fürgé izmaikkal ők sebesen lendíthették előre testüket ágról ágra a kusza

aljnövényzet fölött, amely igen meglátsította a fehér emberek felmálházott teherhordóinak előrejutását.

A fiú haladt elől. Az izgalomtól, a túlfűtött várakozástól hajtva megelőzte társát, akinek célba érkezésük csak bánatot jelenthetett. És a fiú volt az, aki először pillantotta meg a karaván utóvédjét és a fehér embereket, akiket annyira vágyott utolérni. Előttük, a sűrűn benőtt ösvényen vagy egy tucatnyi, súlyos terhet cipelő fekete bukdácsolt, akik a kimerültségtől vagy a betegségtől maradtak le, és akiket az utóvéd fekete katonái ösztökéltek továbbhaladásra. Beléjük rúgtak, ha elesetek, majd durván talpra rángatták és előrelökdesték őket. Kétoldalt egy-egy óriás termetű fehér férfi lépdelt, akinek arcát szinte teljesen benőtte a bozontos szőke szakáll. A fiúnak - a fehéreket felfedezve - már a nyelve hegyén volt az örömteli üdvözlő kiáltás. De a kiáltás a torkára forrt, mert szinte rögtön ezután olyasminek volt a szemtanúja, amitől öröme ürömmé változott. Meglátta, hogy a két fehér férfi súlyos korbáccsal brutálisan ütlegeli a támolygó szegény ördögök hátát, akiknek terhétől még erős és szívós férfiak is majd megszakadtak volna.

Az utóvéd katonái és a fehér férfiak időnként aggodalmas arccal hátra-hátra tekintettek, mint akik azt figyelik: melyik pillanatban tör rájuk a maga testet öltött valóságában valamely régen várt veszedelem. Azt követően, hogy megpillantotta a karavánt, a fiú megállt, és most lassan követve a menetet, figyelte a szeme elé táruló, vérlázítóan brutális látványt.

Kisvártatva Akut is beérte. A vadállat szemében a látvány kevésbé volt rettenetes, mint az ifjú számára, de még az óriásmajom is halkán felmordult a védtelen rabszolgák értelmetlen kínzásának láttán. A fiúra nézett. Mi az oka annak, hogy most, amikor végre sikerült összetalálkoznia a maga fajtájabeliekkel, nem rohan oda, és nem üdvözli őket? Meg is kérdezte társától.

- Ezek szörnyetegek - morogta a fiú. - Az ilyen útitársak, mint ők, nem valók nekem. Biztos, hogy az első alkalommal, amikor azt látnám, hogy úgy verik az embereket, mint most, rájuk vetném magam, és megölném őket. De - tette hozzá pillanatnyi gondolkodás után - azt megkérdezhetem tőlük, hogy hol van a legközelebbi kikötő, és aztán itthagyjuk őket.

A majom nem felelt, a fiú pedig leugrott a földre és szapora léptekkel a karaván felé indult. Talán ha száz yardnyira lehetett, amikor az egyik fehér észrevette. Riasztotta a többieket, majd egy pillanat alatt ráemelte puskáját a fiúra és tüzelt. A golyó éppen előtte fűrődött a földbe, kitépett fűcsomót és lehullott faleveleket vert fel a lábára. A következő másodpercben a másik fehér, és az utóvéd fekete katonái is hisztérikusan lövöldözni kezdtek a fiú felé, de Jacknek sikerült sértetlenül beugrania egy fa mögé.

A napok óta tartó fejvesztett menekülés a dzsungelben kikezdte Carl Jenssen és Sven Malbihn idegeit, bennszülött legényeit pedig páni félelemmel töltötte el. Minden hátulról hallatszó váratlan zajt a sejk és vérszomjas kísérete felbukkanásának vélték rémületükben.

Rettenetesen féltek. Az, hogy egy meztelen fehér harcos tűnik elő a dzsungelnek abból a részéből, amely mellett az imént haladtak el, olyan hajmeresztő látvány volt Malbihn számára, aki elsőként pillantotta meg a különös jelenséget, hogy minden felgyülemlett idegfeszültsége azonnali cselekvés formájában tört ki belőle. És Malbihn kiáltásától, majd a lövésektől egyszerűen elszabadult a pokol.

Amikor felajzott idegeik valamennyire megnyugodtak, és eljutottak odáig, hogy tisztázzák, ki ellen harcolnak, kiderült: Malbihn az egyetlen, aki világosan látott valakit. A feketék közül többen bizonygatták, hogy ők is jól megfigyelték az illetőt, de annyira különbözőképpen írták le, hogy Jenssen, aki semmit sem látott,

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

kétkedni kezdett szavaikban. Az egyik fekete váltig állította, hogy az illető tizenegy láb magas volt, ember testű és elefánt fejű. A másik, három tagbaszakadt arabot látott, mindegyiknek nagy, fekete szakállja volt. Amikor az utóvéd tagjai végre úrrá lettek idegeiken, és megközelítették az ellenség tartózkodási helyét, hogy utánajárjanak a dolognak, semmit sem találtak. Akut és a fiú ugyanis addigra már a veszedelmes puskáik lőtávolságán kívülre vonult vissza.

Jack csüggött és szomorú volt. A nyomasztó élményt jelentő, barátságtalan fogadtatás, amelyben a feketék részesítették, még túl sem tette magát, s most még annál is ellenségesebben viselkedtek vele szemben saját fajtájának képviselői.

- A kisebb vadállatok rémülten menekülnek előlem - motyogta félig-meddig önmagának -, a nagyobbak pedig, ha csak megpillantanak, legszívesebben máris darabokra tépnének. A fekete emberek a lándzsáikkal vagy a nyilaikkal akarnak megölni. Most pedig a fehér emberek is, azok, akik közé tartozom, rámlóttek és elűztek. Hát már ellenségem a világ minden élőlénye? Hát nincs Tarzan fiának más barátja, egyedül Akut?

Az öreg majom közelebb húzódott a fiúhoz.

- Majd az óriásmajmok - mondta. - Csakis ők lesznek Akut barátjának barátai. Egyedül az óriásmajmok látják szívesen Tarzan fiát. Láthattad, hogy az embereknek nem kellesz. Induljunk, keressük tovább az óriásmajmokat - a mi népünket.

Az óriásmajmok nyelve taglejtésekkel és jelekkel kísért, egytagú, torokhangon képzett szavakból áll. Szó szerint nem fordítható le emberi nyelvre, de megközelítő pontossággal ez volt az, amit Akut mondott a fiúnak.

Kis idő elteltével a két barát csendben ismét útra kelt. A fiú mélyen elmerült gondolataiban - keserűség, harag és bosszúvágy fűtötte. Végül megszólalt.

- Rendben van, Akut - mondta -, megfogjuk keresni barátainkat, az óriásmajmokat.

Az emberszabású majom majd kiugrott a bőréből, de nem mutatta ki, mennyire örül. Válaszul csupán elégedetten röffentett egyet, és a következő pillanatban fürgén lecsapott egy kis vigyázatlan rágcsálóra, amely végzetesen messzire kalandozott el búvóhelyétől. Akut kettétépte a szerencsétlen állatot, és a nagyobbik felét odanyújtotta a fiúnak.

8. Békekesség helyett küzdelem

Egy év telt el azóta, hogy a két svéd elmenekült a sejk uralma alatt álló barbár országból. A kis Meriem még mindig Geekával játszott. Továbbra is rápazarolta minden gyermeki szeretetét a most már szinte reménytelenül a végromlás szélére jutott babára. Pedig soha, még fénykorában sem volt bájosnak mondható. De Meriem számára Geeka testesítette meg mindazt, ami a világon kedves és szeretetre méltó. Az elefántcsontból faragott, ütött-kopott fejű baba süket fülébe súgta bele minden bánatát, minden reményét és minden vágyát. Mert helyzetének reménytelensége, a fojtogató rémuralom ellenére is, amely elől nem volt menekvés, a kis Meriemnek remények és vágyak éltek a szívében. Igaz, hogy vágyai eléggé határozatlan alakot öltöttek, és főként olyasfajta képzelgésekből álltak, hogy egyszer majd megszökik Geekával valami távoli és ismeretlen helyre, ahol nincsenek sejkek, sem mabunuk, ahová el Adrea nem tud bejutni, és ahol egész nap játszhat, virágoktól és madaraktól, meg a fák hegyében hancúrozó, ártalmatlan kis aprómajmoktól körülvéve.

A sejk hosszú ideje távol volt, mert egy elefántcsontot,

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

állatbőröket és kacsukot szállító karavánt vezetett messze északra. Ez az átmeneti időszak óriási békességet hozott Meriem számára. Igaz, Mabunu ottmaradt, hogy összezsípkedje vagy elverje, aszerint, hogy milyen hangulat szállta meg a gonosz, vén banyát, de azért őt egymagában el lehetett viselni. Ha a sejk is ott tartózkodott, akkor már ketten voltak, és a sejk erősebb és durvább is volt Mabununál. A kis Meriem gyakran törte a fejét, hogy az ádáz öregember vajon miért gyűlöli őt ennyire. Igaz, hogy kegyetlen és igazságtalan volt mindenkiel, akivel kapcsolatba került, de a legnagyobb kegyetlenségeket és a legkiszámítottabb igazságtalanságokat Meriemmel szemben követte el.

Aznap Meriem egy terebélyes fa tövében üldögélt, amely a cölöpkerítésen belül, egészen a falu szélén nőtt. Éppen egy kis sátrat fabrikált levelekből Geekának. A sátor előtt néhány fadarab, falevél és egy pár kő hever t. Ezek voltak a háztartási eszközök. Geeka ebédet főzött.

Játék közben a kislány egyfolytában gügyögött a babájának, amely néhány kis gallyacskával megtámasztva ült előtte. Meriemet tökéletesen lefoglalták Geeka háziasszonyi teendői. Olyannyira, hogy nem vette észre, amikor a fa ágai enyhén himbálózni kezdtek a feje fölött, a dzsungel felől lopva érkezett idegen testének súlya alatt meghajolva.

Boldog tudatlanságában a kislány csak játszott tovább, miközben odafentről egy kitartó szempár tapadt rá - állhatatosan, rezzenéstelenül. A kislányon kívül senki más nem volt a falunak ebben a részében, amely majdhogynem elnéptelenedett, mióta a sejk sok-sok hónappal korábban útra kelet észak felé.

Kint a dzsungelben pedig, egy órányi járóföldre a falutól, már közeledett a visszatérő karaván, élén a sejkkal.

Egy év telt el azóta, hogy a fehér emberek rálöttek az ifjúra, és visszakergették a dzsungelbe, nem maradt más választása, mint hogy megpróbálja megkeresni azokat, akiktől utolsóként remélhette, hogy befogadják - az óriásmajmokat. A fiú egy-két hónapon keresztül keletnek tartott, egyre mélyebben hatolt be a dzsungel belsejébe. Az egy év igencsak hasznára vált. Amúgy is hatalmas izmai megacélosodtak, dzsungeltudománya már-már a természetfölötti határát súrolta, ösztönei teljesen hozzáidomultak a fán való élethez. Nagy gyakorlatra tett szert természet-adta és mesterségesen előállított fegyvereinek használatában. Végül bámulatos fizikai képességekkel és borotvaéles Elmével rendelkező lényé vált. Még mindig nem nőtt ki teljesen a gyerekkorból, de máris olyan erős volt, hogy a hatalmas termetű emberszabású majom, akivel gyakran összeakaszkodott egy kis játékos küzdelemre, nem lehetett méltó ellenfele. Akut megtanította hím majom módján küzdeni. Keresni sem lehetett volna az őseiber harcmódorának oktatására alkalmasabb tanárt, vagy a mesterének útmutatásait jobban hasznosítani képes tanítványt.

Míg annak a kihalófélben lévő majomfajnak valamelyik csapatát keresték, amelyikhez Akut tartozott, a dzsungel kínálta legfinomabb falatokat ették. Antilopokat és zebrákat ejtettek el a fiú lándzsájával. Máskor meg a két hatalmas ragadozó fenevad úgy döntötte le lábáról áldozatait, hogy a kis tavacskához vagy a gázlóhoz vezető ösvény mentén valamelyik lelógó ágról, vagy az aljnövényzetben lévő rejtekhelyéről vetette rájuk magát.

A fiú egy leopárd bőrével fedte el meztelenségét, de nem az illemtudás készítette erre. A fehér emberek körülötte záporozó puska lövéseitől visszaváltozott azzá a barbár vadállattá, amelyk mindegyikünkben benne él, s amelyik sokkal elevenebb volt ebben a fiúban, akinek apja ragadozó fenevadként nőtt fel. Először is azért viselte a leopárdbőrt, mert parádézni vágyott vitézi tette diadalmi jelvényével, a leopárdot ugyanis késével ejtette el szemtől szemben vívott küzdelemben. Láta, hogy a bőr gyönyörű, megfelelt hát barbár szépérzékének, mivel azonban fogalma sem volt a kikészítés vagy a

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

cserzés mikéntjéről, az állatbőr megkeményedett, majd később mállani kezdett. A fiú sajnálkozva vált meg tőle. Később, amikor véletlenül egy magányos fekete harccsal találkozott, aki az ő prémjének pontos, csakhogy a megfelelő kikészítés következtében puha, testhez simuló, gyönyörű mását viselte. Egyetlen pillanat műve volt rávetnie magát fentről a mit sem sejtő fekete hátára, éles kését a szívébe mártani, és magához venni a helyesen kezelt szőrmet.

Utólag sem volt lelkiismeretfurdalása. A dzsungelben azé a jog, akié az erő. Nem túl hosszú idő ahhoz, hogy az őserdő lakója emlékezetébe vesse ezt az alapigazságot, függetlenül attól, hogy korábban milyen neveltetésben részesült. A fiú tökéletesen tisztában volt azzal, hogy ha alkalma nyílt volna rá, a fekete ölte volna meg őt. Akár ő, akár a fekete, semmivel sem volt jobb és sérthetlenebb, mint az oroszlán vagy a bölény, a zebra vagy az őz vagy bárki más a számtalan élőlény közül, amelyik ott kóborolt vagy lopakodott, repült vagy tekergőzött az erdő útvesztőjében. Csupán egyetlen élete volt mindegyiknek, s ezt sokan akarták elvenni. Minél több ellenségüket pusztították el, annál nagyobb volt az esélye annak, hogy meghosszabbíthatják ezt az egyetlen életüket. Így aztán a fiú csak mosolygott, magára öltötte a legyőzött ékességét, és ment tovább a maga útján Akuttal. Kitartóan keresték a fellelhetetlen emberszabású majmokat, akik majd úgy remélték, tárt karokkal fogadják őket. Végül is sikerült megtalálniuk őket. Benn a dzsungel mélyén, az ember kíváncsi tekintete elől jól elrejtve, egy ugyanolyan kis természetes arénára bukkantak, mint amilyenben a fiú apja volt szemtanúja a Dum-Dum ünnep vad szertartásának sok-sok évvel korábban.

Először, egészen távolról, az óriásmajmok dobjainak dübörgését hallották meg. éppen egy hatalmas fa biztonságos ágai között aludtak, amikor a hang megütötte a fülüket. Mindketten azon nyomban felébredtek. Akut fogta fel elsőként, hogy mi ez a különös, ütemes zaj.

- Az óriásmajmok! - morogta. - A Dum-Dum hangjára táncolnak. Gyere, Korak, Tarzan fia, csatlakozzunk a népünkhöz!

Hónapokkal korábban Akut a saját ízlése szerint nevezte el a fiút, mivel nem tudott megbarátkozni az ember által ráruházott Jack névvel. Korak szinte hajszálpontosan lefordítható emberi nyelvre. Majomul annyit tesz, mint Vadölő. Vadölő most felkelt a vastag ágról, ahol eddig hátát a fa törzsének támasztva aludt. A lombokon átszűrődő holdfény apró pöttyökkel hintette tele barna bőrét, míg fiatal izmait megfeszítve nyújtózkodott.

A majom is felkelt. felvéve fajtájának jellegzetes, félig guggoló tartását. Halk, mély, morgó hang tört elő boltozatos mellkasa mélyéről - az izgatott várakozás morgása. A fiú versenyt morgott vele. Majd az emberszabású majom puha mozdulatokkal lecsusszant a földre. Közvetlenül a fa mellett, a dübörgő hang irányában tisztás terült el, amelyen keresztül kellett vágniuk. A Hold ezüstös fénnel árasztotta el a kis térséget. Az óriásmajom félig felegyenesedve, kacszázó mozgásával kilépett a telihold ragyogó sugaraiba. Oldalán kecsesen hosszú, ruganyos léptekkel, esetlen járású társának mintegy tökéletes ellentétéként ott haladt a fiú. A fiatalember dúdolgatott. Egy régen hallott, kedves dallam csengett vissza a fülében, amely annak idején meghódította a híres angol nyilvános iskola mindegyik osztályát, ahová ő már sohasem fog visszatérni. Boldog volt és várakozással teli. Az a pillanat, amelynek eljöttét oly hosszú ideje várta, végre a küszöbön áll. Végre birtokba veszi azt, ami az övé. Végre hazaérkezik. Ahogy a hónapok keservesen vagy éppen széleseben teltek egymás után, ahogy vánszorgott vagy repült az idő, aszerint, hogy a nélkülözések vagy a kalandok voltak-e túlsúlyban, az otthonával kapcsolatos emlékei, bár gyakorta vissza-visszatértek, egyre halványultak. A régi élet lassacskán már sokkal inkább valamiféle álomnak, nem pedig valóságnak tetszett. Miután egyszer meg-megingott az az elhatározása, hogy kijut a tengerpartra, és visszatér Londonba, ez az elképzelése sem tűnt többnek kellemes, de reménytelen álomnál. Mostanra pedig a Londonnal

és a civilizált világgal kapcsolatos gondolatai annyira visszaszorultak agyának hátsó rekeszébe, mintha nem is léteztek volna. Alakjától és szellemi fejlettségétől eltekintve ugyanolyan majommá vált, mint az oldalán haladó hatalmas, ádáz fenevad.

Túláradó örömeiben a fiú hirtelen keményen képen törölte társát. Az emberszabású majom félig komolyan, félig játékosan kivicsorított, villogó fogakkal nekitámadt. Hosszú, szőrös karjával kinyúlt, hogy megragadja, majd, mint korábban már ezerszer, a két barát harcát mímelve összeakaszkodott. A fűre hemperedtek, csépeltek egymást, morogtak és egymást harapdálták, igaz, ügyeltek arra, hogy fogukkal legfeljebb csak megcsípjék a másikat. Nagyszerű testgyakorlás volt ez mindkettőjük számára. A fiú játék közben olyan birkózófogásokat is bevett, amelyeket az iskolában tanult. Akut sokat megtanult ezek közül alkalmazni és hárítani. A majomtól pedig a fiú tanulta meg azokat a harci fogásokat, amelyek Akutra mindkettőjük valamelyik közös ősétől szálltak át, aki akkoriban kóborolt az élőlényektől hemzsegő Földön, amikor a páfrányok még fák voltak, a krokodilok pedig madarak.

A fiú azonban ismert egy olyasféle harcmodort is, amelyet Akut nem volt képes elsajátítani, bár majom létére egész tisztességes szintre jutott el benne - és ez az ökölvívás volt. A majmot mindig meglepte, hogy bivalyerős ütéseit a másik rendre felfogja. Ő meg minduntalan összezsugorodik egy hirtelen az orra hegyére vágódó ököltől, vagy a lengőbordáira mért fájdalmas ütéstől. A vereség föl is dühítette. Ilyenkor közelebb állt ahhoz, hogy hatalmas fogait belemélyesse barátja puha húsába, mint máskor. Akárhogy is, azért csak majom volt, lobbanékony vérmérsékletű és brutális ösztönű majom. Csakhogy a nehézséget éppen az jelentette, hogy amíg dührohama tartott, nem tudta elkapni kínjai okozóját, mert amikor elvesztette a fejét, és vadul a fiúra rontva egészen a közelébe merészkedett, tapasztalnia kellett, hogy a feléje záporozó csípős ütések mindig célba találnak, és igen hatásosan fékezik le rohamát - hatásosan és fájdalmasan. Ilyenkor aztán gonoszul morogva visszahúzódott, vicsorgó, felfújta pofával félrevonult egy-egy órácskára, hogy kiduzzogja magát.

Ezen az éjszakán nem került sor ökölvívásra. Egy-két percig pajkosan birkóztak egymással, de aztán Síta, a párduc szagát megérezve, gyanakvóan és feszülten figyelve talpra ugrottak. Az óriásmacska éppen előttük vonult el a dzsungelben. Egy pillanatra megállt, hallgatózott. A fiú és a majom egyszerre, fenyegetően mordult fel, mire a hűsevő állat odébb állt.

Akkor a két barát folytatta útját a Dum-Dum hangjai felé. A dob dübörgése egyre hangosabbá vált. Végül már hallották a táncoló majmok morgását is, és megéreztek saját fajtájuk erős szagát. Az ifjú reszketett az izgatottságtól. Akut gerincén végig felborzolódott a szőr - a boldogság és a harag szimptomái gyakran hasonlóak.

Nesztelenül lopakodtak előre a dzsungelben, miközben egyre jobban megközelítették a majmok találkozóhelyét. Most már a fák ágain nyomultak előre, ügyelve az esetleges őrszemekre.

Kisvártatva a szétnyíló lombok között a fiú mohó szeme elé tárult az egész jelenet. Akutnak ismerős volt a kép, de korak számára új volt minden. Idegei vibráltak a barbár látványtól. A hatalmas hímek táncoltak a holdfényben, szabálytalan kört alkotva ugrándoztak egy felül lapos agyagdob körül, amely mellett három nőstény ült, és a sok-sok évi használatból simára kopott botokkal püfölte visszhangzó tetejét.

Akut, ismerve fajtájának vérmérsékletét és szokásait, bölcsebb volt annál, semhogy a mámoros tánc befejezése előtt a többiek tudtára adta volna érkezésüket. Majd ha már a dob elhallgatott, a törzs pedig jóllakott, akkor köszön oda nekik, gondolta: Ekkor nyilván tanácskozní fognak, és ennek végeztével őt és korakot befogadják a közösség tagjai közé.

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

Lesznek esetleg, akik kifogást emelnek ez ellen, de az ilyenek ellenkezését nyers erővel le lehet törni. Márpedig erőnek ő és a fiú igencsak bővében volt. Néhány hétig, vagy talán hónapig a törzs más tagjaiban talán gyanakvást kelt a jelenlétük, de ez majd fokozatosan elül. és végül úgy kezelik őket ezek az idegen majmok, mint édes testvéreiket.

Remélte, hogy azok közé kerültek, akik ismerték Tarzant, mert ez megkönnyítette volna az ifjú bemutatását, és Akut leghőbb vágyának beteljesülését, azt, hogy Korak legyen a majmok királya. Mindazonáltal Akut csak nagy nehézségek árán tudta visszatartani a fiút, aki legszívesebben berontott volna a táncoló emberszabású majmok közé. Ez a tette mindkettőjük azonnali végét jelentette volna, hiszen különös rítusok bemutatása során az óriásmajmok olyanfajta hisztérikus, óriásgő, önkívületi állapotba kerülnek, hogy ilyenkor még a legádázabb húsevő állatok is nagy ívben elkerülik őket.

Ahogy a hold lassanként az amfiteátrumot övező, magas, dús lombú fák csúcsa mögé húzódott, a dob dübörgése egyre halkult. Mind jobban alábbhagyott a táncolók lendülete is, míg aztán egyszer csak elhangzott a végső dobütés. A hatalmas fenevadak mind megfordultak, hogy rávessék magukat a ritka csemegére, amelyet az orgia alkalmából hurcoltak ide.

Akut eleget látott és hallott ahhoz, hogy megmagyarázhassa Koraknak: a lezajlott rítus új király megválasztásáról árulkodik. Meg is mutatta a fiúnak a tagbaszakadt, bozontos szőrű uralkodót, aki sok felkent embertársához hasonlóan minden bizonnyal elődjének meggyilkolása útján került a magas méltóságba.

Amikor a majmok telerakták a bendőjüket, és többen közülük a fák tövébe húzódtak, hogy összegömbölyödve aludjanak egyet, Akut megráncigálta Korak karját.

- Gyere! - suttogetta. - Gyere lassan. Kövess. Tedd azt, amit Akut.

Aztán fáról fára ugrálva, lassan közeledni kezdtek a többiekhez. Végül egy olyan ágon állapotok meg, amely benyúlt az amfiteátrum fölé. Egy percig némán álltak a helyükön, majd halk morgást hallattak. Vagy két tucat majom ugrott talpra egy szempillantás alatt. Ádáz, apró szemük sebesen pásztázta végig a tisztás peremét. A király volt az, aki elsőként vette észre a két alakot az ágon. Vésztióslóan felmordult. Aztán nehézkesen néhány lépést tett a betolakodók felé. Szőre felborzolódt. Lábaik mereven tartotta, aminek következtében bicegő, rángatózó mozgással járt. Számos hím tülekedett mögötte.

Végül, még mielőtt odaért volna a két jövevény alá, tőlük akkora távolságra, hogy leugorva ne érhessek el, megállt. A kis óvatos! Aztán csak állt a helyén, ide-oda himbálta magát rövid lábain. Pofája ijesztő grimaszba torzult, kivicsorította tépőfogait, dörgő és egyre dühösebb hangon morgott, hogy aztán lassan, de biztosan az üvöltésig hergelje magát. Akut tudta, hogy támadásra készül ellenük. Az öreg majom nem kívánt harcolni. Azért jött ide a fiúval, hogy sorsát a törzsével kösse össze.

- Az én nevem Akut - mondta. - Ez pedig Korak. Korak annak a Tarzannak a fia, aki a majmok királya volt. Én is királya voltam azoknak a majmoknak, akik a nagy víz közepén laknak. Azért jöttünk, hogy veletek vadásszunk, veletek harcoljunk. híres vadászok vagyunk. híres harcosok vagyunk. Legyen békesség közöttünk.

A király abbahagyta a himbálózást. Bozontos szemöldöke alól méregette a furcsa párost, Vérekes szemei ádázul és alattomosan csillogtak. Királysága újkeletű volt még, ezért féltékenyen vigyázott méltóságára. Félt a két idegen, befurakodó majomtól. A sima, barna, szőrtelen testű ifjú "embert" jelentett a számára, az embert pedig félelmetesnek és gyűlöletesnek tartotta.

- Menjetek el! - mordult fel. - Menjetek el, mert különben megöllek benneteket!

A fiatalember a várakozás izgalmától és a boldogságtól dobogó szívvel már türelmetlenül álldogált a megtermett Akut mögött. Legszívesebben leugrott volna ezek közé a szőrös testű szörnyek közé, hogy megmutassa, a barátjuk, közülük való. Azt remélte, hogy tárt karokkal fogadják majd, és most a majmok királyának szavai bizony kiábrándultsággal és szomorúsággal töltötték el. A feketék annak idején rárontottak és elkergették. Akkor a fehér embereknél - a saját fajtájabelieknél próbálkozott, de füttyülő puskagolyókban volt része a remélt szívélyes fogadtatás helyett. Az óriásmajmok jelentették számára a végső reménységet. Az ő körükben kereste azt, amit az emberek megtagadtak tőle: a testvéri közösséget. Hirtelen elöntötte a düh.

A majmok királya majdnem közvetlenül alatta állt. A többiek félkaréjban, néhány yarddal kijebb, a háta mögött helyezkedtek el. Érdeklődéssel figyelték az eseményeket. A fiú, még mielőtt Akut megejtette volna, hogy mi a szándéka, vagy közbeavatkozhatott volna, leugrott a földre, éppen a király elébe, akinek mostanra már sikerült annyira felhergelnie magát, hogy őrzöngött dühében.

- Az én nevem Korak! - kiáltotta a fiú. Én vagyok a vadölő. Azért jöttem, hogy barátként éjlek közöttetek. El akartok üzni. Legyen hát, elmegyek: De mielőtt távoznék, meg fogom mutatni nektek, hogy Tarzan fia ugyanúgy az uratok, mint ahogyan az apja is az volt - hogy nem fél a királyotoktól, sem tőletek.

A majmok királya egy percig mozdulni sem tudott a meglepetéstől. Ilyenfajta megdöbbenés cselekedetet nem tétélezett föl egyik betolakodóról sem. Akut ugyanúgy meghökkent. Most aztán izgatottan kiáltotta Koraknak, hogy menjen vissza a fára. Akut tudta: a szent arénában várhatóan a többi hím is királya segítségére siet a kívülállóval szemben, bár kicsi volt a valószínűsége annak, hogy a király bármiféle segítségre szorul. Ha egyszer azok a hatalmas fogak belemélyednek a fiú puha nyakába - a biztos halál vár barátjára. Ha utánaugrik, hogy megmentse, akkor Akut sem kerülheti el a pusztulást. A bátor öreg majom azonban egy pillanatig sem habozott. Morogva és szörét felborzólva éppen akkor huppant le a fűre, amikor a király támadásba lendült.

Miközben előreugrott, a fenevad kinyújtotta kezét, hogy megragadja a fiút. Hatalmas száját nagyra tátotta, készen arra, hogy sárga tépőfogait belemélyesse ellenfele húsába. Korak is előreszökkent, szembeszállva támadójával, de ugrás közben összehúzta magát, és elsiklott annak kinyújtott karja alatt. Abban a pillanatban, amikor a két test egymásnak vágódott, az ifjú jól megtámaszkodott az egyik lábán, majd testének egész súlyával és edzett izmainak minden erejével beledőlve az ütésbe, hatalmas ökölcsapást mért a hím gyomrára. A majmok királya elfúló vonítás kíséretében összezecsuklott, és hasztalan kapkodott fűre, meztelen testű ellenfele után, mert az úgyes félrelépett karmai elől.

Dühödte és döbögő ordítások törtek elő a fetrengő király mögött figyelő hímekből, akik most gyilkos indulattal rohantak rá Korakra és Akutra. Az öreg majom azonban bölcsőbb volt annál, sem hogy ilyen egyenlőtlen küzdelembe bocsátkozott volna. Ebben a helyzetben hiábavaló lett volna azt tanácsolni a fiúnak, hogy vonuljon vissza, és Akut tudta ezt. Ha csak egy másodpercnyi időt is vesztegetne vitatkozásra, ez mindkettőjük halálos ítéletének aláírásával lett volna egyenlő. Egyetlen lehetőségük maradt, és Akut azt ragadta meg. Átkarolta a fiú derekát, fölemelte a földről, majd megfordult, és egy másik fa felé rohant, amelynek alacsony ágai ugyancsak belógtak az aréna fölé. Szoroson a nyomukban ott tolongott a rettenetes horda. Az öreg Akut, habár a kapálódzó Korakot is cipelnie kellett, még mindig szaporábban szedte a lábát, mint üldözői.

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

Nagyot ugorva elkapta az egyik alsó ágat, és függén, akár egy aprómajom, olyan magasra mászott fel, ahol egyelőre biztonságban voltak. De még itt sem tétovázott, hanem sebesen rohant tovább az éjszakai dzsungelen keresztül, terhét cipelve mindaddig, míg végleg biztonságban érezhették magukat. A hímek egy ideig még üldözték őket. Végül, amikor a gyorsabbak már jócskán lehagyták a lassúbbakat, és észrevették, hogy elszakadtak társaiktól, felhagytak a hajszával, megálltak, és úgy üvöltöztek, hogy a dzsungel csak úgy zengett rémséges hangjuktól. Akkor megfordultak, és visszaindultak az amfiteátrum felé.

Amikor Akut már biztos volt benne, hogy nem követik őket, megállt, és elengedte Korakot. A fiú őrjöngött dühében.

- Minek rángattál el onnan? - kiáltotta. - Majd én megmutattam volna nekik! Megmutattam volna mindnyájuknak! Most azt fogják hinni, hogy félek tőlük.

- Higgyenek, amit akarnak, azzal nem ártanak neked - mondta Akut. - Az a lényeg, hogy élsz. Ha nem hoztalak volna el onnan, akkor most halott lennél, én úgyszintén. Nem tudod talán, hogy még Numa is kitér az óriásmajmok útjából, ha sokan vannak és megvadulnak?

9. "A dzsungel kegyesebb, mint az ember"

Korak nagyon boldogtalannak érezte magát miközben az óriásmajmok körében tapasztalt barátságtalan fogadtatás másnapján céltalanul őgyelgett a dzsungelben. Nehéz volt a szíve a csalódottságtól. Csillapíthatatlan bosszúvágy égette a lelkét. Gyűlölettel tekintett a dzsungelvilág lakóira, rámorgott és veszedelmes fogaival rávicsorgott mindazokra, akik érzékszerveinek hatósugarába kerültek. Apja fiatalkori tulajdonságai erősen kiütköztek rajta. Mindez csak még elmélyült a fenevadakkal való együttlét hosszú hónapjai alatt, míg ifjújúi utánzóképesége folytán a vadon ragadozó állatainak megszámlálhatatlanul sok, sajátos szokását vette át. Ugyanolyan természetesen, és ugyanúgy a legcsekélyebb kihívásra kivicsorította a fogát, akár Síta, a párduc a magáét. Ugyanolyan bőszerűen morgott, mint maga Akut. Ha hirtelen egy másik fenevaddal találta szembe magát, az a mód, ahogyan gyorsan lelapult, furcsán hasonlatossá tette egy felpúposított hátú macskához. Korak, a vadölő kereste a bajt. A szíve legmélyén abban reménykedett, hogy találkozik a majmok királyával, aki elűzte őt az anfiteátrumból. Éppen ezért ragaszkodott ahhoz, hogy maradjanak a környéken - ám az élelemkeresés örökös kényszere miatt jó néhány mérföldnyi távolságra kóboroltak el a nap folyamán.

Szélárnyékban haladtak, lassan és elővigyázatosan. Tudták: ha történetesen előttük vadászgat valamilyen fenevad, az előnyben van velük szemben, mert a könnyű szellő feléje sodorja a szagukat. Hirtelen mindketten megtorpantak, és oldalt kapták a fejüket. Mintha egyetlen sziklatömbből kifaragott szobrok lettek volna, csak álltak mozdulatlanul, és hallgatóztak. Jó néhány másodpercig figyeltek így. Akkor Korak óvatosan pár yardnyit lépett előre, és függén felugrott az egyik fára. Akut szorosan a nyomában haladt. Egyikük sem csapott még akkora zajt sem, amelyet emberi fül akár tíz lépésnyi távolságról képes lett volna meghallani.

Gyakran meg-megállva, hallgatózva osontak tovább a fák ágain. Hogy egyikük sem igen tudta mire vélni, amit hallott, az abból is kiderült, hogy időről időre kérdő tekintetet vetettek egymásra. Végül az ifjú úgy száz yardnyira cölöpkerítést pillantott meg, a mögött pedig néhány kecskebőr sátor tetejét, és számos zsúpfedelű kunyhót. Vad horkantás hagyta el az ajkát. Feketék! Ó, hogy gyűlölte őket! Intett Akutnak, hogy várja meg, ő pedig előrement, hogy felderítse a terepet.

- Jaj nektek, szerencsétlenek, akik abban a faluban laktok! A

Vadölő tör rátok!

Korak a fák alsó ágain suhant előre. Könnyedén szökkent át a dzsungel egyik faóriásáról a mellette állóra, ahol a távolság nem volt nagy, vagy egy ágat megragadva lendületet vett, és a levegőben repülve kapta el a következőt - így közeledett nesztelenül a faluhoz. A cölöpkerítésen túlról valakinek a hangját hallotta, és arrafelé vette az irányt. Egy terebélyes fa borult a zárt térség fölé, éppen azon a helyen, ahonnan a hang jött. Korak felkúszott rá. Lándzsáját dobásra készen tartotta a kezében. Hallani hallotta, hogy emberi lény van a közelben. Már csak egyetlen pillanatra volt szüksége, hogy észrevegye a keresett ellenséget, és el volt szánva rá, hogy villámsebessen a cél felé hajtja röplő fegyverét. Felemelt lándzsával kúszott végig a fa ágain, és közben feszülten figyelt lefelé egyre azt keresve, akinek a hangja felhallatszott hozzá.

Végül egy emberi hátat pillantott meg. Lándzsát tartó keze a lehetséges legvégső pontig lendült hátra dobó helyzetbe, hogyha majd elhajtja vashegyű fegyverét, az nagy erővel becsapódva, áthatoljon mit sem sejtő áldozata testén. De a Vadölő még várt. Kissé előrekúszott, hogy jobban lásson. Talán azért, mert még pontosabban akart célozni, vagy netán a megcélzott test kecses íve, gyermeki formája volt az, ami lehűtötte gyilkos vágtyól felkorbácsolt vérét?

Óvatosan leengedte a lándzsát, nehogy a fa valamelyik ágába beakadva zajt csapjon. Kényelmesen elhelyezkedett a vastag ágon. Hason fekve, a csodálkozástól tágra nyílt szemmel figyelte odalént azt a lényt, akit azért cserkészett be, hogy végezzen vele. Nem volt más, mint egy kislány, egy dióbarna bőrű lányka.

Acsarkodó indulata egyszerre semmivé lett. Arcán csak érdeklődő figyelem látszott. Megpróbálta kitalálni, mit csinálhat a gyermek. Hirtelen széles vigyorgás ömlött el az arcán. A lányka oldalát fordult, s ő megpillantotta az elefántcsont fejű és patkánybőr testű Geekát, a faág kezű-lábú, és csúfos külsejű babát. A lány-, ka az arcához szorította Geeka ütött-kopott fejét, és előre-hátra himbálózva, szomorú arab altatódalát dúdolgatott neki. A Vadölő tekintete megenyhült. Szinte észrevétlenül múlt az idő.

Korak egy teljes órán át hasalt a fán, szemét a játszadozó gyerekekre függesztve. Nem látta tisztán a kislány arcát, csak a hullámos, fekete hajzuhatagot, a keskeny, barna vállat, ahogy kivillant a tunikából, meg a formás térdet, amely a szoknya alól kandikált ki, ahogy törökülésben ült a földön. Olykor, amikor félrehajtott fejjel valamilyen nyomatékos anyai intelmet intézett a közönyös Geekához, egy-egy pillanatra látszott kerek orcája és pikáns kis álla.

Egyszer feddőleg rázta vékonyka ujját Geeka felé, majd ismét a mellére szorította egyetlen kincsét, amelyre gyermeki szívének minden túlaradó szeretetét rápazarolhatja.

Korak, aki egyik pillanatról a másikra elfelejtette, miféle gyilkos szándékai voltak az imént, észre sem vette, hogy lándzsát tartó kezének ujjai egyre lazábban fonódnak a félelmetes fegyver fájára. Elannyira, hogy az megcsúszott, és kis híján a földre esett. Ettől aztán a Vadölő fel is eszmélt. Eszébe jutott, hogy miért osont ide lopva a hang nyomán, amely felkeltette bosszúszomjas érdeklődését. Rápillantott a lándzsájára, kezéhez idomuló markolatára, kegyetlen, horgas végére. Aztán tekintete ismét az odalént játszó kecses kis alakra siklott. Lelki szemével látta, amint a súlyos fegyver lefelé röpl. Látta, amint mélyen belefúródik a kislány lágy, puha húsába, amint átüti gyenge kis testét. Látta, hogy a nyomorúságos baba kihull "anyja" kezéből, és szívszorító látványt nyújtva elterül a földön a kislány remegő teste mellett. A Vadölő megborzongott. Zord tekintettel méregette a lándzsa élettelen fáját, vashegyét, mintha a kettő együtt valamilyen gonosz élőlényt alkotott volna.

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

Korak fontolgatni kezdte: vajon mit tenne a lány, ha hirtelen leugrana mellé a fáról. A legvalószínűbbnek az látszott, hogy sikoltozva elrohanna. Amire aztán előrontának lándzsákkal és puskáikkal a falu férfiai, és nekitámadnának. Vagy megölnék, vagy elkergetnék. A fiú torka összeszorult. Maga sem hitte volna, hogy ennyire vágyódik a maga fajtájabeliek társasága után. Szeretett volna lecsusszanni a fáról a kislány mellé, és szóba elegyedni vele, bár a néhány szó alapján, amelyet hallott, megállapította, hogy valamilyen számára ismeretlen nyelven beszél. De azért kézzel-lábbal mutogatva beszélgethetnének egy kicsit. Az is több lenne a semminél. És annak is örült volna, ha láthatja az arcát. A futó pillantások alapján biztosra vette, hogy a kislány csinos. A legnagyobb vonzerőt mégis szeretetteljes természetével gyakorolta a fiúra, amely az otromba báburól való gyengéd, anyai gondoskodásban nyilvánult meg.

Végül kiötölt egy tervet. Messzebb megy, felhívja magára a figyelmét, és azzal, hogy mosolyogva üdvözlí, egyben meg is nyugtatja. Nesztelenül fúrta át magát visszafelé a fa ágai között. Az volt a szándéka, hogy majd a cölöpkerítésen túlról kiált oda a lánynak, aki így - legalábbis azt képzelte -, a masszív alkotmány védelmében biztonságban fogja érezni magát.

Alighogy elhagyta korábbi helyét a fán, figyelmét máris a falu túlsó végéről hallatszó nagy lárma vonta magára. Kicsit odébbhúzódva megpillantotta a kaput a főutca másik oldalán. Számos férfi, asszony és gyerek rohant arrafelé. A kapu kitárult, és mögötte feltűnt egy karaván. Kisvártatva beözönlött a tarka-barka sokaság: a fekete rabszolgák és az északi sivatagokat lakó sötét bőrű arabok; a szitkozódó tevehajcsárok, csökönys állataikat terelve, a rogyásig megpakolt szamarak, amelyek szomorúan mozgatták lógó fülüket, és megadó türelemmel viselték el gazdáik durva ütlegeit, kecskék, birkák és lovak. Csak tódultak egyre befelé a faluba egy magas, mogorva külsejű öregember nyomában, aki anélkül, hogy üdvözölte volna az útjából kitérőket, egyenest egy nagy kecskebőr sátorhoz lovagolt, amely a falu közepén állt. Ott odaszólt egy ráncos képű, vén banyának.

Jó kilátást nyújtó rejtekhelyéről Korak mindent látott. Látta, hogy az öregember kérdéseket intéz az asszonyhoz, aztán látta, hogy az utóbbi a falu egyik félreeső, a főutcától az arabok sátrai és a bennszülöttek kunyhói által elzárt zuga felé mutat, annak a fának az irányába, amelyik alatt a kislány játszott. Nyilván az apja, gondolta Korak. Idáig távol volt, és most, hogy visszaérkezett, első gondolata a kislánya. Milyen boldog lesz a gyerek, ha viszontláthatja! Hogy fog rohanni, hogy apja a karjába kaphassa, a mellére szoríthassa, és elhalmozhassa csókjaival! Korak sóhajtott. Saját apjára és édesanyjára gondolt a távoli Londonban.

Visszament és elfoglalta előbbi helyét a lány fölött a fán. Ha már neki magának nem lehetett része ilyesfajta boldogságban, legalább élvezni akarta mások örömét. Esetleg, ha sikerülne elérnie, hogy az öregember megismerje, és megengedné, hogy néha jó barátként eljöjjön a faluba. Érdekes volna megpróbálni. Majd megvárja, míg az öreg arab köszönti a lányát, aztán békés szándékát kimutatva, jelezni fogja, hogy itt van.

Az arab hosszú, puha léptekkel haladt a lány felé. Még egy perc, és ott lesz mellette. Micsoda meglepetésben, micsoda örömben lesz mindjárt része! Korak szeme ragyogott a várakozás izgalmától. Az öregember egyszer csak ott állt a kislány mögött. Zordon arca még mindig nem enyhült meg. A gyerek észre se vette, hogy odaért. Tovább gügyögött a makacsul hallgató Geekának. Akkor az öregember köhintett egyet. A gyerek felriadva gyorsan hátrapillantott a válla fölött. Korak most szemből láthatta az arcát. Igen szép, kedves és ártatlan gyermeki arc volt - csupa lágyság és báj. Korak látta nagy, sötét szemét. Figyelte, mikor villan fel benne a felismerést követően a boldog, szeretetteli fény - de semmi ilyesmit nem látott. Ehelyett rémület, dermedt rémület látszott a kislány szemében, szája görbülésén, testének feszült, riadt tartásán. Az arab keskeny,

kegyetlen ajkán gonosz mosoly játszott. A gyerek megpróbált félremászni előle, de hiába, az öregember egy durva rúgással még elérte, úgy, hogy nyomban elterült a fűvön. Aztán odalépett hozzá, hogy megragadja, és szokása szerint agyba-főbe verje.

Fölöttük, a fán, ahol egy pillanattal korábban a fiú kuporgott, most egy fenevad lapult meg - egy kitágult orrlyukú, fogait vicsorító, dühében reszkető fenevad.

A sejk éppen lehajolt, hogy a lány után nyúljon, amikor a vadölő lehuppant mellé a földre. Lándzsáját még mindig bal kezében tartotta, de már el is feledkezett róla. Ehelyett jobb kezét szorította ökölbe, s amikor a sejk a nyilvánvalóan a levegőből idepottyant, testet öltött különös látomás miatti meglepetésében egy lépést tett hátrafelé, a súlyos ököl, amelynek lendületében benne volt a fiatal óriás testének egész súlya és már nem is emberi izmainak rettenetes ereje, elérte az öregember arcát, A sejk vérző képpel, ájultan zuhant a földre. Korak a gyerek felé fordult. Az közben már felállt, és most tágra nyílt szemmel, ijedten nézett előbb a fiú arcába, majd - a rémülettől holtra válva - a földön fekvő sejkre.

A Vadölő önkéntelenül is oltalmazóan tette karját a lány vállára, aztán csak állt, és várta, hogy az arab visszanyerje eszméletét. Egy pillanatig egyikük sem mozdult, majd a lány megszólalt.

- Ha magához tér, megöl - mondta arabul.

Korak értetlenül hallgatta. Megrázta a fejét, aztán előbb angolul, majd pedig az óriásmajmok nyelvén szólt a lányhoz, de az sem így, sem úgy nem értette. Előrehajolt, és megérintette az arab övébe dugott hosszú kés markolatát. Aztán feje fölé emelte láthatatlan kést markoló kezét, és képzeletbeli pengéjét a szíve táján a mellébe döfte. Korak fejében világosság gyúlt. Az öregember meg akarja ölni. A lány most újra a fiúhoz lépett, és csak állt reszketve Nem félt tőle. Miért is félt volna tőle? Hiszen ő akadályozta meg, hogy a sejk agyba-főbe verje. Nem emlékezett rá, hogy valaha is bárki más a segítségére sietett volna. Felnézett Korára. Fiús, megnyerő arcot látott, amely ugyanúgy dióbarnára sült, mint az övé. Megcsodálta a pöttyös leopárdbőrt, amely egyik vállától egészen a térdéig fedte karcsú testét. A karját és bokáját ékítő fémkarikák irigységgel töltötték el. Mindig vágyott valami hasonlóra, de a sejk soha nem engedte meg neki, hogy mást is viseljen azon az egy szál pamutruhán kívül, amely éppen csak hogy elfedte meztelenségét. Semmiféle préme vagy selyemholmija, netán ékszere sem volt soha a kis Meriemnek.

Korak is ránézett a lányra. Idáig a lányokat mindig lenézni való lényekként kezelte. Azok a fiúk, akik barátok voltak velük, afféle mama kedvencei voltak a szemében. Töprengett, hogy mitévő legyen. Itthagyhhatja-e a lányt, Hogy a hitvány öreg arab kedvére kínozhassa, sőt, esetleg meg is ölje? Nem, ezt nem teheti. Másfelől viszont magával viheti-e a dzsungelbe? Jó lesz, ha még egy gyenge és rémült kislány gondját is a nyakába veszi? Hiszen a saját árnyéka láttán is sikoltozni fog, ha majd a Hold felkel éjszaka a dzsungelben, és az óriás fenevadak nyüsztve, bömbölve kóborolni kezdenek a sötétben.

Jó néhány percig állt ott gondolataiba temetkezve. A lány figyelte az arcát, megpróbálta kitalálni, hogy mit forgat a fejében. Ő is a jövőn gondolkodott. Félt ottmaradni és elszünetni a sejk bosszúját. Kerek e világon senki más nem volt, akihez védelemért fordulhatott volna, mint ez a félig meztelen idegen, aki a csodával határos módon ereszkedett alá a felhők közül, hogy megmentse őt a sejk szokásos ütlegetől. Mi a szándéka újdonsült barátjának? Itt akarja hagyni? Bátortalan, vágyakozó tekintettel nézett a fiú töprengő arcába. Kicsit közelebb lépett hozzá, és keskeny, barna kezét rátette a karjára. Az érintésre az ifjú felriadt tűnődéséből. Lenézett a lányra, aztán ismét átkarolta a vállát, mert könnyet látott csillogni a szempilláján.

- Gyere! - mondta. - A dzsungel kegyesebb, mint az ember. A dzsungelben fogsz élni. Korak és Akut majd megvéd.

A lány nem értette a szavait, de Korak karjának szorítása, ahogyan elhúzta őt a földön heverő arab és a sátrak közeléből, egyértelmű volt. Kis karjával átfogta a fiú derekát. Elindultak a cölöpkerítés felé. A terebélyes fa alatt, amely rejtekhelye volt, míg a játszadozó gyereket figyelte, Korak karjába vette a kislányt, majd könnyedén a vállára kapva ügyesen felugrott vele az alsó ágak közé. A gyerek átölelte a nyakát, másik kezéből pedig Geeka csüngött alá a fiú fiatal, sima hátára.

Így lépett be Meriem Korakkal a dzsungel kapuján, a segítségére siető idegenbe vetve gyermeki ártatlanságának minden bizalmát.

Abban, hogy mennyire hitt a fiúban, talán az a furcsa, ösztönös megérzés is közrejátszott, amely a nők sajátja. Fogalma sem volt, mit tartogat számára a jövő. Nem tudta, és nem is sejthette, hogy oltalmazója miféle életet él. Talán egy távoli falut képzelt el magának, hasonlót a sejk és Mabunu kegyetlenkedései elől, de a dzsungel veszélyei mindig visszatartották ettől.

hogy a dzsungel fenevadjainak ádáz, ősidőktől fogva változatlan életét fogja élni, nyilván meg sem fordult a fejében. Ellenkező esetben kis szíve reszketett volna a félelemtől. Gyakran szeretett volna elmenekülni a sejk és Mabunu kegyetlenkedései elől, de a dzsungel veszélyei mindig visszatartották ettől.

Még nem jártak messze a falutól, amikor a lány észrevette a hatalmas természetű Akutot. Félig visszafojtott sikoltás hagyta el az ajkát, majd még jobban belekapaszkodott Korakba és ijedten a majom felé mutatott.

Akut, azt gondolván, hogy a Vadölő fogollyal tér vissza, morogva közeledett feléjük - az aprócska lány semmivel több szimpátiát nem keltett a fenevad szívében, mint amennyit egy kifejlett hím majom keltett volna. Idegen volt, akit következképp meg kellett ölni. Időközben közeledett, a majom kivicsorította sárga tépőfogait, de legnagyobb meglepetésére ugyan ezt tette a vadölő is. Csakhogy ő Akutra vicsorgott, és közben fenyegetően fel-felhorkantott.

- Aha - gondolta Akut -, szóval a Vadölő párt szerzett magának - azzal fajtája törzsi törvényeinek engedelmeskedve békén hagyta őket, és nagy hirtelen egy különösen ízletesnek ígérkező, szőrös hernyónak szentelte minden figyelmét. Miután a lárvát elfogyasztotta, a szeme sarkából Korakra pislantott. Az ifjú egy vastag ágra tette le terhét. A kislány kétségbeesetten kapaszkodott, nehogy leessék.

- Ezentúl velünk fog élni - mondta Korak Akutnak, hüvelykujjával a lány felé bökve. - Ne bánts. Mi fogjuk megvédeni.

Akut vállat vont. Az, hogy egy embergyerek nyűgét vegye magára, semmiképp sem volt ínyére való. Abból, hogy a lány olyan riadtan ült az ágon, meg, amilyen rémült pillantásokat vetett feléje, világos volt számára, hogy a jövevény reménytelenül életképtelen. Márpedig Akut tanulás és öröklés útján kialakult erkölcsi felfogása úgy szólt, hogy aki életképtelen, azt a közösségnek ki kell vetnie magából. Ám, ha a Vadölő igényt tart erre a nőstényre, akkor nincs mit tenni, el kell tűnni a jelenlétét. Neki persze nem kellett volna a lány - ezt biztosan tudta. A bőre túlságosan sima volt és szőrtelen. Éppenséggel valami kígyóra emlékeztetett, és az arca sem volt túlságosan vonzó. Egyáltalán nem hasonlított arra a bájos nőstényre, akire előző éjjel az amfiteátrumban felfigyelt a majmok között. Ó, hogy az micsoda ragyogó majomszépség volt! Az a hatalmas, nagyra tátott száj, azok az elragadó, sárga fogak, meg a bájos, puha bajuszszőrök kétoldalát! Akut sóhajtott. Aztán felkelt, kidüllesztette széles mellkasát, és peckes léptekkel fel-alá kezdett járkálni az egyik jókora ágon. Úgy vélte, még egy ilyen csenevész kis szerencsétlentől is, mint amilyen Korak

nősténye, elvárható, hogy megcsodálja ragyogó szőrzetét és kecses testtartását.

A szegény kis Meriem ellenben még közelebb húzódott Korakhoz, és már-már azt kívánta, hogy bárcsak ismét a sejk falujában volna, ahol az élet rémségei mégiscsak emberi természetűek, vagyis többé-kevésbé ismerősek. A für telmes majom megijesztette. Olyan borzasztó nagy volt, és olyan ádáz külsejű! Viselkedését nem tudta másnak vélni, mint fenyegetésnek. Honnan is sejthette volna, hogy csodálatát kivívandó, parádézik előtte? Azt se tudhatta, hogy a testvéri barátságnak mily erős szálai fűzik össze az ór iás vadállatot és az Istenhez hasonlatos ifjút, aki megmentette őt a sejktől.

Meriem az estét és az éjszakát szabályos rettegésben töltötte. Korak és Akut nyaktörő utakra vitte magával élelemszerzés közben.

Egyszer elrejtették az egyik fa ágai között, míg ők maguk egy ózbakot cserkészték be a közelben. Az a természetes rémület, hogy egyedül hagyták a rettenetes dzsungelben, semmisségnek tűnt ahhoz az iszonyathoz képest, amit akkor érzett, amikor látta, hogy az ember és a fenevad egyidejűleg veti rá magát közös prédájára, és dönti le a földre. Eközben oltalmazójának megnyerő arcát vadállati, acsarkodó indulat torzította el. Borzadva nézte, amint az ifjú elégedetten mélyeszti bele erős, fehér fogait a zsákmány lány húsába.

A küzdelem után vértől volt maszatos az arca, a keze, a mellkasa. Amikor egy jókora darab, forró, nyers húst nyújtott a lány felé, az elhúzódott tőle. Korak szemmel láthatóan nagyon zavarba jött attól, hogy a másik nem hajlandó enni. Egy pillanattal később azonban már nekiiramodott az erdőnek, hogy gyümölcscsel megrakodva térjen vissza, így a lány kénytelen volt ismét csak megváltoztatni róla alkotott véleményét. Ezúttal nem húzódott el tőle, hanem kedves mosollyal nyugtázta az adományt, és ezzel tudtán kívül bőségesen kárpótolta fáradozásáért a gyengédségre áhítózó fiút.

Közeledett az alvás ideje, s ez aggodalommal töltötte el Korakot. Tudta: a lány képtelen alvás közben biztonságosan egyensúlyozgatni valamelyik fa szétterülő ágain. Az sem volna megnyugtató, ha hagyná, hogy a földön aludjon, kiteve őt a portyázó ragadozók támadásainak. Egy valami látszott csak járható útnak - ha egész éjszaka a karjában tartja a lányt. Így is történt: Akut az egyik, ő pedig a másik oldalról feküdt mellé, s mindkettejük teste melegítette.

Aludni így sem aludt sokat, míg el nem telt az éjszaka. A természet végül legyőzte az odalenti fekete mélységtől meg a melléte lévő szőrös testű vadállattól való félelmét, és mély álomba szenderült. Amikor felébredt, a Nap már jócskán fenn járt az égen. Először el sem akarta hinni, hogy amit átél, valóság. A feje lecsúszott Korak válláról, úgyhogy Pillantása egyenesen a majom szőrös hátára esett. A látványtól visszahőkölt. Akkor rájött, hogy valaki a karjában tartja. Amint hátrafordította a fejét, az ifjú mosolygó szemébe pillantott, aki eddig az álmát vigyázta. Amikor mosolygott, nem lehetett félni tőle: így aztán a lány, aki ösztönösen visolygott a másik oldalán fekvő állat durva szőrzetétől, közelebb bújott hozzá.

Korak a majmok nyelvén szólította meg, de ő csak a fejét rázta, és az arabok nyelvén mondott valamit. Ez a fiúnak ugyanolyan érthetetlen volt, mint a lánynak a majmok beszéde.

Akut felült és rájuk nézett. Azt, amit Korak mondott, értette, de úgy ítélte meg, hogy a lány mindenféle zagyva hangokat ad ki magából, amelyek teljességgel érthetetlenek és nevetségesek. Akut nem értette, mi az, amit Korak vonzónak talál a lányban. Hosszan és kitartóan nézett rá, alaposan végigmérte, aztán megvakarta a fejét, felkelt és megrázta magát.

Mozdulatától a lány kissé összerezett - a imént meg is feledkezett Akutról egy pillanatra. Most ismét távolabb húzódott. A

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

fenevad látta, hogy a másik fél tőle, és - okatlan állat lévén - élvezte a nyilvánvaló rémületet, amelyet állati lényre váltott ki a lánykából. Leguggolt, és lopva kinyújtotta a kezét, mintha meg akarná ragadni. A lány még jobban elhúzódott tőle. Akut élvezettel figyelte a humoros látványt.

Nem vette észre, miként szűkül össze a fiú rászegeződő szeme, sem azt, hogy a feje szinte eltűnik felemelkedő széles vállai között, amint a támadni készülő állat jellegzetes tartását veszi fel. Amikor a majom ujjai már-már rákulcsolódtak a lány karjára, az ifjú gyors, gonosz horkantás kíséretében hirtelen felpattant. Kemény ökle megvillant Meriem szeme előtt, és megült a meghökken Akut ábrázatának kellős közepén. Az emberszabású majom hangosan elbődülve megtántorodott, és hanyatt buk fencezett le a fáról.

Amint Korak az ágon állva bámult le rá, a közeli bokrok felől hirtelen valami nesz vonta magára a figyelmét. A lány is felnézett - ő azonban nem látott egyebet, csak a földről mérgesen feltápászkodó majmot. Aztán egyszer csak, mint valami számszeríjból kilőtt nyílveendő, egy pöttyös, sárga bundájú test robbant be a színre, s tartott egyenesen Akut felé. Síta volt az, a leopárd.

10. Vérszomjas fenevadak

Amikor a leopárd az óriásmajomra vetette magát, Meriemnek a meglepetéstől és a rémülettől elállt a lélegzete - no nem az emberszabású majom kikerülhetetlennek látszó végzete miatt, hanem az ifjú tette láttán. Korak, aki egy pillanattal előbb még oly dühödten vágta képen különös társát, alighogy a ragadozó állat előbukkant, kését előkapva egyetlen nagy ívú ugrással fölbe került. Amikor Síta már-már belemélyesztette fogait és karmait Akut széles hátába, a Vadölő teljes súlyával levágódott a leopárd vállára.

A levegőben úszó óriásmacska lendületét veszítette, de így is csak hajszálon múlt, hogy nem érte el a majmot. Aztán rémisztő horkantások közepette a hátára hemperedett, vadul karmolt, harapott, hogy valamiképp elérje és levesse magáról fogával a nyakát marcangoló és kését az oldalába mélyesztő ellenfelét.

A háta mögötti hirtelen robajtól megriadt és ősi ösztöneinek engedelmessé Akut - hatalmas testét meghazudtolva - bámulatra méltó ügyességgel termelt fenn a fán a lány mellett. Ám abban a pillanatban, amikor megfordult, hogy megnézze, mi folyik odalent, ugyanilyen sebesen máris újra a földön termelt. A veszély láttán, amely társát, az embert fenyegette, azonnal megfélemedezett személyes ellentétükről, és ugyanúgy, pillanatnyi habozás nélkül készen állt vásárra vinni a bőrét barátja védelmében, mint ahogyan az sem féltette a magáét, amikor a segítségére sietett. Ennek aztán az lett az eredménye, hogy Síta hamarosan két bősült ellenféllel találta magát szemközt, aki tépte-marcangolta, ahol csak érte. A három csatázó üvöltve, acsarkodva és morogva ide-oda hempergett az aljnövényzetben, míg a páratlan küzdelem egyetlen szemtanúja meredt tekintettel, reszketve lapult meg fölöttük a fán, görcsösen melléhez szorítva Geeka babáját.

Végül is a fiú kése döntötte el a harcot. Amikor az ádáz nagymacska remegve megvonaglott, majd oldalára dőlt, a fiú és a majom felkelt a földről. A mozdulatlan tetem fölött egymás szemébe néztek. Korak fejével a fán ülő lány felé intett.

- Hagyd békén - mondta. - Ő az enyém.

Akut kelleetlenül felmordult, pislantott egyet vérbe borult szemével, és a kimúlt Síta felé fordult. A tetemre állva felegyenesedett, kidüllesztette hatalmas mellkasát. az égre emelte arcát, majd olyan rettenetes üvöltést hallatott, hogy a kislány ismét csak megremegett és összehúzta magát. A hím majom diadalordítása volt

ez, aki a világ tudára adja, hogy zsákmányt ejtett. A fiú csak némán nézett maga elé egy pillanatig, aztán újra felszökött a fára a lány mellé. Akut kisvártatva csatlakozott hozzájuk. Néhány percreg sebeinek nyalogatásával foglalatostkodott, aztán útnak indult, hogy vadásszon magának valamit reggelire.

A különös hármás élete hosszú hónapokon keresztül mindenféle említésre méltó rendkívüli esemény nélkül zajlott - legalábbis olyan esemény nélkül, ami rendkívülinek számított volna a fiú és a majom szemében. A kicsi lány számára viszont ez az idő napokon, heteken keresztül tartó, örökös rettegéssel kísért lidércnyomás volt. Végül azonban ő is hozzászokott ahhoz, hogy nap mint nap belenézzen a halál üres szemgödrébe, érezze, amint jeges fuvallatot csapva meglegyinti szemfedőhöz hasonlatos köntösével. Lassanként alapelemeiben elsajátította az egyetlen közös eszközt, amely társai számára gondolataik kicserélésére szolgált: az óriásmajmok nyelvét. Ennél sokkal gyorsabban haladt a "dzsungelben" tudományában, így hamarosan elérkezett az az idő, amikor fontos tényezővé vált vadászatkor: figyelt, míg a másik kettő aludt, vagy segített nekik követni a zsákmány nyomát, amelyet éppen be akartak cserkészni. Akut szinte már egyenrangú félnek ismerte el, ha elkerülhetetlen volt, hogy szorosabb kapcsolatba kerüljenek, de ezt többnyire inkább elkerülte. Az ifjú mindig kedves volt hozzá, és ha adódott is jó néhány olyan alkalom, amikor terhesnek érezte a jelenlétét, ezt mindig eltitkolta előle. Amikor észrevette, hogy az éjszakai páráság és lehülés mennyi kellemetlenséget, sőt szenvedést okoz a lánynak, Korak egy szűk kis kuckót készített odafent az egyik faóriás ingó ágai között. A kis Meriem itt viszonylag meleg és védett helyen alhatott, míg a Vadölő és a majom a közeli ágakon tért nyugovóra. Az előbbi mindig a magasan fekvő hajlék bejárata előtt telepedett le, ahonnan a legkönyebben védelmezhetette meg a kuckó lakóját a fára is felmászó veszedelmes ellenségektől. Ahhoz túl magasan voltak, hogy sítától különösebben tartaniuk kellett volna, de bármikor számítani lehetett Hisztah, a kígyó felbukkanására, aki mindannyiuk szívében rémületet keltett. Óvakodni kellett a nagy cercófmajmoktól is, akik nem messze tanyáztak, és bár támadni nem támadtak, de ha hármójuk közül bárki megközelítette őket, rávicsorították a fogukat, és dühösen megugatták.

A kis kuckó elkészülte után a három dzsungellakó ténykedései helyhez kötődtek. Már nem kóboroltak el nagyon messzire, mert mire az est leszállt, mindig vissza kellett érkezniük a saját fájukhoz. A közelükben volt egy folyó: bővelkedtek vadban és gyümölcsben, miként halban is. Életük a vadállatokra jellemző egyhangú kerékvágásban telt - nem állt másból, mint a mindennapi táplálékszerzésből, s a teli hassal való alvásból. Nem tekintettek előbbre a mánál. Ha az ifjúnak eszébe jutottak is a régi idők, és azok, akik a távoli nagyvárosban aggódnak miatta, mindig csak valamilyen közömbös, személytelen formában, mintha azt a másféle életet nem is ő, hanem egy másik lény élte volna. Felhagyott a reménnyel, hogy visszaterhet a civilizált világba, mert azóta, hogy a goromba visszautasítások legkülönfélébb fajtaival találkozott azoknak a részéről, akikről azt hitte, barátként üdvözlik, olyan mélyen hatolt be a szárazföld belsejébe, hogy rá kellett döbennie: tökéletesen eltévedt a dzsungel útvesztőjében.

Aztán meg, mióta Meriem velük volt, benne megtalálta azt, ami a legjobban hiányzott neki korábban a barbár dzsungel-életben: az emberi társaságot. A lány iránt táplált baráti érzelmeiben nyomát sem lehetett fellelni a másik nem iránti érdeklődésnek, legalábbis tudatosan nem. Barátok voltak, társak - és kész. Mintha mindketten fiúk lettek volna, eltekintve a védelmező ösztön némiképp gyengéd és mindig ellentmondást nem tűró megnyilvánulásaitól, ami egyértelműen jellemezte Korak magatartását.

A kislány úgy bálványozta őt, ahogyan kegyesen elnéző bátyját bálványozta volna, ha lett volna neki. A szerelem mindkettőjük számára ismeretlen érzés volt, de ahogyan az ifjú mind közelebb került a férfikorhoz, várható volt, hogy előbb-utóbb elkerülhetetlenül utoléri őt is, miként minden vad, dzsungelbeli hímet.

Minél inkább elsajátította Meriem kettejük közös nyelvét, az együttlét örömei is ennek megfelelően sokasodtak, mert most már tudtak egymással társalogni. Velük született képességük, az emberi értelem ereje révén kibővítették a majmok szűkös szókincsét, míg végül a beszélgetés szükségszerűségéből élvezetes időtöltéssé alapult át. Amikor Korak vadászott, Meriem rendszerint vele tartott, mert időközben megtanulta a nesztelen mozgás finom művészetét. Ha arra volt szükség, ugyanolyan ügyesen és csöndben tudott lopakodni a terebélyes fák ágain, mint maga a Vadölő. A szédítő magasságok nem riasztották többé. Egyik gallyról a másikra lendült, vagy biztos lábbal, ruganyos testel, félelem nélkül száguldott végig a vastag ágakon. Korak nagyon büszke volt rá, és néha még az öreg Akut is elismerően dörmögött valamit az orra alatt, pedig ő korábban csak megvető morgásra méltatta.

Egy távoli bennszülött faluból Korak szerzett neki egy préből és tollakból készült ruhát, vörösréz ékszereket és fegyvereket, mert a fiú nem vette volna a lelkére, hogy védtelenül, vagy a számára lopott fegyverek használatában járatlanul kóboroljon. A vállára akasztott bőrszíjon csüngött Geeka, legszentebb titkainak továbbra is egyetlen beavatottja. Egy könnyű lándzsa és egy hosszú kés szolgált támadó és védekező fegyverül. Korán kifejlődött testének gömbölyű formái egy görög istennő termetére emlékeztették, az arca pedig egyenesen gyönyörű volt.

Ahogy egyre jobban megbarátkozott a dzsungellel és vad lakóinak szokásaival, a félelem lassan eltávozott szívéből. Az idő múltával már Vadászott is egyedül, ha Korak és Akut nagyobb távolságra kóborolt el. Erre akkor kényszerültek rá, amikor a közvetlen közelben szűkében voltak a vadnak. Ilyen alkalmakkor rendszerint beérte azzal, hogy kisebb állatokat próbált meg elejteni, bár néha egy-egy őz is zsákmányul esett, sőt, egyszer Horta, a vaddisznó is - egy hatalmas agyarú példány, akkora, hogy még Síta is kétszer meggondolta volna, meg merje-e támadni.

Kedvenc tartózkodási helyeiken a dzsungel jól ismert alakjainak számítottak. A kis aprómajmocsók jó ismerőseik voltak, gyakran gyűltek össze a közelükben, vidáman csacsogtak, bolondoztak körülöttük. Ha Akut is ott volt, az aprónép némileg távolabb maradt, de Koraktól már kevésbé féltek. Amikor pedig mindkét hím eltávozott, odamerészkedtek Meriemhez, az ékszereit cibálták, vagy eljátszottak Geekával, aki olyan mulatságosnak tűnt a számukra, hogy képtelenek voltak betelni vele. A lány játszott velük, etette őket, és amikor egyedül volt, az ő segítségükkel ütötte el a hosszú-hosszú órák unalmát Korak visszatéréig.

És nem is voltak mihaszna barátok. A vadászatokon segítettek neki felkutatni a zsákmányt. Gyakran előfordult, hogy száguldva érkeztek hozzá a fák ágain, és közölték: antilop vagy zsiráf van a környéken. Máskor meg izgatottan figyelmeztették Síta vagy Numa közelségére. Azokat a zamatos, napon érett gyümölcsöket, amelyek a fák imbolygó koronáján, a vékony ágak legvégén termettek, ezek a fűrgé kis szövetségesei hozták le neki. Néha meg-megtréfálták, de ő mindig kedvesen és jó szívvel bánt velük, és a maguk vad, félig emberi módján ők is kedvesen és szeretetre méltóan viselkedtek vele. Minthogy nyelvük hasonlított az óriásmajmókéra, Meriem tudott velük beszélni, bár szókincsük szegényessége miatt ezt a társalgást mindennek lehetett mondani, csak magas röptű eszmecezerének nem. Volt szavuk az ismerős tárgyakra, valamint azokra a körülményekre, amelyek fájdalmat vagy kellemes érzést, örömet, bánatot vagy haragot keltettek bennük. Ezek az alapszavak annyira hasonlítottak az óriásmajmok által használtakéra, hogy szinte sugallták: a Manuk nyelvéből fejlődött ki a másik is. Álmodni, vágyaknak, reményeknek, a múltnak, a jövőnek nem jutott hely Manu, az aprómajom beszédében. Minden jelen idejű volt - kivált a bendő megtöltése és a tetvéskedés.

Szegényes táplálék volt ez a felnőttkornak éppen a küszöbére

érkezett lány szellemi étvágya számára. Ezért aztán, minthogy Manut csak mint alkalmi játszótársat és kis kedvencet tartotta szórakoztatónak, lelkének legféltettebb gondolatait Meriem Geeka elefántcsontbábú kifaragott süket fülébe súgta bele. Geekához arabul beszélt, mert úgy vélte, hogy Geeka, mivel csak baba, nem értheti meg Korak és Akut nyelvét. Korak és Akut nyelve, gondolta, miután a majmok használják, semmi érdekeset nem mondhat egy arab baba számára.

Geeka nagy átalakuláson ment keresztül, mióta "édesanyja" elhagyta a sejk faluját. Ruházata Meriemének volt kicsinyített mása. Apró leopárdprém fedte patkánybőr testét, vállától egészen le, a darab fából készült lába közepéig. A homlokán - fűből font pántra tűzve - néhány tarka törpepapagáj-toll díszlett, karján és lábán pedig fémkarikákat utánzó, fűből készült gyűrűket viselt. Geeka tökéletes dzsungellakóvá alakult át, de belsőleg mit sem változott: ugyanaz a mindent türelmesen végighallgató társ maradt, aki volt hajdanán. Geeka kitűnő tulajdonságai közé tartozott, hogy soha nem szakította félbe az embert, nem akart saját magáról mesélni. Azon a bizonyos napon sem volt ez másként. Az egyik fa törzsének támasztva egy órán keresztül hallgatta figyelmesen Meriemet, míg karcsú testű, ifjú úrnője macskamód, kényesen nyúlt el előtte az egyik himbálódzó ágon.

- Bizony, kis Geeka - mondta Meriem - a mi Korakunk ma sokáig elmarad. Hiányzik nekünk. Ugye, kis Geeka? Szomorúak és magányosak vagyunk a nagy-nagy dzsungelben, ha a mi Korakunk távol van. Mit hoz ma nekünk, hm? Még egy csillogó fémkarikát Meriem bokájára? Vagy egy puha őzbőr ágyékkötőt valamelyik fekete nőstény testéről? Azt mesélte nekem, hogy nehezebb megszerezni azt, ami a nőstények tulajdona, mert nem akarja megölni őket, mint a hímeket. Pedig ők ádázul küzdenek, amikor rájuk veti magát, hogy elszedje tőlük az ékszereiket. Aztán jönnek lándzsákkal és nyilakkal a hímek, és Korak felszökken a fák ágai közé. Néha a nőstényt is magával viszi, és fenn a magasban valamelyik ágon veszi el tőle azokat a dolgokat, amelyeket hazakíván hozni Meriemnek. Azt mondta, hogy a feketék most már félnek tőle. Mihélt megpillantják, az asszonyok és a gyerekek visongva rohannak be kunyhóikba, de ő utánuk megy oda is, és nemigen tér vissza úgy, hogy ne hozna magának nyílvevesszőket, Meriemnek pedig valamilyen ajándékot. Hatalmas úr a dzsungel népei között Korak.- bizony Geeka, a mi Korakunk - nem is, az én Korakom!

Meriem elmékedését egy izgatott kis aprómajom hirtelen megjelenése szakította félbe, aki a szomszédos fáról a levegőben röpülve érkezett, s telepedett meg a vállán.

- Fel a magasba! - kiáltotta. - Mássz fel gyorsan! Jönnek a Mangani.

Meriem lusta pillantást vetett a vállán ülő izgatott kis állatra, aki megzavarta nyugalját.

- Mássz te, kis Manu - mondta neki. - Az egész dzsungelünkben csak két Mangani van, Korak és Akut. Nyilván őket láttad a vadászból hazatérőben. Egy szép napon majd a saját árnyékkodat fogod meglátni, kis Manu, és attól is halálra rémülsz.

De a majmocska csak még hangosabban, toroka szakadtából riogatta Meriemet, majd felszáguldott a faágak biztonságos rejtekébe, ahová Mangani, az óriásmajom nem tudta követni.

Meriem kisvártatva már hallotta is a fáról fára tovalendülő testek nesztét. Feszülten fülelt. Ketten voltak, és mindkettő óriásmajom - csak Korak és Akut lehetett. Ő Korakot is óriásmajomnak tartotta - Manganinak, hiszen önmagukról ők hárman mindig így beszéltek. Az ember ellenségük volt, ezért aztán magukat többé nem emlegették úgy, mint akik ahhoz a fajhoz tartoznak. A Tarmangani vagy fehér óriásmajom név, amely az ő nyelvükön fehér embert jelentett, nem illett mindannyiukra. A Gomangani, vagyis a fekete óriásmajom, vagy a néger megjelölés nem vonatkozott egyikőjükre sem, így aztán egyszerűen

Manganinak nevezték magukat.

Meriem elhatározta: úgy tesz, mintha elszundított volna, és megtréfálja Korakot. Moccanás nélkül feküdt hát az ágon, és szorosan lehunyta a szemét. Hallotta, amint a két jövevény egyre közeledik. Már a- szomszédos fán voltak, és bizonyára felfedezték, mert egyszer csak megálltak. De miért hallgatnak? Miért nem kiált oda neki Korak köszönésként, ahogy szokta? A csend rosszat ígért. Majd kiszórtatva nagyon halk, lopakodó nesz hallatszott - egyikőjük feléje osont. Talán Korak maga is valamilyen tréfát forgat a fejében? Na, majd ő lóvá teszi, gondolta Meriem, és óvatosan, egészen pici résnyire kinyitotta a szemét. Abban a pillanatban el is állt a szívverése. Az, aki nesztelenül lopakodott feléje, egy soha nem látott hatalmas hím majom volt. Mögötte ott várakozott a másik.

Meriem olyan fürgén pattant talpra, mint egy mókus, de ugyanabban a pillanatban a hatalmas hím is előrelendült. A lány egyik ágról a másikra ugrálva menekült a dzsungelen keresztül, a két óriásmajom pedig szorosan a nyomában haladt. Fölül a sivalkodó, rikácsoló aprómajmok serege követte őket, szidták, ócsárolták a Manganikat, bátorították és tanácsokkal látták el a lányt.

Fáról fára lendült tova Meriem, mind följebb igyekezve, a vékonyabb ágak felé, amelyek már nem bírják meg üldözőinek súlyát. A hím majmok pedig egyre gyorsabban követték. Az elől haladó mohó ujjai újra meg újra el-élték, de azzal, hogy hirtelen mindig neki-nekilódult, vagy vakmerő mutatványokra vállalkozva távoli ágakra ugrott át a szédítő mélység fölött, sikerült egérutat nyernie.

Apránként már-már olyan magasra jutott fel, hogy biztonságban érezhette magát, amikor Egy különösen merész ugrás után az ingatag ág, amelyben megkapaszkodott, meghajlott a súlya alatt, és nem lendült többé vissza eredeti helyzetébe, ahogyan kellett volna. Az ezt követő roppanás zaját Meriem még meg sem hallotta, amikor már tudta, hogy rosszul ítélte meg az ő erejét. Előbb csak lassan hajolt mind lejjebb, súlyának engedve, majd nagyot reccsenve lewált a fa törzséről. Mivel nem volt többé miben kapaszkodnia, Meriem leugrott az alacsonyabb lombos ágak közé, valamilyen biztos pontot keresve kezével. Jó tíz lábnyira a letört ág alatt ez sikerült is. Korábban sokszor előfordult már vele, hogy hasonló módon leesett a magasból, így aztán az eséstől nem rémült meg különösebben - sokkal inkább aggasztotta az idővesztés. Igaza volt, mert alighogy nagy nehezen biztonságos helyre jutott, a hatalmas testű majom máris mellette termett, és óriási, szőrös karjával átfogta a derekát.

Szinte ugyanabban a pillanatban a másik majom is odaért társa mellé. Meriem felé rontott, de társa, aki fogva tartotta, félrerántotta a lányt, kivicsorította tépőfogait, és baljóslatúan felmordult. Meriem mindent elkövetett, hogy kiszabadítsa magát. Ütötte-Verte támadója bozontos mellét, szakállas pofáját. Erős, fehér fogaival beleakaszkodott szőrös alkarjába. A majom durván arcul csapta, de aztán kénytelen volt figyelmét társa felé fordítani, aki szemmel láthatóan meg akarta szerezni a zsákmányt.

A lány fogvatartója előnytelen helyzetben lett volna a harchoz az ingó ágon, miközben még hánykolódó, küszködő foglyát is tartani kellett, ezért gyorsan leugrott a földre. A másik követte - ott aztán egymásnak estek. Időről időre félbeszakították párviadalukat, hogy a lány nyomába eredjenek, és újra nyakon csípjék. Meriem ugyanis, kihasználva a kedvező helyzetet, hogy foglyul ejtőit a küzdelem köti le, megpróbált kerekét oldani és megszökni - azok azonban mindig utolérték, és hol egyik, hol a másik kerítette hatalmába, miközben majd széttépték egymást a zsákmányért folyó harc hevében.

A lány beleszaladt néhány olyan ütésbe, amelyet a küzdők szőrös ellenfelüknek szántak és az egyik le is döntötte a lábáról. ájultan esett össze, míg a majmok, akiknek figyelmét most már nem terelte el a harcról az, hogy erőszakkal kell őt helyben marasztalniuk, bőszülten

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04
és elkeseredetten estek egymásnak.

Fejük fölött hangosan sikoltoztak és hisztérikus, őrzöngő izgalmukban fel-alá rohangáltak az aprómajmok. A csatatér fölött számtalan szín pompás tollazatú madár röpködött ide-oda, rekedt vijjogással adva hangot haragjának és nemtetszésének. A távolban nagyot bömbölt egy oroszlán.

A nagyobbik hím lassanként felörölte ellenfele erejét. Egymást marcangolva és püfölve hemperegtek a földön, majd hátsó lábaikra állva cibálták-rángatták egymást, mintha ember módjára birkóznának. Ezalatt az óriás tépőfogak is kivették részüket a harcból. Végül mindkét küzdő fél, és körülöttük a föld csak úgy piroslott a kiontott vértől.

Meriem ezalatt mindvégig mozdulatlanul, ájultan feküdt a földön. Az egyik majom hozzáférközött a másik nyakához - egymásba csimpaszkodva még egyszer, utoljára a földre estek. Jó néhány percig feküdtek ott, szinte moccanás nélkül. Aztán már csak a nagyobbik hím tápázkodott fel. Megrázta magát. Mély, öblös morgás tört elő a torkából. Kacsázó léptekkel ide-oda járkált a lány és meggyilkolt ellensége teste között. Aztán megállt az utóbbi fölött, és hátborzongató harci üvöltését hallatta. Az aprómajmok visítózva szétfutottak a szélrózsa minden irányába, amikor a félelmetes hang megütötte a fülüket. A szín pompás madarak szárnyaikkal sebesen csapkodva menekültek. Az oroszlán még egyszer felbödült, ezúttal messzebből.

Az óriásmajom újra odakacsázott a lány mellé. A hátára fordította, és lehajolva szaglászni és fülelni kezdett arca és melle tájékán. Él, állapította meg. Az aprómajmok visszajöttek. Csapatostól érkeztek, és a magasból szitkok özönét zúdították a győztes nyakába.

Az óriásmajom nemtetszése jeléül kivicsorította a fogait, és felmorgott rájuk. Aztán lehajolt, vállára emelte a lányt, s kacsázó lépteivel nekiindult a dzsungelnek. Nyomában ott haladt az egész dühös sereglet.

11. Harc a nőstényért

A vadászatról visszatérőben Korak hallotta az izgatott aprómajmok rikácsolását. Tudta, hogy valami nagy baj történt. Bizonyára Hisztah, a kígyó tekeredett rá nyirkos testével valamelyik vigyázatlan Manura. Az ifjú sietni kezdett. Az aprómajmok Meriem barátai. Segít nekik, ha tud, határozta el. Sebesen haladt előre a közepes magasságú ágakon. Meriem kuckójának a közelében elhelyezte a fán vadászssákmányait, és hangosan kiáltozott a lánynak. Semmi válasz. Gyorsan lejjebb ereszkedett. Hátha elbújt előle.

Az egyik vastag ágon, amelyen Meriem gyakran ringatózott ráérősen elnyúlva, megpillantotta a fa hatalmas törzsének támasztott Geekát. Ez meg mit jelentsen?! Meriem azelőtt soha nem hagyta így magára Geekát! Korak felvette a babát, és bedugta az övébe. Újra kiáltott, még hangosabban, de válasz nem jött. Meriem nem volt sehhol. A távolból egyre kevésbé hallatszott az izgatott Manuk makogása. Lehetséges, hogy izgatottságuknak valamilyen módon köze van Meriem eltűnéséhez?

gondolatot máris tett követte. Anélkül, hogy bevárta volna Akutot, aki kissé lemaradt mögötte, Korak sebesen elindult a rikácsoló csapat irányába. Néhány percbe telt csupán, hogy utolérje a sereghajtókat. Amint megpillantották, hangos visítózásban törtek ki, maguk elé mutogattak a földre, és egy pillanattal később Korak már látta is, mitől olyan dühöse.

Az ifjúnak elállt a szívverése a rémülettől, amikor megpillantotta az óriásmajom szörös válláról alácsüngő, alélt lánytestet. Nem volt kétsége afelől, hogy Meriem meghalt. Abban a

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

pillanatban valami olyasmit érzett, amit nem tudott, és hiába is próbált volna szavakba önten. Egyszeriben úgy tűnt neki, mintha a világ a körül a finom, kecses alak, a körül a törekeny kis test körül forogna, amely oly szivszorítóan élettelenül himbálózott a vadállat erőtl duzzadó vállán.

Most ébredt rá, hogy a kis Meriem volt a mindene - ő volt számára a napsugár, a Hold, az ég összes csillaga -, és hogy távoztával odalett életének minden fénye, melege, boldogsága. Fájdalmas nyögés hagyta el az ajkát, majd néhányszor egymás után rettenetes hangon felüvöltött, vadabbul, mint maguk a vadállatok, miközben zuhanó kő módjára, eszeveszett iramban ereszkedett le a fáról a förtelmes gaztett elkövetője felé.

A hím majom új ellenfele legelső fenyegető üvöltésére megállt. Amikor megfordult, a harag és a gyűlölet új lángja lobbant fel a Vadölő szívében. Az előtte álló fenevad nem volt más, mint a király, aki elűzte őt a nagy emberszabású majmok közül, akiknek körében baráti fogadtatást, menedéket remélt.

A lány testét a földre lökve a hím újból készen állt arra, hogy megvívjon becses zsákmánya tulajdonjogáért. Ezúttal könnyű küzdelemre számított. Ő is megismerte Korakot. Hát hiszen őt annak idején úgy űzte el az amfiteátrumból, hogy meg sem mozdította a mancsát, belé sem mart a fogával! Leszegett fejjel és felhúzott vállal egyenest nekirontott sima bőrű ellenfelének, aki kétségbe merészelt vonni zsákmányához való jogát.

Szemből csaptak össze, mint két fenekedő bika, hogy aztán egymást tépve-csépelve mindketten a földre zuhanjanak. Korak megfeledkezett a késéről. Azt a vérszomjas dühöt, amely benne forrt, csakis az csillapíthatta le, ha érezte, amint fogai meleg húsba marnak, amint az eleven testből sugárban kiömlő vér ráfolyik meztelen bőrére. Mert - bár ennek nem volt tudatában - Korakot, a Vadölőt nem egyszerűen a gyűlölet vagy a bosszú hajtotta harcba, hanem ennél több - egy hatalmas hím küzdött meg egy másik hímmel a saját fajtájabeli nőstényért.

Az ember-majom olyan szilaj lendülettel támadott, hogy - mielőtt még az emberszabású majom megakadályozhatta volna ebben - fogást talált ellenfelén, barbár vadállathoz méltó fogást: Erős állkapcsával ráakaszkodott a majom lüktető nyaki ütőerére, lehunytt szemmel egyre ott csüngött, miközben ujjával is megpróbálta elérni az állat szőrös torkát.

Ez volt az a pillanat, amikor Meriem magához tért. A látványtól, amelyet megpillantott, elkerekült a szeme.

- Korak! - kiáltotta. - Korak! Én Korakom! Tudtam, hogy jönni fogsz: öld meg, korak! öld meg! - Azzal a lány felpattant a földről, és villogó szemmel, hullámozó kebelével Korakhoz rohant, hogy új erőt öntsön belé.

Nem messze tőlük, a földön hevert a Vadölő lándzsája, ott, ahová az imént lehajította, amikor nekirontott a majomnak. A lány észrevette, és gyorsan felkapta. A lábánál zajló, ősidőket idéző küzdelem láttán eszébe se jutott elájulni. Az idegfeszültség, amelyet a hímmel lezajlott viaskodása váltott ki, semmiféle hisztérikus kitörést nem okozott nála. Izgatott volt, de a feje hideg maradt, és egyáltalán nem esett kétségbe. Az ő Korakja csatázott egy másik Mangannal, aki el akarta rabolni - de azért ő nem keresett menedéket valamelyik lelógó ágon, hogy a távolból figyelje a küzdelmet, miként egy nőstény Mangani tette volna. Ehelyett Korak lándzsájának végét odaszorította a majom oldalához, és a hegyes fegyvert mélyen belevágta a barbár fenevad szívébe. Korak nem szorult rá a segítségre. A hatalmas hím addigra már, minthogy felszakított nyaki ütőeréből sugárban folyt el a vére, végképp kimúlt. A Vadölő azért mosolyogva tápázkodott fel, elismerő szavakkal nyugtázva a lány tettét.

Milyen sudár, karcsú ez a lány, állapította meg. Most változott meg vajon, az alatt a néhány óra alatt, amíg ő távol volt, vagy a majommal vívott küzdelem teszi azt, hogy nem olyannak látja, mint régen? Meglepett tekintete előtt annyi meghökkentő és csodálatos változás tárult fel, mintha egészen más szemmel nézett volna Meriemre. Nem tudta volna megmondani, mennyi ideje már annak, hogy rábukkant az arab kislányra apjának falujában.

Az időnek nincs jelentősége a dzsungelben, azért nem tartotta számon a múltó napokat. De ahogy most lenézett Meriemre, rádöbrent, hogy nem az a kicsi lányka többé, akinek akkor látta, amikor Geekával játszott a nagy fa alatt, nem messze a cölöpkerítéstől. Bizonyára lassan, fokozatosan ment végbe a változás, ezért kerülhette el idáig a figyelmét. De mi az, amitől most hirtelen mégis feltűnt neki? Tekintete a lányról a kimúlt hímre vándorolt. Most első alkalommal hasított belé a felismerés, annak a magyarázata, hogy miért próbálták meg Meriemet elrabolni. Korak szeme kerekre nyílt, aztán a dühtől keskeny csíkká szűkült össze, míg ott állt, és lenézett a lábánál heverő förtelmes vadállatra. Amikor ismét felemelte tekintetét Meriem arcára, lassan elvörösödött. Most már valóban más szemmel nézte őt - a férfi szemével, aki a nőt látja meg a másikban.

Akut éppen akkor bukkant elő, amikor Meriem a lándzsával leszúrta Korak ellenfelét. Az öreg majom ujjongott örömeiben. Kifeszített lábbal, peckesen és fennhéjázva járta körül az elejtett ellenség tetemét. Morgott és felhúzta hosszú, rugalmas ínyét, felborzolta a szőrét.

Meriemet és Korakot nem méltatta figyelemre. Apró agyának hátsó, legrejtettebb repeszeiben forrt-kavargott valami - valami, ami a hatalmas hím látványától és szagától kelt életre benne. A csírázó gondolat kifele a bestiális düh megnyilvánulási formájaként jelentkezett, de az odabent támadt érzések határtalanul kellemesek voltak. Az óriás hím szagától, és hatalmas, szőrös testének látványától Akut szívében feltámadt a saját fajtájabeliek társasága utáni vágy. Nem egyedül Korak volt hát az, aki átalakuláson ment keresztül.

És Mertem? Mertem nő volt, és a nőnek is, istenadta joga, hogy szeressen, vagy ne szeressen valakit. Ő mindig is szerette Korakot. A bátyja volt. Egyedül Meriem nem változott semmit. Továbbra is boldog volt, ha együtt lehetett Korakkal. Továbbra is szerette - mint mindig elnéző bátyját a kishúga -, és nagyon, nagyon büszke volt rá. Úgy gondolta, hogy az egész dzsungelben nincs még egy olyan erős, olyan jóképű, olyan bátor Lény, mint ő.

Korak közelebb lépett hozzá. Ahogy Meriem felpillantott és belenézett a szemébe, valami újfajta fényt látott csillogni benne, de nem értette, hogy mi az. Nem jött rá, hogy milyen közel járnak mindketten a teljes érettség állapotához, és sejtelve sem volt arról, miféle változásokat hozhat életükbe az, amit Korak -különös tekintete jelentett.

- Meriem - suttogta a fiú fátyolos hangon, miközben barna kezét a másik csupasz vállára tette. - Meriem! - Hirtelen magához szorította a lányt. Az nevetve nézett fel Korak arcába. Akkor a fiú lehajolt és szájon csókolta.

Meriem még most sem értette. Nem emlékezett rá, hogy valaha is bárki megcsókolta volna korábban. Jó érzés volt, tetszett Meriemnek.

Azt hitte, Korak ily módon akarja kimutatni, mennyire örül annak, hogy az óriasmajomnak nem sikerült megszöktetnie. Ő is örült, ezért aztán átfogta karjával a vadlő nyakát, és újra meg újra megcsókolta. Majd amikor felfedezte a babát a fiú övében, magához vette, és őt is ugyanúgy megcsókolta, mint az előbb Korakot.

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

Korak mondani akart valamit. Meg akarta mondani Meriemnek, hogy mennyire szereti, de a túlaradó érzéstől elszorult a torka, no meg a Manganik szókincse amúgy is olyan szűkös.

Hirtelen egy hang zavarta meg őket - Akuttól származott. Váratlan, halk morgás volt, nem hangosabb, mint amelyet társuk korábban hallatott, míg a halott hím körül páváskodott. Sőt, valójában fele olyan hangos sem volt, de jellegzetes hangszíne miatt Korak a dzsungelbeli vadállatokra jellemző ösztönével mégis azonnal érzékelte ezt a morgást. Figyelmeztetés volt.

Korak gyorsan felemelte tekintetét a tündöklő látványról, az övéhez oly közeli édes kis arcra. Most másfajta érzékei kezdtek el működni. Feszülten fülelt, orrlyukai kitágultak. Érezte hogy valami közeledik.

A Vadölő odahúzódott Akút mellé. Meriem mögöttük helyezkedett el. A három alak, mint egy-egy kőből kifaragott szobor állt ott, és belebámult a dzsungel összefonódott, kusza növénytengerébe. A zaj, amelyre az imént felfigyeltek, egyre nőtt, és kiszáradva egy hatalmas óriásmajom fúrta át magát az aljnövényzetben, pár lépésnyire attól a helytől, ahol ők álltak. Láttukra a fenevad megállt. Figyelmeztetőn hátramordult egyet a válla fölött. Egy pillanattal később újabb, óvatosan közeledő hím bukkant elő. Majd egyre újabbak követték őket - hímek és nőtények a kicsinyeikkel, míg végül vagy kéttucatnyi szőrös szörny sorakozott fel, és bámult a három várakozó alakra. A halott király törzse érkezett meg. Akut szólalt meg elsőként. Rámutatott a kimúlt hím tetemére.

- Korak, a rettenthetetlen harcos megölte a királyotokat - vetette oda morogva. - Az egész dzsungelben nincs hatalmasabb lény, mint Korak, Tarzan fia. Most már Korak a király. Van-e olyan hím, aki erősebb Koraknál? - Ez utóbbi kérdés kihívás volt, és azoknak a hímeknek szólt, akiknek netán megfordult a fejében, hogy kétségbe vonják Korak jogát a királyi méltóságra.

A majmok egy ideig egymás között makogtak, sutyorogtak és morogtak. Végül rémisztően morogva, felborzolt szőrrel egy fiatal hím lépdelt elő lassan, rövid lábain himbálva testét.

Hatalmas termetű és erejének teljében lévő fenevad volt. Ahhoz a szinthe teljesen kipuштult alfajhoz tartozott, amely után a fehér ember a nehezebben megközelíthető dzsungelben beneszülötteinek szóbeszéde alapján hosszú ideje kutatták. Maguknak a beneszülötteknek is csak ritkán sikerül megpillantaniuk ezeket az óriási, szőrös őseembereket.

Korak előrelépett, hogy szembeálljon a szörnyel. Ő is fenyegetően morgott. Egy terv körvonalazódott agyában. Tudta, ha most, amikor éppen csak hogy túl van egy ugyanilyen ellenféllel vívott rettentő küzdelmen, összeakaszkozik ezzel a borzalmas erejű, pihent vadállattal, a vereséget kockáztatja. Valami könnyebb módját kell megtalálnia annak, hogy diadalt arathasson. Összehúzta magát, és felkészült arra, hogy a másik, miként várható volt, támadásba lendüljön. Nem is kellett sokáig várnia. Ellenfele csak kis időre állt meg, csupán addig, míg hallga tósága épülésére, no meg, hogy Korakot kétségbeesésbe kergesse, rövid összegzését adja korábbi győzelmeinek, saját hősi erényeinek és annak, hogy miként fog elbánni ezzel a ványadt Tarmanganival. Aztán elindult.

Kezét fogásra készen tartotta, száját szélesre tátotta, és egy expresszvonat sebességével rontott neki a várakozó Koraknak. Míg a hatalmas karok előre nem lendültek, hogy átöleljék, Korak nem moccant. Akkor hirtelen lehajolva kitért előlük, és rettenetes jobbgyenest mért a fenevad állának sarkára. Közben oldalt lépett a tovarobogó test elől, és gyorsan megpördülve, rögtön újra harcra készen állt meg a felbukott majom mellett, aki teljes hosszában elterült a földön.

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

Az emberszabású majom igencsak meglepett pofát vágott, miközben megpróbált feltápázkodni. Förtelmes száján habfoltok jelentek meg.

Apró szemei kivörösödtek, Vérfagyasztó üvöltés tört elő mellkasának mélyéből. De nem sikerült talpra állnia. A Vadölő várakozva állt mellette. Abban a pillanatban, amikor az állat szőrös álla a megfelelő magasságba emelkedett, egy újabb ökölcsapástól, amely egy ökröt is letaglózott volna, a majom ismét hanyatt zuhant a földre.

A fenevad újra meg újra erejét megfeszítve próbált felkelni, de a hatalmas Tarmangani minden alkalommal készenlétben állt, és kemény öklének pörölycsapáshoz hasonló ütéseivel mindig ledöntötte a lábáról. A hím próbálkozásai egyre tétovábbak lettek. Arcát és mellét vér borította. Orrából és szájából vékony kis patakocska csordogált alá. A tömeg, amely eleinte vad üvöltéssel buzdította, most már a Tarmanganit biztatta.

- Kagoda? - kérdezte Korak, miközben újra leütötte a hímét.

A makacs hím ismét megkísérelt lábra állni.

A Vadölő újra csak borzasztó erejű ütést mért rá. Újra feltette a kérdést:

- Kagoda? - Vagyis, hogy elég volt végre?

Egy pillanatig a hím moccanás nélkül feküdt a földön. Aztán pépesre vert ajkai közül csupán egyetlen szó hallatszott:

- Kagoda!

- Akkor kelj fel, és menj vissza a tied közé - mondta Korak. - Én nem kívánok annak a népnek a királya lenni, amelyik egyszer elűzött magától. Járjátok a saját utatokat, mi is a magunkét fogjuk járni. Ha összetalálkozunk, barátok lehetünk, de nem fogunk együtt élni.

Egy öreg hím közeledett lassan a Vadölő felé.

- Te megölted a királyunkat - mondta. - Legyőzted azt, aki király akart lenni. Megölhetted volna, ha azt akarod. Hogyan szerezzünk most magunknak királyt?

Korak Akut felé fordult.

- Íme, itt a királyotok - mondta.

Ám Akut nem akart elválni Koraktól, bármennyire vágyott is arra, hogy a maga fajtája beliek között maradhasson. Azt akarta, hogy Korak is velük tartson. Ezt meg is mondta neki.

Az ifjúnak Meriem járt a fejében - az, hogy mi volna a legjobb, legbiztonságosabb megoldás a számára. Ha Akut elmegy a majmokkal, már csak egy valaki lesz, aki őrökdi fölötte és megvédelmezi. Másfelől viszont, ha csatlakoznak a törzshöz, sohasem fogja biztonságban tudni Meriemet, amikor vadászni megy, és egyedül hagyja, mert a majom-népség nemigen tudja féken tartani az indulatait. Akár valamelyik nősténynek is eszeveszett gyűlölet támadhat a szívében a karcsú fehér lány iránt, és megölheti őt, míg Korak távol van.

- A közeletekben fogunk élni - mondta végül. - Ha újjal cserélitek fel vadászterületeket, mi is másikat keresünk, Meriem meg én, és így a közeletekben maradunk, de nem fogunk egy helyen tanyázni veletek.

Akut tiltakozott egy ideig. Nem kívánt különválni Koraktól. Vonakodott magára hagyni emberbarátját a saját fajtájabeliek társasága kedvéért. De amikor látta, hogy a törzs utolsó tagja is lassan újra beveszi magát a dzsungelbe, és tekintete megpihent a halott király

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

ifjú párjának hajlékony alakján, aki csodálattal teli pillantásokat vetett egykori urának utódjára, nem tudott ellenállni vére szavának. Tekintetével istenhozádót mondott szeretett korakjának, majd megfordult, és követte a nöstény majmot az őserdő kusza útvesztőjébe.

Miután utolsó zsákmányszerző kiruccanását követően Korak távozott a feketék falujából, áldozatának meg a többi asszonynak és gyereknek a sikoltozására a harcosok összesereglettek az erdőből és a folyóról. Nagy volt az izgalom. A férfiakon úrrá lett a harag, amikor megtudták, hogy a fehér ördög már megint behatolt otthonaikba, megijesztette asszonyaikat. és nyilvánosságot, ékszerüket meg élelmet lopott.

Babonás félelmüket ettől a természetfeletti lénytől, aki egy hatalmas him majommal együtt vadászik, csakhamar legyőzte az a vágy, hogy bosszút álljanak rajta, egyszer s mindenkorra megszabaduljanak a fenyegetéstől, amelyet ottléte jelent a dzsungelben. Így történt azután, hogy a törzs legfürgébb és legvitézebb harcosai - szám szerint huszonnégyen - néhány perccel azután, hogy Korak és Akut távozott a vadölő gyakori garázdálkodásainak színhelyéről, felkerekedett, és üldözőbe vette őket.

Az ifjú és Akut lassan haladt az útján, és semmit nem tett annak érdekében, hogy üldözőinek dolgát lehetetlenné tegye. Azt, hogy ilyen hanyag nemtörődomséggel viseltettek a feketék iránt, nem is lehet nagyon csodálni. Sok hasonló rajtaütést hajtottak már végre büntetlenül, és eljutottak odáig, hogy nem sokra becsülték a négereket. Visszafelé széllel szemben haladtak, így üldözőik szaga nem juthatott el hozzájuk. Következésképpen mialatt egyre távolodtak a falutól, fogalmuk sem volt arról, hogy a fáradhatatlan nyomkeresők, akik alig voltak valamivel kevésbé járatosak náluk a dzsungelbeli tájékozódás titokzatos tudományában, ádáz elszántsággal a sarkukban vannak.

A harcosok kis csapatát Kovudoo, a törzsfőnök, egy rendkívül értelmes és bátor, középkorú vadember vezette. Ő volt az első, aki megpillantotta a zsákmányt, amelyet immár órák óta követtek a megfigyelés, a megérzés, sőt a szaglás szinte már természetfölötti képességén alapuló rejtélyes módszerével.

Kovudoo és emberei a majmok királyának megölése után bukkantak rá Korakra, Akutra és Meriemre, úgy, hogy végül a küzdelem zaja vezette el őket zsákmányukhoz. A sudár termetű fehér lány látványa ámulatba ejtette a vademberek törzsfőnökét, és arra készítette, hogy egy percig némán bámulja a különös triót, mielőtt megparancsolná embereinek, hogy rontsanak rá prédájukra. Ez alatt a perc alatt történt, hogy felbukkantak az óriásmajmok, így, a feketék rémülettől dermedt szemtanúi lettek a szóváltásnak, és a Korak és a fiatal him között lezajlott küzdelemnek. De aztán a majmok elmentek, és a fehér ifjú és a fehér lány egyedül maradt a dzsungelben.

Kovudoo egyik embere közel hajolt főnöke füléhez.

- Nézd! - suttogta, és a lány oldalán csüngő tárgy felé mutatott.
- Amikor a bátyám és én rabszolgák voltunk a sejk falujában, a bátyám volt az, aki azt a micsodát készítette a sejk kislánya számára. Állandóan azzal játszott, és a bátyámról nevezte el, akit Geekának hívnak. Nem sokkal azelőtt, hogy megszöktünk, jött valaki, leütötte a sejket, és ellopta a lányát. Ha ő az, a sejk gazdagon meg fog jutalmazni, amiért visszajuttatod hozzá.

Korak karja újra csak körülfonta Meriem vállát. A szerelmes ifjúnak vadul száguldott a vér ereiben. Arra, hogy mi az a civilizáció, már csak félig-meddig emlékezett - London ugyanolyan távol volt tőle, mint az ókori Róma. Kerek e világon nem létezett más, csak ők ketten - Korak, a Vadölő, és Meriem, a párja.

Újra szorosán magához vonta a lányt, és forró csókokkal borította el engedelmes ajkait.

Egyszer csak a háta mögött vad harci ordítások tébolyult hangzavara támadt, és vagy két tucát, rikoltozó harcos rohant rájuk.

Korak megfordult, hogy megütközzék velük. Meriem a saját könnyű lándzsájával odaállt mellé. A szakállas hegyű lándzsák csak úgy záporoztak körülöttük. Az egyik korak vállába fúródott, a másik a lábába. A földre zuhant. Meriemnek nem esett baja, mert a feketék szándékosan vigyáztak rá. Most előrerohantak, hogy végezzenek Korakkal, és foglyul ejtsék a lányt. Ám éppen, amikor odaértek, a dzsungel mélyéből ott termett az óriás Akut is, nyomában újdonsült alattvalóival, a hatalmas hímekkel.

Acsarkodva és üvöltve rontottak rá a fekete harcosokra, amikor meglátták, hogy azok már eddig is mekkora bajt okoztak. Kovudoo, aki felmérte, hogy micsoda veszély fenyegeti őket, ha közelharcba keverednek ezekkel a hatalmas majmokkal, megragadta Meriemet, és odakiáltotta embereinek hogy vonuljanak vissza. A majmok egy ideig követték őket. Sokat csúnyán összemarcangoltak a feketék közül, egyet pedig meg is öltek, mire azoknak sikerült elmenekülniük. Meg sem úszták volna ennyivel a dolgot, ha Akutot nem aggasztotta volna jobban a sebesült Korak állapota, mint az, hogy mi lesz a lány sorsa, akit ő mindig is többé-kevésbé betolakodónak és kéretlenül rájuk akaszkodott nyűgnek tekintett.

Korak vérbe fagyva, eszméletlenül feküdt a földön, amikor Akut odaért hozzá. Az óriásmajom kitepte a súlyos lándzsákat a húsából, végignyalogatta sebeit, aztán felvitte barátját a magasban lévő kuckóba, amelyet Korak készített Meriem számára. Ennél többet az oktan állat nem tehetett. Ami még szükséges, azt a természet majd úgyszólván elvégzi magától, másként Koraknak meg kell halnia.

De nem halt meg, napokon keresztül magatehetetlenül, lázasan feküdt. Ezalatt Akut és a többi majom a közelben vadászgatott, hogy megvédhesse azoktól a madaraktól és vadállatoktól, amelyek még odafent, rejtekhelyén is hozzáférkőzhetnek volna. Időnként Akut lédús gyümölcsöket vitt neki, amelyek segítettek szomját oltani és lázát csillapítani. Korak, hála acélos szervezétének, apránként kiheverte sérüléseit. A lándzsa ütötte sebek begyógyultak, és visszatért az ereje. Ébren töltött percei alatt, miközben ott feküdt a Meriem derékáljával szolgáló puha prémeken, mindvégig sokkal nagyobb szenvedést jelentett számára a Meriemért érzett aggodalom, mint a saját sebe okozta fájdalom. Életben kell maradnia miatta! Miatta kell visszanyernie az erejét, hogy keresésére indulhasson. Vajon mit tettek vele a feketék...? Életben van-e még, vagy mohó vágyukban, hogy megkínózhassák és emberhúst ehessenek, már fel is áldozták? Korak szinte reszketett, úgy elborzadt, amikor - Kovudoo törzse szokásainak ismeretében - a lány sorsát találgatva felmerültek benne ezek a legiszonytatóbb lehetőségek.

Kínos lassúsággal teltek a napok. Végül visszanyerte annyira az erejét, hogy ki tudott mászni a kuckóból, és segítség nélkül lejutott a földre. Most már inkább nyers húson élt, amelynek előteremtésében Akut ügyességére és nemeslelkűségére volt utalva. Ereje a hústól kezdett rohamosan visszatérni, míg végül úgy érezte, annyira felépült, hogy útrakelhet a feketék faluja felé.

12. Egyedül a Gomanganik ellen

Két magas, szakállas fehér férfi haladt óvatosan a dzsungelen keresztül. A széles folyó partján lévő táborból indultak el Carl Jenssen és Sven Malbihn volt az. Nem sokat változtak azóta, hogy sok-sok évvel ezelőtt egy napon annyira megrémültek karavánjukkal együtt koraktól és Akuttól, amikor az előbbi menedéket keresett körükben.

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

Azóta is minden évben eljöttek a dzsungelbe, hogy kereskedjenek a bennszülöttekkel vagy kirabolják őket, hogy vadásszanak vagy élve fogjanak be állatokat, vagy hogy más fehéréket kalauzoljanak el erre az általuk oly jól ismert vidékre. A sejjel való kalandjuk óta az ő területétől mindig tisztos távolságban bonyolították ügyeiket.

Ezúttal közelebb táboroztak a falujához, mint az évek során korábban bármikor, de még így is biztos helyen. Elrejtette őket a lakatlan dzsungel, és segítette, hogy Kovudoo népe féltse és gyűlölte a sejket, minthogy az az utóbbi időben kifosztotta és majdhogynem kiirtotta a törzset.

Ebben az évben azért jöttek, hogy élve fogjanak be bizonyos állatpéldányokat egy európai állatkert számára. Most éppen egy csapda felé tartottak, amelyet abban a reményben állítottak fel, hátha sikerül foglyul ejteniük az errefelé gyakran megforduló nagy cercófajmók valamelyikét. Ahogy közeledtek a csapdához, a környékéről hallatszó zajokból rájöttek, hogy próbálkozásukat siker koronázta. A több száz cercófajmó ugató, sivalkodó hangja semmi mást nem jelenthetett, mint azt, hogy egy vagy több társuk a csalétek csábításának engedve lépre ment.

A két férfinak ezekkel az intelligens, kutyához hasonló állatokkal szerzett korábbi tapasztalatai alapján jó oka volt arra, hogy most rendkívüli elővigyázatossággal járjon el. Nem egy állatbefogó vesztette már életét harcba keveredve a feldühödött cercófajmókkal, akik hol gondolkodás nélkül bárkire rátámadnak, hol pedig egyetlen puskalövésre százfelé szaladnak szét.

Ez idáig a svédek minden alkalommal a csapda közvetlen közelében álltak lesben. Rendszerint csupán a nagyobb hímeket lehetett így módon befogni, minthogy ezek mohóságukban megakadályozták a gyengébbeket abban, hogy a kitett csalétek közelébe férközzenek. Ha egyszer ezek a hímek bennrekednek a normális körülmények között a helyszínen, vesszőfonadékból készített kezdetleges csapdában, kívül maradt társaik segítségével képesek szétrombolni börtönüket és elmenekülni. Ez alkalommal viszont a vadbefogók egy speciális acélketrecet használtak, amely elég szilárd volt ahhoz, hogy kifogjon egy cercófajmó erején és csalafintaságán. Ezért aztán a két svédnek nem volt más dolga, mint elkergetni a majomcsapatot, amely - tudták - a kelepce környékére gyűlt, és bevárni a fiúkat", akik a nyomukat követve már úton voltak a csapda felé.

A helyszínt megpillantva, pontosan olyan állapotokat találtak, mint amilyenekre számítottak. Egy megtermett hím ütötte-verte őrzőjé az őt fogva tartó ketrec acélrácsát. Kívülről több száz cercófajmó tépte-cibálta ugyanazt, hogy segítsen neki, miközben mindannyian teli tüdővel ordítottak, makogtak és ugattak.

Azonban volt valaki, akit sem a svédek, sem a cercófajmók nem láttak: egy félmeztelen ifjú, akinek alakját egy közeli fa lombja rejtette el a szemük elől. Szinte ugyanabban a pillanatban tűnt fel a színen, mint Jenssen és Malbihn, és élénk érdeklődéssel figyelte a cercófajmók buzgólkodását.

Korak viszonya a cercófajmókkal sohasem volt túlzottan baráti. Egyfajta harcias békesség jellemezte véletlen találkozásait. A cercófajmók és Akut kimért léptekkel és morogva haladtak el egymás mellett, míg Korak az acsarkodó semlegesség álláspontjára helyezkedett. Ezért aztán most sem izgatta különösebben királyuk szorult helyzete. Csupán kíváncsisága marasztalta ott egy pillanatig, és ez alatt a pillanat alatt fürge tekintete megakadt a tőle nem messze, egy bokor mögött rejtőző két svéd szokatlan színű ruháján. Most már maga volt a megtestesült éberség. Kik ezek a betolakodók? Mi dolguk van itt, a Manganik dzsungeljében? Korak nesztelenül körbelopakodva olyan helyet keresett, ahonnan jól érezhette a szagukat, valamint jobban is látta őket.

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

Alighogy ez sikerült, máris rájuk ismert - ők voltak azok, akik évekké azelőtt puskával lőtték rá. Lobogó tűz gyúlt a szemében. Érezte, hogy minden haja szála megmerevedik a dühtől. Olyan feszülten figyelte őket, mint egy párduc, amely a következő pillanatban ráveti magát prédájára.

Látta, amint felállnak, és a ketrechez közeledve hangos kiáltásokkal próbálják elriasztani a cercófmajmokat. Aztán egyikük felemelte a puskáját, és belelőtt a meglepett és dühös majomcsapatba. Korak egy pillanatig azt hitte, hogy a cercófmajmok támadásra készülnek, de azok, amikor a fehér emberek két újabb lövést adtak le puskájukból, hanyatt-homlok felmenekültek a fákra. Akkor a két európai elindult a ketrec felé. Korak úgy vélte, meg akarják ölni a királyt. Egy cseppet sem szívelte őt, de a két fehér embert még annyira sem. A király sohasem próbálta megölni - a fehér férfiak igen. A király saját szeretett dzsungeljének lakója volt - a fehér férfiak idegenek voltak. Szíve ezért a cercófmajmokhoz húzott az emberekkel szemben. Tudott beszélni a cercófkok nyelvén, amely azonos volt az óriásmajmokkal. Látta, hogy a tisztás tulsó felén makogó csapat arrafelé figyel.

Erős hangon odakiáltott nekik. A fehér emberek megfordultak, amikor a hátuk mögött újabb hangot hallottak. Azt gondolták, hogy egy másik cercófmajom az, aki mögójük került, de hiába kutatták végig tekintetükkel a fákat, nyomát sem látták a lombok között rejtőző, immár csendben meglapuló alaknak. Korak újra odakiáltott a majmoknak:

- Én vagyok az, a Vadölő. Ezek az emberek az én ellenségeim is, a tieitek is. Segítek nektek, hogy kiszabadíthassátok a királyotokat. Rontsatok rá az idegenekre, amikor azt látjátok, hogy én is úgy cselekszem! Együtt el fogjuk űzni őket, és kiszabadítjuk a királyotokat.

A cercófmajmok oldaláról kórusban érkezett a válasz:

- Azt fogjuk tenni, amit mondasz, Korak!

Korak leugrott a fáról, és a két svéd felé rohant. Ugyanabban a pillanatban háromszáz cercófmajom követte példáját. Megpillantva a furcsa látomásnak ható, félig meztelen fehér harcost, aki felemelt lándzsával száguldott felójük, jenssen és Malbihn felkapta puskáját, és Korakra tüzelt. Izgalmukban azonban mindketten elhibázták a lövést, és a következő pillanatban a cercófmajmok máris a nyakukon voltak. Most már csak a menekülés volt az egyetlen reményük. Ezért ide-oda ugrálva támadójuk elöl, a hátukra akaszkodó dühös fenevadakat vissza-visszaverve, berohantak a dzsungelbe. De bizony ott is szomorú véget ért volna, ha a ketrectől pár száz yardnyira nem találkoznak össze az embereikkel.

Attól kezdve, hogy a fehér emberek futásban kerestek menedéket, Korak többé nem méltatta őket figyelemre. Ehelyett odament a fogoly cercófmajomhoz, az ajtót rögzítő zár, amely kifogott a cercófmajmok szellemi képességein, azonnal felfedte titkát a Vadölő emberi intelligenciája előtt, és a cercófkok királya egy pillanattal később szabadon távozhatott. Nem vesztegette az idejét holmi hálálkodásra, és a fiatalember sem várt tőle köszönetet. Tudta, hogy egyetlen cercófmajom sem felejt el soha, mekkora szolgálatot tett nekik, bár ami azt illeti, ez nemigen érdekelte. Tettében az a vágy vezette, hogy bosszút álljon a két fehér férfin.

A cercófmajmok szolgálataira aligha lesz szüksége. Most éppen a csata színhelye felé száguldottak, amely társaik és a két svéd kísérői között dült. Amikor a harci zaj elült a távolban. Korak megfordult, és újra elindult Kovudoo faluja felé.

Útja során egy elefántcsordára bukkant az erdő egyik nyiladékában. Itt a fák túlságosan messze álltak egymástól, így Korak nem haladhatott ágról ágra, ahogyan különben a legjobban szeretett járni-kelni. Nemcsak azért, mert így nem akadályozta a sűrű

aljnövényzet, és fentről jobban belátta a terepet, hanem mert büszke volt légtornászi képességeire. Vérpezsdítő érzés volt egyik fáról a másikra átrendülni, megtapasztalni, mi mindent tud véghezvinni hatalmas izmaival, learatni az ügyességet eredményező sok-sok fáradozás gyümölcseit. Korak mámoros örömet érzett, míg a hatalmas erdő fáinak égbe nyúló, legfelső ágain haladt, ahol semmiféle akadály, gát nem állta útját, és ahonnan lenevethetett a hatalmas fenevadakra, akiknek mindörökre a sötét és komor, nyirkos talajon kellett élniük.

Itt azonban, ebben a nyiladékban, ahol Tantor legyezgette magát óriási füleivel, és himbálta jobbra-balra hatalmas tömegű testét, a majomembernek, mint valami törpének az óriások között, a földön kellett folytatnia útját. Az egyik hatalmas him magasba emelte ormányát, és halkan trombitálva - figyelmeztette társait, amikor felfigyelt a betolakodóra. Ide-oda forgatta gyenge szemét, de igazából kitűnő szaglószerével és éles fülével fedezte fel először, hogy hol van a majomember. A csorda nyugtalanul mozgolódott, felkészült a menekülésre, mert az öreg him emberszagot érzett.

- Békesség, Tantor - kiáltott oda a Vadölő. - Korak van itt, a Tarmangani.

A him leeresztette ormányát, a csorda tagjai pedig az ijedelem után újra folytatták csendes meditációjukat. Korak talán egy lányira haladt el az óriás him mellett. Az állat tekergőző ormánya feléje kígyózott, és mintegy simogatásként megérintette barna bőrét. Korak elmentében szeretetteljesen megveregette óriási hátát. Évek óta jó viszonyban volt Tantorral és övéivel. A dzsungel valamennyi népe közül a hatalmas vastagbőrűeket szerette a legjobban. Ők voltak a legbékésebbek, ugyanakkor a legrettenetesebbek is mind között. A szelíd gazella nem félt tőlük, Nunaa, az állatok királya viszont nagy ivben elkerülte őket. Korak a fiatalabb hímeket, a teheneket és borjakat kerülgetve haladt előre. Itt is, ott is előrelendült egy-egy ormány, hogy megérintse, egyszer pedig egy játékos kedvű borjú megragadta a lábát, és elbuktatta.

Késő délután volt már, mire Korak elért Kovudoo falujához. Jó néhány bennszülött heverészett az árnyékban a kúp alakú kunyhók tövében, vagy azoknak a fának az ágai alatt melyek oltalmazón vették körül területüket. A harcosok szemmel láthatóan otthon voltak. Magányos ellenség számára nem volt kedvező az időpont a falu alapos átkutatására. Korak elhatározta, hogy megvárja, míg leszáll a sötétség. Sok harcossal felvette volna a küzdelmet, de segítség nélkül nem lett volna képes legyőzni egy egész törzset - még a szeretett Meriemért sem. Míg az egyik közeli fa ágai között várakozott, éles szemével szüntelenül a falut pásztázta, kétszer körbe is járta. Közben bele-beleszagolt a kóbor szellőbe, amely szeszélyesen hol az egyik, hol a másik égtáj felől fújdogáld. Végül sikerrel járt: a bennszülött falvakra jellemző, jellegzetes szagok között a majomember érzékeny orrával egyszer csak egy bizonyos finom illatot érzett, amely jelezte, hogy akit keres, a közelben található. Meriem tehát itt van valamelyik kunyhóban! De hogy melyikben, azt közelebbi vizsgálódás nélkül nem tudta megállapítani, ezért tovább várakozott - állhatatosan és türelmesen, mint egy ragadozó vadállat -, míg le nem szállt az éj.

komor sötétségben fénylő pontokként villantak fel a feketék tábortüzei. Gyenge sugarai a világosság apró holdudvarait rajzolták köréjük, amelyekben a körös-körül heverésző és üldögélő meztelen testek megannyi csillogó domborműnek látszottak. Ez volt az a pillanat, amikor Korak csendben lecsusszant a fáról, amely eddig rejtékhelyéül szolgált, és könnyedén lehuppant a földre a cölöpkerítésen belül.

Gondosan, mindig a kunyhók árnyékában maradva, nekilátott a falu rendszeres átkutatásának. Szemével, fülével és szaglószerével egyaránt éberrel ügyelt, nehogy a Meriem közelségére utaló legkisebb jel is elkerülje figyelmét. Természetesen csak nagyon lassan haladhatott előre, hiszen még a vademberek éles fülű korcs kutyáinak

sem volt szabad megsejteniük, hogy idegen járkál a kapun belül. Hogy jó néhányszor bizony kis híján felfedezték, azt a Vadölő nyugtalan szűkölésükből nagyon jól tudta.

Korak csak akkor érezte meg újra tisztán Meriem szagát, amikor eljutott az egyik kunyhó mögé, amely a falu széles főutcájának elején állt. Arcát a zsúpfedelű építmény falához szorítva, izgatottan szaglászott körül - felajzva és reszketve, mint egy nyomon lévő vadász, kutya. A kunyhó ajtaja felé közeledett, amikor a szag alapján bizonyosra vette: Meriem odabent fekszik. Amikor körbejárta a kunyhót, és megpillantotta a bejáratot, észrevette, hogy egy hosszú lándzsával felfegyverzett, tagbaszakadt néger üldögél a lány börtönének kapujában. A fickó háttal ült felé, alakja élesen kivált az utcán sorban lógó főzőtüzek háttéréből. Egyedül volt. Társai közül a legközelebb lévők az egyik tűz mellett foglaltak helyet, úgy hatvan hetven lábnyra. Hogy bejuthasson a kunyhóba, Koraknak vagy el kellett hallgattatnia az őrt, vagy észrevétlenül el kellett surrannia mellé. Az első megoldás azért tűnt veszélyesnek, mert gyakorlatilag biztos volt, hogy a közelben lévő harcosok felfigyelnek, és a falu többi lakójával egyetemben odarohannak. Az utóbbit pedig lehetetlennek látszott véghezvinni. A kedves Olvasó, vagy e sorok írója számára képtelenség is lett volna, de Korak, a Vadölő csak félig-meddig volt a mi fajtánkból való.

Jó tizenhét hüvelyknyi hely volt a fekete széles háta és a bejárati ajtó kerete között. Át tud-e vajon jutni ott Korak a barbár harcos mögött, anélkül, hogy az észrevenné? A fény, amely megvilágította az őt csillogó, ébenfekete bőrét; ugyanúgy ráesett Korak világosbarna testére is. Amennyiben valamelyik társa véletlenül hosszabb ideig feléjük néz, feltétlenül észre kell vennie a magas, világosabb bőrű, mozgó alakot. Korak azonban bizvást számíthatott rá, hogy figyelmüket az köti le, ami már eddig is: a saját pletykálgatásuk. Abban is reménykedett, hogy a közelükben lévő tűz világosságából nem látják olyan jól, mi folyik távolabb, a falu végén, ahol neki volt dolga.

A kunyhó falához lapulva, ám ügyelve arra, nehogy a száraz zsúpszalma akár csak egyszer is figyelmeztetően megzizzenjen, a Vadölő egyre közelebb és közelebb jutott az őrszemhez. Már ott volt a vállánál, majd kígyószerű mozgással mögéje került. A térdén érezte a meztelen test melegét. Hallotta a férfi lélegzését.

Nem is értette, hogyan lehetséges, hogy a tompa eszű fajánkó nem vette észre idáig. A fickó azonban csak ült a helyén, és fogalma sem volt arról, hogy valaki a közelében van. Mintha a másik nem is létezett volna.

Korak mindig épp csak egy jó hüvelyknyit lépett arrébb, aztán egy pillanatra mozdulatlanra dermedt. Így nyomult egyre előre az őt háta mögött, amikor az egyszer csak kiegyenesedett, nagyot ásítva szélesre tátotta a száját, és karját felemelve nyújtózkodott. Korak kővé meredve állt meg. Még egy lépés, és bent lesz a kunyhóban. A fekete leengedte a karját, elernyesztette izmait. A bejárati ajtó kerete éppen a háta mögött volt. Gyakran előfordult már, hogy nekitámasztotta álmosságától elnehezült fejét, és most is hátradőlt, hogy élvezze az édes szunyókálás tiltott örömeit.

Ám az ajtókeret helyett feje és válla egy, eleven lény puha, meleg lábszárával találkozott. Az ajkára toluító meglepett kiáltást acélos izmú ujjak forrasztották a torkára, amelyek a gondolat sebességével tapadtak rá a nyakára, A fekete kétségbeesetten próbált meg felemelkedni, szembefordulni a láthatatlan lényel, amely fogva tartotta, kiszabadulni a markából - mindhiába. Mintha hatalmas, vasból készült satuba fogták volna, moccani sem tudott. Képtelen volt kiáltani. A torkára tapadó rettenetes ujjak szorítása egyre erősödött. Szemei kidülledtek. Arca kékes hamuszínre változott. Izmai kiszáradtakva ismét elernyedtek - ezúttal a végső petyhüdtség állapotába jutottak, hogy soha többé ne kapjanak erőre. Korak nekitámasztotta az élettelen

testet az ajtókeretnek. Ahogy ott ült a félhomályban, olyan volt, mintha élne. Aztán a majomember megfordult, és besurrant a kunyhó szuroksötét belsejébe.

- Meriem! - suttogetta.

- Korak! Én Korakom! - hallatszott válaszként a lány hangja. A feltörő kiáltást elfojtotta a félelem, hogy fogvatartói meghallhatják, meg az örömteli viszontlátástól kitörő zokogás.

Az ifjú letérdelt, és elvágta a kötelet a lány csuklóján és bokáján. A következő pillanatban már fel is emelte a földről, és kézen fogva a bejárat felé vezette. Odaönt a szörnyű véget ért őrszem strázsált tovább - holtában. A holttest lábánál egy vinnyogó, rühes bennszülött kutya szaglászott. A kunyhóból kilépő két alak láttán az állat csúnyán rájuk morgott, következő pillanatban pedig, amikor megérezte az idegen fehér ember szagát, izgatott ugatásba fogott. A közeli tűznél beszélgető harcosok azon nyomban felfigyeltek, s a mozgolódás irányába fordították fejüket. Elkerülhetetlen volt, hogy a szökevények fehér bőre ne szúrjon szemet nekik.

Korak gyorsan beosont a kunyhó árnyékába, és maga után húzta Meriemet is - de már elkésett. A feketék eleget láttak ahhoz, hogy gyanút fogjanak. Már rohantak is egy tucatnyian, hogy megnézzék, mi történt. A csaholó korcs továbbra is Korak sarkában maradt, és egyenesen a nyomába vezette az üldözőket. Az ifjú ingerülten feléje szúrt hosszú lándzsájával, de a ravasz állat, amelynek nagy gyakorlata volt már a rúgások kikerülésében, igencsak nehéz célpontot jelentett.

A többi fekete is felfigyelt társai rohanására és ordítózására. Most már a falu minden lakója az utcán tolongott, hogy segítsen a keresésben. Az első, amit felfedeztek, az őrszem holtteste volt. Egy pillanattal később pedig a legbátrabbik belépett a kunyhóba, és megállapította, hogy eltűnt a fogoly. Ezek a döbbenetes hírek rémülettel vegyes haraggal töltötték el a feketéket, ám, minthogy semmilyen kézzel fogható ellenséget nem láttak, megengedhették maguknak, hogy haragjuk kerekedjék rémületük fölébe. Így aztán az élen haladók, akiket a mögöttük jövők egyre lökdöstek előre, a kunyhót megkerülve arrafelé rohantak, ahonnan a rühes korcs ugatása hallatszott. Amint odaértek, látták, hogy egyetlen fehér harcos igyekszik kerekét oldani a foglyukkal. Minthogy felismerték benne a számtalan fosztogatás és garázdálkodás elkövetőjét, valamint abbéli hiedelmükben, hogy most sarokba szorították, meg amúgy is kedvezőtlen helyzetben van, adázul nekirontottak.

Amikor Korak rájött, hogy felfedezték őket, vállára kapta Meriemet. A felé a fa felé rohant, amelyen át kijuthattak a faluból. Hátrányt jelentett számára a menekülésben, hogy vinnie kellett a lányt, akinek lábai állva is alig bírták meg a súlyát, nemhogy még gyors futás közben. A szorosra húzott kötelek ugyanis, amelyek oly hosszú ideje voltak már a bokáján, gátolták a vérkeringést, és részben meg is bénították a lábát. Ha ez nem így van, egy röpke pillanat műve lett volna, hogy mindketten elmeneküljenek, hiszen Meriem talán csak egy hajszállal maradt el fürgeségben Korak mögött, és pontosan ugyanolyan otthonosan mozgott a fán, mint ő.

Ám, mivel a lányt a vállán vitte, Korak képtelen volt egyszerre rohanni is, meg sikeresen hadakozni is. Ennek az lett az eredménye, hogy még a fele távolságot sem tette meg a fáig, amikor a bennszülöttek vagy kéttucatnyi kutyája, akit társuk csaholása és gazdáik üvöltözése meg visongatása tüzelt fel, körülfogta a menekülő fehér embert, és addig kapkodott a lába után, míg végül az egyiknek sikerült elbuktatnia. Mihelyt a földre került, a hiénához hasonló ebek rögtön rávetették magukat, amikor pedig nagy nehezen feltápászkodott, körülvették a feketék.

Néhányan közülük a foggal-körömmel küzdő Meriemet ragadták meg és tették harcképtelenné - ehhez elegendő volt egy ütés a fejére. A

majomember számára szükség esetén drasztikusabb módszereket tartogattak. Bármekkora súllyal nehezedtek is a rakás alján lévő Korakra a kutyák és a harcosok, mégis sikerült valahogyan talpra állnia. Iszonyatos ökölcsapásokat mért jobbra-balra emberi ellenfeleinek képére - a kutyákra ügyet sem vetett azon kívül, hogy a legállhatatosabbakat elkapta, és egyetlen gyors csuklómozdulattal kitekerte a nyakukat.

Az egyik ébenfekete bőrű Herkules bunkósbotjával sújtott le rá. Sikerült elkapnia és kicsavarnia a husángot ellenfele kezéből, így a feketék megtapasztalhatták, micsoda rettenetes pusztító erő rejlik az idegen fehér óriás bársonyos barna bőre alatt hullámzó sima izmaiban. Olyan ádázul és feltartóztathatatlanul rontott közéjük, mint egy tébolyult hím elefánt. Jobbra-balra vagdalkozva sorra elfektette azt a néhány vakmerőt, aki szembe mert szállni vele. Nyilvánvalónak látszott, hogy - hacsak egy feléje hajított lándzsával ártalmatlanná nem teszik véletlenül -, megfutamítja a falu minden harcosát, és visszaserzi zsákmányát.

De az öreg Kovudoo nem hagyta, hogy ilyen könnyen megfosszák a váltságdíjtól, amelyet a lányért kaphatott. Amikor ráeszmélt, hogy az ütközet a fehér harcosal való párviadalok sorozatává alakult át, visszavonulót fújt embereinek. A lány meg a rá vigyázó két harcos köré zárt csoportba rendezte őket, s megparancsolta, hogy semmi mást ne tegyenek, csak verjék vissza a majomember támadásait.

Korak újra meg újra nekiment az előremeredő lándzsák sündisznotüskéivel védett eleven barikádnak, de újra meg újra visszaszorították. Súlyos sebei gyakran figyelmeztették arra, hogy legyen óvatosabb. Tetőtől talpig vöröslött a saját véréből, míg végül a vérvesztéstől elgyengülve rá kellett döbbsennie a keserű igazságra: egymagában nem tehet többet Meriem kiszabadítása érdekében.

Egy ötlet villant fel agyában. Hangosan odakiáltott a lánynak. Az időközben visszanyerte eszméletét, így válaszolni is tudott Koraknak.

- Korak elmegy - kiáltotta a majomember -, de vissza fog térni, és el fog vinni a Gomanganik közül. Korak újra eljön érted.

- Isten veled! - felelte a lány, - Meriem várni fog, míg meg nem érkezel.

Még mielőtt a feketék rájöhettek volna, hogy mi a szándéka, és megakadályozhatták volna benne, Korak mint a villám sarkon fordult, keresztülrohant a falun, és egyetlen ugrással eltűnt a lombok között azon a fán, amely a fő közlekedési utat jelentette számára Kovudoo falujába. Az utánahajított lándzsák csak úgy záporoztak körülötte, de igyekezetük jutalmául a harcosok csak a dzsungel sötétjéből felhangzó gúnyos nevetést tehették zsebre.

13. Meriem újra fogságba kerül

Az újra megkötözött, és Kovudoo kunyhójában szigorúan őrzött Meriem szomorúan vette tudomásul, hogy lassan véget ér az éjszaka, fel virrad az új nap, anélkül, hogy a minden pillanatban várt Korak megérkezne. Nem kételkedett abban, hogy vissza fog jönni, s abban még kevésbé, hogy könnyűszerrel képes lesz kiszabadítani őt fogságából. Az ő szemében Korak úgyszólván mindenható volt. Benne öltött testet számára mindaz, ami ebben a vad, barbár világban finom, erős és jószágos. El volt telve rettenthetetlenségétől, és bálványozta őt azért a gyengéd figyelmességért, amely mindig is jellemző volt a magatartására vele szemben. Emlékezetében kutatva senki mást nem talált, aki nap mint nap annyi odaadással és szeretettel viseltetett volna iránta, mint ő. A létért való küzdelemben, amelyet a rejtelmes dzsungel törvényei kényszerítettek rá, Korak jórészt megfeledezett már kora gyermekségének szelídebb körülményeiről. Gyakrabban

mutatkozott barbárnak és vérszomjasnak, mint kedvesnek és előzékenynek. Barátai a vadonban nem várták el tőle, hogy jelét adja ragaszkodásának. Beérték azzal, hogy velük együtt vadászott, és harcba szállt a védelmükben. Ha morgott és rájuk vicsorította erős fogait, amikor megmeréselték sérteni zsákmányához, az elejtett vadhoz fűződő elidegeníthetetlen jogait, nem haragudtak meg rá, sőt, még jobban tisztelték életrevalóságáért, azért, mert nemcsak hogy el tudta ejteni prédáját, hanem hathatósan meg is tudta védelmezni a zsákmány húsát.

Meriem pedig mindenekelőtt Korak emberségét érzékelhette. Elsősorban az ő kedvéért ejtett zsákmányt. Meriem lába elé helyezte el fáradozásainak gyümölcsét. Inkább Meriem, mint maga miatt üldögélt a hús mellett, és morgott vészjóslóan, bárki merészt is a közelben szaglászni. Ha a borús, esős napok alatt fázott, vagy az elhúzódo szárazság idején szomjúság gyötörte, saját baja mindenekelőtt azt juttatta eszébe, hogy Meriemről kell gondoskodnia - csak miután ő megmelegedett, az ő szomja csillapodott, kezdett el törődni saját szükségleteinek kielégítésével.

Meriem kecses válláról lágyan hulltak alá a legpuhább prémek. Árnyas kis kuckója a legfinomabb illatú füvekkel volt kibélelve, derékalja pedig, amely a legkényelmesebb volt a dzsungelben, puha, hosszú szőrű prémekből készült.

Csoda-e hát, ha Meriem szerette az ő Korakját? De úgy szerette, mint kishúga a bátyját, aki mindig jó volt hozzá. Ez idáig még mit sem tudott arról, milyen is a nő férfi iránti szerelme.

Így aztán, miközben feküdt a földön, és Korakot várta, a lány róla álmodozott, meg mindarról, amit számára jelentett. Összehasonlította apjával, a sejkkel, és ahogy a zord, őszlő öregemberre gondolt, borzongás futott végig rajta. Még a fekete vademberek sem bántak vele olyan durván, mint ő. Mivel nem értette a nyelvüket, fogalma sem volt, mi végre tartják fogva. Tudta, hogy emberevők, és egy ideig azt hitte, hogy meg akarják enni, de mostanra már jó ideig volt közöttük, és semmi bántódása nem esett. Nem tudta, hogy már rég futárt menesztettek a sejk távoli falujába, azzal a megbízással, hogy megfelelő váltságdíjat alkudjon ki érte. Nem tudta, mint ahogyan Kovudoo sem, hogy a futár sohasem jutott el céljáig. Kovudoo embere éppen Jenssen és Malbihn karavánjába szaladt bele, és amilyen szószátyárok a bennszülöttek egymás között, az utolsó szóig kifecsegte a két svéd fekete szolgáinak, hogy mi járatban van. Ezek aztán pillanatok alatt elpletykálták a dolgot uraiknak.

Amikor pedig a futár elindult a táborból, hogy folytassa útját, alighogy eltűnt a többiek szeme elől, puska dörrent, és a fickó golyóval a hátában élettelenül bukott az aljnövényzetbe, pár pillanattal később Malbihn visszasetált a táborhelyre, és igyekezett elhíresztelni, hogy egy pompás őzbakra lőtt rá, de elhibázta. A svédek tudták, hogy emberek gyűlölik őket, és egy Kovudooval szembeni ellenséges lépés hírére az első adandó alkalommal megvinnék neki. A hozzájuk húzó fegyveres kísérek dolgában pedig nem álltak olyan jól, hogy újjat mertek volna húzni a ravasz öreg törzsfőnökkel.

Ez után a kis közbjáték után következett az összezapás a cercófajmokkal és a különös fehér vademberrel, aki az emberekkel szemben a vadállatok szövetségeseül szegődött. Csak mesteri hadmozdulatok és nagy erőfeszítések árán sikerült a svédeknek visszaverni a feldühödött majmokat, de táborukat még így is órákon át több száz acsarkodó, visongó ördög tartotta állandó ostrom alatt.

A svédek puskával a kezükben számos vad rohamot vertek vissza, amelyek csak a hozzáértő vezetés híján nem lehettek az eredményt tekintve olyan sikeresek, mint amilyen ijesztőek voltak látványuk. Időnként a két férfi látni vélte, hogy a vad majomember sima bőrű teste fel-feltünedezik a cercófok között az erdőben, és az a tudat, hogy esetleg ő áll egy ellenük intézett roham élére, igencsak nyugtalanította őket. Sokért nem adták volna, ha sikerül biztosan

puskavégre kapniuk, mert az ő számlájára írták a befogott állatpéldány elvesztését, és a cercófmajmok irántuk tanúsított rosszindulatú viselkedését.

- Ugyanannak a fickónak kell lennie, akire jó pár évvel ezelőtt egyszer tüzet nyitottunk - mondta Malbihn. - Akkoriban egy gorilla társaságában tűnt fel. Jól megfigyelted, Carl?

- Igen - felelte Jenssen. - öt lépésre sem volt tőlem, amikor rálőttem. Intelligens külsejű európainak látszott, éppen csak hogy kinőhetett a serdülőkorból. Vonásain és arckifejezésén nyoma sem volt a gyengeelméjűségnek vagy degeneráltságnak, amint az lenni szokott hasonló esetekben, amikor valami eszelős kiszökik az erdőbe, és mivel mocskosan és meztelenül jár-kelel, a környék parasztjainak körében elnyeri a vadember címet. Nem, ez a fickó másféle eset - éppen ezért sokkal inkább tartanunk kell tőle. Szeretném puska végre kapni, de ugyanannyira remélem, hogy inkább nem lesz hozzá szerencsénk. Ha egyszer egy jól kitervelt támadást vezetne ellenünk, nem sok esélyt adok magunknak, ha netán nem sikerülne mindjárt az első roham alkalmával lepuffantanunk.

De a fehér óriás többé nem jelentkezett, hogy ellenük vezesse a cercófmajmokat, és végül maguk a dühödt állatok is elszállingóztak a dzsungelbe, békén hagyva a rémült karavánt.

A rákövetkező napon a svédek felkerekedtek Kovudoo faluja felé. Feltett szándékuk volt, hogy valamiképpen a birtokukba kerítik azt a fehér lányt, akiről Kovudoo futárjának szavai alapján tudták, hogy a törzsfőnök tartja fogva.

Hogy miként érik el céljukat, még nem sejtették. Erőszakos eszközök szóba sem jöhettek, bár egy percig sem riadtak volna vissza alkalmazásuktól, ha tehetik. A korábbi években hatalmas területeken garázdálkodtak, szedtek sarcot durva erőszakkal ott is, ahol jóindulattal vagy diplomáciával sokkal többre mentek volna. Mostanában azonban rosszul állt a szénájuk - olyannyira, hogy talán ha kétszer egy évben mutathatták ki a foguk fehérjét, és inkább csak akkor, ha elszigetelt falura bukkantak, amelynek lélekszáma kicsi volt, lakóinak bátorsága csekély.

Kovudoóval másként állt a helyzet. Bár faluja, ha úgy vesszük, távol esett az észak felé elterülő, sűrűbben lakott térségtől, hatalma akkora volt, hogy elismerten a fennhatósága alá tartozott a falvaknak az a vékonyka láncolata, amely összekötötte őt az északiak barbár uraival. Vele szembe szállni a pusztulással lett volna egyenlő a svédek számára. Annyit jelentett volna, hogy soha nem juthatnak el a civilizált világba az észak felé vezető útvonalon. Nyugat felé, közvetlenül mellettük a sejk faluja terült el, és zárta el útjukat. A keletnek tartó utat nem ismerték, dél felé pedig nem volt út. Ezért aztán a két svéd barátságos szavakkal a nyelven és fondor csalárdsággal a szívében közeledett Kovudoo falujához.

A tervüket jól végiggondolták. Szó sem esett a fehér fogolyról. Elhatározták, úgy tesznek, mintha nem lenne tudomásuk arról, hogy Kovudoónak fehér foglya van. Ajándékokat cseréltek az öreg törzsfőnökkel, hosszasan alkudoztak teljhatalmú tótumfaktumaival annak értékéről, amit cserébe kell kapniuk azért, amit ők adnak, amint a szokás és tisztesség megkívánta, ha az embernek nincsenek hátsó szándékai. Az indokolatlan nagylelkűség gyanút keltett volna.

Az ezt követő tanácskozás során beszámoltak arról, miféle pletykákat hallottak a falvakban, amelyeken útjuk során keresztülhaladtak. Cserében Kovudoo is elmondta nekik a maga híreit. Ez a bennszülött-ceremónia az európaiak számára hosszú és fárasztó volt - éppúgy, mint minden más alkalommal. Kovudoo nem tett említést foglyáról. Abból a nagylelkűségből, ahogyan felajánlotta számukra a kísérőket és az ajándékokat, kiderült: szeretne mielőbb biztos lenni abban, hogy vendégei hamarosan távoznak. Malbihn volt az, aki a

beszélgetés vége felé, mintegy mellékesen megemlítette, hogy a sejk meghalt. Kovudoón az érdeklődés és a meglepetés jele látszott.

- Nem is tudtad? - kérdezte Malbihn. - Érdekes. A múlt hónapban történt. Leesett a lováról, amikor az állat gödörbe lépett. A ló meg rázuhant. Mire az emberei odaértek, a sejk már meg is halt.

Kovudoo megvakargatta a fejét. Nagyon csalódott volt. Ha nincs sejk, váltságdíj sincs. A fehér lány ezzel értéktelenné vált, hacsak másképp nem tudja hasznosítani: lakomát csap belőle - vagy eladja asszonynak. Az utóbbi gondolat szöveget ütött a fejébe. Hegyeset köpött egy apró bogár felé, amely ott mászott előtte a porban. Fürkésztel nézett Malbihnra.

Különösek ezek a fehér férfiak. Ilyen messzire elutaznak a falujuktól asszonyok nélkül. Azt azért tudta, hogy érdeklik őket az asszonyok, Csakhogy mennyire érdeklik őket? - ez volt itt a kérdés, amely nyugtalanította Kovudoót.

- Tudok egy fehér lányt - mondta váratlanul. - Ha meg akarjátok venni, olcsón hozzá lehet jutni.

Malbihn vállat vont.

- Van nekünk elég bajunk így is, Kovudoo - mondta. - Más sem hiányzik, mint hogy a nyakunkba vegyünk egy vén asszonyi hiénát, nem még hogy fizessünk érte - azzal fitymálóan csettintett ujjával.

- Ez fiatal - mondta Kovudoo - és csinos.

A svédek nevettek.

- Ugyan, Kovudoo, a dzsungelben nincsenek csinos fehér asszonyok - mondta Jenssen. - Szégyellhetnéd magad, amiért bolondot akarsz csinálni régi barátaidból.

Kovudoo talpra ugrott.

- Gyertek - mondta -, majd én mindjárt megmutatom, hogy a lány tényleg olyan, mint amilyennek mondtam.

Malbihn és Jenssen felállt, hogy kövesse. Míg kászálódtak, összevillant a tekintetük, és Malbihn lassan leeresztve egyik szemhéját, sokatmondóan odahunyoritott társának. Majd mindketten követték Kovudoót a kunyhóába.

Odabent a félhomályban egy nő alakját pillantották meg. A nő egy fekhelyül szolgáló gyékényen feküdt megkötözve. Malbihn éppen csak rápillantott, s már el is fordult.

- Ez legalább ezeréves, Kovudoo - mondta, miközben kilépett a kunyhóból.

- Fiatal - ordította a vadember. - Sötét van idebent. Nem látjátok rendesen. Várjatok, mindjárt kihozatom a napfényre - azzal utasította a két harcost, aki a lányra vigyázott, hogy vágják el a kötelet a bokájáról, és vezessék elő szemrevételezésre.

Malbihnon és Jenssenen nem látszott izgalom, pedig majd szétvetette őket a türelmetlenség - nem amiatt, hogy láthassák a lányt, hanem hogy mielőbb megszerezzék maguknak.

Törődtek is ők azzal, hogy olyan-e az arca, mint egy selyemmajomé, vagy hogy olyan-e az alakja, mint magáé a pókhasú Kovudoóé. Annyit kívántak mindössze tudni, hogy ő-e az a lány, akit néhány évvel korábban valaki ellopott a sejktől. Úgy gondolták, hogy felismerik, ha valóban ő az. Különben is, a tény, hogy Kovudoo futárt menesztett a sejkhez, elég ékesen szóló bizonyítéka volt annak, hogy

arról a lányról van szó, akit korábban egyszer már megpróbáltak megszöktetni.

Amikor Meriemet elővezették a kunyhó sötét belsejéből, a két férfi a legteljesebb közönyt kifejező arccal fordult felé, hogy megnézze.

Malbihnnek csak nagy nehézségek árán sikerült elfojtania az ámulat feltörő kiáltását. A lány szépségétől egyszerűen elállt a lélegzete. De egy pillanat alatt visszanyerte önuralmát, és odafordult Kovudoóhoz.

- Ez volna az? - szólt oda az öreg törzsfőnöknek.

- Nem mondtam, hogy fiatal és csinos is? - kérdezte Kovudoo.

- Öregnek nem öreg - válaszolta Malbihn -, de akkor is csak nyűg lenne a nyakunkon. Nem az asszonyok miatt jöttünk el északról - van ott nekünk belőlük több is, mint kellene.

Meriem csak állt ott, és szembenézett a fehér emberekkel. Semmit sem várt tőlük - ugyanúgy az ellenségei voltak, mint a fekete emberek. Gyűlölte mindnyájukat, és félt tőlük.

Malbihn szólította meg arabul.

- Jó barátok vagyunk - mondta. - Akarja, hogy elvigyük innen magunkkal?

Lassan és homályosan, mintegy nagy messzeségből, kezdett a lány emlékezetébe idéződni az egykor ismerős nyelv.

- Azt szeretném, ha szabadon engednének - mondta -, és visszamehetnék Korakhoz.

- Velünk nem akar eljönni? - makacskodott Malbihn.

- Nem - mondta Meriem.

Malbihn odafordult Kovudoóhoz.

- Nem kíván velünk jönni - mondta.

- Férfiak vagytok - válaszolta. - Vigyétek magatokkal erőszakkal!

- Úgy csak még több bajunk lenne vele - felelte a svéd. - Nem, Kovudoo, nem kell ő nekünk, de ha meg akarsz szabadulni tőle, a Barátságunk kedvéért hajlandók vagyunk magunkkal vinni.

Kovudoo most már tudta, hogy túladata a portékán. Szóval, mégiscsak akarják a lányt. Elkezdett hát alkudozni. Végül Meriem személyének tulajdonjoga a fekete törzsfőnök kezéből a két svédébe került át - hat yard viaszosvászon, három üres réz töltényhüvely és egy csillogó-villogó, New Jersey-ből való új rugós bicska ellenében. És Meriem kivételével mindnyájan úgy érezték, hogy nagyon jó vásárt csináltak.

Kovudoo csak egyetlen dolgot kötött ki, mégpedig azt, hogy az európaiak másnap kora reggel, mielőtt felkészültek az útra, távozzanak a falujából, és vigyék magukkal a lányt.

Miután az üzletet nyélbe ütötték, nem késlekedett elmagyarázni, mi az oka kívánságának. Elmondta nekik, milyen böszült elszántsággal próbálta meg kiszabadítani vad párja Meriemet. Tanácsként még azt is hozzáfűzte, igyekezzenek minél előbb kijutni az országból, mert akkor nagyobb a valószínűsége annak, hogy a lány a birtokukban is marad.

Meriemet újra megkötözték, és őrizet alá helyezték, de ezúttal a

svédek sátrában. Malbihn szóba elegyedett vele, megpróbálta rávenni: tartson velük önként. Megígérte, hogy visszajuttatják a saját falujába, de amikor ráeszmélt, hogy a lány hajlandó inkább a halált választani, mintsem hogy vissza kelljen mennie az öreg sejkhez, biztosította arról, hogy nem fogják odavinni. Ami azt illeti, eszük ágában sem volt ezt tenni. Beszélgetés közben a svéd kedvtelve legeltette szemét a lány gyönyörű arcán, szép vonalú alakján. A lány megnőtt, karcsú, sudár termetű, bimbózó nővé változott, mióta utoljára látta a sejk falujában azon a rég elmúlt napon. Éveken keresztül egy bizonyos mesés jutalmat jelentett mindössze a számára. Gondolataiban a lány testesítette meg azokat az élvezeteket, a fényűző élet kellékeit, amelyeket a sok-sok frankon majd megvásárolhat.

Most, ahogy ott állt előtte a csupa élet, csupa báj teremtés, másfajta csábító és vonzó lehetőségek is felrémltek a férfi előtt. Közelebb lépett hozzá, és vállára tette a kezét. A lány elhúzódott tőle. A férfi megragadta, de a lány belesújtott az arcába, amikor meg akarta csókolni. Aztán Jenssen lépett be a sátorba.

- Malbihn! - majdhogynem ordítva szólt rá. - Te örült!

Sven Malbihn leeresztette a lányt markoló kezét, és társa felé fordult. Elvörösödött a megszegyénítéstől.

- Mi a fenét akarsz csinálni? - vonta kérdőre Jenssen. - Azt akarod, hogy a legcsekélyebb esélyünk se maradjon a jutalom megszerzésére? Ha rosszul bánunk vele, nemcsak hogy egy árva sou-t sem kapunk, hanem még börtönbe is dugnak fáradozásaink jutalmául. Azt hittem, több eszed van, Malbihn.

- Nem vagyok fából - morogta az.

- Pedig jobb lenne - vágta rá Jenssen -, legalább addig, míg épségben haza nem szállítottuk őt, és be nem kasszíroztuk, ami jár nekünk.

- A pokolba is! - kiáltott fel Malbihn. - Mi értelme van ennek? Boldogok lesznek így is, hogy egyáltalán visszakapják, és mire odaérünk, ő is örömet befogja majd a száját. Akkor meg miért ne?

- Azért, mert én azt mondom, hogy nem - jelentette ki Jenssen. - Eddig mindent ráhagytam, Sven, legyen úgy, ahogy te akarod. Ebben az esetben viszont annak kell történnie, amit én mondok, mert nekem van igazam, nem pedig neked, és ezt te is jól tudod.

- Egyszeriben de piszok erkölcsös lettél - morogta Malbihn. - Azt hiszed talán, hogy elfelejtettem a kocsmáros lányát, meg a kis Cezellát, meg azt a négert ott . . .

- Hallgass már! - csattant fel Jenssen. - Ennek az egésznek semmi köze az erkölcshez, és ezzel te ugyanúgy tisztában vagy, mint én. Nem akarok veszekedni veled, Sven, de Isten engem úgy segítjen, meg fogom akadályozni, hogy bántsod ezt a lányt, még ha ehhez meg is kell öljelek. Szenvedtem, hajtottam magam eleget, vagy negyven alkalommal kis híján megöltek az utóbbi kilenc-tíz év alatt, míg megpróbáltuk megszerezni azt, ami most a szerencse folytán az ölünkbe hullott. Nem fogom hagyni, hogy a siker küszöbén megfossz fáradozásaim gyümölcsétől, csak mert most a vadállat erősebb benned, mint az ember. Még egyszer figyelmeztetlek, Sven - azzal megérintette pisztolyát, amely ott fityegett tokjában a csípőjén.

Malbihn gyűlölködő pillantást vetett barátjára, vállat vont, és kiment a sátorból. Jenssen odafordult Meriemhez.

- Ha újra háborgatná, kiáltson nekem - mondta. - Itt leszek mindig a közelben.

A lány nem értette, miféle beszélgetés zajlik le a két férfi

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

között, mert az svédül folyt. Azt viszont, amit Jenssen most arabul mondott neki, megértette, és ebből egész pontos elképzelése alakult ki arról, hogy mi történt ketjük között. Arckifejezésük, gesztikulálásuk és az, ahogyan Jenssen végül a pisztolyért nyúlt, mielőtt Malbihn elhagyta a sátrat, mind-mind ékesszólóan árulkodott arról, hogy a köztük támadt perpatvar véresen komoly. Meriem most Jenssenben vélt baráttra lelteni, az ifjúság ártatlanságával tőle remélt könyörületet. Kérte, hogy engedje szabadon, hadd térhessen vissza Korakhoz, és élhessen tovább a dzsungelben.

Azonban ismét keserű csalódásban lett része, mert a férfi durván kinevette, és megfenyegette, hogy ha szökni próbál, az lesz a büntetése, amitől épp az imént sikerült megmentenie.

Meriem egész éjszaka fülelt, hátha valami jelt hall Koraktól. Körötte a sötét dzsungelben nyüzsgött az élet. A lány érzékeny fülei azokat a neszeket is felfogták, amelyeket a táborban senki más nem hallott meg. Értelmezni is tudta őket, ugyanúgy, ahogyan mi megértjük, ha barátunk beszél hozzánk, ám egyetlenegyszer sem hallott semmiféle olyan hangot, amely Korak jelenlétére utalt volna. De azért tudta, hogy el fog jönni. Semmi más, csupán maga a halál akadályozhatja meg az ő Korakját abban, hogy visszajöjjön érte. De miért késlekedik?

Amikor pirkadni kezdett, s látszott, hogy ezen az éjszakán szabadítója, Korak már nem jön el érte, Meriem hite és hűsége ugyan nem ingott meg, de kezdték megrohanni a kétségek: nem történt-e valami barátjával. Hihetetlennek tűnt ugyan, hogy komoly baj érhetne az ő csodálatos Korakját, aki nap mint nap a dzsungel rémségei közepette járt-kelt, és a haja szála sem görbült meg. Ám eljött a reggel, elköltötték a reggelit, tábort bontottak, aztán a svédek hírhedt karavánja útnak indult észak felé, de a megmentőnek, akinek feltűntét a lány minden pillanatban várta, se híre, se hamva nem volt.

Aznap egyfolytában meneteltek, aztán a következő és a rákövetkező napon is. Korak még csak nem is mutatkozott türelmesen várakozó kísértára előtt, aki némán és méltóságteljesen lépdelt rideg fogvatartói mellett.

Malbihn továbbra is mogorva és dühös volt, Jenssen barátságos közeledési kísérleteire kurtán, foghegyről felelgetett. Meriemhez nem szólt, de a lány számos alkalommal észrevette, hogy félig lehunyt pillái alól sóváran bámulja, tekintetétől borzongás futott végig Meriemen. Még jobban a keblére szorította Geekát, és kétszeresen is sajnálta, hogy amikor Kovudoo foglyul ejtette, elvették a kését.

A negyedik napon aztán Meriem kezdte végérvényesen elveszíteni minden reményét. Valaminek történnie kellett Korakkal, ebben biztos volt. Most már nem fog eljönni érte, és ezek a férfiak elviszik valahová, messzire. Nemsokára meg fogják ölni. Soha többé nem látja Korakot.

Ezen a napon a svédek pihenőt tartottak, mert a gyors meneteléstől embereik elfáradtak, Malbihn és Jenssen kiment a táborból vadászni, mégpedig más-más irányba indultak el. Körülbelül egy órája lehettek távol, amikor Meriem sátrának bejárata félrelebbent, és Malbihn lépett be. Arckifejezése olyan volt, mint egy vadállaté.

14. Családi fészek

A lány elkerekült szemmel úgy figyelte a közeledő férfit, mint valami csapdába esett, s egy óriáskígyó hipnotikus tekintetétől hálálra rémült állat. A keze szabad volt, mert a svédek egy réges-régi rabszolgalánkra verték, amelynek egy ik végét a nyakára lakatoított vaspánthoz, a másikat pedig egy hosszú, mélyen a földbe vert cölöphöz rögzítették.

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

Lassan, araszolva hátrált Meriem a sátor túlsó vége felé. Malbihn követte. Karját előrenyújtotta, ujjait - mint karmait az állat - begörbítette, hogy megragadja a lányt. Ajkai szétnyíltak, száaporán, zihálva lélegzett.

A lány emlékezett Jenssen utasítására, hogy kiáltson neki, ha Malbihn háborgatná, de Jenssen a dzsungelbe ment vadászni. Malbihn jól kiválasztotta a megfelelő időpontot. Azért a lány éles, metsző hangon háromszor is elsikoltotta magát, még mielőtt Malbihn, egy hatalmas ugrással a sátor túlsó végében termett, hogy durva ujjáival beléfojtsa segélykérő kiáltásait. Akkor a lány foggal-körömmel esett neki, és úgy küzdött, mint bármely más, dzsungelbeli nőstény. A férfi nem talált benne könnyű prédára. Azt a karcsú, ifjú testet, igéző domborúatai és finom, puha bőre ellenére egy fiatal nőstény oroszlán izmai mozgatták. De Malbihn sem számított éppen puhánynak. Brutális jelleme és külseje ugyanilyen testi adottságokkal párosult. Óriás termetű és óriási erejű férfi volt. Lassanként sikerült hanyatt földre döntenie a lányt, mindannyiszor az arcába sújtva, ha az fogát vagy körmét belemélyesztve fájdalmas sebet ejtett rajta. Meriem visszaütött, de a torkát szorongató ujjaktól egyre jobban elhagyta az ereje.

Kint a dzsungelben Jenssen két őzbakot ejtett. Vadászat közben nem kalandozott el messzire az erdőben, és ügyelt is rá, hogy a közelben maradjon. Nem bízott Malbihnban. Önmagában az a tény, hogy társa nem volt hajlandó vele tartani, hanem inkább egyedül, más irányba indult el vadászni, normális körülmények között nem adott volna okot a gyanakvásra - de Jenssen jól ismerte Malbihnt. Ezért aztán, mihelyt elegendő húsról gondoskodott, haladéktalanul visszaindult a tábor felé, zsákmányát pedig emberei vitték utána.

Nagyjából félúton volt visszafelé menet, amikor a tábor irányából elmosódott sikoly ütötte meg a fülét. Megállt és hallgatózott. A sikoltás még kétszer ismétlődött. Aztán csend lett. Jenssen a foga között szitkozódva gyors futásnak eredt. Csak azért fohászkozott, nehogy elkéssen. Tényleg, micsoda örült ez a Malbihn, hogy képes ilyen könnyelműen kockára tenni egy egész vagyont!

Jóval nagyobb távolságból, mint Jenssen, és a tábor ellenkező oldaláról valaki más is hallotta Meriem sikoltozását. Az idegen vadász, akinek különben fogalma sem volt arról, hogy rajta kívül más fehér ember is van a közelben, maroknyi csillogó bőrű, fekete harcossal járta az erdőt. Ő is feszülten fülelt egy pillanattal. Nem volt kétséges számára, hogy a hang egy bajba került nőtől származik, ezért rohanvást indult el arrafelé, ahonnan a rémült kiáltás hallatszott. Ő azonban sokkal messzebb volt a tábortól, mint Jenssen, ezért az utóbbi érte el elsőként a sátrat. A látványtól, amely ott fogadta, nem támadt szánalom a svéd kérges szívében, csupán harag elvetemült társa iránt.

Meriem még mindig hevesen küszködve próbálta távol tartani támadóját, Malbihn pedig továbbra is ütötte-verte a lányt. Jenssen mocskos szitkok özönét zúdítva egykori barátjára, berontott a sátorba. A megzavart Malbihn elengedte áldozatát, és megfordult, hogy szembeszálljon a bőszülden rárontó Jenssennel. Előrántotta csípőjén függő pisztolyát. Jenssen, megérezvén, hogy a másik kezének villámgyors mozdulata mit jelent, szinte vele egyidejűleg kapta elő a magáét, és a két férfi egyszerre tüzelt. Jenssen a lövés pillanatában még mindig Malbihn felé mozgott, de a felvillanó fényre megállt. Pisztolya kihullott ernyed ujjai közül. Egy pillanatra megtántorodott, mint aki részeg. Malbihn lassan, hideg fejjel két újabb golyót eresztett egészen közelről barátja testébe. Meriem a legnagyobb izgalom és rettegések közepette is azon kapta magát, hogy ámulattal figyel, milyen nehezen száll el az élet a meglőtt férfi testéből. Szemét lehunyta, a feje előrebukott a mellére, keze élettelenül csüngött a törzse előtt. De még mindig állt a lábán, igaz, ijesztően támolygott. Csak amikor a testébe fúródó harmadik golyó is célbatalált, zuhant arccal előre a földre. Akkor Malbihn odament hozzá, és elkáromkodva magát, dühösen belerúgott. Majd újra visszatért

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

Meriemhez, és ismét megragadta a lányt. Ebben a pillanatban csendben szétnyílt a sátor lelógó ponyvája, és egy magas, fehér férfi állt meg az ajtónyílásban. Sem Meriem, sem Malbih nem vette észre a jövevényt. Utóbbi háttal volt és testével eltakarta az idegent a lány szeme elől.

A férfi, Jenssen tetemét átlépve, a sátor túlsó végébe sietett. Az első jel, amely Malbinht arra figyelmeztette, hogy szándéka megvalósításában ismét csak megzavarják, egy vállára nehezedő súlyos kéz volt. Amikor sarkon fordult, egy ismeretlen férfival találta magát szemközt - egy magas, fekete hajú, szürke szemű, keki színű ruhát és parafa sisakot viselő idegennel. Malbihn ismét fegyveréért nyúlt, de a másik keze gyorsabb volt, mint az övé. Pisztolya máris a földre repült - a sátor oldalánál - elérhetetlen távolságban.

- Mit jelent ez az egész? - az idegen Meriemhez intézte kérdését, olyan nyelven, amelyet ő nem értett. Csak a fejét rázta, és arabul szólalt meg. A férfi nyomban erre a nyelvre fordította a szót.

- Ezek az emberek elvisznek engem Koraktól - magyarázta a lány. - Ez itt bántani akart. A másik, akit éppen most ölt meg, megpróbált beavatkozni. Mindketten nagyon rossz emberek voltak, de ez itt a rosszabbik. Ha az én Korakom itt lenne, megölné. Azt hiszem, maga is olyan, mint ők, és ezért nem fogja megölni.

Az idegen elmosolyodott.

- Rászolgált arra, hogy megöljék - kérdezte. - Bizonyára igen. Valamikor én is megöltem volna, de most már nem teszem. Arra azonban gondom lesz, hogy ne háborgassa többé.

Olyan szorosan tartotta markában a svédet, hogy az minden erőfeszítése dacára sem tudta kiszabadítani magát, és olyan könnyedén, ahogyan Malbihn egy kisgyereket tartott volna fogva. Csakhogy Malbihn tagbaszakadt, robusztus termetű férfi volt. A svéd kezdett feldühödni és káromkodni. Fogvatartója felé ütött, de csak azt érte el, hogy az megpenderítette, és kartávolságnyira eltartotta magától. Akkor kikiáltott embereinek, hogy jöjjenek, és öljék meg az idegent. Válaszul egy tucatnyi ismeretlen fekete lépett be a sátorba. Ezek is erős, arányos testalkatú férfiak voltak, semmiben sem emlékeztettek a svédék kíséretét alkotó gyülelész népségre.

- Na, elég volt a bolondozásból! - mondta az idegen Malbihnnak. - Maga halált érdemelne, de én nem ítélek meg a törvény helyett. Tudom már, hogy kicsoda. Hallottam magáról eleget. A barátjával együtt gyalázatos hírnévnek örvendenek. Nem tűrjük meg országunkban. Ezúttal szélnek ereszttem, de ha még egyszer beteszi ide a lábát, a saját kezemmel szolgáltatok igazságot. Megértette?

Malbihn tombolt és fenyegetőzött, majd végezetül igen udvariatlan jelzővel illette fogvatartóját. Az jutalmul úgy megrázta, hogy a fogai belevacogtak. Azok, akik járatosak az ilyesmiben, azt mondják, hogy a legfájdalmasabb testi fenyítés, amelyet felnőtt férfival szemben alkalmazni lehet, anélkül, hogy sérülést okoznánk neki, az, ha úgy alaposan, istenigazából megrázzák. Malbihnnak ilyesfajta rázásban volt része.

- Most pedig kifelé - mondta az idegen -, és ha legközelebb találkozunk, ne felejtse el, hogy kivel van dolga! - azzal egy nevet mondott a svédnek. E név hallatán a gazember úgy érezte magát, mintha jól eltárgálták volna. Az idegen pedig akkorát taszított a fickón, hogy az szabályosan kirepült a sátorból, és elnyúlt odakint a fűben.

- Nos, akkor - mondta aztán Meriemhez fordulva - kinél van a kulcsa ennek a micsodának itt a nyakán?

A lány Jenssen holttestére mutatott.

- Mindig ő tartotta magánál - mondta.

Az idegen átkutatta a hulla ruházatát, végül ráakadt a kulcsra. A következő pillanatban Meriem szabad volt.

- Most akkor visszaenged Korakhoz? - kérdezte.

- Gondom lesz rá, hogy visszajusson hozzátartozói körébe - felelte a férfi. - Kik azok, és hol van a falujuk?

Az idegen csodálkozva nézegette a lány furcsa, barbár öltözékét. A beszéde után ítélve egyértelmű volt, hogy arab, de ilyen ruházatú arab lányt még sohasem látott.

- Hol vannak a hozzátartozói? Ki az a Korak? - kérdezte újra.

- Korak? De hiszen Korak majom. Nekem nincs más hozzátartozóm. Korak és én kettesben éltünk a dzsungelben, mióta A'ht elment, hogy ő legyen a majmok királya. - Mindig így ejtette Akut nevét, mert így értette, amikor Korak és a majom mellé odakerült harmadiknak. - Korak lehetett volna a király, de ő nem akart az lenni.

Az idegen kérdő tekintettel nézett rá. Közelebbről is szemügyre vette a lányt.

- Szóval, Korak majom? - érdeklődött. - És könyörgöm, maga kicsoda?

- Az én nevem Meriem. Én is majom vagyok.

- Hm - az idegen hangosan mindössze ennyi megjegyzést fűzött a meghökkentő bejelentéshez, de hogy magában mit gondolt, az részben kiolvasható volt szemének szánakozó tekintetéből. Közelebb lépett a lányhoz, és a homlokára akarta tenni a kezét. Meriem vadul felmordulva hátrébb húzódott. A férfi ajkán halvány mosoly jelent meg.

- Tőlem nem kell félnie - mondta. - Nem akarom bántani. Csak azt szeretném megnézni, hogy nincs-e láza - hogy teljesen jól van-e. Ha igen, felkerekedünk, és megkeressük Korakot.

Meriem egyenesen belenézett az idegen élénk, szürke szemébe. Ott kétségbevonhatatlan bizonyítékát láthatta a férfi becsületességének, mert megengedte, hogy a homlokára tegye a tenyerét, és megmérje a pulzusát. Egyértelmű volt, hogy nincs láza.

- És mióta majom már? - kérdezte a férfi.

- Sok-sok éve. Egészen kicsi lány voltam, amikor jött Korak, és elvitt az apámtól, aki mindig megvert. Azóta a fán élek Korakkal és A'httal.

- És merrefelé él a dzsungelben Korak? - kérdezte az idegen.

Meriem széles kézmozdulattal, amellyel nagyvonalúan, úgy az afrikai földrész felét sikerült befognia, mutatta, hogy merre.

- Visszatalálna hozzá?

- Nem tudom - felelte a lány -, de ő majd biztosan megtalál engem.

- Akkor volna egy tervem - mondta az idegen. - Én mindössze néhány napi járőföldre lakom innen. Elviszem magammal haza, ott a feleségem majd gondjaiba veszi, ellátja mindennel, míg meg nem találjuk Korakot, vagy Korak meg nem talál minket, ha Korak megtalálná itt, meg fogja találni a falumban is. Nem így van?

Meriem azt gondolta, valóban így van, de az nem tetszett neki, hogy nem fordulnak rögvest vissza, és nem mennek Korak elébe. A férfi

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

viszont semmiképpen sem engedhette ezt a szegény, tébolyodott gyereket egyedül kóborolni a veszélyekkel teli dzsungelben. Fogalma sem volt róla, hogy miként került ide, vagy hogy mi minden ment keresztül idáig, de kétsége sem volt afelől, hogy ez az ő korakja, meg az, hogy a majmok között élt, nem egyéb zavarodott elméje kitalációjának. Jól ismerte a dzsungelt, és tudta, hogy férfi képes éveken keresztül egyedül és meztelenül élni a barbár fenevadak között - de egy gyöngye, törékeny lány! Nem, ez képtelenség!

Együtt indultak el kifelé. Malbihn emberei táborát bontották, előkészületeket tettek a mielőbbi indulásra. Az idegen bennszülöttei közben beszélgettek velük. Malbihn dühös, mogorva képpel távolabb álldogált. Az idegen odament egyik emberéhez.

- Tudd meg, hogy honnan szerezték ezt a lányt! - adta ki neki az utasítást.

A megszólított néger kikérdezte Malbihn egyik kísérőjét. Kisvártatva visszatért urához.

- Az öreg Kovudoótól hozták - mondta. - Ez minden, amit a fickó mondott. Úgy tesz, mintha ennél többet nem tudna, és azt gyanítom, valóban nem is tud. Ez a két fehér ember nagyon rossz ember volt. Sok olyasmit tett, aminek az értelmét emberei nem tudták. Jó volna, Bwana, megölni a másikat is.

- Bárcsak megtehetném! De új törvény lépett életbe a dzsungelnek ezen a részén. Nem úgy van már, mint a régi szép időkben, Muvici - felelte a néger gazdája.

Az idegen, ott maradt mindaddig, amíg Malbihn és karavánja el nem tűnt a dzsungelben észak felé. Meriem, aki most már megbízott benne, mellette állt, vékony, barna kezében szorongatva Geekát. Beszélgettek egymással. A férfi csodálkozott ugyan, hogy a lány milyen akadozva beszél arabul, de végül zaavart elméje számlájára írta a dolgot. Ha tudta volna, hogy éveken keresztül, míg a svédek magukhoz nem vették, Meriem nem használta az arabot, nem csodálta volna, hogy félig-meddig már el is felejtette. Volt ugyan még valami más oka is annak, hogy a sejk nyelve ilyen könnyedén elillant emlékezetéből, de az igazságot ezzel az okkal kapcsolatban ő maga éppúgy nem sejtette, mint a férfi.

Az idegen megpróbálta rábeszélni a lányt, hogy menjen vele - ahogy ő hívta - a "falujába", így arabul a douar-jába, de Meriem ragaszkodott ahhoz, hogy azonnal induljanak Korak keresésére. A férfi elhatározta, hogy végső esetben, ha kell, erőszakkal is magával viszi a lányt, de nem engedi, hogy vissza-visszatérő eszelős kényszerképzetek követve feláldozza életét. Minthogy bölcs ember volt, úgy döntött, hogy előbb inkább engedékenynek mutatkozik, és csak aztán próbálja meg a lányt oda vinni, ahová szeretné. Ezért azután, amikor útra keltek, délnek indultak, pedig a férfi majorsága csaknem pontosan tőlük keletre terült el.

Fokozatosan mind keletebbre és keletebbre vették menet közben az irányt. Az idegen nagy öröme a lánynak láthatóan fel sem tűnt, hogy bármiféle változás történt. Apránként egyre jobban megbízott a férfiban. Eleinte csak ösztöne szavának engedve hitte, hogy ez a nagy Tarmangani nem akar neki rosszat, de amikor a napok múltával még mindig ugyanolyan kedvesnek és előzékenynek találta, mint kezdetben, már kezdte Korakhoz mérni. Egyre jobban megszerette - de azért hűsége egy percre sem ingott meg a majomember iránt.

Az ötödik napon hirtelen nagy síkságra értek. Az erdő széléről a lány a távolban sötét, körülvett földeket és jó néhány épületet pillantott meg. A látványtól döbbenetesen hőkölt vissza.

- Hol vagyunk? - kérdezte, és előremutatott.

- Nem sikerült megtalálnunk Korakot - felelte a férfi. - Mivel

útunk úgyis a douar-om mellett vezetett el, elhoztam ide, hogy kipihenje magát, és a feleségemmel együtt várakozzék, míg az embereim meg nem találják azt a bizonyos majmot, vagy ő meg nem találja magát. Jobb lesz így, kislány, meglátja. Nagyobb biztonságban lesz közöttünk, és jobban is fogja érezni magát.

- Félek, Bwana - mondta a lány. - A douar-jában verni fognak, mint apám, a sejk. Engedjen vissza a dzsungelbe! Ott Korak megtalál. Az meg eszébe sem jut majd, hogy egy fehér ember douar-jában keressen.

- Senki sem fogja megverni, gyermekem - felelte a férfi. - Én sem bántottam, vagy igen? Márpedig -itt minden az enyém. Jól fognak bánni magával. Itt senkit sem szokás megverni. A feleségem nagyon jó lesz magához, és végül Korak is meg fog érkezni, mert elküldöm az embereimet, hogy keressék meg.

A lány a fejét rázta.

- Nem fogják tudni idehozni. Meg fogja ölni őket, mert idáig minden ember megpróbálta megölni őt. Félek. Engedjen elmenni, Bwana!

- De hisz, nem is tudja, melyik úton induljon vissza a saját országába! Csak eltévedne. A leopárdok vagy az oroszlánok az első éjszakán végeznének magával, és akkor végképp nem találhatná meg Korakot. Jobb lesz, ha nálunk marad. Talán nem mentettem ki a gonosz emberek karmaiból? Nem gondolja, hogy ezért némi hálaival tartozik nekem? Ha igen, legalább egynéhány hétig maradjon nálunk, míg el nem döntjük, mi is volna a legjobb magának. Szívtelenség volna egy ilyen kislányt, mint maga, egyedül elengedni a dzsungelbe.

Meriem elnevette magát.

- A dzsungel - mondta - olyan számomra, mintha az apám és anyám volna. Mindi is kedvesebb volt hozzám, mint az emberek, én nem félek a dzsungeltől. A leopárdoktól vagy az oroszlánoktól sem félek. Ha eljön az ideje, meg fogok halni. Lehet, hogy egy leopárd vagy egy oroszlán fog megölni, de lehet, hogy egy aprócska bogár, nem nagyobb, mint a kisujjam hegye. Amikor majd az oroszlán rám veti magát, vagy a kis bogár megcsip, félni fogok - Jaj, rettenetesen fogok félni; tudom, De az élet borzasztóan nyomorúságos lenne, ha úgy élném le, hogy közben állandóan attól rettegnék, ami még meg sem történt. Ha egy oroszlán okozza a végzetemet, a rémületem rövid életű lesz, de ha egy kis bogár, akkor talán napokig is szenvedni fogok, mielőtt meghalok. Ezért aztán az oroszlántól félek legkevésbé. Az oroszlán hatalmas, és nagy zajt csap. Idejében megláthatom, meghallhatom vagy megérezhetem a szagát, ha jön, és elmenekülhetek épségben, bármelyik pillanatban megtörténhet, hogy rálépek vagy rátenyerelek a kis bogárra, és fogalmam sincs róla, hogy ott van, amíg belém nem ereszti halálos fullánkját. Nem, én nem félek a dzsungeltől. Szeretem a dzsungelt. De maga jó volt hozzám. Megteszem, amit kíván, itt maradok egy ideig, és várom, hogy Korak értem jöjjön.

- Rendben! - mondta a férfi, és előreindult egy virágokkal borított nyári lak felé, amely mögött egy mindennel felszerelt afrikai farm pajtái és melléképületei sorakoztak.

Amikor közelebb értek, tucatnyi ugató kutya rohant felénk - bizalmatlan farkaskutyák, egy hatalmas nagy dán dog, egy fúrge lábú skót juhász és egy csomó csaholó, egymással civakodó foxterrier. Először a lehető legvadabbnak és legbarátságatlanabbnak mutatkoztak, de mihelyt megismerték az élen haladó fekete harcosokat meg a mögöttük haladó fehér férfit, viselkedésükben feltűnő változás állt be. A hosszú szőrű skót juhász és a foxterrierek csapata alig bírt magával fékevesztett örömeiben. Bár a farkaskutyák és a hatalmas dán dog boldogsága gazdájuk megérkezése miatt fikarcnyival sem volt kisebb, ők a maguk jóval méltóságteljesebb módján üdvözölték. Szép sorjában mindegyik megszaglászta Meriemet, aki láthatólag cseppet sem félt egyiküktől sem.

A farkaskutyák, megérezve a vadállatok szagát a ruháján, felborzolták a szőrüket és rámorogtak, de amikor fejükre tette a kezét, és lágy, becéző hangon szólt hozzájuk, félig lehunyták a szemüket, és felsőajkuk elégedett kutyamosolyra húzódott. A férfi figyelte őket, és ő is elmosolyodott. Ritkaságszámba ment, hogy ezek a veszedelmes, vad állatok ilyen hamar összebarátkozzanak egy idegennel. Olyan volt az egész, mintha a lány valamilyen kifinomult módszerrel a maga barbár rokon lelkének üzenetét juttatta volna el vad szívükbe.

Karcsú ujjaival kétoldalt egy-egy farkaskutya nyakörvét fogva lépkedett Meriem a nyári lak felé, amelynek tornácáról egy fehérbe öltözött nő integetett üdvözlésül hazatérő urának. A lány szemében most egyszeriben nagyobb félelem látszott, mint korábban az idegen férfiak vagy a vadállatok közelében. Megtorpant, és esdeklő tekintetet vetett a férfi felé.

- Az ott a feleségem - mondta az idegen, - Nagyon fog örülni, hogy a házukban üdvözölheti.

Az asszony eléjük indult az ösvényen. A férfi megcsókolta, majd Meriem felé fordulva, arab nyelven, hogy a lány értse, összeismertette őket.

- Ez itt Meriem, kedvesem - mondta, aztán elmesélte a dzsungelben talált lány történetét, már amennyire ő maga ismerte.

Meriem gyönyörűnek találta az asszonyt. Felismerte arcán a kedvesség és jóság letörölhetetlen jeleit. Most már nem félt tőle. Amikor a férfi befejezte a rövidke történetet, a nő pedig odament hozzá, átölelte, megcsókolta, és "szegény kis drágám"-nak szólította, valami megpattant Meriem kicsi szívében. Újdonsült pártfogója keblébe temette arcát, aki anyai hangon szólt hozzá, azon a hangon, amelynek Meriem már az emlékét is elfeledte, oly sok éven keresztül nem beszélt így vele senki. Belefúrta arcát az asszony puha keblébe, és a megkönnyebbülés és öröm számára is megfejthetetlen érzésétől úgy hullottak a könnyei, mint még soha életében.

Így pottyant bele Meriem, a vad kis Mangani, kedvelt dzsungeljéből egyszeriben egy kulturált és meleg családi fészek kellős közepébe. "Bwana" és "kedvesem", ahogyan először hallotta szólítani, és ahogyan ő továbbra is szólította őket, máris mintha apja és anyja lett volna. Mihelyt vadóc félelmei megszűntek, érzései az ellenkező végletbe, a határtalan bizalomba és szeretetbe csaptak át. Most már készséggel hajlandó volt megvárni itt, hogy megtalálják Korakot, vagy Korak megtalálja őt. Róla egy percig sem feledkezett meg - Korak, az ő Korakja mindennél fontosabb volt számára.

15. Korak a cercófcsereg élén

Kint a dzsungelben pedig, a messzi távolban Korak, akinek testét elborította a sok seb és az alvadt vér, a fájdalomtól merev tagokkal, égő haraggal és szomorúsággal a szívében lendült visszafelé ágról ágra a nagy cercófmajmok ösvényén. Nem találta őket ott, ahol utoljára voltak, és azokon a helyeken sem, ahol rendszerint tanyázni szoktak, de jól látható nyomokat hagytak maguk után, és ezeket követve végül sikerült utolérnie őket. Amikor rájuk bukkant, lassan, de kitartóan vonultak dél felé, a szokásos, időszakonként ismétlődő vándorútjaik egyikén, amelyiknek - leginkább talán maguk a cercófok tudnák okát adni. A szél szemből fújt. A hátulról közeledő fehér harcos láttán a majmok az őrszem figyelmeztető kiáltására, aki elsőként fedezte fel Korakot, megálltak. Nagy mormogás és sutyorgás támadt - a hímek rögvést csapatostul járták körbe merev, kimért lépteikkel a jövevényt. Az anyák ideges, elvékonyodó hangon hívták maguk mellé kölykeiket, hogy aztán velük együtt vonuljanak biztonságos helyre uraik és parancsolóik mögött.

Korak fennhangon kiáltozott a királynak, aki az ismerős hang hallatán elő is került, és lassan, elővigyázatosan, még mindig mereven rakosgatva lábait, közelebb ment hozzá. Ugy látszott, orrának perdöntő bizonyágtételre van szüksége ahhoz, hogy fenntartás nélkül meg merjen bízni abban, amiről a szeme és a füle tanúskodott. Korak mozdulatlanul állt a helyén. Ha most közelebb megy, a majmok azonnal rátámadnak, vagy - ami ugyanilyen könnyen megeshetett - fejvesztetten menekülni kezdenek. A vadon élő állatok csupa ideg lények. Viszonylag könnyű őket egyfajta hisztérikus állapotba kergetni, amelynek hatására vagy a gyilkolás őrjöngő vágya támad fel bennük, vagy a leghitványabb gyávaság szimptomáit mutatják - kérdés persze, hogy egy vadon élő állat igazán gyáva-e valaha is.

A cercófmajmok királya közeledett Korakhoz. Egyre szűkülő köröket írt le, amint morogva, fel-felhorkantva, szaglászva járkált körülötte. Korak beszélni kezdett hozzá:

- Korak vagyok - mondta. - Én nyitottam ki a ketrecet, amelybe be voltál zárva. Én mentettelek meg a Tarmanganiktól. Korak vagyok, a Vadölő. A barátod vagyok.

- Huh - bólintott rá a király. - Igen, te Korak vagy. A fülem azt mondta, hogy te Korak vagy. A szemem azt mondta, hogy te Korak vagy. Most már az orrom is azt mondja, hogy te Korak vagy. Az orrom sohasem téved. A barátod vagyok. Gyere, menjünk együtt vadászni.

- Korak most nem tud vadászni - felelte a majomember. - A Gomanganik ellopták Meriemet. Megkötözték őt a falujukban. Nem akarják elengedni. Korak egyedül képtelen volt kiszabadítani. Korak kiszabadított téged. Hajlandó vagy most odahozni a népedet, és kiszabadítani Korak Meriemjét?

- A Gomanganiknak sok hegyes botjuk van, amiket dobálnak. Átdöfik vele az enyéim testét. Megölnék minket. A Gomanganik rossz nép. Meg fognak ölni minket, ha bemegyünk a falujukba.

- A Tarmanganiknak olyan botjaik vannak, amelyek hangos zajt csapnak, és nagy távolságról ölnek - felelte Korak. - Ezek akkor is velük voltak, amikor Korak kiszabadított a csapdájukból. Ha Korak elfutott volna előlük, akkor te most a Tarmanganik között, fogságban élnél.

A cercófmajom megvakarta a fejét. Nagyjából szabályos kört alkotva üldögéltek a földön - őt és a majomembert körülvéve - a csapat hímjei. Hunyorogtak, vállukkal lökdösődve próbáltak jobb helyre furakodni, a korhadó avarban kapirgáltak, hátha kifordítanak a földből egy-egy izletes kukacot, vagy csak unottan üldögéltek és bámulták királyukat meg a különös Manganit, aki ugyan annak nevezte magát, de valójában sokkal inkább hasonlított a gyűlölt Tarmanganikra. A király egy-egy idősebb alattvalója felé tekintett, mintha azt várná, hogy mondjanak véleményt.

- Túl kevesen vagyunk - morogta az egyik.

- Ott vannak a hegyvidéki cercófmajmok - javasolta a másik. - Ők annyian vannak, mint Levél az erdőben. Ők is gyűlölik a Gomanganikat. Szeretnek harcolni. Nagyon ádáz természetűek. Kérjük meg őket, hogy jöjjenek velünk. Akkor a dzsungel minden Gomanganiját meg tudjuk ölni. - Azzal a hím felállt, ijesztően morogni kezdett, és felborzolta a szőrét.

- Ez a beszéd - kiáltotta a Vadölő -, de nem is kellene nekünk a hegyvidéki cercófmajmok. Elegen vagyunk. Sok időbe telne, mire értük mennénk. Meriemet talán meg is ölik és fel is falják, mire kiszabadíthatnánk. Induljunk utnak azonnal a Gomanganik faluja felé. Ha nagyon sietünk, nem kell sok idő, hogy odaérjünk. Aztán mindnyájan, egyszerre morogva és ugatva rárontunk a falura. A Gomanganik nagyon

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

meg fognak rémülni, és el fognak menekülni. Nem szükséges, hogy megöljük őket, vagy hogy közülünk bárkit megöljenek - Korak csakis Meriemet szeretné visszacapni.

- Túl kevesen vagyunk - káromta újra egy öreg majom.

- Igen, túl kevesen vagyunk - visszhangozták többen is.

Korak nem tudta meggyőzni őket. Kijelentették, hogy boldogan segítenek neki, de csakis a maguk módján, ami azt jelentette, hogy igénybe kívánják venni a hegyvidéken élő vérrokonaik és szövetségeseik szolgálatait. Korak kénytelen volt engedni. Pillanatnyilag nem tehetett mást, mint hogy gyors cselekvésre ösztökélte őket. Javaslatára a király és vagy egy tucatnyi a legerősebb hímek közül úgy döntött, hogy a csapat többi tagját hátrahagyva Korakkal együtt elindul a hegyvidék felé.

Most, hogy végre ráálltak a kalandra, a cercófmajmok egészen fellelkesültek. A küldöttség azonnal útra kelt. Sebesen haladtak, de a majomembernek nem okozott nehézséget, hogy lépést tartson velük. Iszonyú lármát csaptak, míg a fák ágain lendültek tova, ekképp igyekezvén elhíttetni előttük lévő ellenségeikkel, hogy hatalmas majomsereg közeledik. Ha ugyanis a cercófkok nagy számban vonulnak valamerre, nincs a dzsungelben olyan élőlény, akinek kedve támadna háborgatni őket. Ahol a terep adottságai miatt sokáig lent a földön kellett haladniuk, és az egyes fák közötti távolság nagy volt, ott csendben maradtak, hiszen tudták, az oroszlánt vagy a leopárdot a nagy ricsajjal nem tudnák rászedni, amikor jól látja a saját szemével, hogy mindössze maroknyi cercófmajom vonul az ösvényen.

A kis csapat két napig száguldott a vad vidéken keresztül. Közben a sűrű dzsungelből nyílt síkságra jutottak ki, majd azon átvágva erdővel benőtt hegyoldalak emelkedtek előttük. Korak itt még sohasem járt. Újdonság volt neki a táj, és a dzsungel egyhangú, a tekintetnek minduntalan korlátot szabó világa után felüdülést jelentett számára a változatosság. De ezúttal nemigen volt kedve a természet szépségeiben gyönyörködni. Meriem, a drága kis Meriem veszélyben volt. Míg őt ki nem szabadította és vissza nem szerezte, semmi más nem tudta lekötni a figyelmét.

Mikor már bent jártak a hegység lejtőit borító erdőben, a cercófmajmok csökkentették az iramot. Egyre-másra panaszos hangon kezdtek kiáltani. Majd elhallgattak és füleltek. Végre éppen szemből, a távolból elmosódottan felhangzott a válasz.

A cercófkok továbbhaladtak a hangok irányába, amelyek szabályos időközönként mindig akkor hatoltak el a fülükig, amikor ők maguk csendben voltak. Így, kiáltozva, majd ismét hallgatózva jutottak egyre közelebb és közelebb rokonaikhoz, akik - mint Korak megállapította - nagy létszámban indultak elébük. Amikor aztán végre a hegyvidéki cercófkok látható közelségbe kerültek, és a majomember rádöbbsent, mi a valóság, beleszedült a szeme elé táruló látványba.

A rengeteg hatalmas cercófmajom úgyszólván egyetlen összefüggő, eleven falat alkotott, amely a földtől kiindulva a fákon folytatódott, és egészen azokig a legmagasabb ágakig ért, amelyekre az állatok még rá merték bízni testük súlyát. Lassan közeledtek, közben hátborzongató, panaszos kiáltásaikat hallatták. Mögöttük, ameddig Korak szeme ellátott a zöld növényfüggönyön át, társaik újabb eleven falakat alkotó tömege haladt a nyomukban. Több ezren voltak. A majomembernek önkéntelenül is az jutott az eszébe, micsoda sors várna kis csapatukra, ha valamilyen szerencsétlen véletlen folytán a sok ezer cercófmajom közül egyetlen egy is elkezdene - csupán futólag - ijedtében örjöngeni.

De semmi ilyesmi nem következett be. A két király, szokásának megfelelően, nagy szaglászgatás és szörborzolás közepette közeledett egymáshoz. Végre megnyugtatóan megbizonyosodtak egymás kilétéről.

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

Akkor mindegyik megvakargatta a másik hátát. Kis szünet után beszélgetni kezdtek. Korak barátja elmagyarázta, hogy mi járásban vannak, és most végre Korak is mutatkozott előttük. Idáig egy bokor mögött rejtőzött. Láttára nagy izgalom támadt a hegyvidéki cercófajmok között. Egy pillanatig Korak attól tartott, hogy ízekre szedik - csupán Meriem miatt félt ettől. Ha ő meghalna, nincs többé senki, aki a segítségére siessen.

Am a két királynak sikerült lecsendesítenie a tömeget, és Korak engedélyt kapott, hogy közelebb lépjen. A hegyvidéki cercófajmok lassan közelebb húzódtak hozzá. Mindenfelől megszaglászták. Az, hogy a saját nyelvükön szólt hozzájuk, csodálattal és örömmel töltötte el őket. Beszéltek hozzá, és hallgatták, hogy mit válaszol. Szólt nekik Meriemről és kettejük életéről a dzsungelben, ahol mindenfajta majomnépség jó barátjuk, az apró Manutól kezdve egészen a Manganik, az óriásmajomig.

- A Gomanganik, akik nem engedik, hogy Meriem velem legyen, nincsenek barátságban veletek - mondta. - Legyilkolnak titeket. A síkvidéki cercófajmok túl kevesen vannak ellenük. Azt mondták nekem, hogy ti nagyon nagy és bátor nép vagytok - hogy annyian vagytok, mint fűszál a síkságon vagy levél az erdőben, és hogy még Tantor, az elefánt is fél tőletek, olyan bátrak vagytok. Azt mondták, hogy ti örömet velünk jöttök majd a Gomanganik falujához, és megbüntettétek azt a rossz népet. Én pedig Korak, a Vadlő, magammal viszem Meriemet, aki az enyém.

A majmok királya kidüllesztette a mellét, és rettentően peckes léptekkel kezdett el fel-alá járkálni. Példáját nemzetségének számos nagyobb hímje is követte. Örömmel és öntelt büszkeséggel töltötték el őket a különös Tarmangani szavai, aki Manganinak mondta magát, és az ember szőrös őseinek nyelvét beszélte.

- Igen - mondta egyikük -, mi, hegyvidékiek, rettenthetetlen harcosok vagyunk. Tantor fél tőlünk. Numa fél tőlünk. Síta fél tőlünk. A hegyvidéken lakó Gomanganik örülnek, ha békességgel kitérhetnek előlünk. Én a magam részéről elmegyek veletek a sík vidéken lakó Gomanganik falujához. Én vagyok a király legidősebb férfi utóda. Én egymagam meg tudom ölteni a sík vidéken lakó összes Gomanganit - azzal felfújta a mellkasát, és büszkén parádézott ide-oda mindaddig, míg egyik társának viszkető háta magára nem vonta odaadó figyelmét.

- Az én nevem Goob - kiáltotta egy másik. - A tépőfogaim, amelyekkel harcolok, hosszúak és hegyesek, és erősek. Sok-sok Gomangani puha húsába mélyesztettem már bele őket. Egymagam végzek Síta nővérével. Goob elmegy veled a sík vidékre, és annyi Gomanganit fog megölni, hogy nem marad, aki összeszámolja a halottakat - azzal ő is elkezdte a peckes, pöffeszkedő sétálgatást a nőstények és a kicsinyek ámuló szeme előtt.

Korak kérdően nézett a királyra.

- A hímjeid nagyon bátrak - mondta - de mindenki másnál bátrabb a király.

Az imigyen megszólított csimbókos szőrű hím, aki még mindig ereje teljében volt - hiszen másként nem is lehetett volna király - vad, ádáz morgásba csapott. Az erdő csak úgy zengett elszánt, kihívó hangjától. A kis cercófajmok ijedten kapaszkodtak bele anyjuk szőrös nyakába. A hímek felvillanyozódva nagyokat ugráltak a levegőbe, és átvették királyuk mély hangú, kihívó harci morgását. Iszonyú volt a ricsaj.

Korak egészen közel ment a királyhoz, és beleordította a fülébe:

- Gyere! - Majd az erdőn át útnak indult a síkság felé, amelyen hosszú útjuk során át kellett vágniuk ahhoz, hogy eljussanak Kovudoo, a Gomangani falujához. A király továbbra is bömbölve és visítva sarkon

fordult és követte. Nyomukban megindult a maroknyi síkvidéki cercófmajom, meg a több ezer főt számláló hegyi nemzetség - csupa elszánt, inas testű, kutyaszerű, vére szomjazó fenevad.

A második napon aztán meg is érkeztek Kovudoo falujához. Késő délutánra járt az idő. A falu csendben szunyókált az egyenlítői nap forró sugarai alatt. A hatalmas sereg most már csendben haladt előre. A többeszernyi párnás láb nem ütött nagyobb zajt az erdőben, mint amekkorát egy erősebb szellő kicsit hangosabb zúgása keltett volna a fák lombos ágai között.

Korak és a két király ment elől. Nem sokkal a falu előtt megálltak, és megvárták, míg a sereghajtók felzárkóznak. Most már teljes csend uralkodott mindenütt. Korak óvatosan előreosont és felmászott a fára, amelynek ágai áthajlottak a cölöpkerítésen. Hátrapillantott. A többiek szorosán ott voltak a sarkában. Ütött az óra. A hosszú menetelés során többször is lelkükre kötötte, hogy a fehér nősténynek, akit fogolyként tartanak őrizet alatt a faluban, nem eshet bántódása. Mindenki más jogos prédájuknak számít. Felemelte az égre az arcát, és egyetlen egyszer elkiáltotta magát. Ez volt a jel.

Válaszul háromezer szőrös hím rontott be visongva és ugatva a megrémült feketék falujába. Harcosok rohantak elő mindegyik kunyhóból. Az anyák karjukba kapták csecsemőiket, és a kapu felé menekültek. Amikor meglátták, hogy a rettenetes horda előzőnli a falu főutcáját, Kovudoo maga köré vezényelte hadra fogható embereit, és ide-oda ugrálva, csatakiáltásokkal próbálta feltüzelní bátorságukat. Végül előremeredő, hegyes lándzsákkal védett sündisznóállást alakított ki a rohamozó hordával szemben.

Miként korábban a menetet, most a támadást is Korak vezette. A feketéken rémület és döbbenet lett úrrá a rémséges cercófmajmok seregének élén álló fehér bőrű ifjú láttán. Kis ideig még tartották a frontot, lándzsáikat egyszer a közeledő sokaság felé hajítva, de még mielőtt ráhelyezhették volna nyilvesszőiket íjaikra, az arcvonál egyszer csak megingott, felbomlott. A feketék megfordultak, és fejvesztetten menekülní kezdtek. A cercófmajmok befurakodtak soraik közé, és hátukra ugráltak, erős fogaikat belemélyesztették nyakizmaikba. Aki mindig legelő haladt, a legádázabbul, a legvérszomjasabban, a legelszántabban küzdött, az Korak, a vadölő volt. A falu kapujához érve, amelyen a feketék pánikba esve özönlöttek kifelé, Korak szövetségeseinek kegyes jóindulatára bízta ellenségeit, maga pedig türelmetlenül a felé a kunyhó felé sietett, amelyben Meriemet fogva tartották.

Üres volt. Egyik koszos kunyhó belsejét a másik után vizsgálta át, de ugyanazzal a csüggesztő eredménnyel - Meriem nem volt egyikben sem. Abban, hogy a feketék nem vitték ki a faluból a nagy sietségben, Korak biztos volt, mert végig gondosan figyelt, hogy nem látja-e meg egy pillanatra a menekülők között.

A majomember számára, aki nagyon is jól ismerte a vademberek hajlamait, erre csak egyetlen magyarázat létezett - az, hogy Meriemet megölték és felfalták. Ahogy kialakult benne a meggyőződés, hogy Meriem meghalt, a harag vérvörös hulláma öntötte el Korak agyát azokra gondolva, akiket a lány gyilkosainak hitt. Hallotta, amint a távolban a cercófmajmok vad horkantásai elvegyülnek áldozataik visongásaival, és arrafelé vette útját. Amikor odaért hozzájuk, a cercófkok már éppen kezdtek ráunni a hadakozás örömeire, a feketék pedig kis csomóba összeverődve újra megvetették a lábukat, sikerrel használva bunkósbotjaikat azzal a néhány hímmel szemben, aki makacsul tovább támadta őket.

Korak most közéjük vetette le magát a fölöttük lévő fáról - sebesen, engesztelhetetlenül és iszonyú elszántsággal csapott le Kovudoo vad harcosaira. Elvakult düh tombolt benne, és ez az ádáz szenvedély volt az, amely egyben meg is védte. Mint egy sebesült oroszlán, hol itt, hol ott, hol amott tűnt fel, és kemény öklével

rettenetes ütésekkel osztogatott mindenfelé olyan pontosan és olyan tökéletesen időzítve, hogy egy képzett boxolónak is dicsőségére vált volna. Fogait újra meg újra ellenségei húsába mélyesztette. Rávetette magát az egyikre, majd már odébb is állt, mielőtt egy jól irányzott ütés eltalálhatta volna. De bármilyen-nagy súllyal esett is latba a pusztítás, amelyet ellenségei között véghezvitt, a küzdelem kimenetele szempontjából még ennél is fontosabbnak bizonyult a rémület, amelyet a feketék primitív, babonás agyában keltett. Az ő szemükben ez a fehér harcos, aki az óriásmajmokkal és az ádáz cercófokkal cimborált, aki úgy morgott, acsarkodott és harapott, mint egy vadállat, nem számított emberi lénynek. Az erdő ártó szelleme volt - félni való gonosz Isten, akit megsértettek, és aki azért büjt elő a dzsungel mélyén lévő rejtekhelyéről, hogy megbüntesse őket. És mert ezt gondolták, sokan közülük nem is nagyon tanúsítottak ellenállást, úgyérezvén, hogy a halandó ember úgyszólván hiába próbálná meg a maga hitvány erejét összemérni az istenséggel.

Akik tudtak, menekültek, míg végül már nem maradt, aki megfizethetett volna azért a gaztettért, amelyet - bár nem állt távol tőlük - nem is követtek el. Zihálva és vérrel elborítva Korak végül - további áldozatok hiányában - pihenőt tartott. A cercófok, megelégedve a vért és a harcot, köréje gyűltek. Kimerülten heverészték a földön.

A távolban Kovudoo összegyűjtötte törzsének szétszórt tagjait, és számba vette a sebesülteket meg az elesetteket. Emberein páni félelem lett úrrá. Nem volt az a hatalom, amely továbbra is itt tarthatta volna őket ebben az országban. Még a holmijukért sem voltak hajlandók visszamenni a faluba. Ellenkezőleg, ragaszkodtak ahhoz, hogy meneküljenek tovább mindaddig, míg jó pár mérföld nem választja el őket attól a helytől, ahol a bőszerűen rájuk támadt gonosz szellem tanyáznia szokott.

Így történt hát, hogy Korak elűzte otthonukból azokat, akik egyedül segíthettek volna neki megkeresni Meriemet. Eltérve az egyetlen összekötő láncszemet önmaga és a lány között, felégette a hidat azok előtt, akiket az ő, Korak felkutatására küldött ki douar-nából a Bwana, drága kis dzsungelbeli társának baráti oltalmazója.

Keserű és vad indulatok dúltak Korak szívében, amikor másnap reggel istenhozódot intett szövetségeseinek, a cercófmajmoknak, Azok szerették volna, ha velük tart, de a majomember nem vágyott társaságra. A dzsungelbeli élet során hallgatag, szófukar ember vált belőle. Most a bánat végképp mogorva és rideg lényé változtatta, aki még a vad természetű cercófmajmok barbár társaságát sem volt képes elviselni.

Csüggedten és sötét gondolatokba temetkezve, magányosan vágott neki a dzsungel mélyének. Lent a földön lépkedett, ha tudta, hogy Numa a közelben kószál és éhes. Azokra a fákra mászott fel, amelyeken síta, a párduc lapult meg. Százféle módon és százféle formában kereste a halált. Elméjét teljesen Meriem és az együtt töltött boldog évek emléke foglalta le. Most fogta csak fel igazából, mit jelentett számára a lány. Örökké bájos arcát, napbarnított, ruganyos kis testét látta maga előtt, meg a derűs mosolyát, amellyel vadászatról hazatértében mindig fogadta.

A tértelenség már-már örületbe kergette. Úgyérezte, hogy bele kell vetnie magát az életbe. Munkával és izgalmakkal kell kitöltenie napjait, hogy felejteti tudjon - hogy amikor az éjszaka rátalál, a kimerültségtől jótékony, mély álomba merüljön, és míg az új nap fel nem virrad, megfeledkezzék minden nyomorúságáról.

Ha elképzelhetőnek tartotta volna, hogy Meriem valamilyen módon mégis életben maradt, akkor legalább reménykedhetett volna. Akkor napjait annak szentelhette volna, hogy tűvé tesz érte mindent - de ő fenntartás nélkül hitte, hogy a lány meghalt.

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

Egy hosszú éven át élt így magányosan kóborolva. Néha-néha összeakadt Akuttal és törzsével, és egy-két napig velük vadászott, vagy ellátogatott a hegyvidékre, ahol a cercófmajmok már magától értetődő természetességgel fogadták. Legtöbbször mégis Tantorral, az elefánttal - a dzsungel e hatalmas, szürke hadihajójával, az őt körülvevő barbár világ legrettentetlenebb alakjával időzött.

A hatalmas bikák békés nyugalma, a kicsinyeikre vigyázó tehének féltő gondossága, a borjak esetlen játékossága pihentette, érdeklődéssel töltötte el és mulattatta Korakot. A hatalmas állatok élete átmenetileg elterelte figyelmét a saját fájdalomról. Úgy megszerette őket, ahogyan még az óriásmajmokat sem tudta megszeretni. Az egyik hatalmas agyarájú hím, a csorda vezére különösen közel került a szívéhez. A vezér máskülönben a legkisebb kihívásra, sőt, mindenféle kihívás nélkül is azonnal rátámadt az idegenekre. De Korakkal szemben ez a mindent letipró hegy olyan kezes és szelíd volt, mint egy öleb.

Ha Korak hívta, odament hozzá. Egyetlen kézmozdulatára átfogta ormányával a majomember testét, és felemelte őt széles hátára. Ott aztán Korak teljes hosszában elnyúlt, kedveskedve ütögette lábujjaival vastag bőrét, és elhessegette a legyeket kolosszus pajtásának érzékeny füle tájékaról - egy lombós gallyal, amelyet Tantor erre a célra tört egy közeli fáról.

Meriem ezalatt mindvégig talán kétszáz mér- földnyi távolságra élt tőle.

→

16. Vendégek a nyári lakban

Új otthonában gyorsan teltek Meriem számára a napok. Eleinte égett a türelmetlenségtől, hogy mielőbb Korakja keresésére indulhasson a dzsungelben. Bwana, ahogyan jótevőjét továbbra is hívta, azzal térítette el szándékától, hogy egyik munkavezetőjét egy csapat feketével együtt elküldte Kovudoo falujába. Meghagyta neki, tudja meg a vén vadembertől, miként jutott a fehér lány birtokába, és amit csak lehet, szedjen ki a fekete törzsfőnökből a lány előéletére vonatkozóan. Bwana külön lelkeire kötötte a munkavezetőjének, hogy kérdezősködjék Kovudoonál a különös figura felől, akit a lány Koraknak nevez, és hogy kutassa fel a majomembert, ha bármiféle bizonyítékot talál létezésére. Bwanának a sziklánál is szilárdabb meggyőződése volt, hogy Korak csupán a lány zavarodott képzeletének születte. Úgy gondolta, hogy azoknak a rémségeknek és viszontagságoknak a hatására, amelyeken a feketék fogságában ment keresztül, valamint a svédek mellett szerzett szörnyű élmények következtében megbomlott a lány lelki egyensúlya. Ahogy azonban teltek-múltak a napok, és jobban megismerte Meriemet, s alkalma volt megfigyelni, miként viselkedik nyugodtalmatlan afrikai otthonának normális körülményei között, kénytelen volt elismerni, hogy a lány különös meséje nem kis fejtörést okoz neki. Ugyanis semmi néven nevezendő egyéb bizonyítéka nem volt arra nézve, hogy Meriem nincs szellemi képességeinek teljes birtokában.

A fehér férfi felesége, akit Meriem "Kedvesem"-nek keresztelt el, mert első találkozásuk alkalmával Bwana így szólította, nemcsak hogy különös figyelmet szentelt a dzsungelben talált kis árvának, de egy re jobban meg is szerette derűs kedéiye és egyéniségének természetes bája miatt. És Meriem is, akire hasonlóképpen nagy hatással voltak a finom, kultúrált asszony apró gesztusai, viszonzta a másik figyelmességét és gyengédségét.

Így aztán szinte röptek a napok, míg Meriem arra várt, hogy a munkavezető és csapata visszatérjen Kovudoo országából. Gyorsan telt az idő, mert a gyermektelen asszony a várakozás minden napját azzal töltötte ki, hogy csalafinta módon jó pár órán keresztül oktattatta a tanulatlan gyermekeket. Azonnal elkezdte a lányt angolul tanítani, anélkül, hogy ezt kötelességként kényszerítette volna rá. Az oktatást varrás- és illemtanórákkal tette változatossá, de ügyelt arra, hogy

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

Meriem észre ne vegye, nem csupán játékról van szó. Mindez semmiféle nehézséget nem jelentett, mert a lány nagy kedvvel tanult. Aztán az lett a feladat, hogy Meriemnek csinos ruhákat kellett készítenie az addig viselt egy szál leopárdbőr helyett. Az asszony úgy találta, hogy e munkának a lány ugyanolyan kedvvel és lelkesedéssel adja át magát, mint ismerősei közül bármely más ifjú hölgy.

Egy hónap telt el, mire a munkavezető visszatért, és ez alatt a hónap alatt a vad, félig meztelen kis Tarmanganiból - legalábbis a civilizáltság külső jeleit illetően - csinosan öltözött kislány lett. Meriem gyorsan tanult, és egyre jobban kiismerte magát az angol nyelv rejtelmeiben. Bwana és kedvesem ugyanis makacsul nem volt hajlandó arabul beszélni attól fogva, hogy úgy döntöttek, Meriemnek meg kell tanulnia angolul. Ez pedig egy-két nappal azután történt, hogy a lány beköltözött otthonukba.

A munkavezető hírei nagyon lesújtották Meriemet. A férfi azt mesélte, hogy Kovudoo faluja teljesen elnéptelenedett, és a környéken sem sikerült egyetlen bennszülöttel sem találkozni. Egy ideig a falu közelében táborozott, és azzal töltötte napjait, hogy szisztematikusan átvizsgálta a környéket, hátha a Meriem által emlegetett Korak nyomára bukkan - de a kutatás ebből a szempontból is eredménytelen maradt. Sem majmokat nem látott, sem bármiféle majomembert. Meriem először mindenáron maga akart Korak keresésére indulni, de Bwana rábeszélte, hogy várjon. Ő maga megy oda, nyugtatta meg a lányt, mihelyt ideje engedi. Meriem végül hajlandó volt engedni a férfi kérésének, de azért még hónapokon keresztül alig volt olyan óra, hogy ne búslakodott volna Korakja miatt.

Kedvesem együtt szomorkodott a búslakodó lánnyal, és minden lehetséges módon próbálta megvigasztalni és jobb kedvre deríteni. Azt mondta neki, hogy ha Korak él, meg fogja találni, de mindvégig úgy gondolta, hogy Korak soha nem létezett másutt, mint a gyerek álmaiban. Szórakoztató elfoglaltságokat talált ki, hogy elterelje Meriem figyelmét bánatáról. Jól átgondolt tervet készített, amelynek segítségével kívánatosná akarta tenni a civilizált életet és annak szokásait a gyerek számára. Ez nem is ütközött nehézségekbe - a lány gyorsan tanult. Hamarosan nyilvánvalóvá vált, hogy a barbár, bárdolatlan felszín alatt - a kőzetben megbúvó telérhez hasonlatosan - olyan véleszületett nemeslelkűség lakozik, olyan ösztönös vonzalom ahhoz, ami izléses, ami finom, hogy e tekintetben semmivel sem maradt el tanítója mögött.

Kedvesem el volt ragadtatva. Magányos volt és gyermektelen, így aztán erre a kis idegenre pazarolta minden anyai szeretetét, amely saját gyerekeit illette volna meg, ha lett volna. Ennek eredményeként aztán az első év végén senki meg nem mondta volna, hogy Meriem valaha is élt másként, mint ilyen kulturált, fényűző körülmények között.

Tizenhat éves volt ekkor, bár tizenkilencnek is nyugodtan mondhatta volna magát. Fekete hajával, napbarnított bőrével, az egészségével, az ártatlanság üdeségével és tisztaságával arcán olyan vonzó látványt nyújtott, hogy öröm volt ránézni. Azonban továbbra is emésztette lelkét a titkos bánat, bár már nem említette kedvesem előtt. Szinte nem volt olyan óra, hogy eszébe ne jutott volna Korak, s ne gyötörte volna az emésztő vágy, hogy viszontláthassa őt.

Meriem most már folyékonyan beszélt, valamint olvasott és írt is angolul. Egy nap kedvesem tréfálkozva franciául szólt hozzá. legnagyobb meglepetésére Meriem ezen a nyelven válaszolt neki - igaz, lassan és akadozva -, mindazonáltal kitűnő franciasággal, csak épp úgy, ahogyan egy kisgyermek beszél. Ettől fogva mindennap beszélgettek egy kicsit franciául, és kedvesem gyakran elámult azon, hogy a lány ezt a nyelvet néha már-már megmagyarázhatatlan könnyedséggel tanulja. Eleinte Meriem gyakran összeráncolta keskeny, ívelt kis szemöldökét, mint aki öröklödvé próbál meg az emlékezetébe idézni egy, a nyelvre hegyén lévő kifejezést, majd mind a maga, mind pedig tanára meghökkenésére más francia szavakat használt, mint amelyek a leckében

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

szerepeltek - és helyesen használta őket. Ráadásul a kiejtéséről az angol nő is megállapította, hogy jobb, mint az övé, de Meriem sem előlvasni, sem leírni nem tudta azt, amit olyan kiválóan tudott szóban. Minthogy kedvesem az angol nyelv pontos ismeretét mindennél fontosabbnak ítélte, a francia társalgást későbbi időpontra halasztották.

- Bizonyára gyakran hallottál francia beszédet annak idején apád douar-jában - említette meg kedvesem a legkézenfekvőbb magyarázatot.

Meriem a fejét rázta.

- Lehet, hogy így volt - mondta -, de én nem emlékszem, hogy valaha láttam volna egyetlen franciát is apám társaságában. Gyűlölte őket, nem kívánt tudomást venni róluk. Biztos vagyok abban, hogy még sohasem hallottam ezeket a szavakat, ugyanakkor mégis mindegyik olyan ismerősnek tűnik. Nem értem az egészet.

- Én sem - tette hozzá Kedvesem.

Valamikor ez idő tájt történt, hogy egy futár levelet hozott, amelynek tartalmától, miután megismerte, Meriem egészen lázba jött. Látogatók érkezését várták! Néhány angol hölgy és úr jelezte, hogy elfogadja kedvesem meghívását, és egy hónapra ellátogat hozzájuk vadászni és felfedezni a vidéket: Meriem csupa izgalom volt. Hogyan fognak viselkedni az idegenek? Kedvesen bánnak-e majd vele, mint Bwana és Kedvesem, vagy olyanok lesznek, mint azok a fehérek, akiket korábban megismert - kegyetlenek és könyörtelenek? Kedvesem megnyugtatta, hogy vendégeik nyájas emberek - biztosan kedvesnek, előzékenynek, és tiszteletre méltónak találja majd őket.

Kedvesem meglepetéssel tapasztalta, hogy abban, ahogyan Meriem várta az idegenek látogatását, nyoma sem volt a vadon élő állatok szokásos féltékenységének. Kíváncsian és bizonyos mértékig örömteli várakozással tekintett érkezésük elébe, mihelyt biztosították, hogy a vendégek nem harapnak. Valójában pontosan ugyanúgy viselkedett, ahogyan a hozzá hasonló csinos ifjú hölgyek- szoktak, ha a várva várt társaság érkezéséről értesülnek.

Továbbra is gyakran gondolt Korakra, de a fájdalom, amelyet hiánya okozott, már nem volt olyan éles és határozott. Csendes szomorúság fogta el Meriemet, ha rá gondolt, de a gyötrő érzés, hogy elvesztette Korakot, már nem volt olyan kétségbeejtő, mint kezdetben. Azért továbbra is- hűséges volt hozzá. Továbbra is remélte, hogy egy nap Korak meg fogja találni, és afelől sem volt pillanatnyi kétsége sem, hogy azóta is egyfolytában keresi, ha még él. Ez utóbbi gondolat volt az, ami igazából nyugtalanította. Hogy Korak esetleg meghalt. Alig-alig látszott ugyan elképzelhetőnek, hogy valaki, aki ilyen adottságokkal rendelkezik a dzsungelbeli élet veszedelmeinek elhárítására, ilyen fiatalon elbukjon a küzdelemben, de amikor utoljára látta, éppen egy egész csapat fegyveres harcos szorongatta. Ha újra visszament a faluba - és Meriem tudta jól, hogy nyilván visszament -, akkor lehet, hogy megölték. Hiszen még az ő Korakja sem lehetett képes arra, hogy egymagában végezzen egy egész törzsszel!

Végül megérkeztek a látogatók: három férfi és két nő - a két idősebb férfi felesége. A társaság legfiatalabb tagja méltóságos Morison Baynes úrfi volt, egy tekintélyes vagyonú fiatalember, aki - miután kimerítette mindazokat a szórakozási lehetőségeket, amelyeket Európa fővárosai kínáltak, örömmel ragadta meg az alkalmat, hogy egy másik földrészen vetheti bele magát az izgalmakba és a kalandokba.

Bár mindent, ami nem európai, inkább többé, mint kevésbé nevetséges dolognak tartott, de attól azért nem idegenkedett, hogy gyönyörködjek az újfajta, szokatlan tájakban, ezenfelül minden lehetséges módon kihasználja az ott élő idegeneket, bármennyire lehetetlen alakoknak tünnek is számára otthon. Modorát illetően behízselgő és előzékeny volt mindenkivel szemben - talán egy

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

hajszalnyival szertartásosabb azokkal, akikről úgy vélte, nála hitványabb anyagból gyúrták őket, mint azon kevesekkel, akiket hajlandó volt szellemileg egyenrangúnak elismerni.

A természet ragyogó fizikai adottságokkal és kellemes arccal áldotta meg. Ezenkívül elég bölcs volt ahhoz, hogy belássa: bár ő kedvére elmélkedhet a saját magasabbrendűségéről a tömegekkel szemben, aligha valószínű, hogy a tömegek ezen körülménytől ugyanúgy el lennének bűvölve. Így aztán könnyűszerrel elérte, hogy felettebb demokratikus és szeretetre méltó fickó hírében álljon, és valóban szeretetre méltó is volt. Talán csak egy árnyalatnyit ütközött ki rajta néha az önimádat - de sohasem annyira, hogy ezzel társainak terhére lett volna.

Ez volt hát dióhéjban összefoglalva méltóságos Morison Baynes úrfi, a fényűző európai civilizáció gyermeke. Hogy Közép-Afrikában mi lett volna méltóságos Morison Baynes úrfiból, azt nehéz volna megmondani.

Meriem eleinte félénk és tartózkodó volt az idegenek jelenlétében. Jótevői úgy látták helyesnek, ha nem tesznek említést különös múltjáról. Így aztán mindenki úgy tudta, hogy a gyámleányuk, akinek előélete felől, minthogy nem történt említés róla, nem illett kérdezősködni. A vendégek kedves, szerény, vidám és eleven teremtésnek találták, aki a dzsungelre vonatkozó eredeti és érdekes ismereteivel elbűvölte őket.

Az eltelt év során sokat lovagolt Bwanával és Kedvesemmel. Ismerte az összes rejtkehelyet a folyó menti nádasban, ahol a bölények leginkább szerettek meghúzódni. Tucatnyi helyet tudott, ahol oroszlán tanyázott, és ismert minden vízzel teli mélyedést, ahová az állatok inni jártak a szárazabb vidéken, a folyótól számított huszonöt mérföldes sávban. Olyan tévedhetetlen pontossággal volt képes a nyomok után haladva megtalálni a legnagyobb vagy a legkisebb állatok búvóhelyét, hogy az már-már megfoghatatlan volt. De leginkább azzal képessé tette el a többieket, hogy azoknak a ragadozóknak a jelenlétéről is rögtön tudomása volt, amelyeket azok - akárhogy meresztették is szemüket, hegyezték a fülüket - nem láttak, se nem hallottak.

Méltóságos Morison Baynes úrfi úgy találta, hogy Meriem felettebb szép és bájos jelenség. Kezdetől fogva el volt ragadtatva tőle. Meglehet, különösen azért, mert nem is gondolta, hogy ilyen partnerre lel londoni barátainak afrikai birtokán. Rengeteget voltak együtt, minthogy a kis társaságban csak ők ketten nem voltak házások. Meriemet, aki egyáltalán nem volt hozzászokva ahhoz, hogy a Bayneshez hasonlókkal érintkezzék, lenyűgözte a férfi. Bámulattal és csodálattal töltötte el az, ahogyan a nagy, fényes városokról mesélt, amelyeket mind ismert. Méltóságos Morison úrfi ezekben a történetekben rendre felettebb előnyös színben tűnt fel. Akárhol jelenik is meg Morison, mindenhol hősként viselkedik - gondolta a lány.

Mióta a vendégek megérkeztek, Meriem egyszer sem tartott a férfiakkal, ha vadászni mentek. A gyilkolás mint mulatság soha nem vonzotta különösebben. A nyomkeresést élvezte, de az ölés kedvéért való pusztá gyilkolásban nem talált élvezetet - bármilyen barbár kis lény volt korábban, s maradt bizonyos mértékig továbbra is. Ha Bwana azért kerekedett fel, hogy valami enni való húst lőjön, Meriem lelkesen csatlakozott hozzá, de a londoni vendégek megérkeztével a vadászat egyszerűen gyilkolássá fajult. A mészárlást a házigazda nem engedte meg, de a vadászat célja most már nem a hús volt, hanem a trófea és az állatbőr. Így aztán Meriem elmaradozott a csapattól, és napjait vagy Kedvesemmel töltötte az árnyas verandán, vagy kedvenc póniján lovagolt keresztül-kasul a síkságon, vagy elment az erdő széléig. Ilyenkor anélkül, hogy kipányvázta volna, otthagyta az állatot, maga pedig felszökött a fák ágai közé, hogy néhány percre felhőtlenül és boldogan visszatérjen korai gyermekébe vad és szabad életmódjához.

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

Aztán rendszerint megjelent előtte korak képe, míg végül a fákon való ugrándozástól fáradtan, kényelmesen el-elnyúlt valamelyik ágon, és álmodozott. Hamarosan, mint ezen a napon is, Korak vonásai lassan elhomályosultak előtte, és valaki másnak az arcává alakultak át. A napbarnított, félig meztelen Tarmangani alakja pedig kekiszfn ruhás, vadászpónin lovagoló angollá változott.

Miközben így álmodozott, a távolból - elmosódottan - egy kecskegida rémült mekegése ütötte meg a fülét. Meriem azonnal éberen kezdett figyelni. A Kedves Olvasó vagy jómagam, még ha meghallanánk is ekkora távolságról azt a szívszorító, panaszos hangot, nem tudnánk mire vélni, de Meriem számára e mekegés a rémület jele volt. Ezt olyankor hallatja a szerencsétlen kérődző, amikor ragadozó bukkan fel a közelben és lehetetlenség elmenekülni.

Korak annak idején, amikor csak lehetett, örömet fosztotta meg prédájától Numát. Meriem is nagyon élvezte, ha sikerült valami ízletes falatot szinte az utolsó pillanatban megszereznie az állatok királyának orra előtt. Most, a gida mekegésének hallatán eszébe jutott minden emlékezetes csínytevése. Egy pillanat alatt a hatalmába kerítette az izgatott vágy, hogy újra bújócskát játszasson a halállal.

Gyorsan levette és félredobta lovaglósoknyáját - amely komolyan hátráltatta a fák ágain való sikeres előrehaladásban. Majd a csizmája és a harisnyája is odakerült a szoknya mellé, mert az ember csupas talpa nem csúszik úgy a száraz vagy akár nedves fakérgen, mint a csizma kemény bőre: Legszívesebben megszabadult volna térdnadrágjától is, de Kedvesem anyai intelmei meggyőzték Meriemet arról, hogy nem illik meztelenül járkálni a világban. A csípőjén vadászkesz csüngött. Puskája ott maradt a póni marján lévő tokban. A pisztolyát sem vitte magával.

A gida még mindig mekegett, amikor Meriem sebesen elindult feléje. Tudta, hogy éppen abban az irányban egy vízzel teli mélyedés található, amely valamikor az oroszlánok híres találkozóhelye volt. Az utóbbi időben semmi jel nem mutatta, hogy ragadozók járnának ennek az ivóhelynek a környékén, ám Meriem biztosra vette, hogy a kecskegida mekegése vagy oroszlán, vagy párduc közelségére utal.

Hamarosan elválnak, gondolta, miközben sebesen közeledett a rémült állathoz. Csodálkozott, mialatt továbbsietett, hogy a hangok állandóan ugyanarról a helyről hallatszanak. Miért nem menekül el a gida? Amint megpillantotta a szerencsétlen állatot, már ennek is tudta az okát. A kis kecskét az ivóhely mellé, egy cölöphöz kötötték ki.

Meriem megpihent az egyik közeli fa ágai között, és gyors, fűrésző tekintettel végigpásztázta a körben elterülő tisztást. Hol a vadász? Bwana és barátai nem vadásznak így. Ki lehetett az, aki ezt a szegény kis állatot csalétkül kötötte ki oda Numának? Bwana az ilyesmit sohasem túrta meg országában, és szava törvény volt mindazok számára, akik a birtokát övező sok mérföldes körzetben vadásztak.

Bizonyára valami kóbor vademberek, gondolta Meriem -, de hol lehetnek? Hiába figyelt éles szemével, még ő sem volt képes felfedezni őket. És hol van Numa? Miért nem vetette rá magát már réges-rég erre az ízletes és védtelen zsákmányra? Hogy egészen a közelben kellett lennie, azt a gida szívfacsaró sírása egyértelműen tanúsította. Aha! Meriem most már észrevette. Ott lapult néhány yardnyira, jobbra tőle, egy bokorcsoportban. A szél az oroszlán irányából a gida felé fújt, így a kis állat tisztán érezte Numa szagát, amely Meriem orráig nem jutott el.

Meg kellene kerülnie a tisztást, amelynek túloldalán a fák közelebb vannak a gidához! Az már, hogy gyorsan leugorjon a kis állat mellé, és elvágja a kötelet, amely fogva tartja, egy pillanat műve lenne. Persze, ez alatt a pillanat alatt Numa elszánhatja magát a támadásra, és akkor bizony csak igen kevés ideje marad arra, hogy

visszajusson a fák menedéket adó ágai közé. De azért meg lehetne csinálni. Korábban Meriem sokszor kimenekült már ennél szorultabb helyzetekből is.

A pillanatnyi tanácstalanság oka sokkal inkább a láthatatlan vadászoktól, mintsem a Numától való félelem volt. Ha idegen feketék, akkor lándzsákat, amelyeket Numa számára tartogatnak készenlétben, ugyanolyan könnyen elhajíthatják arra is, aki szabadon merészeli engedni az általuk kitett csalétket, mint zsákmányukra, akit ily módon kívánnak törbe csalni.

A gida kétségbeesetten újra szabadulni próbált. Panaszos, nyöszörgő hangja hallatán a lány ismét csak úgy érezte, hogy a szíve majd megszakad. Félretéve az óvatosságot, elindult, hogy megkerülje a tisztást. Csak arra ügyelt, hogy Numa észre ne vegye jelenlétét. Végül elérte a szemközti fákot. Egy pillanatra várt, míg megnézte magának a hatalmas oroszlánt. Láta, hogy a félelmetes fenevad lassan teljes magasságában felemelkedik a földről. Halk, bömbölő hangja jelezte, hogy elszánta magát a támadásra.

Meriem kihúzta kését a tokjából, és leugrott a földre. Gyors iramodással egy szempillantás alatt a gida mellett termett. Numa észrevette, farkával idegesen csapkodta sárgásbarna testét. Rémületeset üvöltött, de egy pillanatra megállt ott, ahol volt - tétlenné dermedve, nyilván meglepetésében, a dzsungelből váratlanul előbukkanó különös jelenség láttán. Egy másik szempár is figyelte Meriemet - legalább akkora meglepetéssel, mint amekkora a ragadozó állat sárgászöld szemgolyójában tükröződött. Amikor a fiatal lány leugrott a tisztásra, és a gidához rohant, egy fehér férfi emelkedett féltérdre a tuskés bomában, ahol rejtőzött. Láta, hogy Numa tétovázik. Felemelte puskáját, és megcélozta a fenevad szívét. A lány odaért a gida mellé. Kése egyet villant, és a fogoly kis állat már szabad volt. Búcsúzóul még mekegett egyet, aztán beiramodott a dzsungelbe. Akkor a lány megfordult, hogy visszamésszon a biztonságot nyújtó fára, ahonnan az imént oly hirtelen és váratlanul pottyant alá a meglepett oroszlán, a gida és az ember orra elé.

Amikor a lány kapaszkodni kezdett a fára, a vadász felé fordította az arcát. A férfi szeme kerekre nyílt arcvonásainak láttán. A meglepetéstől elállt a lélegzete, mégis az oroszlánnak volt kénytelen szentelni minden figyelmét.

a meghökkenést, dühös vadállat támadásba lendült. A rezzenéstelen puskacső még mindig a szívére irányult. A férfi azonnal tüzelhetett, és ezzel megállíthatta volna a fenevadat, de valami - talán mert az imént megpillantotta a lány arcát - tétovázásra késztette. Nem akarta volna megmenteni a lány életét? Vagy azt szerette volna, hogy lehetőleg a lány ne lássa meg? Valószínűleg ez az utóbbi ok játszott közre abban, hogy a vadász ujjá kis vadásznak a fegyver ravaszára tapadó ujjá végül is nem tette meg azt a parányi kis mozdulatot, amellyel a hatalmas fenevadat, legalábbis átmenetileg, megállásra késztette volna.

A férfi, mint a sas, úgy figyelte a lányt, aki éppen versenyt futott az életéért. Másodpercekkel volt mérhető az az idő, amely alatt az egész izgalmas jelenet lezajlott, attól a pillanattól kezdve, hogy az oroszlán támadásba lendült. A fegyver célgömbje közben mindvégig követte az állat széles szügyét, majd, amikor az oroszlán futás közben kissé a férfi baljára került, sárgásbarna oldalát. Egyszer, a legeslegutolsó pillanatban, amikor a menekvés már-már lehetetlenné látszott, a vadász ujjá kis híján meghúzta a ravaszt, de szinte pontosan ugyanekkor a lány felugrott a levegőbe, és megragadta az egyik lelógó ágat. Az oroszlán utánaugrott, de a fürge Meriem pillanatnyi késedelem nélkül és tévedhetetlen biztonsággal egyből tovalendült, ahol Numa már nem érthette el.

A férfi megkönnyebbülten sóhajtott fel, miközben leeresztette puskáját. Láta, hogy a lány grimaszt vág az odalént őrző, bömbölő

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

emberevő vadállatra, aztán nevetve gyorsan eltűnik az erdőben. Az oroszlan még egy óráig ott maradt az ivóhely környékén. A vadász százszor is zsákmányul ejthette volna, vajon miért szalasztotta el a kínálkozó lehetőséget? Attól tartott talán, hogy a lány felfigyel a lövésre, és esetleg visszatér?

Numa végül, továbbra is dühösen bömbölve, méltóságteljesen elvonult a dzsungelbe. A vadász kikászálódott bonrájából, és fél órával később megérkezett az erdő rejtekén megbúvó kis táborába. Érkeztét maroknyi fekete kísézője mogorva közönnyel nyugtázta. Jól megtermett, tagbaszakadt, szakállas férfi volt. Amikor belépett a sátrába, szőke szakáll keretezte az arcát. Fél órával később simára borotvált képpel jelent meg.

Feketéi meghökkenve bámultak rá.

- Megismernétek így? - kérdezte.

- Még az a hiéna sem ismerné meg, Bwana, amelyik a világra hozta - válaszolta egyikük.

A férfi kemény öklével a fekete arca felé sújtott, de a pimasz alak olyan nagy gyakorlatra tett szert hasonló ütések elkerülésében, hogy ezúttal is megúszta.

17. Elbúvó tündérmesék

Meriem ráérősen tért vissza ahhoz a fához, amelyen szoknyáját, csizmáját és harisnyáját hagyta. Vidáman énekelgetett. Dalos kedvének eszseriben vége szakadt, amikor közelebb érve megpillantotta a fát. Ott ugyanis - nagy örömjongások közepette - egy egész csapat cercófmajom azzal szórakozott, hogy ide-oda rángatta, húzigálta hölmiját. Mikor megpillantották a lányt, nyoma sem látszott rajtuk ijedtségnek. Ellenkezőleg, kivicsorították a fogukat, és feléje morogtak. Ugyan, mi félnivalójuk lett volna egy magányos nőtény Tarmanganitól? Semmi az égvilágon!

A sík vidéken, az erdőn túl, az aznapi multság befejeztével a vadászok elindultak visszafelé. Nagy területen szóródtak szét, azt remélve, hogy megugrasztanak egy kóbor oroszlant hazatérőben. Méltóságos Morison Baynes úrfi lovagolt legközelebb az erdőhöz. Miközben tekintete ide-oda vándorolt az enyhén hullámzó, cserjékkel elszórtan benőtt tájon, egyszer csak valamilyen állatot pillantott meg a síkság szélén, ahol a sűrű dzsungelnek hirtelen vége szakadt.

A felfedezéstől izgatottan nyomban arrafelé irányította hátsólovát. Az állat még túl messze volt ahhoz, hogy gyakorlatlan szemével felismerhette volna, de amikor közelebb ért, megállapította, hogy egy ló álldogál ott. Már éppen vissza akart térni eredeti útirányához, amikor úgy látta, mintha nyereg lenne az állat hátán. Egy kicsivel közelebb lovagolt hozzá. Igen, az állat fel volt nyergelve. Méltóságos Morison úrfi még közelebb lovagolt. Arcát az örömteli várakozás kellemes érzése derítette fel, mert a lóban most végre felismerte Meriem legkedvesebb póniját.

Odavágtázott az állat mellé. Meriem nyilván itt van valahol az erdőben. A férfi megborzongott kissé a gondolatra, hogy egy védtelen lány egyedül jár a dzsungelben, amely az ő számára még mindig az ijesztő rémségek és a titkon lopakodó halál színtere volt. Leszállt a nyeregből, és otthagya lovát Meriemé mellett, gyalogosan folytatta útját a dzsungelben. Úgy gondolta, hogy a lány biztos helyen van, és meg akarta lepni azzal, hogy hirtelen felbukkan mellette.

Nem jutott még messzire az erdőben, amikor az egyik közeli fáról hangos makogást hallott. Közelebb érve azt látta, hogy egy csapat cercófmajom civakodik valamin. Jobban odafigyelt, és egyiküknél egy

női lovaglósoknyát, a többieknek pedig egy pár csizmát és harisnyát fedezett fel. Kis híján elállt a szíverése, amikor - természetesen - a jelenet lehető leggyászosabb magyarázata jutott végig az agyán. A cercófajmok megölték Meriemet, és lerángatták a holttestéről a ruhát. Morison megborzongott.

Már éppen hangosat akart kiáltani, azt remélve, hogy a lány talán mégiscsak életben van, amikor egyszer csak megpillantotta Meriemet az egyik fán, egészen közel ahhoz, amelyiket ellepték a cercófajmok. Észrevette, hogy az állatok feléje vicsorognak és makognak. Elképedve figyelte, hogy a lány majom módra átlendül a másik fára, a veszedelmes állatok közelébe. Látta, hogy megpihen az egyik ágon, mindössze néhány lábnyira a legközelebbi cercófajomtól. Már éppen azon volt, hogy felkapja puskáját, és golyót ereszt a förtelmes állat testébe, amely mintha a lányra akarta volna vetni magát, amikor meghallotta, hogy Meriem mond valamit. A meglepetéstől majd elejtette puskáját. Meriem ajkán különös makogás hangzott fel, ugyanaz, mint amelyen a majmok érintkeztek.

A cercófajmok abbahagyták az acsarkodást és figyeltek. Nyilvánvaló volt, hogy ugyanúgy meglepődtek, mint az úrfi. Lassan, egymás után közeledtek a lányhoz. Azon a legcsekélyebb jele sem látszott félelemnek. Az állatok most már körülvették Meriemet, így Baynes nem lőhetett többé a lány életének veszélyeztetése nélkül - de most már nem is óhajtott löni. Égett a kíváncsiságtól.

A lány jó néhány percen keresztül - nincs másszó rá - szabályos társalgást folytatott a cercófajmokkal, akik aztán szemmel láthatóan készséggel átnyújtották neki öltözékének minden egyes, birtokukban lévő darabját. A cercófok továbbra is buzgón tolongtak körülötte, míg felöltözött. Fecsegték-locsogtak, és a lány válaszolt. Méltóságos Morison Baynes úrfi leült az egyik fa tövébe, és megtörölte izzadó homlokát. Aztán felállt, és visszaindult hátsó felé.

Amikor Meriem pár perccel később előbukkant az erdőből, ott találta a férfit, aki elkerekült szemmel, csodálatot és rémületet tükröző tekintettel nézett rá.

- Megláttam itt a lovát - mondta Baynes -, és úgy gondoltam, hogy megvárom, aztán majd együtt lovagolunk haza - ha nincs ellene kifogása.

- Természetesen nincs - felelte a lány. - Remek gondolat.

Miközben a két ló fej fej mellett lépkedett a síkságon, Morison úrfi többször is azon kapta magát, hogy a lány szabályos profilját figyeli, és azon tűnődik, hogy az előbb nem csalta-e meg a szeme. Vagy mégis igaz lenne, hogy ezt a bájos teremtetést látta a csúf cercófajmok társaságában, amint olyan folyékonyan társalog velük, mint ahogyan most vele? A dolog megfoghatatlan volt, egyszerűen képtelenség - de hát a saját szemével látta mindezt.

Míg Meriemet figyelte, egy másik gondolat is kezdte befészkelni magát az agyába. Gyönyörű ez a lány, és igen kívánatos - de mit tud ő, Baynes róla? Nem képtelenség ő maga is mindenestül? Vajon a jelenet, amelynek szemtanúja volt, nem elegendő bizonyíték-e arra nézve, hogy egy képtelen teremtetéssel van dolga? Egy nő, aki a fán mászkál, és a dzsungelben élő cercófajmokkal társalog! Hát ez a borzalmak borzalma!

Méltóságos Morison úrfi újra megtörölte a homlokát. Meriem feléje pillantott.

- Látom, melege van - mondta. - Most, hogy a nap lemenőben van, én kifejezetten hűvösnek találok az időt. Mitől izzad akkor?

A férfinak eredetileg nem állt szándékában elárulni, hogy látta Meriemet az előbb a cercófokkal, de most hirtelen, még mielőtt felfogta volna, mit mond, kibökte, ami a szívét nyomta.

- A felindultságtól izzadok - mondta. - Bementem a dzsungelbe, amikor felfedeztem a póniját. Meg akartam lépni, de én vagyok az, akit meglepetés ért. Láttam odafönt a fán a cercófajmokkal.

- Igen? - Meriem hangja közömbösen csengett. Úgy viselkedett, mint aki nem tulajdonít különösebb jelentőséget annak, hogy egy fiatal lány meghitt viszonyban van a dzsungelben élő vadállatokkal.

- Rettenetes volt! - szakadt ki a kiáltás Morison méltóságosból.

- Rettenetes? - kérdezett vissza Meriem, és elképedve ráncolta össze a szemöldökét. - Mi volt abban rettenetes? Ők a barátaim. Rettenetes dolog, ha az ember a barátaival beszélget?

- Szóval, akkor valóban beszélgetett velük? - kiáltotta méltóságos Morison úrfi. - Értette, hogy mit mondanak, és ők is értették magát?

- Hát persze.

- De hát ezek visszataszító állatok - alacsonyrendű, primitív fenevadak. Honnan ismeri egyáltalán a vadállatok nyelvét?

- Nem visszataszítóak és nem primitívek - felelte Meriem. - Hiszen azért a barátaim: évekig éltem közöttük, míg Bwana meg nem talált, és el nem hozott ide. Nem is igen tudtam addig más nyelvet, mint a Manganikét. Talán meg kellene tagadnom őket, csak azért, mert jelenleg történetesen emberek között élek?

- Jelenleg! - kiáltott fel Morison úrfi. - Csak nem azt akarja mondani, hogy szándékában áll visszatérni, és közöttük élni? Ugyan, ugyan, micsoda bolondságokat beszél! Hogy ez egyáltalán eszébe jut! Maga ugrat engem, Miss Meriem. Rendben van, kedves volt ezekhez a cercófajmokhoz itt, azok meg ismerik magát, és nem bántották - de hogy magácska valamikor közöttük élt - nem, ez lehetetlen.

- Pedig valóban így volt - bizonygatta a lány. Érezte a férfi hangján és egész viselkedésén, hogy elborzadt még a gondolatra is, élvezte a helyzetet, így tovább folytatta. - Igen, én majdnem teljesen meztelenül ott éltem az óriásmajmok és a kisebb majmok között. A fák ágain laktam. Kisebb állatokat ejtettem zsákmányul, és felfaltam őket - még hozzá nyersen. Korakkal és A'httal antilopra vadászóra vadásztam. Ültem a fa ágán, és grimaszokat vágtam Numára, az oroszlánra. Botokat vagdaltam hozzá, és addig bosszantottam, míg olyan rémisztően bömbölt dühében, hogy a föld remegett belé. Korak pedig csinált nekem egy kis kuckót fenn a magasban, egy faóriás ágai között. Gyümölcsöt és húst hordott nekem. Harcolt értem, kedves volt hozzám. Míg el nem jöttem Bwanához meg Kedvesemhez, nem is emlékszem, hogy korakon kívül bárki más kedves lett volna hozzám. - A lány hangja ezeknél a szavaknál szomorkásan csengett. Már el is felejtette, hogy tulajdonképpen piszkálni akarta méltóságos Morison úrfit. Korak járt az eszében, akire az utóbbi időben már alig-alig gondolt.

Egy ideig mindketten csendben tűnődtek magukban, miközben házigazdájuk nyári laka felé lovagoltak. A lány lelki szemei előtt egy Istenhez hasonlatos lény jelent meg, akinek sima, barna bőrét leopárdbőrből készült ágyékkötő fedi, s aki fűgén tovalendülve a fák ágain, a sikeres vadászatról visszatérőben, kedveskedve ennivalót helyez a lábához. Nyomában egy bozontos szőrű, roppant erős, hatalmas termetű emberszabású majom halad. Ő pedig, Meriem, nevetve és hangos kiáltásokkal üdvözölve az érkezőket, egy hajladozó ágon hintázik a lombok között megbúvó kuckójának bejárata előtt. Kedves jelenet volt, ahogy így felidézte magában. A dolog másik oldala már ritkábban jutott eszébe - a hosszú, sötét éjszakák, azok a dermesztő, rettenetes dzsungelbeli éjjelek, a hideg, nyirkos, esős évszak kényelmetlenségei. Már-már elfeledte az odalenti, a túlvilági sötétségben ólalkodó ádáz ragadozók rémséges üvöltözéseit, Síta, a párduc, Hisztah a kígyó, a

mérges csípésű rovarok, az undorító férgek részéről fenyegető örökös veszélyeket. Mert mindezeket igazából kiegyenlítette a felhőtlen napok boldogsága, a korlátlan szabadság, és leginkább Korak társasága.

A férfi agyában kusza gondolatok kergették egymást. Rájött, hogy bizony már-már beleszeretett ebbe a lányba, akiről semmit sem tudott az iménti pillanatig, amikor az önként feltárta előtte múltjának egy részét. Minél többet gondolkodott a dolgon, annál nyilvánvalóbbá vált számára, hogy nekiadta a szívét, hogy kis híján felajánlotta úri nevét. Megborzongott a gondolattól, hogy hajszál híján milyen kutyaszorítóba került. De attól még szeretheti a lányt. Ennek semmi akadálya -nem volt méltóságos Morison Baynes úrfi és a hasonszőrűek erkölcsi felfogása szerint. Meriemet egyszerűen hitványabb anyagból gyúrták, mint őt. Ugyanolyan képtelenség lett volna feleségül vennie, mint a lány egyik cercófmajom barátját, és természetesen nem is várná el, hogy ő, Baynes, ilyen ajánlattal álljon elő. Már az is nagy megtiszteltetés Meriemnek, hogy odaadta neki a szívét - a nevét majd persze olyasvalakinek fogja felajánlani, aki az ő emelkedettebb társadalmi köreiből való. Egy olyan lánynak, aki majmokkal közösködött, aki - mint maga ismerte be - úgyszólván meztelenül élt közöttük, nyilván nem lehet valami sok érzéke a kifinomult tulajdonságokhoz, emberi értékekhez. Igazán nem akarja megsérteni, de azzal, hogy felajánlja neki a szerelmét, valószínűleg a lehető legtöbbet nyújtja, amit a lány kívánhat vagy elvárhat tőle.

Minél tovább gondolkodott méltóságos Morison Baynes úrfi a dolgon, annál inkább szilárd meggyőződésévé vált, hogy felettebb lovagias és önzetlen cselekedetet fontolgat. Az európaiak könnyebben meg fogják érteni álláspontját, mint az amerikaiak, ezek a szegény, tudatlan vidékiek, akik képtelenek igazán felfogni, hogy mi az a társadalmi kiváltság, és azt, hogy "a király tévedhetetlen". Azt a tényt sem kell majd külön bizonygatnia Meriemnek, gondolta a férfi, hogy sokkal boldogabb lesz egy fényűzően berendezett londoni lakosztályban, ahol - mert így lesz - bármikor támaszkodhat az ő, Baynes szerelmére, nemkülönben bankszámlájára, mintha törvényes házasságban élne valakivel, aki társadalmi helyzetét tekintve hozzá illik. Egy kér dést azonban minden képpen tisztázni kívánt, még mielőtt elkötelezte volna magát az éppen tervbe vett program mellett.

- Ki volt az a Korak meg az az A'ht? - kérdezte.

- A'ht Mangani volt - felelte Meriem -, Korak pedig Tarmangani.

- És, könyörgöm, mi a csoda az a Mangani meg a Tarmangani?

A lány nevetett.

- Maga például Tarmangani - felelte. - A Manganik testét szőr borítja - maga azt mondaná rájuk, hogy majmok.

- Szóval akkor Korak fehér ember volt? - kérdezte Baynes.

- Igen.

- És ő volt ... szóval ... izé ... a maga ...? - Megakadt, mert úgy érezte, hogy igen nehéz tovább kérdezősködni ebben az irányban mindaddig, míg tiszta, gyönyörű szemével a lány egyenest belenéz az övébe.

- Az én micsodám? - faggatta Meriem, aki a maga természetes, romlatlanul ártatlan lelkével el sem tudta képzelni, hová akar a méltóságos Morison úrfi kilyukadni.

- Hát ... szóval ..., a bátyja? - nyögte ki a férfi.

- Nem, Korak nem a bátyám volt - felelte a lány.

- Akkor hát a férje? - bökte ki végre Baynes.

Meriem, akinek eszébe sem jutott megsértődni, vidám nevetésre fakadt.

- A férjem! - kiáltotta. - De hát mit gondol, hány éves vagyok én? Túl fiatal vagyok én ahhoz, hogy férjem legyen. Eszembe sem jutott soha ilyesmi. Nos, hát korak, ő, . - és most ő is elbizonytalanodott, mert korábban soha nem próbálta meg tisztázni, miféle kapcsolatban is van ő korakkal -, szóval korak egyszerűen korak volt - azzal ismét harsány nevetésre fakadt, észrevéve, hogy milyen "nagyszerűen" sikerült megvilágítania a dolgot.

Ahogy így elnézte és hallgatta a mellette lovagló Meriemet, a férfi nemigen hitte, hogy annak jellemén bármilyen módon vagy mértékben csorba esett volna. Mégis, azt akarta hinni, hogy úgyszem erényes lány, hiszen máskülönben a maga elé tűzött feladat nem lett volna olyan félvállról elintézhető - méltóságos Morison úrfiból azért nem vészett ki teljesen a lelkiismeret.

Méltóságos Morison úrfi jó néhány napon keresztül nem ért el észrevehető haladást céljának valóra váltásában. Néha legszívesebben elállt volna szándékától, mert időről időre érezte: nagyon kevés hiányzik ahhoz, hogy beadja a derekát, és szabályszerű házassági ajánlatot tegyen Meriemnek, főként, ha nem vigyáz, és még jobban beleszeret. Márpedig nehéz volt nem szeretnie őt, hiszen naponta látta. Volt a lányban valami, ami méltóságos Morison úrfi dolgát tudán kívül rendkívüli módon megnehezítette - egyfajta belülről fakadó jóság és tisztaság, amely a tisztességes lány legszilárdabb oltalmazója és védőbástyája, olyan áthághatatlan akadály, amelynek csak a beteges elméjük rontanak neki. Méltóságos Morison Baynes úrfi beteges elméjűnek semmiképpen sem volt nevezhető.

Kint ült Meriemmel a verandán egy este, miután a többiek már nyugovóra tértek. Ezt megelőzően teniszettek. Ebben a játékban a férfi, miként - meg kell adni - minden egyéb, férfiakkal való sportban, igencsak jeleskedett. Most történeteket mesélt Meriemnek Londonról és Párizsról, bálokról és bankettekről, a gyönyörű nőkről és gyönyörű toaletttjeikről, a gazdagok és a hatalmasok szórakozásairól és időtöltéseiről. Méltóságos Morison úrfi a régi nagy mesterek színvonalán űzte a fondorlatos hengegés művészetét. Nem kirívóan vagy idegesítően tömjénezte önmagát - sohasem otrombán, hiszen az otrombaság alantas dolog, amelytől méltóságos Morison úrfi kínosan óvakodott. Ennek ellenére abban, aki a méltóságos úrfit hallgatta, olyan kép alakult ki, hogy annak alapján meg sem fordult a fejében kétségbe vonni a Baynes család vagy képviselője dicső voltát.

Meriem el volt bűvölve. A kis őserdei lány számára a férfi történetei valóságos tündérmeséknek hatottak. Méltóságos Morison úrfi naggyá, csodálatossá és fennköltté magasztosult lelki szemei előtt, aki teljesen megigézte. Amikor kis időre elhallgatott, majd közelebb húzódott Meriemhez, és megfogta a kezét, a lány úgy megborzongott, mintha egy istenség érintette volna meg - a rajongás borzongása volt ez, amelybe némi félelem is vegyült.

Baynes közel hajolt a lány füléhez.

- Meriem! - suttogta. - Drága kis Meriem! Remélhetem a kegyet, hogy így szólíthassam: drága kis Meriem?

A lány elkerekült szemmel nézett fel a férfi arcába, de az árnyékban volt. Reszketett, de nem húzódott el tőle. Baynes átkarolta, és közelebb húzta magához.

- Szeretem! - suttogta.

Meriem nem válaszolt. Nem tudta, mit mondjon. Nem nagyon tudta, mi az a szerelem. Sohasem gondolkodott még ezen - de azt tudta, hogy jó, ha az embert szeretik, akármit jelentsen ez. Jó, ha mások kedvesek

az emberhez. Olyan kevés kedvességben és gyengédségben volt idáig része!

- Mondja - súgta a férfi -, hogy maga is szeret!

Ajka egyre közeledett a lányéhoz. Már-már összeért a szájuk, amikor mintegy varázsütésre Korak képe jelent meg Meriem szeme előtt. Ott látta Korak arcát közel a magáéhoz, érezte ajkán forró ajkát, és akkor életében először megsejtette, hogy mi az a szerelem. Finoman elhúzódott.

- Nem vagyok biztos benne - mondta -, hogy szeretem. Várjunk. Van időnk bőven. Én még túl fiatal vagyok ahhoz, hogy férjhez menjek. Azt sem tudom, boldog lennék-e Londonban vagy Párizsban - inkább úgy érzem, félnék ott.

Milyen könnyedén és természetesen kötötte össze a szerelmi vallomást a házasság gondolatával! A méltóságos úrfi tökéletesen biztos volt abban, hogy a házasság szót nem ejtette ki a száján - erre külön is nagyon ügyelt. Aztán meg, a lány nem biztos abban, hogy szereti őt! Ezzel is mélységesen megsértette hiúságában. Hihetetlennek tűnt, hogy ennek a kis barbárnak bármiféle kételyei legyenek méltóságos Morison Baynes úrfi kívánatos voltát illetően.

Az érzelmek első, heves viharának elültével Morison úrfi már képes volt a logikusabb gondolkodásra. A kezdet csúfos kudarcot hozott. Most jobb lesz, ha vár, és fokozatosan plántálja be a lány fejébe, hogy mi az az egyetlen ajánlat, amellyel rangos helyzete folytán neki, Baynesnek módjában áll előállnia. Lassan, megfontoltan fog cselekedni. Rápillantott a lány profiljára, amely a hatalmas trópusi Hold ezüstös fényében fűdött. Méltóságos Morison Baynes úrfi megállapította, hogy bizony, cseppet sem lesz könnyű "lassan, megfontoltan cselekednie". A lány felettébb csábító jelenség volt.

Meriem felállt. Korak képe még mindig ott lebegett előtte.

- Jó éjszakát - mondta. - Olyan gyönyörű a táj, Hogy alig tudok megválni tőle - aztán széles kézmozdulattal körbemutatott, átfogva mintegy a csillagos eget, a ragyogó Holdat, az ezüstös fényben úszó széles síkságot, s a dzsungel szélét jelző sötét árnyakat a távolban. - Ó, mennyire szeretek itt lenni!

- Londont még ennél is jobban szeretné. - mondta a férfi komolyan. - És London is szeretné magát. Híres szépségnek számítana Európa bármely fővárosában. A világ a lába előtt heverne, Meriem.

- Jó éjszakát! - mondta újra a lány, és magára hagyta Baynest.

Méltóságos Morison úrfi kivett egy cigarettát címeres tárcájából, meggyújtotta, vékony, kék füstcsíkot fújt a Hold felé, és elmosolyodott.

18. Veszélyes lovaglás

Meriem és Bwana másnap együtt üldögélt kint a verandán, amikor a távolban egy lovas tűnt fel, aki a síkságon keresztülvágván a nyári lak felé tartott. Bwana ernyőt formált kezével a szeme előtt, úgy nézte figyelmesen a lóháton közeledő alakot. Nem tudta mire vélni a dolgot. Idegen nemigen járt errefelé, Közép-Afrikában. Még a feketéket is jól ismerte sok-sok mérföldnyi távolságban. Száz mérföldes körzeten belül fehér ember nem tűnhetett fel úgy, hogy érkezteről Bwana ne hallott volna hírt jóval előtte. Minden tetteről beszámoltak a Nagy Bwanának: miféle állatokat ejtett, fajtánként hányat, és azt is, hogy miként ölte meg őket. Bwana nem tűrte el, hogy kéksavat vagy sztrihnit használjanak. Az is tudomására jutott, hogy miként bánt a "fiúkkal". Így azután számos európai vadász volt kénytelen visszatérni a tengerpartra a nagy hatalmú angol utasítására, fekete kísérelével

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

szemben tanúsított indokolatlan kegyetlensége miatt. Egyiküknek pedig, akinek neve mint híres vadász járta be hosszú időn keresztül a civilizált országokat, azzal az utasítással kellett elhagynia Afrikát, hogy soha vissza se jöjjön. Ez akkor történt, amikor Bwana megtudta, hogy tizennégy oroszlánból álló nagy zsákmányára mérgezett családok buzgó alkalmazásával tett szert.

Bwanát így minden igazi vadász és valamennyi bennszülött szerette és tisztelte. A szava törvény volt ott is, ahol korábban semmilyen törvény nem létezett. Az egyik parttól a másikig alig akadt olyan bennszülött vezető, aki ne inkább az ő utasításainak engedelmességet volna, mint azoknak a vadászoknak, akik felfogadták. Így aztán könnyű volt visszafordulásra készíteni minden nemkívánatos idegent. Bwana egyszerűen csak megfenyegette őket: parancsot ad a "fiúknak", hogy szökjenek meg től,,.

Most azonban nyilvánvaló volt, hogy valaki anélkül jutott be az országba, hogy a híre megelőzte volna. Bwana el sem tudta képzelni, ki lehet a közeledő lovas. Ahogy azt a ritkán lakott területek udvariassági szabályai megkövetelik szerte a földgolyón, kiment a jövevény elé a kapuhoz, és üdvözölte, még mielőtt az leszállt volna a lováról. Magas, jókötésű, harminc év körüli, szőke hajú és simára borotvált férfit köszönhetett. Rendkívül ismerősnek tűnt - Bwana meg volt győződve róla, hogy még , a nevére is emlékeznie kellene, de sehogyan sem jutott az eszébe. A jövevény külseje és kiejtése egyértelműen skandináv származásról árulkodott. Érdes, nyílt modora jó benyomást tett az angolra, aki megszokta, hogy ebben a vad és barbár országban olyannak fogadja el az idegeneket, amilyenek. Sosem kérdezősködött, és csupa jót feltételezett róluk mindaddig, míg érdemtelennek nem bizonyultak a barátságára és vendégszeretetére.

- Meglehetősen szokatlan dolog, hogy olyan fehér ember érkezik ide, akit nem előz meg a híre - mondta, miközben a legelő felé sétáltak, amelyet felajánlott az utazónak, mondván, oda kicsaphatja póniját. - Barátaim, a bennszülöttek, elég jól tájékoztatnak mindenről.

- Hogy nem értesült a jövevelemről - magyarázta az idegen -, talán annak tudható be, hogy délről jövök. Egyetlen falut sem láttam jó néhány napi járóföldre.

- Nem, tőlünk délre, sok-sok mérföldnyire valóban nincs egy sem - válaszolta Bwana. - Mióta Kovudoo elhagyta országát, kétlem, hogy akár egyetlen bennszülöttel is találkozni lehet arrafelé, két-háromszáz mérföldön belül.

Bwana azon gondolkodott, hogy ez a magányos fehér férfi vajon miként tudott utat törni magának olyan messzire a barbár, barátságtalan vidéken keresztül dél felé. Az idegen, mintha kitalálta volna, hogy mi járhat a másik fejében, rögvest magyarázattal szolgált.

- Azért jöttem le északról, hogy egy kicsit kereskedjek és vadászgassak - mondta -, és letértem a járt útról. A vezetőm, az egyetlen ember az egész karavánban, aki korábban élt már abban az országban, beteg lett és meghalt. Nem találtunk bennszülött vezetőt, ezért egyszerűen visszafordultam, egyenest északnak. Több mint egy hónapon át a puskánkkal szereztük meg a betevő falatunkat. Fogalmunk sem volt róla, hogy ezer mérföldes körzetben fehér ember élhet, amikor az elmúlt éjszaka tábort vertünk a síkság szélén egy vízzel teli mélyedés mellett. Ma reggel vadászni indultam, és észrevettem a kényyből felszálló füstöt, ezért aztán a fegyverhordozómat visszaküldtem a táborba a jó hírrel, magam meg egyenesen ide lovagoltam. Természetesen hallottam már magáról, mint mindenki, aki Közép-Afrikába jön, és roppantul örülnék, ha megengedné, hogy néhány hétig megpihenjünk és vadászgassunk a környéken.

- Csak tessék - felelte Bwana. - Költöztesse át a táborát a folyóhoz az embereim tábora mellé, és érezze magát otthon. - Közben

odaértek a verandára, és Bwana be mutatta az idegent Meriemnek, majd Kedvesemnek, aki éppen akkor lépett ki a nyári lakból.

- Ez itt Mr. Hanson - mutatott rá, mert a férfi ezt a nevet mondta neki. - Kereskedő, és eltévedt a délre fekvő dzsungelben.

Kedvesem és Meriem fejbőlintással vette tudomásul a bemutatás tényét. Úgy tűnt, mintha a férfi igen kínosan érezte volna magát a jelenlétükben. A házigazda ezt azzal magyarázta, hogy vendége nyilván nincs hozzászokva kulturált nők társaságához, ezért aztán valamilyen ürüggyel gyorsan kimentette láthatóan kínos helyzetéből. Betessékelte a dolgozószobájába, ahol a konyak és a szóda már szemmel láthatóan sokkal kevésbé feszélyezte Mr. Hansont.

Amikor a két férfi távozott, Meriem odafordult Kedvesemhez.

- De furcsa - mondta -, szinte meg mernék esküdni, hogy korábban már találkoztam bqr. Hansonnal. Különös és persze képtelen is ez a feltételezés - tette hozzá, és gyorsan ki is verte a fejéből az egészet.

Hanson nem fogadta el Bwana invitálását, hogy költöztesse táborát közelebb a nyári lakhoz. Azt mondta, emberei hajlamosak a civakodásra, és jobb, ha tisztas távolban maradnak. Ami pedig őt magát illeti, nemigen fog erre járni, és ha mégis, mindig azon lesz, hogy ne kelljen találkoznia a hölgyekkel. Szégyenlősségével a bárdolatlan kereskedő természetesen élénk derűtséget keltett a társaság körében.

Számos vadászat alkalmával csatlakozott a férfiakhöz, és azok megállapították, hogy otthonosan mozog az őserdőben, és a kisujjában van a nagyvad elejtésének minden csínja-binja. Esténként gyakran töltött hosszabb időt a nagy gazdaság fehér munkavezetőjének társaságában, mivel ezzel a pallérozatlanabb férfival könnyebben talált közös témát, mint Bwana kulturált vendégeivel. így adódott aztán, hogy a ház környékén megszokott figurának számított éjjel is. Akkor jött és ment, amikor akart.

Gyakran sétálgatott abban a szép nagy virágoskertben, amelyet Kedvesem és Meriem oly sok örömmel és szeretettel gondozott. Amikor először lepték meg a kertben, a maga nyers modorában elnézést kért, és hozzáfűzte, hogy mindig is közel álltak szívéhez azok a jó öreg észak-európai virágok, amelyeket Kedvesem oly sikeresen honosított meg az afrikai talajban.

Hogy aztán valóban a mályvarózsák és a lángvirágok örökké szemet gyönyörködtető szirmai vonzották-e az illatozó kertbe, vagy pedig az a sokkalta szebb virágszál, aki gyakran sétálgatott a ragyogó Hold fényében a virágok között: a fekete hajú, napbarnított Meriem - ki tudja?

Hanson három hétre tervezte pihenőjét. Ez alatt az idő alatt, mondta, emberei felfrissülnek és erőt gyűjtenek a rettenetes viszontagságok után, amelyekben dél felé haladva az uttalan dzsungelben volt részük. Ő maga azonban egyáltalán nem töltötte olyan tétlenül napjait, mint ahogyan feltűntette. Kis csapatát két részre osztotta, és mindkettő élére olyanokat jelölt ki, akikről feltételezte, hogy megbízhat bennük. Őket beavatta terveibe, és elmondta nekik azt is, milyen gazdag jutalom üti a markukat, ha sikeresen megvalósítják elképzeléseit. Az egyik csapatnak meghagyta, hogy nagyon lassan induljon el észak felé azon a csapáson, amely a Szaharát délről elérő karavánútba torkollik. A másikat egyenesen nyugat felé indította útnak azzal a paranccsal, hogy álljanak meg, és verjenek állandó tábor a nagy folyó túlsó partján, annak az országnak a természetes határán, amelyet a Nagy Bwana joggal tekint szinte a sajátjának.

Vendéglátójának elmondta, hogy karavánja lassan észak felé vonul - azonban egy szót sem szólt arról a csapatról, amely nyugatnak

tartott. Aztán egy napon bejelentette, hogy embereinek fele megszökött. Ez a bejelentés elkerülhetetlenné vált, ugyanis a nyári lakból induló egyik vadásztársaság keresztülhaladt északra fekvő táborán. Mr. Hanson attól tartott, feltűnt nekik, mennyire megcsappant kísérőinek száma.

Így álltak hát a dolgok, amikor az egyik forró éjszakán Meriem, aki nem tudott elaludni, felkelt és kísétált a kertbe. Méltóságos Morison úrfi aznap este ismét hevesen udvarolt neki, és a lány agyában akkora volt a zürzavar, hogy képtelen volt elaludni.

A végtelen égbolt körös-körül mintha azt ígérte volna, hogy megszabadul kétségeitől és kérdéseitől. Baynes sürgette, mondja végre azt, hogy szereti. A lány már sokszor azt hitte, őszintén felelheti azt, amit a másik hallani szeretne. Korak lassanként emlékké halványult. Kezdte azt hinni, hogy valóban meghalt, hiszen máskülönben meg kellett volna találnia. Nem tudta, hogy a fiúnak még ennél is nyomósabb oka volt azt hinni, hogy ő, Meriem halt meg, és emiatt nem tett erőfeszítéseket a felkutatására, miután rajtaütött Kovudoo faluján.

Az egyik nagy, virágzó bokor mögött Hanson feküdt a földön. A csillagokat bámulta és várt. Sok éjszakán keresztül várakozott már így ugyanott. Mire vagy kire várt vajon? Hallotta, hogy a lány közeledik, és felkönyökölt. Tíz lépéssel odébb állt a pónija, amelynek kantárszárát az egyik kerítésoszlopra hurkolta.

Meriem lassan sétálva közeledett a bokor felé, amely mögött a várakozó férfi feküdt.

Hanson nagy, tarka selyemkendőt húzott elő a zsebéből, és nesztelenül feltérdelt. A karám felől egy póni nyerítése hallatszott. Messze kint a síkságon oroszlán bömbölt. Hanson annyit változtatott testhelyzetén, hogy most már mindkét lábbal guggolt, készen arra, hogy gyorsan talpra szökkenhessen.

A póni újra nyerített - ezúttal közelebből. Hallani lehetett, amint testével a bokrok ágait súrolja. Hanson fűlelt, és azon töprengett, miként juthatott ki az állat a karámból. A zaj irányába fordította a fejét. Attól, amit látott, rögvést a földre vetette magát, és a bokor tövéhez lapult. Egy férfi közeledett, két pónit vezetve.

Meriem is meghallotta a zajt és megállt. Figyelt, hallgatózott. A következő pillanatban a méltóságos Morison úrfi a két felnyergelt hátassal a nyomában odaért a lány közelébe.

Meriem meglepetten pillantott fel rá. Méltóságos Morison úrfi zavartan vigyorgott.

- Nem tudtam aludni - magyarázta -, hát kedvem szottyant egy kicsit lovagolni. Aztán véletlenül megláttam, hogy idekint van. Gondoltam, hátha velem tartana. Remek dolog az éjszakai lovaglás, meglátja. Jöjjön!

Meriem nevetett. Vonzotta a kaland.

- Rendben - mondta.

Hanson csendben szitkozódott. Azok ketten a kapuhoz vezették lovaikat, és kimentek a kertből. Odakint felfedezték Hanson hátasát.

- De hisz ez a kereskedő pónija! - jegyezte meg Baynes.

- Biztosan a munkavezetőt látogatta meg - mondta Meriem.

- Jó sokáig kimarad, mi? - jegyezte meg méltóságosan Morison úrfi. - Én az ő helyében nem szívesen lovagolnék vissza a táborba

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04
éjszaka a dzsungelen keresztül.

Mintha az úrfi aggodalmának adna nyomatékot, a távolban újra nagyot bömbölt az oroszlán. Méltóságos Morison úrfi megborzongott, és a lányra pillantott, hogy lássa, milyen hatást gyakorolt rá a libabőröztető hang. Úgy tűnt, Meriem nem vett róla tudomást.

Egy pillanattal később már nyeregbe is szálltak, és lassan elindultak a holdfényben fürdő síkságon. A lány egyenest a dzsungel felé irányította póniját. Arrafelé, ahonnan az éhes oroszlán ordítása hallatszott.

- Nem volna jobb, ha kikerülnék a fickót? - kockáztatta meg a méltóságos Morison úrfi. - Attól tartok, nem hallotta, mekkorát ordított.

- Dehogynem hallottam! - nevetett Meriem. - Lovagoljunk oda, látogassuk meg.

Méltóságos Morison úrfi kényszeredetten nevetett. Nem szeretett volna kedvezőtlen színben feltűnni a lány előtt, ám azt sem szeretette volna, ha túl közel merészkednek egy éhes oroszlánhoz éjnek idején. Puskája ott volt a nyeregtáskában, de holdfénynél célozni elég bajos dolog. Ráadásul még sohasem állt szemtől szemben egyedül oroszlánal - napvilágnál sem. A gondolattól a rosszullét környékezte. A fenevad most végre abba hagyta a bömbölést. Nem hallatszott többé a hangja, és a méltóságos Morison úrfinak ettől visszatért a bátorsága. Hátszéllal lovagoltak a dzsungel felé. Az oroszlán tőlük jobbra, egy kis mélyedésben húzódott meg. Öreg volt. Két éjszakán keresztül nem evett semmit, mert nem volt már olyan gyors a támadásban, ugrása sem volt olyan, mint fénykorában, azokban a szép időkben, amikor mindenfelé rémületet keltett a maga vadászterületén. Két nap és két éjjel járkált korgó hassal, és hosszú ideje már azelőtt is csak döghússal táplálkozott. Öreg volt, de még mindig rettenetes pusztító erővel rendelkezett.

Az erdő szélén Morison úrfi megállította a lovát. Nem vágyott továbbmenni. Párnás mancsain Numa nesztelenül beosont mögöttük a dzsungelbe. Az enyhe szellő most felőle fújt reménybeli zsákmánya felé. Hosszú utat tett meg ember után kutatva, mert már fiatal korában megízlelte a húsát. Igaz, hogy szegényes tápláléknak számított a tehénantilophoz és a zebrahoz képest, viszont kevésbé volt nehéz elejteni. Numa úgy ítélte meg, hogy az ember lassú észjárású, lassú lábú, a legkevésbé sem tekintélyt parancsoló lény, legfeljebb olyankor, ha csípős szagot áraszt. Az állatok királyának ez a szag egyszersmind a gyorstüzelő puská hangos dörrenését és vakító villanását jelentette.

Ezen az éjszakán érezte a veszedelmes szagot, de a kínzó éhségtől már majd megőrült. Képes lett volna szükség esetén tucatnyi puskával is szembeállni, csak hogy megtölthesse üres bendőjét. Félkört írt le az erdőben, hogy a szél ismét áldozatai felől fújjon, mert tudta: ha megérzik a szagát, nem remélheti, hogy rajtuk üthet. Numa ki volt éhezve, de öreg volt és ravasz.

Bent a dzsungel mélyén még valakinek az orrát ütötte meg az ember és Numa gyenge, elmosódott szaga. Felkapta a fejét, és beleszagolt a levegőbe. Majd félrefordított fejjel hallgatózott.

- Gyerünk - mondta Meriem -, menjünk be egy darabon, csodálatos az erdő éjszaka. Itt elég ritka a dzsungel, lóháton is járható.

Méltóságos Morison úrfi tétovázott. Szégyellte volna kimutatni a lány előtt, hogy fél. Egy nála bátrabb férfinak, aki biztos a dolgában, lett volna mersze nemet mondani, nehogy a lányt fölösleges veszélyeknek tegye ki. Semmiképpen sem magára gondolt volna - csakhogy önző természetűe folytán méltóságos Morison úrfi mindig saját magára gondolt először. Azért tervezte ki a lovaglást, hogy elcsalja Meriemet

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

a nyári lak közeléből. Négy szemközt akart beszélni vele, és elég messze ahhoz, hogy ha netán megbotránkozna a javaslatán, amellyel előállni készült, legyen elég ideje kimagyarázkodni, még mielőtt hazatérnek. Persze nemigen kételkedett abban, hogy sikerrel jár, de becsületére legyen mondva: némi halvány kételye azért így is maradt.

- Nem kell félnie az oroszlántól - mondta Meriem, észrevéve a férfi enyhe tétovázását. - Bwana azt mondja, hogy két éve nem járt erre felé emberevő példány, és a vidék annyira bővelkedik vadban, hogy nincs, ami rákényszerítse Numát az emberhúsra. Aztán meg olyan gyakori itt az oroszlánvadászat, hogy jobbnak látja, ha kitér az ember útjából.

- Ó, én nem félek az oroszlántól - felelte méltóságos Morison úrfi. - Csak arra gondoltam, hogy meglehetősen kényelmetlen dolog lóháton járni az erdőben. Kerülgetni kell az aljnövényzetet, bujkálni az alacsony ágak alatt meg ilyesmi, és ez elrontja a lovaglás örömét.

- Hát akkor menjünk gyalog - javasolta Meriem, és máris le akart szállni a nyeregből.

- Ó, dehogy! - kiáltotta méltóságos Morison úrfi, megrettenve az ötlettől. - Menjünk csak lóháton - azzal beléptetett az erdő sötét árnyai közé. Mögötte ott haladt Meriem, előtte pedig meglapulva, a kedvező alkalomra várva Numa, az oroszlán settenkedett.

Kint a síkságon egy magányos lovas halkan elkáromkodta magát, amikor azok ketten eltűntek a szeme elől. Hanson volt az. A nyári laktól követte őket. Az ő tábora felé lovagoltak, úgyhogy bármikor elfogadható magyarázattal szolgálhatott volna, ha felfedezik - de nem látták meg, mert egyszer sem fordultak hátra.

A férfi most egyenesen arrafelé vette az irányt, ahol azok ketten belovagoltak a dzsungelbe. Már mindegy volt neki, észreveszik-e vagy sem. Két oka is volt rá, hogy ne törődjön ezzel. Az egyik, hogy úgy látta, Baynes pontosan ugyanazt teszi, amire ő maga is készül: meg akarja szöktetni a lányt. Majd valamiként úgy irányítja a dolgot, hogy az ő terve szerint alakuljon. Mindenképpen szemmel tartja őket, és gondoskodik róla, hogy a lány ne lehessen Baynesé. A másik ok egy bizonyos emlékezetes esettel volt összefüggésben, amely előző éjszaka zajlott le a táborában. Ezt nem is említette meg a nyári lakban, mert attól félt, hogy ezzel akarata ellenére felhívja a figyelmet a saját mesterkedéseire, és veszedelmes pletykálkodási alkalmat teremt a Nagy Bwana feketéi meg a maga emberei között. Hiszen a nyári lakban korábban azt mondta, hogy kísérőinek fele megszökött. Gyorsan kiderülhetett volna, hogy valótlan mesét adott elő, ha Bwana és az ő emberei bizalmas kapcsolatba kerülnek egymással.

Az eset, amelyet elmulasztott megemlíteni, és amely most arra ösztökélte, hogy sietve a lány és kísérője nyomába eredjen, a távollétében történt előző este. Emberei a magas, tüskés bomával körülvett táborban üldögéltek a tűz mellett, amikor a legcsekélyebb figyelmeztető jel nélkül egyszer csak egy hatalmas oroszlán ugrott közéjük, és elkapta egyiküket. Csupán a többiek bajtársiasságának és bátorságának volt köszönhető, hogy sikerült megmenteni az életét. Csak elkeseredett harc árán tudták az éhségtől őrzöngő fenevadat a tűzből kikapott lángoló gallyakkal, lándzsákkal és puskákkal elkergetni.

Így tudta meg Hanson, hogy emberevő oroszlán tévedt a környékre, vagy megöregedvén azzá vált valamelyik az éjszakánként a síkságon és a dombok között kóborló, napközben pedig az erdő hűvösében heverésző sok-sok fenevad közül. Alig fél órája éhes oroszlán ordítását hallotta, és nemigen volt kétsége afelől, hogy az emberevő Meriem és Baynes után lopakodik. Átkozta magában a bolond angolt, és sebes vágásban eredt a nyomukba.

Meriem és Baynes egy kis tisztáson állította meg a lovát. Száz yarddal odébb Numa feküdt az aljnövényzetben meglapulva. Sárgászöld

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

szemét prédájára szegezte, tekergőző farkának vége görcsösen meg-megrándult. A távolságot méregette önmaga és amazok között. Azt fontolgatta, hogy érdemes-e elszánnia magát az azonnali támadásra, vagy jobban teszi, ha még egy kicsit vár, abban a reményben, hogy hátha egyenesen a karmai közé szaladnak. Nagyon éhes volt, de nagyon agyafúrt is. Nem kockáztathatta meg azt, hogy elveszítse eledelét egy elhamarkodott és rosszul kiszámított roham miatt. Ha előző éjszaka megvárta volna, míg a feketék elalszanak, nem lett volna kénytelen újabb huszonnégy órán keresztül koplalni.

Odébb az a bizonyos valaki, aki korábban már megérezte Numa és az ember szagát, felült a faágon, amelyen éjszakára nyugalomba helyezkedett. Alatta nehéz léptű, hatalmas szürke test imbolygott ide-oda a sötétben. A fán lévő fenevad halk torokhangot hallatott, és leugrott a szürke test hátára. Egy szót sűgött hatalmas fülébe, mire Tantor, az elefánt, ormányát magasba emelve, majd fel-le himbálva, szimatolni kezdett annak a szaga után, akinek közelségére az iménti szó figyelmeztette. Aztán újabb, suttogva kimondott szó hangzott el - vezényszó talán? -, és a vaskos lábú állat megfordult, majd lomha, de nesztelen léptekkel indult Numa, az oroszlán felé, akinek szagát a hátán kuporgó idegen Tarmangani az előbb megérezte.

Ahogy közelebb értek, az oroszlán és prédájának szaga egyre erősebb lett. Numa kezdte elveszíteni a türelmét. Meddig kell még várnia, hogy eledele végre elinduljon feléje? Most már dühösen csapkodott a farkával. Kis híján morogni kezdett. A férfi és a lány pedig, nem is sejtve, hogy milyen veszély leselkedik rá, nyugodtan üldögélt a nyeregben és beszélgetett. A két ló szorosan egymás mellett állt. Baynes megfogta és hevesen szorongatta Meriem kezét, miközben szerelmes szavakat sugdosott a fülébe. A lány hallgatta.

- Jöjjön el velem Londonba - győzködte méltóságos Morison úrfi. - Összeszedek egy egész útikaravánt, és mi már teljes napja úton leszünk a tengerpart felé, mire megsejtik, hogy elmentünk.

- De miért kell így elmennünk? - kérdezte Meriem. - Bwana és kedvesem nem elleneznék, hogy összeházasodjunk.

- Nem tudom most azonnal feleségül venni - magyarázta méltóságos Morison úrfi -, ahhoz előbb még néhány formáságot el kell intézni - ezt maga nem érti. Rendben lesz minden. Elmegyünk Londonba. Nem tudok várni. Ha szeret, velem jön. És a majmok, akik között élt? Azok talán olyan nagy ügyet csinálnak a házasságból? Ők úgy szeretik egymást, ahogyan mi. Ha ott maradt volna közöttük, egyszerűen párt talált volna magának, ahogyan ők párt választanak. Ez a természet törvénye. Az ember alkotta törvények nem helyezhetik hatályon kívül Isten törvényeit. Hát nem mindegy nekünk minden, ha szeretjük egymást? Mit törődünk mi a világon bárkivel önmagunkon kívül? Én az életemet is odaadnám magának - és maga nem ad nekem semmit?

- Tényleg szeret? - kérdezte a lány. - Feleségül fog venni, ha megérkeztünk Londonba?

- Esküszöm! - kiáltotta a férfi.

- Magával megyek - suttogta Meriem -, bár nem értem, miért van erre szükség. - Odabújt a férfihoz, az pedig átölelte, és lehajolt, hogy ajkát a lány ajkára tapassza.

Ugyanebben a pillanatban egy hatalmas agyarú elefánt lökte át a fejét a tisztást övező fák között. De méltóságos Morison úrfi és Meriem csak önmagával volt elfoglalva, így se látott, se hallott - Numa annál inkább. A Tantor széles nyakában ülő alak meglátta a lányt a férfi karjában. Korak volt az, aki az ápolit, csinosan öltözött lányban nem ismerte fel az ő Meriemjét. Csak egy Tarmanganit látott a nőstényével. Abban a pillanatban Numa támadásra indult.

Attól való félelmében, hogy jöttével Tantor el akarja riasztani

prédáját, az óriás fenevad ijesztő hangon felordított, és kiugrott rejtekhelyéről. A hatalmas bombolás megreszkettette a földet. A pónik egy pillanatra megdermedtek a rémülettől. Méltóságos Morison úrfi elsápadt, kiverte a hideg verejték. Az oroszlán a tündöklő Hold ragyogó fényében egyenesen feléjük rohant. Méltóságos Morison úrfi izmai nem engedelmeskedtek többé akaratának - egy nagyobb hatalomnak, a Természet legelső törvényének parancsszava előtt hajoltak meg.

Lába a sarkantyús csizmával belevágott a póni vékonyába, kezével nagyot rántott a kantárszáron, mire az állat megfordulva szilajul vágózni kezdett a menedéket jelentő síkság felé.

A lány pónija rémületében nyihogva felágaskodott, és társa nyomába iramodott. Az oroszlán ott volt szorosán a sarkában. Csak a lány őrizte meg hidegvérét - a lány, és az a félig meztelen vadember, aki lovaglólásban terpeszkedett el hatalmas hátasa nyakában, és vigyorogva szemlélte az izgalmas jelenetet, amelyet a véletlen rendezett a szórakoztatására.

Korak szemében mindössze két idegen Tarmanganiról volt szó, akit az üres hasú Numa üldözőbe vett. Numának, gondolta, joga van a zsákmányra, de az egyik közülük nő. Korak ösztönösen megérezte, hogy a segítségére kell sietnie, bár nem tudta volna megmondani, hogy miért. Most már minden Tarmangani az ellensége volt. Nagyon hosszú ideje élt vadállat módjára, ezért aztán nem buzogtak benne olyan nagyon vele született emberbaráti érzések - de azért még érzett valamit, legalábbis a lány iránt.

Nógatta Tantort, hogy induljon előre. Felemelte nehéz lándzsáját, és a száguldó oroszlán testét célba véve, elhajította. A lány pónija elért a tisztás túlsó felén álló fáig. Itt már könnyű zsákmánya lett volna a sebesen rohanó oroszlánnak, de a feldühödött Numának inkább a hátán ülő nő kellett. Órá akarta rávetni magát.

Korak meghökken és egyben elismerő kiáltást hallatott, amikor azt látta, hogy Numa ráugrik a póni farára, a lány pedig ugyanabban a pillanatban megváltik lovától, és felszökik a fölötte lévő fa ágai közé.

Korak lándzsája a nyakán találta el Numát, aki - egy pillanatra elbizonytalanodva - nem tudott megkapaszkodni az őrzöngve megiramodó ló hátán. Immár mind a lány, mind az oroszlán súlyától megszabadulva, a póni száguldva mentette az életét. Numa karmával, fogával kapott a nyakába fúródott fegyver felé, de nem tudta kitépni. Aztán folytatta az üldözést.

Korak Tantor hátán visszavonult a dzsungel rejtekébe. Nem akarta, hogy bárki észrevegye, és ez sikerült is.

Hanson majdnem elérte már az erdőt, amikor meghallotta az oroszlán átható üvöltését. Rögtön tudta, hogy a fenevad támadásra szánta el magát. Egy pillanattal később - irháját eszeveszett iramban mentve - méltóságos Morison úrfi csörtetett elő a dzsungelből. Ráhasalt pónijának hátára, mindkét karjával szorosán átölelte a nyakát, és sarkantyúját újra meg újra belevágta az állat oldalába. Egy pillanat múlva a másik póni is előbukkant - lovasa nélkül.

Hanson felnyögött, amikor elképzelte, mi történhetett a dzsungelben azután, hogy ezek ketten eltűntek a szeme elől. Elkáromkodta magát, aztán sarkantyúba kapta a lovát abban a reményben, hogy el tudja riasztani az oroszlánt prédájától - puskáját lövésre készen a kezében tartotta. A lány pónija mögött feltűnt a fenevad. Hanson nem értette a dolgot. Tudta, hogy ha Numának sikerült volna megkaparintania a lányt, akkor nem üldözné tovább a többieket.

Megállította a saját lovát, gyorsan célzott és tüzelte. Az oroszlán megtorpant, fejét hátrahajtva oldalához kapott a fogával, aztán holtan hemperedett a földre. Hanson tovább lovagolt az erdő

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04
belseje felé, és hangosan kiáltozott a lánynak.

- Itt vagyok - hallatszott azonnal a válasz az éppen előtte magasodó fák lombjai közül. - Eltalálta?

- Igen - felelte Hanson. - Hol van? Hajszálon függött az élete, tudja-e? Én magyarázom el magának, hogy éjszaka jobb elkerülni a dzsungelnek még a környékét is?

Együtt indultak vissza a síkságra, ahol meglátták a feljük tartó méltóságos Morison úrfit. Baynes azt bizonygatta, hogy a pónija megbokrosodott, és csak ügyel-bajjal tudta valahogy megfékezni. Hanson elvigyorodott, mert jól emlékezett még arra, hogyan ösztökelte gyorsabb iramra Baynes a sarkantyújával a lovát, de ezt egy szóval sem említette. Maga mögé ültette Meriemet, és hármásban csendben visszalovagoltak a nyári lak felé.

19. Ketten is rosszban sántikálnak

A hátuk mögött Korak tűnt elő a dzsungelből. Kihúzta Numa testéből, és újra magához vette a lándzsáját. Még mindig mosolygott. Felettébb élvezte az iménti jelenetet. Egy dolog azonban gondolkodóba ejtette - feltűnt neki, hogy a nőstény milyen ügyesen mászott fel pónija hátáról a fölötte lévő fa biztonságot nyújtó ágai közé. Ezzel inkább egy Manganira emlékeztetett - elvesztett Meriemjére, Sóhajtott. Szegény Meriem! Szegény kis halott Meriem! Kíváncsi lett volna, hogy az idegen másban is hasonlít-e Meriemre. Hirtelen erős vágy támadt a szívében, hogy láthassa. A három alak után nézett, amint megállás nélkül lovagoltak a síkságon keresztül valamilyen cél felé. "Vajon hová igyekeznek?" - tűnődött Korak. Kedve kerekedett követni őket, de csak állt egy helyben, és figyelte, míg el nem tűnnek a távolban. A civilizált lány és a kifogástalan keki színű ruhába öltözött angol láttán réges-rég eltemetett emlékek keltek életre benne.

Valamikor arról álmodozott, hogy vissza fog térni a hozzájuk hasonló világába, de Meriem halálával mintha elvesztette volna minden reményét és kedvét. Most már csak arra vágyott, hogy élete hátralévő részét magányosan, az emberektől minél távolabb élhesse le. Sóhajtott, aztán megfordult, és lassan visszament a dzsungelbe.

Az amúgy is ideges természetű Tantor cseppet sem érezte megnyugtatónak, hogy három idegen fehér tűnt fel a közelben. Hanson puskájának dörrenésére pedig megfordult, és testét himbálva, nagy, csoszogó léptekkel elbaktatott. Amikor Korak visszatért és körülnézett, már sehol sem látta. A majomember azonban nem nagyon izgatta magát barátja távozása miatt.

Tantornak szokása volt, hogy időnként váratlanul el-elkóborolt. Előfordult, hogy egy hónapig sem találkoztak, mert Korak ritkán vette magának a fáradságot, hogy kövesse a hatalmas vastagbőrűt, mint ahogyan ez alkalommal se ment utána. Inkább kényelmes helyet keresett magának az egyik terebélyes fán, és hamarosan elaludt.

Bwana a nyári lak verandáján várta a kalandos kirándulásról hazatérőket. Egyik éber pillanatában az imént meghallotta Hanson puskájának dördülését, messze, kint a síkságon, és eltűnődött, hogy ez meg mit jelenthet. Kisvártatva eszébe jutott, hogy hátha hazafelé, a táborába menet azt a férfit érte valami baj, akit minden további nélkül akár egyik vendégének is tekinthetett. Ezért felkelt, és elment munkavezetőjének szállására, ahol megtudta, hogy Hanson valóban járt ott aznap este, de már órákkal azelőtt eltávozott. A munkavezető szállásáról visszafelé jövet Bwana észrevette, hogy a karám kapuja nyitva van. Alaposabban körülnézve megállapította, hogy Meriem pónija, meg még egy, amelyet Baynes használt leggyakrabban, eltűnt. Bwana rögtön arra a következtetésre jutott, hogy a lövést Baynes adta le. Ezért újra felköltötte munkavezetőjét, és már éppen induláshoz

készülődött, hogy utána nézzen a dolognak, amikor megpillantotta a síkságon keresztül közeledő kis csapatot.

A házigazda fagyos arccal hallgatta végig az angol magyarázkodását. Meriem hallgatott. Látta, hogy Bwana haragszik rá. Először fordult elő ilyesmi, és a lány mélyen le volt sújtva.

- Menjen a szobájába, Meriem! - mondta Bwana. - Maga pedig Baynes, lesz szíves befáradni a dolgozószobámba egy pillanatra. Volna néhány szavam magához.

Majd amikor a lány és Baynes engedelmesen sarkon fordult, Hanson felé lépett. Volt Bwanában valami, ami miatt, még ha legszelídebb hangulatában találták is, azonnal engedelmeskedni kellett neki.

- Hogyhogy maga is velük volt, Hanson? - kérdezte.

- A kertben üldögéltem - felelte a kereskedő -, miután eljöttem Dervis szállásáról. Máskor is szoktam ott időzni, amint azt neje önagsága talán tudja is. Ma éjszaka elaludtam az egyik bokor mögött, és kettejük enyelgésére ébredtem. Nem hallottam, hogy mit beszélnek, de látom ám, hogy kisvártatva Baynes két pónit hoz, és ellovagolnak. Nem akartam beleszólni a dolgukba, mert nekem semmi közöm hozzá, de azt tudtam, hogy ilyenkor, éjnek idején nem tanácsos lovagolgatni, különösen nem a lánynak - nem ildomos, meg nem is biztonságos. Úgyhogy követtem őket, asztán kiderült, hogy jól is tettem. Baynes lóhalálában menekült az oroszán közeléből, otthagya a lányt, hogy mentse az életét, ahogy tudja. Én meg szerencsésen odaeresztettem egy golyót a vadállat oldalába, és az aztán elintézte.

Hanson szünetet tartott. Egy ideig mindkét férfi hallgatott. Kisvártatva a kereskedő zavartan köhécselni kezdett, mint akinek a bögyét nyomja valami, amit kötelességének tartana elmondani, de nem szívesen hozakodik elő vele.

- Ki vele, Hanson! - mondta Bwana. - Mondani akart valamit, nem?

- Hát ... szóval ... igen ..., valóban így van - szánta el magát Hanson. - Mivel gyakran voltam erre felé esténként, nagyon sokat láttam őket együtt. Már megbocsásson, uram, de nem hiszem, hogy Mr. Baynesnek tisztességes szándékai volnának. Ami keveset véletlenül meghallottam, abból úgy gondolom, rá akarja venni a lányt, hogy szökjön el vele. - Hanson, miközben saját céljai számára készítette elő a terepet, jobban ráhibázott az igazságra, mint hitte. Attól tartott, hogy Baynes keresztülhúzza számításait, ezért olyan tervet eszelt ki, amelynek révén fel is használhatja a fiatal angolt, ugyanakkor meg is szabadulhatott tőle. - Úgy gondoltam - folytatta a kereskedő -, hogy mivel én magam éppen indulófélben vagyok, ön esetleg azt javasolhatná Mr. Baynesnek, hogy jöjjön velem. Hajlandó volnék magammal vinni északra, a karavánutak felé, ha ezzel szívességet tehetek önnek, uram.

Bwana egy pillanatra gondolataiba temetkezett. Kisvártatva felpillantott.

- Nézze, Hanson, Mr. Baynes természetesen a vendégem - mondta, és szeme fenyegetően csillant meg. - Ami bizonyítékunk van, annak alapján voltaképpen nem vádolhatom meg, hogy Meriem szöktetését forgatja a fejében. A vendégemről lévén szó, nem szívesen követném el azt az udvariatlanságot, hogy távozásra szólítom fel. De - ha jól emlékszem a szavaira - mintha arról beszélt volna, hogy haza kíván térni. Bizonyára legnagyobb örömére szolgál majd, ha útra kelhet magával észak felé. Azt mondta, holnap indul? Nos, azt hiszem, Mr. Baynes csatlakozni fog önhöz. Ugorjon át holnap reggel, legyen szíves! Most pedig jó éjszakát! Köszönöm, hogy vigyázó szemét rajta tartotta Meriemem.

Harison alig tudta elrejteni vigyorgását, amikor megfordult, és elindult a ló felé. Bwana a verandáról belépett a dolgozószobájába,

ahol a méltóságos Morison úrfi fel-alá járkált, és szemmel láthatóan igen kínosan érezte magát.

- Baynes - mondta Bwana egyenesen a tárgyra térve. - Harison holnap útra kel észak felé. Nagyon megkedvelte önt. Éppen az imént kért meg, hogy közöljem: örülne, ha vele tartana. Jó éjszakát, Baynes!

Bwana utasítására Meriem másnap reggel a szobájában maradt mindaddig, míg Baynes el nem távozott. Harison korán érte jött - valójában egész éjszaka ott maradt a munkavezetőnél, Jervisnél -, hogy jókor útnak indulhassanak.

Méltóságos Morison úrfi és vendéglátója felettébb tartózkodó modorban vett búcsút egymástól. Bwana, amikor vendége végre ellovagolt, megkönnyebbülten sóhajtott fel. Kellemetlenül érintette a dolog, és örült, hogy túl van rajta, de nem bánta meg, amit tett. Nem volt vak, maga is látta, hogy Baynes mennyire belehabarodott Meriembe. Jól tudta, milyen büszke a fiatalember társadalmi rangjára, így soha, egy pillanatig sem hitte, hogy vendége felajánlaná a nevét egy névtelen arab lánynak. Mert - bár az igazi tiszta vérű arabokéhoz képest Meriem bőre rendkívül világos volt - Bwana annak hitte.

Nem említette többé a dolgot Meriem előtt, és ezzel hibát követett el. A fiatal lány ugyan tudatában volt annak, mekkora hálával tartozik Bwanának és kedvesemnek, de büszke és érzékeny lélek lévén, sértőnek és megalázónak érezte, hogy Bwana elküldte Baynest, neki pedig nem adott lehetőséget a magyarázkodásra vagy védekezésre. Mindez ahhoz is hozzájárult, hogy Baynes mártírrá váljék a lány szemében, és odaadó hűség fejlődjék ki benne a férfi iránt.

Amit a szerelem miatt idáig csak félig értett, azt most a szerelem miatt tökéletesen félreértette. Bwanának és kedvesemnek sokat kellett volna beszélnie bizonyos társadalmi korlátokról, hiszen ők nagyon is jól tudták, hogy Baynes ezeket a korlátokat valóságosan létezőnek érzi Meriem és önmaga között, de nem szerették volna megbántani a lányt. Pedig így kisebb bánatot okoztak volna neki, és megkímélték volna őt azoktól a gyökrelmektől, amelyek tudatlansága miatt vártak rá.

Míg Harison és Baynes az előbbi tábora felé lovagolt, az angol komor hallgatásba bürkolózott. A másik a megfelelő szavakat keresgélte, amelyekkel felvehetné a beszélgetés fonalát, hogy aztán majd, szó szót követvén, rátérhessen előre kigondolt javaslatára. Egy fejhosszal lemaradva lovagolt társa mellett, és szélesen elvigyorodott a másik nemes vonásaira kiülő mogorva sértődöttség láttán.

- Gorombán elbánt magával, mi? - próbálkozott végül, és amikor a megjegyzésre Baynes ráemelte tekintetét, fejével visszaintett a nyári lak irányába. - Nagyra van a lánnyal - folytatta Hanson -, nem akarja, hogy bárki feleségül vegye és elvigye, de én úgy látom, hogy több rosszat tesz neki, mint jót azzal, hogy elküldi magát. A lánynak csak férjhez kell mennie egyszer, és keresve sem találhatna jobbat egy ilyen finom fiatalúrnál, mint amilyen maga.

Baynes, aki eleinte sértőnek találta, hogy ez a közönséges fickó beleüsse az orrát a magánügyeibe, Hanson utolsó megjegyzésétől megenyhült, és egyszeriben a kiváló ítélőképességgel megáldott férfit látta benne.

- Otromba alak - morogta méltóságos Morison úrfi -, de majd én megmutatom neki! Lehet, hogy Közép-Afrikában ő az atyaúristen, de Londonban semmivel sem előbbre való, mint én. Meg fogja kapni a magáét, jöjjön csak haza!

- Én a maga helyében - mondta Hanson - csak megszerezném magamnak azt a lányt, akit akarok, és nem tűrném el, hogy ebben bárki megakadályozzon. Köztünk legyen szólván, én sem bírom őt, és ha valamiben a segítségére lehetek, csak szóljon nyugodtan.

- Nagyon rendes magától, Hanson - válaszolta Baynes kissé felengedve -, de hát mit tehet az ember ezen az istenverte helyen?

- Én tudnám, mit tegyek - mondta Hanson. - Elvinném a lányt, és kész. Ha szereti magát, rendben lesz a dolog, magával megy.

- Azt nem lehet - mondta Baynes. - Körös-körül sok mérföldre ez a goromba fráter az úr az egész nyavalyás országban. Biztos, hogy elkapna minket.

- Ha én irányítom a dolgokat, nem kapja el - mondta Hanson. - Tíz éve kereskedem és vadászatok már errefelé, és legalább úgy ismerem az országot, mint ő. Ha magával akarja vinni a lányt, segíteni fogok, és garantálom, hogy nincs ember, aki elkaphatja minket, míg el nem érünk a tengerpartra. Tudja mit, írjon egy levélkét, és én eljuttatom a lányhoz a karavánvezető útján. Kérjen találkát, hogy elbúcsúzhasson tőle - ezt nem fogja megtagadni. Időközben mi a táborral mindig egy kicsit északabbra költöznénk, maga pedig megbeszélheti a lánnyal, hogy készüljön fel, és egy bizonyos éjszakára minden legyen rendben. Mondja meg neki, hogy akkor majd én megyek érte, maga pedig a táborban vár ránk. Azért csináljuk így, mert én jobban ismerem a vidéket, és gyorsabban megjárom az utat, mint maga. Közben felügyelhetne a karavánra, és lassan észak felé haladhatnánk, míg én a lánnyal utol nem érem magukat.

- De mi van akkor, ha nem akar jönni? - vetette közbe Baynes.

- Akkor állapotodjon meg vele egy újabb találkában, ahol végső istenhozzádot mondanak egymásnak - felelte Hanson. - Aztán maga helyett majd én megyek el, és én mindenképpen magammal hozom. Muszáj lesz eljőnie, és ha mindenen túl leszünk, ő sem fogja már bánni a dolgot - pláne, ha közben két hónapig együtt él magával, míg eljutunk a tengerpartra.

Baynes felháborodva tiltakozni akart, de végül egy árva szót sem szólt. Rádöbrent ugyanis, hogy gyakorlatilag ugyanarról van szó, amit maga is kitervelt. Igaz ugyan, hogy mindez brutális és bűnös tettnek tűnt a faragatlan kereskedő szájából, de a fiatal angol belátta, ha igénybe veszi Hanson segítségét és az afrikai utazások során szerzett ismereteit, jóval több az esélye a sikerre, mintha egymaga próbálna célt érni. Ezért aztán savanyú képpel ugyan, mégis beleegyezően bólintott.

A hosszú út hátralévő részét hallgatva tették meg Hanson északra fekvő táboráig, mert mindkét férfit a saját gondolatai foglalkoztatták, amelyeknek legtöbbször legkevésbé volt hízelgő vagy kedvező a másikra nézve. Míg az erdőben lovagoltak, s nem sokat törődtek azzal, hogy zajt csapnak-e, a lovak léptének neszére felfigyelt valaki, aki ugyancsak a dzsungelt járta. A vadölő elhatározta, hogy visszamegy arra a helyre, ahol az a fehér lány olyan ügyesen szökött föl a szeme láttára a fák ágai közé, mint akinek ebben nagy-nagy gyakorlata van.

Ahogy visszaidézte magában a lány alakját, volt benne valami megragadó, ami miatt ellenállhatatlanul vonzódott hozzá. Látni akarta napvilágnál, látni akarta az arcvonásait, szemének és hajának színét. Úgy tűnt neki, mintha erősen hasonlított volna az ő elvesztett Meriemjére, de nem tartotta valószínűnek, hogy ez bármit is jelenthetne. Ahogy futólag látta a holdfényben, amint megiramodó pónijának hátáról fellendült a fölötte lévő fa ágai közé, megállapította, hogy a lány nagyjából ugyanolyan magas lehet, mint az ő Meriemje, de sokkal nőiesebb, fejlettebb és gömbölydedebb az alakja.

Most ráérősen a felé a hely felé tartott, ahol annak idején a lányt látta, amikor éles fülével egyszer csak meghallotta a közeledő lovasok zaját. Nesztelenül lopakodott tovább az ágakon, míg meg nem pillantotta a lovon ülő két férfit. A fiatalabbikban azonnal

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

felismerte azt, aki a karjaiban tartotta a lányt a holdsütötte tisztáson mindaddig, amíg Numa támadásba nem lendült. A másikat nem ismerte fel, de az alakja és a tartása mégis zavarbaejtően ismerősnek tűnt a számára.

A majomember úgy vélte: ha meg akarja találni a lányt, nem kell mást tennie, mint a fiatal angol közelében maradnia. Ezért Hanson táboráig követte a két lovast. Itt a méltóságos Morison úrfi egy rövidke levelet vetett papírra, ezt Hanson rábizta egyik emberére, aki rögvest útnak indult vele dél felé.

Korak a tábor környékén maradt, és gondosan szemmel tartotta az angolt. Félig-meddig azt remélte, hogy a lányt ott találja, ahová a két lovas igyekszik. Csalódottan vette tudomásul, hogy ottlétének semmi jelét nem látja a táborban.

Baynes nyugtalan volt, fel-alá járkált a fák alatt, pedig igazán ráfért volna egy kis pihenés a küszöbön álló menekülés erőltetett menetelése előtt. Hanson a függőágyában feküdt és cigarettázott. Nemigen beszéltek egymással. Korak a fölöttük lévő sűrű lombok között nyúlt el az egyik ágon. Így telt el a délután hátralévő része. Korak megéhezett és megszomjazott. Arra számított, hogy a két férfi közül egyik sem hagyja el a tábor pirkadat előtt, ezért visszavonult. Dél felé tartott, mert az látszott a legvalószínűbbnek, hogy a lány még mindig valahol arrafelé lehet.

Kint a kertben, a nyári lak mellett, Meriem elgondolkodva sétálgatott a holdfényben. Még mindig bántotta, hogy Bwana, szerinte, olyan igazságtalanul bánt el méltóságos Morison Baynesszel. Azóta sem magyaráztak meg neki semmit, mert Bwana is, Kedvesem is meg akar ta kímélni őt attól a megaláztatástól és szomorúságtól, amellyel Baynes valódi szándékának feltárása járt volna. Jól tudták - amit Meriem nem -, hogy a férfinak esze ágában sem volt feleségül venni a lányt. Hiszen máskülönben egyenesen odaállt volna Bwana elé, tudván: nem lett volna kifogása a dolog ellen, ha Meriem valóban szereti.

Meriem szerette pártfogóit, és hálás volt nekik mindazért, amit érte tettek, de szívében égett a függetlenség iránti zabolátlan vágy, amelyet a dzsungelben töltött évek korlátlan szabadsága tett lényének elválaszthatatlan részévé. Mióta idejött hozzájuk, ez volt az első alkalom, hogy Meriem fogolynak érezte magát Bwana és Kedvesem nyári lakában.

A lány úgy rótt fel-alá az elkerített kis területet, mint egy ketrecbe zárt nőstény tigris. Egyszer csak megállt a külső sövény közelében, és fejét félrefordítva hallgatózott. Hogy mit hallott? Meztelen emberi lábak puha lépteit a kerítés túlsó oldaláról. Egy pillanatig csendben fűlelt. A zaj nem ismétlődött. Aztán folytatta nyugtalan sétáját. Elment egészen a kert alsó végébe, megfordult, és visszafelé lépkedett a felső vége felé. A pázsiton, a kerítést eltakaró bokrok közelében, a Hold fényében jól kivehetően egy fehér boríték hevert, amely egy perccel korábban még nem volt azon a helyen.

Meriem megtorpant egy pillanatra, újra hallgatózott, és beleszagolt a levegőbe - felajzva, éberem, feszültebb figyelemmel, mint egy nőstény tigris. A bokrok mögött meztelen fekete küldönc kuporgott, és nézett át fürkészként tekintettel a lombok között. Láttá, hogy a lány egy lépést tesz a levél felé. Szóval észrevette. Erre csendben felállt, és a karám felé végigfutó bokrok árnyékában settenkedve hamarosan beleveszett a sötétbe.

Gyakorlott fülével Meriem nyomon követte a férfi minden mozdulatát. Nem vágyott közelebről megtudni az illető kilétét. Már sejtette, hogy a méltóságos Morison úrfitól hozott üzenetet. Lehajolt, és felvette a borítékot. Feltépte, és a Hold ragyogó fényében könnyűszerrel el tudta olvasni a benne lévő levelet, Baynes írta, amint sejtette.

"Nem tudok elmenni úgy, hogy újra ne találkozzunk" - hangzott a levél. - "Jöjjön el a tisztásra holnap kora reggel, hogy elbúcsúzhassunk. Egyedül jöjjön."

Még néhány szó volt a levélben, amelytől a lány szíve hevesebben kezdett dobogni, és a boldogság pírja öntötte el az arcát.

20. Korak fogadalma

Még sötét volt, amikor méltóságos Morison Baynes úrfi elindult a találkahely felé. Ragaszkodott hozzá, hogy mutassa neki valaki az utat, mondván, nem biztos benne, hogy magától visszatalál a kis tisztásra. Valójában persze inába szállt a bátorsága arra a gondolatra, hogy napkelte előtt egyedül kelljen végiglovagolnia a sötét erdőn, és azt akarta, hogy legyen vele valaki. Ezért aztán egy fekete ment előtte, gyalog. Mögötte és fölötte pedig Korak haladt, aki felébredt a táborból hallatszó zajokra.

Kilenc óra volt, amikor Baynes megállította lovát a tisztáson. Meriem még nem érkezett meg. A fekete leheveredett pihenni. Baynes a nyeregben szunyókált. Korak kényelmesen elnyúlt egy lombos ágon, ahonnan szemmel tarthatta az odalentieket, de ő maga rejtve maradt.

Egy óra telt el így. Baynesen az idegesség jelei mutatkoztak. Korak már sejtette: a fiatal angol azért jött ide, hogy találkozzék valakivel, és afelől sem volt kétsége, hogy ki az illető. A vadölő bizonyos volt abban, hogy hamarosan újra látja azt a fürge mozgású nőtényt, aki oly igen emlékeztette őt Meriemre.

Kisvártatva egy közeledő ló lépteinek zaja ütötte meg Korak fülét. Ő jön! Már majdnem odaért a tisztásra, mire Baynes végre tudomást szerzett a közelségéről. Amikor az úrfi felpillantott, a szétváló lombok között egy ló feje tűnt elő, majd Meriem beléptetett a tisztásra. Baynes sarkantyúba kapta a lovát, és elébe sietett. Korak vizsla tekintettel figyelt lefelé. Elátkozta magában a széles karimájú kalapot, amely elrejtette szeme elől a jövevény arcvonásait. A lány most odaért az angol mellé. Korak látta, hogy a férfi megfogja mindkét kezét, és magához vonja a lányt. Látta, amint arca egy pillanatra eltűnik az alatt a széles karimájú kalap alatt, amely a lányét is elrejtette. Elképzelte, amint ajkaik összeérnek, a a bánat meg az édes emlék belényilalló fájdalomát azzal az önkéntelen reflexmozdulattal hunyta le egy pillanatra a szemét, amellyel rendszerint megpróbáljuk távol tartani a lelki szemeink előtt megjelenő, szívszorító képeket. Amikor újra lenézett, azok már szétváltak és komoly beszélgetésbe merültek. Korak látta, hogy a férfi hevesen győzködi a másikat valamiről. Ugyanilyen nyilvánvaló volt az is, hogy a lány vonakodik megtenni, amit kérnek tőle. Taglejtései Korakot csak még jobban Meriemre emlékeztették, s az is, ahogyan állát felszegve hátravetette és oldalt fordította a fejét. Aztán a beszélgetésnek vége szakadt. A férfi újra karjába zárta, és búcsúzóul megcsókolta a lányt. Az megfordult, és ellovagolt abba az irányba, ahonnan az előbb érkezett. A férfi csak ült lován és figyelte. A dzsungel szélén a lány megfordult, és még egyszer, utoljára intett neki.

- Ma éjszaka! - s míg e két szót odakiáltotta a férfinak, akitől immár tekintélyes távolság választotta el, egy pillanatra hátravetette a fejét. A fán ülő Vadölő így végre megláthatta az arcát. Korak úgy összereszt, mintha nyilvánvaló fúródott volna a szívébe. Reszketett, mint a nyárfalevél. Lehunyta és tenyerével is eltakarta a szemét. Amikor újra odanézett, a lány már elment - csak az imbolygó lombok jelezték a dzsungel peremén azt a helyet, ahol eltűnt a szeme elől. "Ez lehetetlen! Nem lehet igaz!" - gondolta Korak. És mégis, a saját szemével látta Meriemet! Idősebb lett egy kicsit, az alakja, már-már kifejlett nő lévén, kigömbölyödött, és sokféle, nehezen megfogható változáson ment keresztül - máskülönben is - szebb volt, mint valaha, de akkor is az ő kis Meriemje volt. Igen, elevenen látta viszont azt,

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

akit halottnak hitt: a hús-vér Meriemet. A lány él! Nem halt meg! Látta őt, látta Meriemjét - egy másik férfi karjaiban! És ez a férfi most ott ült alatta, szinte karnyújtásnyira tőle. Korak, a Vadölő megcirógatta nehéz lándzsáját. Ujjai eljátszottak a fűkötéssel, amely ágyékkötőjén lógott. Megsimogatta csípőjén viselt vadászkését. A férfi pedig, ott alatta, odakiáltott szundikáló vezetőjének, összefogta a kantárszárat pónija nyakán, és ellovagolt észak felé. Korak, a Vadölő még mindig ott ült egyedül a fa ágai között. Karja tétlenül csüngött teste mellett. Egy percre megfeledkezett fegyvereiről, meg arról, amit az imént tenni akart. Gondolkodott. Észrevette, hogy Meriem milyen mélyreható változáson ment keresztül. Amikor utoljára látta, félig meztelen kis Mangani volt - vad, barbár és bárdolatlan. Akkoriban ez fel sem tűnt neki, de most, az időközben végbement átalakulás fényében már tudta, hogy az volt. Persze, nem bárdolatlanabb, mint ő maga, aki továbbra is megmaradt annak, aki volt.

A lány a kifinomult civilizáció szelíd és bájos virágszálaként jelent meg az imént előtte. Megborzongott, amikor eszébe jutott, miféle sorsot szánt ő Meriemnek - azt, hogy egy majomember párja legyen, az ő párja a barbár dzsungelben. Akkoriban nem talált ebben semmi rosszat, mert szerette a lányt, és mert az, amit tervezett, természetes volt a dzsungelben, amit otthonuknak választottak. Most azonban, hogy láthatta Meriemet civilizált öltözékben, rádöbrent egykor dédelgetett tervének irtózatossá válására, és hálát adott Istennek, hogy a véletlen és Kovudoo feketéi meghiúsították szándékát.

De azért még mindig szerette Meriemet. Féltékenység mardosta a lelkét, amikor újra felidézte magában a jelenetet, amint egy kifogástalan öltözékű fiatal angol tartja a karjában. Vajon mik a férfi szándékai vele? Valóban szereti? Hát persze, hogy is ne szeretné! És a lány is szereti a férfit, erről Korak jócskán megbizonyosodhatott. Ha nem szeretné, nem engedte volna, hogy megcsókolja. Az ő Meriemje mást szeret! Sokáig csak hagyta, hogy ez a rettenetes igazság gyökeret verjen az agyában, aztán ennek alapján próbálta elképzelni: miként cselekedjék a jövőben. Erős vágy élt a szívében, hogy kövesse a férfit, és végezzen vele - de folyvást az a gondolat járt az eszébe, hogy a lány szereti őt. Szabad-e végeznie azzal a lényel, akit Meriem szeret? Szomorúan megrázta a fejét. Nem, nem szabad. Aztán félig-meddig elhatározta, hogy követi Meriemet, és beszél vele. Már-már indult volna, de aztán végignézett meztelen testén, és elszégyellte magát. Ő, egy angol főnemes fia, így elrontotta az életét - egy vadállat színvonalára süllyedt le! Szégyell odamenni a nőhöz, akit szeret, hogy a lábai elé boruljon és bevallja szerelmét. Szégyell odamenni a kis arab lánykához, aki játszópajtása volt valamikor a dzsungelben. Mert mit is ajánlhatna ő neki?

Éveken át a körülmények akadályozták meg abban, hogy visszatérjen apjához, édesanyjához, aztán meg az önérzete törölte ki agyából a hazatérés szándékának még az emlékét is. A fiúkra jellemző kalandvágyból sorsát egy majom sorsával kötötte össze, aki a dzsungelben élt. A betörő megölése abban a tengerparti fogadóban a törvénytől való félelemmel töltötte el gyermeki elméjét, és még messzebbre űzte, a vadon belsejébe. Annak a goromba fogadtatásnak, amelyben az emberek -feketék és fehérek egyaránt - részesítették, ugyancsak megvolt a maga hatása még formálódó, könnyen befolyásolható szellemére.

Odáig jutott, hogy azt hitte, az emberek mind egy szálig ellene vannak. Akkoriban találta meg Meriemben azt az egyetlen embert, a társat, akire szüksége volt, aki után vágyott. Amikor a lányt elragadták tőle, mélységes bánatában végképp elviselhetetlennek tűnt számára még a gondolat is, hogy valaha újra az emberek között elvegyülve éljen. Úgy vélte, a kocka végleg és mindörökre el van vetve. A saját akarataiból lett fenevaddá, fenevadként él, és fenevadként fog meghalni.

Most, hogy késő volt minden, már bánta a dolgot. Mert Meriem, aki, lám, életben maradt, csupán külső megjelenésével is akkora

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

fejlődésről és előrehaladásról tett tanúbizonyságot, hogy azzal kívül került az ő világán. Maga a halál sem választhatta volna el jobban őket egymástól. Meriem abban az új világban, amelyben él, egy saját fajtájabeli férfit szeret. És ez így van rendjén. Nem Koraknak - a meztelen, vad majomnak való az a lány. Nem neki való - de azért Korak továbbra is Megőrizné. Ha már le kell mondania a lányról és vele a boldogságról, akkor minden tőle telhetőt el fog követni, hogy legalább Meriem valóban boldog legyen. Követni fogja a fiatal angolt.

Először is megbizonyosodik arról, hogy valóban Meriem javát akarja-e, azután pedig, bármennyire gyöttri is szívét a féltékenység, Meriem érdekében vigyázni fog arra a férfira, akit Meriem szeret - de Isten legyen hozzá irgalmas, ha valami gátságot forgat a fejében!

Lassan összeszedte magát. Felegyenesedett, kinyújtóztatta hatalmas testét, hogy karizmai csak úgy dagadtak napbarnított bőre alatt, mialatt ökölbe szorított kezét feje fölé emelte. Arra figyelt fel, hogy lent a földön mozog valami. Egy antilop tévedt a tisztásra. Korak tüstént rádöbrent, hogy üres a hasa - ismét visszaváltozott vadállattá. A szerelem az imént a nemeslelkűség és az önkéntes lemondás fennkölt magasába emelte.

Az antilop átvágott a tisztáson. Korak a fa túlsó oldalán lehuppant a földre, de olyan könnyed mozdulattal, hogy még az állat érzékeny füle sem észlelte jelenlétét. Levette derekáról fűkötélét - ez volt fegyverzetének legújabb darabja, de már ügyesen bánt vele. A dzsungelben jártában gyakran semmi mást nem vitt magával, csak a kését és a kötelét - ezek könnyűek voltak, és könnyű is volt vinni őket. A lándzsával és az ijjal meg a nyílvevesszőkkel körülményes volt mozogni, ezért rendszerint egyiket vagy mindkettőt eldugta egy, csak általa ismert rejtekhelyre.

Most a hosszú kötélből csak egyetlen karikányit tartott a jobb kezében, a többit a balban. Az antilop mindössze néhány lépésnyire volt tőle. Korak nesztelenül előugrott búvóhelyéről, és lendületes mozdulattal kiszabadította a bozótba beleakadt kötelet. Az antilop szinte ugyanabban a pillanatban megugrott, de ugyanabban a pillanatban repülni kezdett a Levegőben a feje fölött a kötél is, végén a csúszóhurokkal, és tévedhetetlen biztonsággal ült meg az állat nyakán. A lasszóvető gyors csuklómozdulatára a hurok megszorult. A Vadölő a kötelet a csipőjére tekerve jól kitámasztotta magát, és amikor az antilop egy végső, kétségbeesett ugrással megpróbált szabadulni, a suhogó fűkötél megfeszült, és az állat a hátára zuhant.

Korak ekkor nem rohant oda a lábáról ledöntött antilophoz, ahogyan a vadnyugati préri lasszóvetői tették volna, hanem magához vonszolta a foglyul ejtett állatot. Amikor a vad már csak karnyújtásnyira volt tőle, rávetette magát, ahogyan Síta, a párdúc tette volna, fogait az állat nyakába mélyesztette, vadászkeszének hegyével pedig a szívét célozta meg. Miután újra feltekerte kötelét, néhány jókora darabot kanyarított ki zsákmánya testéből, majd ismét felszökkent a fák ágai közé, ahol aztán nyugodtan lakmározott. Később útnak indult a közeli ivóhely felé, majd lefeküdt aludni.

Természetesen a fejében motoszkált a gondolat, hogy Meriem és a fiatal angol majd nyilván újra találkozik. Erre abból következett, hogy a lány búcsúzóul azt kiáltotta: "Ma éjszaka!"

Nem követte Meriemet, mert látva, hogy melyik irányból érkezett és merrefelé távozott, tudta: akárhol lett is menedékre, az ott van valahol kint a síkságon. Mivel nem akarta, hogy a lány észrevegye, nem szívesen merészkedett volna ki utána a nyílt terepre. Úgy gondolta, elég lesz az is, ha rajta tartja a szemét a fiatal férfin, hiszen amúgy is ez volt a szándéka.

A Kedves Olvasó e sorok írójával egyetemben valószínűleg nem sok esélyt adott volna magának, ha ki kellett volna derítenie a méltóságos Morison úrfi hollétét a dzsungelben, azok után, hogy ilyen tekintélyes

előnyre tett szert - nem így korak. Sejtette ugyan, hogy a fehér férfi visszatér táborába, de ha mégsem, akkor sem okozott volna nehézséget számára, hogy rábukkanjon egy lóháton közlekedő ember nyomára, akit gyalogosan kísér valaki. Ezek a nyomok napok múltával is teljes biztonsággal elvezették volna korakot céljához, pár órával később pedig mindent olyan világosan elárultak, mintha tulajdonosai még a közelben járnának.

Így történt aztán, hogy amikor méltóságos Morison Baynes úrfi megérkezett a táborba, ahol Hanson üdvözölte, pár perccel később korak is nesztelenül elfoglalta helyét az egyik közeli fán. Késő délutánig ott várakozott, de a fiatal angol még mindig nem készülődött, hogy elhagyja a tábor. Korak azon tűnődött, hogy nem Meriem lesz-e az, aki idejön. Kicsivel később Hanson és egyik fekete kísérője lóháton távozott a táborból. Korak közömbösen nyugtázta magában a tényt. Nem érdekelte különösebben, hogy a csapat többi tagja mit csinál, csakis a fiatal angolra figyelt.

Leszállt a sötétség, és a fiatalember még mindig nem mozdult. Elköltötte estebédjét, azután számtalan cigarettát szívott el. Kisvártatva fel-alá járkált a sátra előtt. Újra meg újra megparancsolta szolgájának, hogy tegyen a tűzre: Oroszlán horkantott valahol, mire bement a sátorba, hogy egy gyorstüzelő puskával bukkanjon ismét elő. Megint utasította a szolgát, hogy dobjon újabb rőzsenyalábokat a tűzre. Korak megvető, gúnyos mosollyal az ajkán állapította meg, hogy ideges és fél.

Lám csak, ez az alak foglalta el az ő helyét Meriem szívében? Hát férfi az, aki reszketni kezd, ha Numa elhorkantja magát? Miként lesz képes az ilyen megvédeni Meriemet a dzsungel megszámlálhatatlan veszedelmével szemben?

Igaz, hogy erre nem is lesz szükség. Hiszen Európában élnek majd, a civilizáció biztonságos körülményei között, ahol egyenruhás férfiakat fogadnak fel, hogy megvédjék őket. Miért kellene egy európainak olyan erősnek, bátornak lennie, hogy meg tudja védelmezni a párját? Korak ajkán újra megvető mosoly játszott.

Hanson és embere egyenesen a tisztásra lovagolt. Sötét volt már, mire megérkeztek. Hanson hátrahagyta kísérőjét, majd lovát a sajátja mellett vezetve ellovagolt a síkság széléig, és ott várakozott. Kilencc óra volt, amikor észrevette, hogy egy magányos alak vágta feléje a nyári lak irányából. Pár perccel később Meriem megállította mellette hátsát. Ideges volt és felhevült. Mikor felismerte Hansont, riadtan hőkölt hátra.

- Mr. Baynes megrándította a bokáját. Felbukott a lova, és ráesett - sietett a magyarázattal Hanson. - Bajos lett volna idejönnie, ezért engem küldött maga elé, hogy kísérjem el a táborba.

A lány a sötétben nem láthatta, micsoda kéjsóvár, diadalmas arckifejezéssel ejti ki a férfi e szavakat.

- Súlyos a sérülése? - kérdezte Meriem.

- Csak egy kis ficam az egész - felelte Hanson. - Tud lovagolni, azzal nincs baj, de úgy gondoltuk, jobb, ha ágyban marad és pihen ma éjszaka, mert az elkövetkezendő néhány hét során kemény lovaglások várnak még rá.

- Rendben - bólintott Meriem.

Hanson lendületesen megfordította póniját, és Meriem pedig követte. Észak felé lovagoltak a dzsungel szélén vagy egy mérföldet, aztán egyenesen nyugatnak fordulva, belovagoltak az erdőbe. Meriem, aki a férfi nyomában haladt, nem sokat ügvelt arra, hogy merre mennek.

Nem tudta pontosan, hol fekszik Hanson tábora, ezért nem is

sejtette, hogy a másik nem abba az irányba vezeti. Egész éjszaka lovagoltak, mindvégig nyugatnak tartva. Amikor megvirradt, Hanson rövid pihenőt engedélyezett, hogy megreggelizhessenek abból az elemőzsiából, amellyel a táborból való elindulás előtt jócskán telerakta nyeregtáskáit. Aztán újra sietve útnak indultak, és nem is tartottak több szünetet egészen addig, míg a nap legmelegebb órái elérkezvén, a férfi meg nem állt, és nem intett a lánynak, hogy szálljon le a lováról.

- Itt alszunk egy kicsit, addig a lovak leelhetnek - mondta.

- Nem hittem volna, hogy a tábor ilyen messze van - jegyezte meg Meriem.

- Intézkedtem, hogy mindjárt napkeltekor kerekedjenek fel - magyarázta a kereskedő. - Így jókora előnyre tehetünk szert. Tudtam, hogy mi ketten könnyűszerrel utolérünk egy felpakolt karavánt. Persze, ma már aligha hozzuk be a hátrányt.

Am hiába lovagoltak részben még éjszaka is, meg másnap mindvégig, semmi jele nem látszott előttük a karavánnak. Meriem, aki nagyon is otthonos volt a nyomolvasásban, megállapította, hogy napok óta senki sem járt erre előttük. Nagy ritkán látott lábnyomot, sok-sok ember régi, nagyon régi lábnyomát. Legnagyobb részt ezen a jól kitaposott úton haladtak, amely az elefántcsapások vonalát követte, és parkszerű ligeteken vezetett keresztül. Ideális út volt annak, aki sietett.

Meriem végül gyanút fogott. A mellette lovagló férfi viselkedése fokozatosan kezdett megváltozni. Gyakran azon kapta a kereskedőt, hogy az majd felfalja a szemével. Ismét feltámadt az a korábbi, nyomasztó érzése, hogy régebről ismeri ezt az embert. Valahol, valamikor már találkozott vele. Nyilvánvaló volt, hogy a férfi napok óta nem borotválkozott. A szőke borosta mindinkább kezdte beborítani a nyakát, arcát és állát, és ezzel párhuzamosan egyre jobban megerősödött a lányban a bizonyosság, hogy a kereskedő nem teljesen idegen.

Ennek ellenére Meriem csak a második napon kezdett el lázongani. Akkor végre megállította póniját, és hangot adott kételyeinek.

Hanson biztosította, hogy a tábor mindössze néhány mérföldnyire van tőlük.

- Már tegnap utol kellett volna érniük őket - mondta. - De úgy látszik, sokkal nagyobb utat tettek meg, mint amekkorát én lehetségesnek tartottam.

- Nem is jártak erre - mondta Meriem. - A nyomok, amelyeket követünk, már több hetesek.

- Ó, hát csak ez a baj? - kiáltotta a férfi. - Miért nem ezzel kezdte? Igen egyszerű a magyarázat. Nem ugyanazon az útvonalon jövünk, mint ők, de még ma rátérünk arra a csapásra, akkor is, ha nem érjük utol őket.

Ebből Meriem most már végképp megbizonyosodott arról, hogy a férfi hazudik. Hát bolond ez, hogy úgy gondolja, akad olyan ember a földön, akivel ezt a nevetséges magyarázatot el tudja hitetni? Hát ki az az ostoba, aki elhiszi, hogy valaha is utolérhetnek egy másik csapatot - márpedig a férfi teljes biznysággal állította, hogy ez minden percben bekövetkezhet -, ha ennek a csapatnak az útvonala várhatóan még jó néhány mérföldön keresztül nem fogja keresztezni az övékét?

Mindazonáltal megtartotta magának, amit gondolt, és úgy tervezte, hogy megszökik fogvatartójától - hiszen most már annak tekintette - az első adandó alkalommal, amikor mindjárt induláskor tekintélyes előnyt szerezhet, és biztosra veheti, hogy a férfi nem tudja utolérni. Egyfolytában a kereskedő arcát figyelte, amikor nem kellett attól

tartania, hogy telepleződik. Kínzó érzés volt, hogy sehogyan sem tudott rájönni, miért olyan ismerősek neki a férfi arcvonásai. Hol ismerte meg? Milyen körülmények között találkoztak, mielőtt feltűnt Bwana farmjának környékén? Gondolatban sorra vette az összes fehér férfit, akit valaha ismert. Apjának a dzsungelben lévő douar-jában megfordultak fehérek is. Kevesen, az igaz, de csak voltak néhányan. Hát persze, megvan! Ott látta a férfit! Már-már azt is tudta, hogy kicsoda, de aztán az utolsó pillanatban mégsem jutott eszébe.

Késő délután volt már, amikor a dzsungel egyszer csak véget ért, és egy széles, békésen hömpölygő folyó partjára jutottak ki. A vízen túl, a szemközti oldalon Meriem egy magas, tuskés bomával körülvett tábort pillantott meg.

- Végre megérkeztünk - mondta Hanson.

Elővette pisztolyát és a levegőbe lőtt. A tábor a folyón túl egy pillanat alatt megbolydult. Fekete férfiak rohantak le a víz partjához. Hanson üdvözölte őket. Méltóságos Morison Baynes úrfi azonban nem került elő.

Gazdájuk utasításait követve a feketék vízre bocsátottak egy kenut, és áteveztek a túlsó partra. Hanson besegítette Meriemet a kis csónakba, majd maga is beszállt, két "fiút" hátrahagyva, hogy vigyázzanak a lovakra. Úgy rendelkezett, hogy a kenu újra forduljon egyet, hogy az emberek átúsztathassanak a folyón, és visszatérhessenek a táborba.

Mihelyt megérkeztek, Meriem nyomban Baynes után tudakozódott. Félelme kis időre alábbhagyott, amikor megpillantotta a tábort, amelyről már-már azt hitte, nem is létezik. Hanson zárt térség közepén felvert, külön álló sátorra mutatott.

- Ott - mondta, és a lány előtt lépkedve arrafelé indult. A bejáratnál félrehúzta a sátor felhajtható ponyváját, és befelé intett.

Meriem előrement és körülnézett. A sátor üres volt. Odafordult Hansonhoz. A férfi arcán széles vigyor ömlött el.

- Hol van Mr. Baynes? - kérdezte türelmetlenül Meriem.

- Nincs itten - felelte Hanson. - Én legalábbis nem látom. Maga igen? Viszont itt vagyok én, és nyugodt lehet, hogy klasszisokkal jobb férfi vagyok, mint az a nyamvadt valaha is volt. Minek ő magának? Jobban jár velem! - azzal harsányan felnevetett, és kinyújtotta kezét a lány után.

Meriem kétségbeesetten próbálta kiszabadítani magát. Hanson lefogta a kezét, és borzasztó erejű karjába szorítva a lányt, lassan hátravitte a sátor túlsó végében egymásra hajigált takarók felé. Arcával egészen közel hajolt Merieméhez. Szeme a szenvedélyes, heves vágytól keskeny csíkká szűkült össze. Miközben egyre szabadulni igyekezett, Meriem belenézett a férfi arcába. Hirtelen felrémlett előtte annak a korábbi, hasonló jelenetnek az emléke, amelynek ugyancsak ő volt a szenvedő alanya. Ettől az emléktől végérvényesen rájött, ki a támadója. A svéd Malbihn, ugyanaz, aki régebben egyszer már lerohanta, aki lelőtte az ő, Meriem segítségére siető társát, és akitől végül Bwana mentette meg. Sima arcával sokáig megtévesztette - de most, hogy nőni kezdett a szakálla, és a körülmények ismét hasonlóak voltak, azonnal és biztosan felismerte.

Csak hogy most nem volt ott Bwana, hogy megmentse.

21. Szégyen és szenvedély

Malbihn fekete kísézője, akit a svéd azzal az utasítással hagyott

a tisztáson, hogy maradjon a helyén és várjon, míg ő vissza nem tér, az egyik fa tövébe kuporodott le, és egy órája üldögélt már ott, amikor egyszer csak arra riadt fel, hogy egy oroszlán mordul-horkant fel a háta mögött. A halálfélelemtől úzva a fekete sebesen felmászott a fa ágai közé. A következő pillanatban az állatok királya bevonult a tisztásra, és elindult egy antilop teteme felé, amelyet idáig a néger nem vett észre.

A fenevad virradatig lakomázott, a fekete pedig álmatlanul egyre odafent kuporgott a magasban lévő kakasülön, és azon törte a fejét, vajon mi történhetett gazdájával és a kis pónival. Egy éve szolgált már Malbihnnál, és nagyon is tisztában volt a fehér férfi jellemével. Ezen ismeretei alapján hamarosan arra a következtetésre jutott, hogy a svéd szándékosan hagyta sorsára. Malbihn kíséretének többi tagjához hasonlóan ő is szívből utálta gazdáját - a félelem volt az egyedüli ok, ami miatt kitartott mellette. Mostani kényelmetlen, szorult helyzete csak még jobban felszította gyűlöletét.

Amikor a nap felkelt, az oroszlán visszahúzódott a dzsungelbe, a fekete pedig leereszkedett a fáról, és elindult visszafelé, a táborba vezető hosszú úton. Primitív agyában a legkülönbözőbb, ördögi bosszútervek forogtak, amelyeknek kivitelezéséhez persze nem lett volna bátorsága a döntő pillanatban, amikor szemtől szemben kellett volna kiállnia az uralkodó faj képviselőjével.

A tisztástól egy mérföldnyire két póninak az ő útvonalát derékszögben keresztező nyomaira bukkant. Ravaszdi fény gyúlt fekete szemében. Harsányan felnevetett, még a combját is csapkodta nevetésben.

A négerék fáradhatatlan pletykálkodók, ami persze csupán egyfajta igazolása annak, hogy mélységesen emberi természetűek. Malbihn kísérői sem voltak kivételek ez alól. Minthogy közülük sokan számtalan alkalommal szolgáltak már nála az eltelt tíz év alatt, nemigen volt olyasmi, amit ne tudtak volna közvetlenül vagy hallomásból életéről és viselt dolgairól az afrikai vadonban. Így aztán, mivel a fekete jól ismerte gazdáját és annak számos múltbéli tettét, no meg abból, amit vagy ő maga, vagy a többi szolgálta itt-ott meghallott, sok mindent tudott Malbihn és Baynes terveiről. Ráadásul saját fekete főnökük pletykáiból az is tudomására jutott, hogy Malbihn fele csapata messze nyugatra, a nagy folyó partján, másik táborba vonult. Így a derék fickónak nem volt nehéz rájönnie, hogy kettő meg kettő az négy. A négy pedig, mint végeredmény, azzal a szilárd meggyőződéssel volt egyenlő, hogy gazdája félrevezette a másik fehér férfit, elvitte magával annak asszonyát a nyugaton lévő táborba, társát pedig itthagytta, hogy a Nagy Bwana, akitől mindannyian féltek, őt kerítse kézre és büntesse meg. A fekete ismét hangosan nevetett, kivillantva erős, fehér fogsorát. Aztán kitartó ügetésre váltva folytatta útját észak felé, bámulatra méltó gyorsasággal hagyva maga mögött egymás után a mérföldeket.

Méltóságos Morison úrfi szinte az egész éjszakát álmatlanul és idegesen, aggodalmak, kételyek és félelmek között hányódva töltötte a svéd táborban. Hajnal felé aztán, teljesen kimerülve, végre elaludt. A feketék főnöke volt az, aki nem sokkal napkelte után felkeltette, és figyelmeztette, hogy haladéktalanul útnak kell indulniuk észak felé. Baynes habozott. Meg akarta várni "Hansont" és Meriemet. A karavánvezető azzal érvelt, hogy igen veszélyessé válhat, ha sokáig vesztegetik az időt. A fickó elég jól ismerte gazdája terveit, és nagyon is tisztában volt azzal, hogy olyasmit csinált, amivel kiváltotta a Nagy Bwana haragját. Tudta jól, hogy igencsak pórul járnak, ha a Nagy Bwana még a saját országában utoléri őket. E lehetőség hallatán Baynes ugyancsak megijedt.

Rémülten latolgatta, mi történik, ha a Nagy Bwana, ahogyan a karavánvezető hívja, gyalázatos műve végrehajtása közben tetten érte "Hansont". Nem sejti-e vajon, hogy mi az igazság, és nem kelt-e esetleg máris útra, hogy elfogja és megbüntesse őt? Baynes sokat hallott már arról, hogy vendéglátója milyen rövid úton szokott

intézkedni, ha arról van szó, hogy gonosztevőket kell megbüntetni - kicsiket, nagyokat egyaránt -, akik vétének a törvények és szokások ellen barbár kis országában, amely a civilizáció legkülső védőbástyáin, az előszeretettel határvidéknek nevezett területeken túl terül el. Ebben a vad világban, ahol semmiféle törvény nem létezett, a Nagy Bwana szolgáltatott igazságot önmagának és mindazoknak, akik körülötte éltek. Még az a hír is járta, hogy halálbüntetéssel sújtott egy fehér embert, aki durván bánt egy bennszülött lánnyal.

Baynes megborzongott, amikor eszébe jutott ez a szóbeszéd, és arra gondolt, mit tenne házigazdája azzal a férfival, aki megpróbálta megszöktetni ifjú fehér gyámleányát. Ettől a gondolattól egyből talpra szökött.

- Igen - mondta idegesen -, azonnal el kell tűnnünk innen. Ismeri az észak felé vezető utat?

A feketék főnöke azt válaszolta, hogy igen, és haladéktalanul útnak is indította a karavánt.

Dél volt már, amikor a vánszorgó kis menetoszlopot egy fáradt és az izzadságtól csapzott futó érte utol. Társai hangos, örvendező kiáltásokkal üdvözölték a férfit. A fekete, akit Malbihn előző éjszaka sorsára hagyott a tisztáson, beszámolt a többieknek mindarról, amit gazdájuk cselekedeteiről tudott és sejtett. Így történt, hogy amikor az oszlop élén menetelő Baynest is utolérte, hogy közölje vele a tényeket és a maga elképzeléseit, már az egész karaván értesült Malbihn újabb gaztettéről.

Amikor méltóságos Morison úrfi végighallgatta a fickó mondókáját és rádöbent: a kereskedő eszközként használta fel őt arra, hogy magának kaparinthassa meg Meriemet, a haragtól fejébe szökött a vér, és reszketett a lány sorsa miatt érzett aggodalmában.

Amire a másik készült, semmivel sem volt elvetemültebb cselekedet annál, amit ő maga kitervelt, de ez cseppet sem csökkentette szemében a másik vétkének förtelmes voltát. Először fel sem merült benne, hogy a gaztett, amelyet ő, Baynes akart elkövetni Meriem ellen, semmivel sem kisebb, mint amit feltételezése szerint "Hanson" forgat a fejében. Haragja sokkal inkább annak a férfinak a haragja volt, akit a saját fegyverével győztek le, és megfosztottak a már magáénak érzett zsákmánytól.

- Tudod, hogy hová ment a gazdád? - kérdezte a feketétől.

- Igen, Bwana - felelte a fiú. - A másik táborba ment, oda, ahol a nagy afi folyik, messze-messze napnyugat felé.

- El tudsz vezetni hozzá? - kérdezte sürgető hangon Baynes.

A fekete igenlően bólintott. Ez volt a módja annak, hogy bosszút álljon a gyűlölt Bwanán, és ugyanakkor elszökjön a Nagy Bwana haragja elől, hiszen mindannyian biztosak voltak abban, hogy ő először az északnak tartó karaván nyomába ered.

- És gondolod, hogy te meg én, így kettesben eljuthatunk a táborba? - kérdezte méltóságos Morison úrfi.

- Igen, Bwana - biztosította a fekete.

Baynes odafordult a karavánvezetőhöz. Most már tisztában volt "Hanson" terveivel. Megértette, miért akarta a kereskedő, hogy az északi tábor vonuljon - amilyen messzire csak lehet - a Nagy Bwana országának északi határa felé. Így nyilván jóval több ideje marad, hogy elmeneküljön a nyugati tengerpart irányába, míg a Nagy Bwana az északi különítményt üldözi. Nos, hát akkor most a saját javára fogja kiaknázni a fickó terveit. Neki magának is ki kell kerülnie vendéglátója karmai közül.

- Maga csak vigye el az embereket északra, amilyen gyorsan csak lehet - mondta a karavánvezetőnek. - Én visszafordulok, és megpróbálom a Nagy Bwanát eltéríteni nyugat felé.

A néger beleegyezően mordult egyet. Nem kívánta követni ezt az idegen fehér férfit, aki félt éjszaka - még kevésbé óhajtott ott maradni, kiszolgáltatva a Nagy Bwana tagbaszakadt harcosai kénye-kedvére, hisz hosszú ideje véres viszály dúlt közöttük és saját népe között. Amiatt is ezer örömmel állt rá az alkura, mert így szabályos oka volt arra, hogy faképnél hagyja sokszorosán meggyűlölt svéd gazdáját. Ismert egy utat észak felé, a saját országába, amelyről a fehér embereknek nem volt tudomásuk. Ez a rövidebb ösvény egy száraz fennsíkron vezetett keresztül, s rajta jó néhány olyan vízzel teli mélyedés húzódott, melynek létezéséről sejtelmük sem volt a fehér vadászoknak és felfedezőknél, akik időről időre megfordultak a száraz vidék peremén. Arrafelé még a Nagy Bwana elől is egérutat nyerhet, ha netán követné, gondolta a fekete. Eme legeslegfontosabb érv hatására gyorsan úgyahogy szabályos oszlopba sorakoztatta fel Malbihn karavánjának maradékát, majd útnak indult észak felé. Méltóságos Morison Baynes úrfi pedig fekete kísérelőjével nekivágott délnyugat felé a dzsungelnek.

Korak mindaddig a tábor környékén várakozott, és a méltóságos Morison úrfit figyelte, míg a karaván el nem indult észak felé. Akkor, mivel megbizonyosodott, hogy a fiatal angol rossz irányba megy, ha találkozni akar Meriemmel, úgy határozott, hogy nem törődik többé vele. Inkább visszatért arra a helyre, ahol korábban más karjaiban pillantotta meg a lányt, akiért epedve égett a szíve. Akkora boldogság volt a számára élve viszontlátni Meriemet, hogy egy ideig a féltékenységek még a gondolata sem merült fel benne. Később annál inkább - olyannyira, hogy méltóságos Morison úrfit a hideg lelte volna ki, ha csak sejti is, miféle sötét és véres gondolatokat forgat a fejében az az ádáz lény, aki titokban ott búvik meg az ágak között a faóriáson, amely alatt ő "Hanson" és a lány megérkeztét várta.

Az órák múlásával ismét feltörték Korakban a korábban elfojtott gondolatok, amikor képzeletében összemérte magát a választékos öltözékű angol úriemberrel - és úgy találta, hogy ő a vesztes. Hiszen amit ő felajánlhatott a lánynak, semmiképpen sem állta ki az összehasonlítás próbáját azzal, amivel a másik szolgálhatott neki. Mit ér az ő "tál lencsége" a születési jog mellett, amelyre a másik olyan gondosan vigyázott? Hogyan vehetné a bátorságot, hogy ilyen meztelenül és ápolatlanul odamenjen ahhoz a finom teremteshez, aki valamikor játszópajtása volt a dzsungelben, és azt javasolja neki, amit valamikor, amikor a felismert szerelem boldogsága először futott végig rajta, a fejében forgatott. Megborzongott arra a gondolatra, hogy micsoda helyrehozhatatlan bajt okozhatott volna szerelmével az ártatlan gyermeknek, ha a véletlen még éppen jókor el nem ragadja tőle. A lány most már bizonyára tudja, mire készült ő akkor. Bizonyára gyűlöli és megveti őt, miként ő is gyűlöli és megveti saját magát, ahányszor csak gondolatban elidőzik ennél a lehetőségnél. Végképp elvesztette a lányt. Amíg halottnak hitte, sem lehetett biztosabb abban, hogy elveszett a számára, mint most, amikor élve látta őt viszont - élve, de olyan kifinomult és átszellemült jelenséggé, hogy Korak valósággal szentnek vélte.

Idáig szerette a lányt, mostantól istennőként imádta. Tudta, hogy Meriem már soha nem lehet az övé, de legalább látni akarta. Talán messziről megpillanthatja valahogyan. Esetleg a szolgálatára is lehet, de nem szabad még sejtienie sem, hogy ő, Korak rátalált, vagy hogy, egyáltalán él.

Szerette volna tudni, hogy a lánynak eszébe jut-e néha - hogy az együtt töltött boldog napok emléke felidéződik-e még benne. Nemigen hitte, hogy így lehet, de szinte ugyanilyen hihetetlennek tűnt számára az is, hogy ez a gyönyörű teremtes azonos azzal a kócos, félig meztelen, pajkos kis tündérlánnyal, aki oly fürgén szökkent ágról ágra

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

annak idején, a múltba merült ráérős, boldog napokon, amikor a fák között rohangáltak és játszottak. Képtelenségnek tűnt, hogy Meriem emlékezete többet őrizzen meg a múltból, mint alapvetően megváltozott külseje.

Korak szomorúan kószált a dzsungelben, a síkság széléhez közel, és várta Meriemje megérkezését - Meriemet, aki csak nem akart megérkezni.

Érkezett viszont valaki más: egy magas, széles vállú, keki színű ruhás férfi, egy csapat ébenfekete bőrű, sötét képű harcos élén. Szigorú, kemény vonások uralták a férfi arcát. A szomorúság maradandó nyomokat rajzolt szája és szeme köré - olyan mély nyomokat, hogy még az arcára fagyott haragvó indulat sem volt képes letörölni azokat.

Korak látta, amint a férfi elhalad alatta. Odafent bújt meg a terebélyes fán, amely már korábban is rejtekhelyül szolgált a végzetes kis tisztás szélén. Látta, amint közeledik, de ő csak ült mereven, dermedten és sajtó szívvel. Látta, hogy éles szemével a talajt vizsgálgatja, és ő csak ült ott, és bámulta a másikat, feszült figyelemtől megüvegesedett szemmel. Látta, amint jelzi embereinek, hogy rátalált arra, amit keresett, és látta, amint eltűnik a szeme elől, észak felé. Korak még mindig csak ült az ágon, mint egy faragott bálvány, a néma kintól vérző szívvel. Egy óra múlva végre lassan megmozdult, és elindult nyugati irányban, vissza a dzsungelbe. Csüggedten lépkedett, lehorgasztott fejjel és meggörnyedt vállal, mint egy öregember, aki rettenetes bánat terhét cipeli a hátán.

Fekete kísérijének nyomában haladva Baynes kinkeservesen tört utat magának a sűrű aljnövényzeten keresztül. Egészen előre dőlve hajolt rá lova nyakára, de ott, ahol az alsó ágak szinte a földet érték, s így lehetetlenség volt miattuk nyeregben maradni, gyakran le is szállt róla. A fekete a legrövidebb utat választotta, amely lovas számára egyszerűen járhatatlan volt. Így aztán az első napi menetelés után a fiatal angol kénytelen volt sorsára hagyni a lovát, és most már mindvégig gyalog követni fúrge lábú vezetőjét.

A menetelés hosszú órái alatt bőven volt gondolkodásra fordítható ideje méltóságos Morison úrfinak. Amint elképzelte, milyen sorsra juthatott Meriem a svéd markában, nőttönött a férfi iránti gyűlölete. Am hamarosan rá kellett döbennie arra a tényre, hogy az ő saját eredeti tervei juttatták a lányt ebbe a rettenetes helyzetbe, és még ha sikerült is volna elmenekülnie "Harson" elől, alig valamivel jobb sors várt volna csak rá mellette, Baynes mellett.

Arra is rádöbönt, hogy Meriem sokkal, de sokkal becsesebb a számára, mint hitte volna. Most először hasonlította össze őt az ismertségi köréből való más nőkkel - előkelő származású és rangú dámmakkal -, és meglepődve állapította meg, hogy a fiatal arab lányra nézve sokkal hízelgőbb az eredmény, mint azokra. És akkor "Harson" gyűlöletétől egyszer csak eljutott odáig, hogy saját magára kezdett gyűlölettel és megvetéssel gondolni - hogy teljes egészében felmérte önmaga és hitvány tette alávaló, förtelmes voltát.

Ily módon, a szégyen kohójában, a meztelen igazságok izzó hevétől az a szenvedély, amelyet a férfi a társadalmilag alacsonyabb rendűnek tekintett lány iránt érzett, szerelemmé alakult át. És míg támoiyogva haladt tovább, a frissen támadt szerelem érzése mellett még egy emésztő szenvedély égett a lelkében: a gyűlölet szenvedélye, amely egyre előre ösztökélte, bosszújának beteljesítése felé.

Neki, aki kényelemben és pompában nőtt fel, sohasem volt része olyan viszontagságokban és gyötrelmekben, mint amilyenek most útján elkísérték. S mégis, bár ruháját megszagatták, testét véresre karcolták az ágak, egyre csak nógatta a feketét, hogy igyekezzék, pedig tizlépésenként maga rogyott össze a kimerültségtől.

A megtorlás gondolata vitte egyre előre - és az az érzés, hogy

szenvedésével részben meglakol azért a nagy bűnért, amelyet a szeretett lánnyal szemben elkövetett - mert abban egy percig sem reménykedett, hogy megmentheti őt végzetétől, amelybe ő maga sodorta. "Késő! Már késő!" - egyre ennek a gyászos gondolatnak az ütemére lépkedett. "Késő! Segíteni már késő, de bosszút állni még nem!" - ez tartotta benne a lelket.

Csak akkor egyezett bele, hogy megálljanak, amikor már olyan sötét lett, hogy semmit sem láttak. A délután folyamán tucatnyiszor azonnali halállal fenyegette meg a feketét, amikor fáradt vezetője erősködött, hogy pihenjenek egy kicsit. A fickó meg volt rémülve. Nem tudta mire vélni a fehér férfiban hirtelen végbement óriási változást, hiszen az előző éjszaka még a sötétől is félt. Legszívesebben megszökött volna gazdájától, ha alkalma nyílt volna rá. Baynes azonban sejtette, hogy a másik valami ilyesmit forgat a fejében, ezért állandóan résen volt. Napközben mindig a közelében maradt, éjszaka pedig úgy feküdt le aludni a hevenyészett tüskés bornában, amelyet a kóbor ragadozók elleni védelemül emeltek, hogy a teste hozzáért a másikéhoz.

Az, hogy méltóságos Morison úrfi egyáltalán aludni tudott a vad dzsungel kellős közepén, jól mutatja, milyen nagy változáson ment keresztül az eltelt huszonnégy óra alatt, az pedig, hogy le tudott feküdni a másik férfi mellé, olyasfajta demokratikus érzületről tanúskodott, amelyről eleddig sejtelve sem volt.

Reggelre kelve úgy érezte, hogy minden tagja elzsibbadt, megmerevedett, és a legkisebb mozdulatra is fájdalmasan hasogat, de ez mit sem csökkentette eltökéltségét, hogy amilyen gyorsan csak lehet, "Hanson" nyomába eredjen. Nem sokkal azután, hogy reggeli nélkül tábor bontottak, puskájával őzbakot ejtett el egy kis patak gázlójánál. Nagy nehezen beleegyezett abba, hogy megálljanak, míg megsütik az állat húsát és esznek. Azután újra nekivágtak a fákkal, kúszónövényekkel és aljnövényzettel sűrűn benőtt vadonnak.

Korak pedig ezalatt lassan vándorolt nyugat felé. Idővel rátért Tantor, az elefánt ösvényére, s nemsokára utol is érte a dzsungel árnyas rejtekén legelésző állatot. A magányos és bánatos majomember megörült óriás barátja társaságának. Az elefánt gyengéden átölelte kígyózó ormányával, és felemelte hatalmas hátára, ahol korábban már annyiszor heverészett és álmodozta végig a hosszú-hosszú délutánokat.

Messze északon a Nagy Bwana és fekete harcosainak csapata kitartóan a menekülő karaván nyomában maradt, amely mind messzebb és messzebb csalta a lánytól, akit meg akart menteni. A nyári lak úrnője pedig, aki saját gyermekeként szerette Meriemet, türelmetlenül és bánatosan várta, hogy a felmentő csapat visszatérjen a lánnyal, hiszen biztos volt abban, hogy legyőzhetetlen ura és parancsolója magával hozza őt.

22. "Ütött a bosszú órája"

Míg Meriem Malbihnnal tusakodott, aki izmos markában tartotta, és teste mellé szorította a kezét, a lányból egyszer csak kihalt minden remény. Egyetlen hang sem hagyta el az ajkát, mert tudta: senki nincs, aki a segítségére siessen. Életének korábbi, a dzsungelben szerzett tapasztalatai megtanították arra, hogy ebben a vad világban, ahol felnevelkedett, hiábavaló dolog mástól várni, hogy kimentse a bajból.

Ám mialatt tovább küszködött, hogy kiszabadítsa magát, egyik kezével egyszer csak megérintette a markolatánál Malbihn pisztolyát, amely a férfi csípőjén lógott a tokjában. A svéd a takarók felé vonszolta Meriemet, miközben a lány ujjai lassan ráfonódtak az áhított zsákmányra, és kihúzták a helyéről, ahol idáig csendben pihent.

Aztán, amikor Malbihn már ott állt a rendetlen halomba hajigált

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

takarók szélénél, Meriem hirtelen taktikát változtatott. Nem próbált meg többé elhúzódní a férfitól, hanem teljes súlyával hirtelen feléje lendült. Malbihn megbillent, lába beleakadt a pokróckupac szélébe, és hanyatt esett. Kezét ösztönösen maga alá kapta, hogy meg ne üsse magát, Meriem pedig ugyanebben a pillanatban a mellének szegezte a pisztolyt, és meghúzta a ravaszt.

De hiába - a fegyver tompán kattant, Malbihn pedig újra talpra szökött, hogy karmai közé kaparintsa a lányt. Annak egy pillanatra sikerült kitérnie előle, aztán rohanni kezdett a sátor bejárata felé. A férfi súlyos keze már az ajtónyílásban ragadta meg a vállánál, és rántotta vissza. Meriem egy sebesült nőstény oroszlán dühével fordult szembe vele, hosszú csövével megmarkolta a pisztolyt, magasan a feje fölé emelte, és teljes erejével lesújtott vele Malbihn képébe.

A férfi fájdalomában és dühében elkáromkodta magát, hátratántorodva elengedte a lányt, aztán eszméletlenül rogyott a földre. Meriem vissza sem pillantott, hanem megfordult, és kirohant a szabadba. Több fekete is észrevette, és megpróbálta elvágni előle a menekülés útját, de az üres fegyverrel fenyegetőzve a lány távol tudta őket tartani magától. Így aztán sikeresen túljutott a táborot övező bomán, és déli irányban bevette magát a dzsungelbe.

Egyenest az egyik fa ágai közé igyekezett, az egykori kis Mangani ösztöneit követve, aki a magasban érzi biztonságban magát. Itt aztán levetette lovaglósoknyáját, csizmáját és harisnyáját, mert tudatában volt annak, hogy hosszú út áll előtte, és menekülés közben ezek a ruhadarabok csak terhére volnának. Lovaglónadrágjáról és kiskabátjáról tudta, hogy jó szolgálatot tehetnek még, hiszen megvédik a hideg és a tüskék ellen, és nem is nagyon akadályozzák a mozgásban, de szoknyában és csizmában lehetetlenség volt meglenni a fák között.

Nem jutott még messzire, amikor rádöbbsent, hogy milyen csekély esélye van az életben maradásra, ha nincs megfelelő eszköze, amivel megvédje magát, sem fegyvere, amellyel táplálékot szerezhet. Hogy miért is nem jutott észébe leszedni a tölténytartó övet Malbihn derekáról, mielőtt eljött a sátorból! Ha lenne tölténye a pisztolyban, remélhetné, hogy elejthet egy-egy apróvadat, és a legádázabbakat leszámítva, megvédheti magát minden útjába akadó ellenségével szemben, míg vissza nem jut Bwana és Kedvesem szeretett családi tűzhelye mellé.

A gondolatot követte az elhatározás, hogy visszamegy, és megszerzi az áhított muníciót. Tudatában volt annak, milyen nagy kockázatot vállal, hiszen újra elfoghatják, de védekezésre és táplálékszerzésre alkalmas eszköz nélkül, úgy érezte, nincs reménye arra, hogy biztonságba jusson, így aztán ismét a tábor felé vette az irányt, ahonnan éppen csak az imént menekült el.

Azt hitte, hogy Malbihn meghalt, olyan rettenetes ütést mért rá. Remélte, hogy sötétedés után alkalma lesz majd bejutni a táborba, és átkutatni a férfi sátrát a tölténytartó övért. Azonban alighogy a borra szélén, az egyik faóriáson megfelelő búvóhelyet talált magának, ahonnan jól látott, és nem fenyegette a veszély, hogy észreveszik, meglátta, hogy a svéd előbukkan sátrából, és miközben a vért törölgeti az arcáról, átkok és kérdések özönét zúdítja rémült kísérői felé.

Nem sokkal később az egész tábor felkerekedett és a keresésére indult. Amikor Meriem megbizonyosodott arról, hogy mindannyian elmentek, leereszkedett búvóhelyéről, és a tisztáson átvágva gyorsan odaszaladt Malbihn sátrához. Sietve mindent átvizsgált odabent, de löszert nem talált. Az egyik sarokban viszont volt egy ládika a svéd személyes holmijával, amelyet karavánvezetőjével előreküldött a nyugatra települt táborba.

Meriem rácsapott a dobozra, hátha abban található a tartalék muníció. Gyorsan leoldozta a madzagokat, amelyek a ládikát burkoló vitorlavásznat fogták össze, a következő pillanatban pedig már fel is nyitotta a doboz fedelét, és turkálni kezdett a rengeteg különféle

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

limlom között. Leveleket, papírokat és régi újságkivágásokat talált, sok egyéb mellett egy kislány t ábrázoló fényképet is, amelynek hátára az egyik párizsi napilapból való kivágást ragasztottak. A szövegét nem tudta elolvasni, a papír megsárgult az idők folyamán, a betűk elmosódtak a sok fogdosástól - de a kislány fényképe, amely az újságkivágáson is látható volt, valamiképpen felkeltette az érdeklődését.

Hol látta ezt a képet korábban? Egyszer csak rájött, hogy a fénykép róla, Meriemről készült, amikor még sokkal, de sokkal kisebb volt. Hol készülhetett ez a kép? Miként kerülhetett ennek a férfinak a birtokába? Miért közölték az újságban? Miféle történetet mondanak el ezek az elmosódott betűk?

Meriem tanácstalanul állt a rejtély előtt, amelyre lőszerkeresés közben bukkant. Kis ideig csak bámulta az elhalványult fényképet, aztán újra eszébe jutott a muníció, amelyért jött. Ismét a ládikát vette szemügyre, letúrt egészen az aljáig, és ott, az egyik sarokban egy kis dobozka töltényre bukkant. Egyetlen pillantással megbizonyosodott arról, hogy az a lovaglónadrágja övébe dugott fegyverhez való, a zsebébe csúsztatta, aztán ismét a kezében tartott kép és önmaga meghökkentő hasonlóságának tanulmányozása kötötte le a figyelmét.

Ahogy így állt, és mindegyre hiába próbálta megfejteni a megmagyarázhatatlan rejtélyt, egyszer csak emberi hangok ütötték meg a fülét. Azon nyomban éberén kezdett figyelni. Közelednek! A következő pillanatban kacskaringós káromkodás hallatszott, és a lány felismerte a svéd hangját. Malbihn, ez az erőszakos gazember visszajött! Meriem gyorsan a sátor nyílásához rohant, és kinézett. Már késő! Kutyaşzorítóba került! A fehér férfi és három fekete csatlósa a tisztáson keresztül egyenesen a sátor felé tartott. Mitévő legyen? Becsúsztatta a fényképet a ruhája derekába. Gyorsan teletette a forgópisztoly tárát töltényekkel. Aztán visszahátrált a sátor végébe, fegyverét mindvégig a bejáratra szegezte. A férfi megállt odakint, és Meriem hallotta, amint Malbihn szitkozódva parancsokat osztogat embereinek. Jó sok időt eltöltött ezzel. Míg harsogó, durva hangján ordibált, a lány körülnézett, hogy hol menekülhetne ki. Lehajolt, felemelte a ponyva szélét, és kinézett alatta a szabadba. Senki nem látszott arrafelé. A lány hasra vetette magát és átkúszott a vászonfal alatt, éppen abban a pillanatban, amikor Malbihn utoljára még odakiáltott valamit embereinek, majd belépett a sátorba.

Meriem hallotta a lépteit odabentről, aztán felpattant, és mélyen előregörnyedve odarohant a közvetlenül mögötte álló bennszülött-kunyhóhoz. Mihelyt beugrott az ajtaján, megfordult és visszanezített. Nem látott senkit. Nem vették észre. Malbihn sátrából dühödt káromkodás hallatszott. Ezen a helyen egy fa nyúlt be a bomába, amelyet a kényelemszerető feketék túl vastagnak ítélték, és nem vágtak ki. Így aztán a boma nem volt teljesen zárt. Meriem nem tudta, hogy miért maradt éppen az a fa ott, ahol volt, de mindenképpen hálás volt érte, mert ez jelentette számára a menekülés hön óhajtott, egyetlen útját.

Búvóhelyéről látta, hogy Malbihn ismét a dzsungelbe megy, de ezúttal emberei közül hármat hátrahagyott őrnek. Dél felé indult, és miután eltűnt, Meriem kívülről megkerülte a kis zárt területet, és útnak indult a folyó felé. Itt heverték a parton azok a kenuk, amelyeknek a segítségével átszállították a csapatot a túlsó partról. Ormótlan, nehezen irányítható alkalmatosságok voltak egy magányos lány számára, de át kellett jutnia a folyón - nem volt más lehetősége.

A táborban maradt örök teljes egészében beláthatták a kikötőhelyet. Ha a szemük láttára kockáztatja meg az átkelést, bizonyosan elfogják. Meriem egyedüli esélye az volt, hogy megvárja, míg leszáll a sötétség, hacsak a körülmények addig nem játszanak valamiképp a kezére. Egy órán keresztül figyelte hason fekve az örök közül azt, aki úgy helyezkedett el, hogy, azonnal észrevehesse a

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

szökevényt, ha az megpróbálná vízre bocsátani az egyik kenut. Kisvártatva dühösen fújtatva Malbihn is előbukkant a dzsungelből. Azonnal a folyóhoz, a kikötött kenukhoz rohant, és megszámlolta őket. Bizonyára eszébe jutott, hogy a lánynak át kell itt kelnie a túlpartra, ha vissza kíván térni pártfogóihoz. Az arcára kiült megkönnyebbülés, mihelyt megállapította, hogy egyetlen kenu sem hiányzik, ékesszólóan mutatta, mi futott végig az agyán. Megfordult, és sietve mondott valamit a karavánvezetőnek, aki a feketék egy csoportjával éppen akkor tért vissza a dzsungelből.

Malbihn utasításait követve egy kivételével minden kenu vízre bocsátottak. A svéd odakiáltott valamit az öröknek, a következő pillanatban pedig már az egész csapat beszállt a csónakokba, majd evezni kezdett az árral szemben.

Meriem figyelte őket, míg közvetlenül a tábor fölött el nem tűntek a szeme elől a folyó egyik kanyarulatában. Elmentek! Egyedül volt, azok pedig otthagytak egy kenu, benne az evezővel! Alig merte elhinni, hogy a jószerencse ilyen hamar rámosolygott. Minden percnyi késlekedés végzetes lehetett. A lány gyorsan előbújt rejtekhelyéről, és lehuppant a földre. Úgy tíz yardnyi távolságra volt a kenuól.

Az árral szemben túljutva a kanyarulaton, Malbihn a partra vezényelte kenut. A karavánvezetővel együtt kiszállt, és lassan átvágott a kis földnyelven, olyan helyet keresve, ahonnan szemmel tarthatja a kikötőhelyen hagyott kenut. Hadicselének szinte biztos sikerére gondolva már előre mosolygott - előbb vagy utóbb visszajön a lány, és megpróbál átkelni a folyón valamelyik kenujukban. Lehet, hogy eltart egy ideig, mire a dolog eszébe jut. Lehet, hogy várniuk kell majd egy napig, esetleg kettőig is - de hogy jönni fog, ha életben van, és nem fogják el az emberei, akik tuvé teszik érte a dzsungelt, abban Malbihn biztos volt. Azt azonban, hogy ilyen hamar megjelenik, a férfi nem sejtette. Ezért aztán, amikor feljutott a földnyelv legmagasabb pontjára, és újra áttekintette a folyót, a szeme elé táruló látványtól dühödtt káromkodás hagyta el az ajkát - az üldözött ugyanis már éppen a folyó felénél járt.

Megfordult, és a karavánvezetővel a nyomában gyorsan visszarahant a partra. Belevetették magukat a csónakokba, és Malbihn megparancsolta embereinek, hogy minden erejüket összeszedve kezdjenek el evezni. A kenuk a sodrástól támogatva repültek a menekülő zsákmány felé. A lány már majdnem teljesen átkelt a folyón, amikor üldözői megpillantották. Ugyanabban a pillanatban ő is észrevette őket, és kettőzött erőfeszítéssel igyekezett elérni a túlpartot, még mielőtt amazok utolérhetnék.

Két percnyi előny, csak ennyit szeretett volna szerezni. Tudta: ha egyszer fent lesz a fák ágain, egérutat nyer, és kisiklik üldözői markából. Jó kilátásai voltak, látszott, hogy már nem tudják befogni - túlságosan nagy előnnyel indult el hozzájuk képest.

Malbihn, miközben rettenetes szitkok özönével és durva ökölcsapásokkal ösztökélte nagyobb sebességre embereit, rájött, hogy a lány újra kicsúszik a karmai közül. Az el„l haladó kenu, amelynek az orrában állt, még mindig vagy száz yardnyira volt a menekülő Meriemtől, amikor a lány elérte a biztonságot jelentő part lehajló águ fát.

Malbihn ráordított, hogy álljon meg. Valósággal őrzöngött dühében, amikor bizonyossá vált, hogy nem tudja utolérni a lányt. Aztán vállához kapta puskáját, gondosan megcélozta a fára felkapaszkodó karcsú alakot, és tüzelt.

Malbihn kiváló céllövő volt. Ilyen kis távolságról gyakorlatilag nem hibázhatott. Ezúttal sem vétette volna el a lövést, ha valami váratlan dolog nem történik abban a pillanatban, amikor meghúzta a ravaszt. Ez a váratlan valami, aminek Meriem az életét köszönhette, egy vízzel átitatódott fatörzs volt, amelynek egyik vége mélyen

beágyazódott a folyófenék iszapjába, másik vége pedig a gondviselés akaratából ott úszkált a víz felszíne alatt. Malbihn kenujának orra éppen akkor futott rá, amikor a férfi tüzelt. A csónak eme apró irányváltoztatása elegendő volt ahhoz, hogy a puskacső vége elmozduljon a célról. A golyó ártalmatlanul süvített el Meriem feje mellett. Egy pillanattal később a lány már el is tűnt a fa sűrű lombjai között.

Mosoly játszott az ajkán, amikor odébb leugrott a földre, hogy átvágjon egy kis tisztáson, ahol valamikor földekkel körülvett bennszülött falu állt. A düledező, omladozó kunyhók még mindig a helyükön álltak, kiszolgáltatva az enyészetnek. A dzsungel buja növényzete benőtte a megművelt területet. Kis fácskák indultak növekedésnek ott, ahol valamikor a falu főutcája húzódott, de a sivárság és elhagyatottság halotti lepelként lengett be mindent. Meriem számára mindez csupán egy nagyobb, fák híján lévő területet jelentett, amelyen gyorsan túl kellett jutnia, hogy a túloldalon ismét bevehesse magát a dzsungelbe, mielőtt még Malbihn ,kikötne.

Nem bánta, hogy a kunyhók néptelenek, sőt, éppen kapóra jött neki elhagyatottságuk - nem vette észre, hogy vagy tucatnyi helyről, kidőlt-bedőlt ajtók, rozzant csúrok mögül éber szemek figyelik minden mozdulatát. Eszébe sem jutott veszélyre gyanakodni, így aztán nyugodtan nekivágott a falu utcájának, mivel úgy látta, azon juthat el legegyszerűbben a dzsungelbe.

Egy mér földdel odébb, kelet felé egy szakadozott, kekiszín ruhát viselő, koszos, beesett arcú, ápolatlan férfi küzdötte egyre előre magát a dzsungelben, azon az ösvényen, amelyen Malbihn haladt, amikor Meriemet a táborába vitte. A svéd puskájának elmosódott dörrenésére, amely a sűrű erdőben messzire visszhangzott, most hirtelen földre gyökerezett a lába. Az előtte haladó fekete férfi ugyancsak megállt.

- Mindjárt ott vagyunk, Bwana - mondta. Rémülettel vegyes tisztelet érződött a hangján és viselkedésén.

A fehér férfi bólintott, és intett ébenfekete vezetőjének, hogy induljon újra előre. A finom, kényes izlésű méltóságos Morison Baynes úrfi volt az. Arcát és kezét elborította a rengeteg karcolás, és a tuskés bozótban szerzett sebek nyomán a szétkenődött, alvadt vér. Ruhája cafatokban lógott. De a mosdatlan, vértől mocskos, rongyos felszín már egy másik Baynest takart - és ez a Baynes megnyerőbb jelenség volt, mint a hajdani ficsúr és divatfi. Minden férfi szívében és lelkében ott él a tisztesség és a becsület csírája. Az alávaló cselekedet miatti büntudattól és az őszinte vágytól, hogy jóvátehesse a bűnt, amelyet - most már tudta - a valóban szeretett nő ellen elkövetett, ezek a csírák gyors növekedésnek indultak Morison Baynesben - és az átalakulás hamarosan végbement.

Tovább támolygott a felé a hely felé, ahonnan az egyetlen puska lövés hallatszott. A fekete fegyvertelen volt - Baynes annyira nem hitt a hűségében, hogy bármilyen nehéz is volt, nem merte odaadni neki a puskáját, amelytől pedig számtalanszor örömet megszabadult volna a hosszú menetelés folyamán. Most azonban, hogy közeledtek céljukhoz, és tudván, hogy a fekete férfi szívében izzó gyűlölet ég Malbihn iránt, Baynes átnyújtotta neki a puskát. Sejtette, hogy hamarosan harcra kerül sor - ütött a bosszú órája, amikor elégtételt vehet a svéden. Úgy gondolta, hogy neki magának, aki kiváló pisztolylövő volt, elég lesz az oldalán viselt kisebb fegyver is.

A célja felé sebesen igyekvő két vándor egyszer csak felkapta a fejét. Sortűz dördült el, éppen előttük, amelyre szórványos lövöldözés volt a válasz, majd vad üvöltözés hallatszott. Azután csend lett. Baynes őrjöngve próbált még gyorsabban előrejutni, de a dzsungel itt mintha ezerszer szövevényesebb lett volna, mint egyebütt. Tucatnyiszor botlott meg és esett el A fekete két alkalommal is vakcsapásra tévedt, úgyhogy kénytelenek voltak visszafordulni. Végül a nagy afi közelében egy kis nyílt térségre jutottak ki, egy tisztásra, ahol valamikor

virágzó falu állt, amely azonban most sivár és kietlen látványt nyújtott omladozó, pusztuló kunyhóival.

Az egykori főutcán, amelyet kezdett benőni a dzsungel növényzete, egy fekete férfi hevert. Szívét golyó ütötte át, a teste még meleg volt.

Baynes és társa minden irányban körülkémlelt, de eleven lénynek sehol sem fedezték fel a nyomát. Csak álltak ott némán, és figyeltek.

Hát ez mi volt? Emberi hangok és evezők csobbanása a folyó vizében?

Baynes rohanni kezdett a halott falun keresztül a dzsungel pereme, a folyó széle felé. A fekete ott haladt az oldalán. Együtt törtek utat maguknak a kilátást akadályozó növényzeten keresztül, míg végre szemük elé tárult a folyó. Majdnem velük szemközt Malbihnnek a tábor felé igyekvő kenuit pillantották meg. A fekete azonnal megismerte társait.

- Hogyan juthatunk át? - kérdezte Baynes.

A fekete a fejét ingatta. Kenujuk nem volt, a krokodilok miatt pedig öngyilkosság lett volna beugraniuk a vízbe, és átúszni a folyót. Am a fickó véletlenül lepillantott a lába elé. Alattuk, az egyik fa vízre hajló ágai közé beékelődve ott pihent az a kenu, amelyikkel Meriem szökött meg. A néger megragadta Baynes karját, és mutatta neki, hogy mit talált. Méltóságos Morison úrfi alig tudta megállni, hogy ujjongva fel ne kiáltson. A lehajló ágakon mindketten gyorsan leereszkedtek a csónakba. A fekete kézbe vette az evezőt, Baynes pedig kitolta a fa ágai alól a kenut, amely a következő másodpercben már ki is vágódott a folyó víztükrére, és irányt vett a túlsó part, a svéd tábora felé. Baynes a csónak orrában kuporgott, és szemét meresztve figyelte azokat, akik vele szemben a többi kenuval éppen kiveztek a partra. Látta, amint Malbihn kilép az élen haladó kis csónak orrából. Látta, hogy megfordul, és visszapillant a folyó túloldala felé. Észrevette, hogyan rezzen össze meglepetésében, amikor tekintete a nyomában haladó kenusra esik, és miként hívja fel kísérői figyelmét is rá.

Aztán csak állt és várt, hiszen csak egyetlen kenuról, és benne két férfiről volt szó, akik csekély veszélyt jelenthettek rá és kísérőire nézve. Malbihn tanácstalan volt. Ki lehet ez a fehér ember? Nem ismerte meg, pedig Baynes kenuja immár a folyó közepén járt, és mindkét benne ülő arcvonásai tisztán kivehetők voltak a parton állók számára. Végül Malbihn egyik embere volt az, aki Baynes kísérőjében felismerte egykori társukat. Akkor Malbihn már sejteni kezdte, ki lehet a fehér férfi, bár alig akarta elhinni, hogy helyes a következtetése. A hajmeresztőnél is vadabb feltételezésnek tűnt azzal számolni, hogy méltóságos Morison Baynes úrfi követte őt a dzsungelen keresztül, egyetlen kísérője társaságában - és mégis ez volt az igazság. Piszkos és zilált külseje ellenére végül csak felismerte az angolt, és míg el kellett ismernie, hogy ő az, egyben kénytelen volt azon is elgondolkodni, miféle ok indíthatta Baynest, ezt a gyáva puhányt arra, hogy nekivágjon a dzsungelnek, és a nyomába eredjen.

Ez az ember azért jött ide, hogy elégtételt követeljen és bosszút álljon. Hihetetlennek tűnt a dolog, de más magyarázatot nem lehetett elképzelni. Malbihn vállat vont. Am legyen. Voltak már mások is, akik hasonló okból keresték őt, Malbihnt, hosszú és változatos pályafutása során. Kezébe vette puskáját és várt.

A kenu most már olyan közel került a parthoz, hogy könnyen szót válthattak.

- Mit akar? - ordította Malbihn, és fenyegetően felemelte fegyverét.

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04
Méltóságos Morison Baynes úrfi talpra ugrott.

- Maga nyomorult gazember! - kiáltotta, azzal előrántotta pisztolyát, és szinte ugyanabban a pillanatban, amikor a svéd tüzelt, ő is lőtt.

Amikor a két lövés eldőrdült, Malbihn elejtette a puskáját, heves mozdulattal a melléhez kapott, megtántorodott, előbb térdre rogyott, aztán arccal előre elvágódott a földön.

Baynes megdermedt. Görcsösen hátravágta a fejét. Egy pillanattig állt így, aztán lassan összecsuklott, és csendesen elterült a csónak aljában.

A fekete evezős tanácstalan volt, hogy mitévő legyen. Ha Malbihn valóban meghalt, nem volt mitől félnie, nyugodtan folytathatta útját, és csatlakozhatott társaihoz, viszont ha a svéd csak megsebesült, biztosabbnak látszott számára a túlsó part. Ezért aztán se erre, se arra nem indult el, hanem az áramlás közepén tartotta a kenut. Idővel egyre nagyobb becsülete lett a szemében új gazdájának, és halála nem hagyta érzéketlenül. Ahogy ült, és bámulta az élettelen testet a csónak orrában, egyszer csak észrevette, hogy az megmozdul. A férfi nagyon lassan, bizonytalanul próbált megfordulni. A fekete felsegítette ülő helyzetbe a másikat. Ott állt előtte az evezőt kezében tartva, és azt kérdezte Baynestől, hogy hol sebesült meg, amikor újabb lövés dörrent a parton. A néger fejfelé előre, az evezőt még mindig kezében szorongatva, átlőtt homlokkal zuhant ki a csónakból.

Baynes erőtlenül a part felé fordult. Látta, hogy Malbihn felkönyököl, és ráemeli puskáját.

Az angol lehúzódott a kenu fenekére, így a golyó a feje fölött süvített el. Malbihnnak, aki súlyosan megsebesült, hosszabb időre volt szüksége a célzáshoz, és a keze sem volt olyan biztos, mint korábban. Baynesnek némi ügyel-bajjal sikerült hasra fordulnia. Pisztolyát jobb kezébe véve felhúzódkodott, hogy kilásson a kenu pereme fölött.

Malbihn azonnal észrevette és lőtt, de Baynes meg se rezzent, még a fejét sem kapta le.

Gondosan, alaposan megcélozta a parton fekvő ellenfelét, akitől az ár egyre távolabb sodorta. Ujja ráfonódott a ravaszra - felvillant, majd eldőrdült kezében a fegyver. Malbihn összerándult a hatalmas testébe fúródó újabb golyótól, de nem halt meg. Újra célzott és lőtt. A golyó ezúttal a kenu pereméből hasított le egy darabot, nem messze Baynes arcától. Baynes ismét tüzelt, miközben kenuja lassan sodródott lefelé az árral. Malbihn megint válaszolt a partról, miközben kifolyt véréből lassan kis tócsa gyűlt alatta. A két sebesült férfi így folytatta bizarr párbaját mindaddig, míg a kanyargós afrikai folyó hátán a méltóságos Morison Baynes úrfi el nem tűnt a másik szeme előtt egy erdős, kiugró földnyelv mögött.

23. Egy elsárgult újságkivágás

Meriem a falu utcájának felénél járhatott, amikor vagy két tucat fehér ruhás néger és félvér rontott rá a környező kunyhók sötét belsejéből. Megfordult, hogy elmeneküljön, de súlyos kezek ragadták meg. Amikor végül visszafordult, hogy megpróbáljon szót érteni velük, tekintete egy magas, ádáz öregember arcára tévedt, aki haragosan nézett le rá burnuszának redői alól.

A férfi láttán Meriem a meglepetéstől és a döbbent rémülettől hátratántorodott. A sejk volt az!

Gyermekkorának minden régi félelme és borzalma egy pillanat alatt

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

újra rátört. Úgy reszketett ez előtt a rémséges öregember előtt, mint a gyilkos a bíróság előtt, amely a halálos ítéletet készül kimondani a fejére. Tudta, hogy a sejk felismerte. Az eltelt idő és a másfajta öltözék nem változtatta meg annyira, hogy az, aki olyan jól ismerte arcvonásait gyerekkorában, ne ismerhette volna meg most.

- Aha, szóval visszajöttél a tied közé, mi? - vicsorgott rá a sejk. - Megjöttél, hogy élelemért és védelemért köszöngj, mi?

- Engedjen el! - kiáltotta a lány. - Nem kérek magától semmi egyebet, csak hogy engedjen visszamenni a Nagy Bwanához.

- A Nagy Bwanához? - kérdezte a sejk majdhogynem ordítva, aztán durva arab átkok özönét zúdította a fehér emberre, akitől a dzsungelben élő valamennyi törvényszegő félt, és akit mindnyájan gyűlöltek. - Tehát vissza akarsz menni a Nagy Bwanához, ugye? Szóval ő nála voltál, mióta elszöktél tőlem, igaz? És ki az, aki most utánad jön a folyón át - a Nagy Bwana?

- Az a svéd, akit egyszer elűzött az országából, amikor ő és a társa összeszúrta a levet Mbeegával, hogy ellophassanak engem magától - felelte Meriem.

A sejk szeme villámokat szórt. Szólt embereinek, hogy menjenek ki a part közelébe, és rejtőzzenek el a bokrok között, ahol kelepcébe csálhatják és megsemmisíthetik Malbihn és csapatát. Malbihn azonban időközben már partra szállt, óvatosan előrekúszott a dzsungel széléig, és ezekben a pillanatokban éppen tágra nyílt, hitetlenkedő szemmel figyelte az elhagyott falu főutcáján lejátszódó jelenetet. Azon nyomban felismerte a sejket, mihelyt megpillantotta. Két ember volt az egész világon, akitől Malbihn úgy félt, mint az ördögtől. Az egyik a Nagy Bwana volt, a másik a sejk.

Egyetlen pillantást vetett csupán az ismerős, zord külsejű alakra, aztán hátraarcot csinált, s szólt embereinek, hogy kövessék, és sietve visszatért kenujához. Így történt aztán, hogy a csapat már messze bent járt a folyón, amikor a sejk kiért a partra, és a sortűz meg a búcsúzóul leadott néhány lövés után, amelyre a kenuban ülők is válaszoltak, az arab visszarendelte embereit, és a fogoly biztonságos őrizetéről gondoskodva útra kelt dél felé.

A Malbihn-féle különítmény egyik golyója eltalált egy feketét a falu utcáján. Azért állították oda egy másikkal együtt, hogy vigyázzon Meriemre. A fekete társa, miután magához vette annak ruháját és egyéb tárgyait, ott hagyta a földön, ahová lerogyott. Ez volt az a holttest, amelyre Baynes rábukkant, amikor megérkezett a faluba.

A sejk és csapata eredetileg déli irányba menetelt a folyó mentén, amikor egyikük, kiugorván a sorból, hogy vizet hozzon, észrevette a szemközti part felől kétségbeesetten errefelé evező Meriemet. A fickó felhívta a sejk figyelmét a különös látványra - a magányos fehér nőre itt, Közép-Afrikában. Az öreg arab elrejtette embereit az elhagyott faluban, hogy elfoghassák a lányt, amikor partot ér, mert a váltságdíj lehetősége mindig is vonzotta a sejket. Nem egyszer fordult elő már korábban, hogy olyan fénylő aranyakat pergethetett végig ujjai között, amelyek hasonló forrásból származtak. Könnyen lehetett ily módon pénzhez jutni, és a sejknek nemigen volt könnyű pénzkeresete, mióta a Nagy Bwana olyan szigorúan meghúzta az elsőbbség jogán a fennhatósága alatt álló terület határait, hogy még elefántcsontot sem lopni a bennszülöttektől a Nagy Bwana douar-jától számított kétszáz mérföldes körzetben. Amikor végül is a nő besétált a számára állított csapdába, és a sejk felismerte benne azt az egykori kislányt, akit évekkel korábban annyit bántalmazott, óriási elégtételt érzett. Apa és lánya egykori viszonyára igen jól emlékezett. Az első adandó alkalommal kemény kézzel belevágott Meriem arcába. Kényszerítette, hogy gyalogoljon, ahelyett, hogy egyik emberét leszállította volna lováról, vagy felültette volna a lányt valakinek a háta mögé. Úgy tűnt, örömet leli abban, hogy újabb és újabb

módszereket eszel ki Meriem kínzására és megalázására. A lány a kísérei között sem talált egyetlenegy sem, aki együtt érzett volna vele, vagy - ha szándékában állt is a védelmébe venni - mersze lett volna hozzá.

Kétnapi menetelés után eljutottak Meriem gyermekkorának ismerős színterére. Az első arc, melyen a lány szeme megakadt, amikor behajtották az erős cölöpsánc kapuján, a fogatlan, förtelmes Mabunué, egykori dajkájaé volt. A lánynak úgy tűnt, mintha az azóta eltelt évek csupán álmában léteztek volna. Ha a rajta lévő ruha, meg az a tény, hogy jócskán megnőtt, nem figyelmezteti az ellenkezőjére, hajlamos lett volna valóban ezt is hinni. Mindent úgy talált, ahogyan annak idején hagyta. A hiányzó néhány régi arc helyén feltűnt új alakok ugyanolyan bestiális, alantas figurák voltak, mint a többiek, közöttük az a pár fiatal arab is, aki azóta csatlakozott a sejkhez, hogy a Lány elment. Máskülönben minden ugyanolyan volt - egy dolog kivételével: Geeka nem volt ott. A lány egyszer csak ráébredt, hogy az elefántcsont fejű baba úgy hiányzik neki, mintha igazi hús-vér, meghitt barátnője volna. Hiányzott neki ütött-kopott kis bizalmasa, akinek réges-régen süket fülébe sugdosta bele sok-sok bánatát és nagyritkán örömét - hiányolta a botlábú-kezű, patkánybőr testű, viharvert, szeretett Geekát.

A sejk falujának azon lakói számára, akik nem kísérték el útjára gazdájukat, egy ideig jó mulatság volt bámulni a különös ruháza tú fehér lányt, akit néhányuk már kisgyermekként is ismert. Mabunu úgy tett, mintha nagyon örülne visszatértének, fogatlan ínyét kivillantva valami förtelmes grimaszt vágott, amely repeső boldogságát volt hivatva kifejezésre juttatni. Meriem azonban csak borzongani tudott, amikor eszébe jutottak a rémséges vén banyának a korábbi évek folyamán elkövetett kegyetlenkedései.

Azok között az arabok között, akik a távollétében érkeztek, volt egy magas, fiatal, húsz év körüli fickó - jóvágású, de sötét tekintetű ifjú -, aki leplezetlen csodálattal bámulta, míg a sejk oda nem jött, és el nem küldte. Akkor Abdul Kamak mogorva arccal odébbállt.

A falubeliek kíváncsisága kielégülvén, Meriem végre egyedül maradt. Mint a régi időkben, most is megengedték neki, hogy szabadon járjon-keljen a faluban, mert a cölöpsánc magas volt és erős, és az egyetlen kaput éjjel-nappal gondosan őrizték. Ő azonban - a régi időkhez hasonlóan - most sem vágyott a sejk kíséretéhez tartozó kegyetlen arabok és feketék társaságába. Így azután, amint az szomorú gyermekkorának idején szokása volt, most is félrehúzódott a zárt térség egyik elhagyatott sarkába, ahol gyakran játszott annak idején papást-mamást szeretett Geekájával az öreg fának a cölöpkerítésen belőgó, szétterülő ágai alatt. A fa már nem volt a helyén, és Meriem sejtette, hogy miért. Ez volt az a fa, amelyről leereszkedve korak leütötte a sejket azon a napon, amikor megszabadította őt a gyötrelmekkel és kinszenvedésekkel teli élettől, amelyben oly hosszú ideig volt része, hogy másmilyen életre nem is emlékezett.

Alacsony bokrok nőttek viszont a cölöpsáncban belül, és Meriem ezeknek az árnyékába ült le gondolkodni. Kissé gyorsabban vert a szíve, amikor felidézte magában első találkozását korakkal, aztán a hosszú-hosszú éveket, amíg a Vadlő az idősebb fiútestvér féltő és ártatlan szeretetével gondoskodott róla és védelmezte.

Hónapok óta nem járt annyit az eszében korak, mint ezen a napon. Olyan közelinek érezte ő a szívéhez, olyan drágának, mint még soha, és csodálkozott, hogy miként válhatott lélekben ennyire hűtlenné az emlékéhez. Aztán a méltóságos, a finom Morison úrfi képe jelent meg előtte, és Meriem zavarba jött. Valóban szereti ezt a tökéletes angol fiatalembert? Londonban rá váró sikerekre gondolt, amelyeket a férfi oly tüzes szavakkal ecsetelt előtte. Megpróbálta elképzelni magát, mint a hatalmas főváros legnagyobb társaságának csodált és megbecsült tagját. A képeket, amelyek megjelentek előtte, Morison úrfi festette le számára. Csábító képek voltak, de a dzsungel óriás termetű

Adoniszának izmos, félig meztelen alakja újra meg újra a háttérbe szorította őket.

S hogy elfojtsa feltörő sóhajtását, Meriem a szívére szorította kezét. Eközben ujjai egy sima felületű tárgyat tapintottak ki: a fényképet, amelyet akkor rejtett el oda, mikor kisurrant Malbihn sátrából. Most előhúzta, és alaposabban vette szemügyre, mint először, amikor erre nem volt ideje. Biztos volt abban, hogy a karon ülő gyereket ábrázoló kép róla készült. Megvizsgálta minden részletét. A csinos kis ruhácska csipkéi között félig elrejtve egy láncon függő medalion látszott. Meriem összeráncolta a szemöldökét. Micsoda szívfájdító, félig elfelejtett emlékek keltek életre benne. Lehetséges volna, hogy ez a nyilvánvalóan civilizált környezetből származó úde virágszál azonos a kis arab Meriemmel, a sejk lányával? Képtelen ötletnek látszott. De akkor mit jelentsen a medalion? Meriem emlékezett rá. Nem volt képes megcáfolni emlékezetének bizonyosságát. Láttá már korábban azt a medalliont - az övé volt. Miféle különös rejtély lengi körül a múltját?

Ahogy így ült a földön a képet bámulva, hirtelen ráésmélt, hogy nincs egyedül - hogy valaki, aki nesztelenül lopódzott a közelébe, ott áll közvetlenül a háta mögött. Bűnének tudatában gyorsan visszadugta a képet ruhája derekába. Egy kéz nehezedett a vállára. Meriem biztosra vette, hogy a sejk az, és hangtalan rettegéssel várta az ütést, amely - tudta - nem marad el.

Az ütés egyre váratott magára. A lány a válla fölött hátratekintve egyenesen Abdul Kamak, az arab fiatalember szemébe nézett.

- Láttam a képet - mondta az arab -, amelyet az imént elrejtett. Magát ábrázolja gyermekként - egészen kicsi gyermekként - Megnézhetném újra?

Meriem távolabb húzódott tőle.

- Visszaadom - mondta a férfi. - Hallottam magáról, és tudom, hogy nem szíveli apját, a sejket. Én sem. Nem fogom elárulni. Hadd nézzem meg a képet!

A kegyetlen ellenségektől körülvett, magányos lány belekapaszkodott a szalmaszálba, amelyet Abdul Kamak jelentett számára. Hátha benne leli meg azt a barátot, akire akkora szüksége volna. Amúgy is látta már a képet. Ha nem baráti érzelmek vezetik, szólhat róla a sejknek, akkor pedig mindenképpen elveszik tőle. Ezért akár teljesítheti is a kérését, gondolta, reménykedhet, hogy őszintén beszélt, és állja a szavát. Előhúzta a fényképet rejtekhelyéről, és átnyújtotta neki.

Abdul Kamak gondosan szemügyre vette, a képen látható arc minden jellegzetes vonását, egyenként összehasonlította a lányéval, aki a földön ült és felnézett rá. Aztán lassan rábólintott.

- Igen - mondta. - magát ábrázolja a fénykép, de hol készült? Miként történhetett meg az, hogy a sejk lányát a hitetlenek ruhájába öltöztették?

- Nem tudom - válaszolta Meriem. - Én is csak pár nappal ezelőtt láttam először a képet, akkor találtam meg a svéd Malbihn sátrában.

Abdul Kamak felvonta a szemöldökét. Megfordította a fényképet, és amikor tekintete a régi újságkivágásra esett, elkerekült a szeme. Tudott franciául olvasni - lassan silabizálva ugyan, de el tudta olvasni a szöveget. Korábban járt már Párizsban. Hat hetet töltött ott egy kis csoportnyi sivatagi társával együtt egy kiállításon, és idejét úgy hasznosította, hogy megtanulta népe hódítóinak sokféle szokását, valamennyire a nyelvét, és szinte minden erkölcsi fogyatékoságát. Most a gyakorlatban kamatoztathatta tudását. Lassan, kínlódva

betűzgette az elsárgult kivágást. Imént még tágra nyílt szeme keskeny csíkká szűkült össze, és ravaszság csillogott benne. Amikor végzett a szöveggel, ránézett a lányra.

- Elolvasta? - kérdezte.

-Franciául van - felelte a lány -, és én nem tudok franciául olvasni.

Abdul Kamak hosszú ideig némán állt, szemét Meriemre függesztve. Kívánta őt, mint annyi más férfi, aki valaha látta. Végül féltérdre ereszkedett előtte. Remek ötlete támadt hirtelen. Olyan ötlete, amellyel sokra juthatott, ha eltitkolja a lány elől az újságkivágás tartalmát. Viszont biztosan dugába dől a terve, ha Meriem megtudja, mi áll benne.

- Meriem - suttogta a fér fi -, egészen a mai napig soha nem gyönyörködhettem még a szépségében, és a szemem most mégis azt parancsolja a szívemnek, hogy legyen örökké odaadó szolgája. Maga nem ismer engem, s én ennek ellenére azt kérem, hogy bízzék bennem. Segíthetek magának. Maga gyűlöli a sejket - én is gyűlölöm. Hadd vigyem el tőle. Jöjjön velem! Visszamegyünk a nagy sivatagba, ahol az én apám hatalmasabb sejk, mint a magáé. Eljön velem?

Meriem némán ült a földön. Nehezeére esett megbántani az egyetlen embert, aki felajánlotta neki barátságát, s azt, hogy megvédelmezi, de nem fogadhatta el Abdul Kamak szerelmét.

A férfi, félreértve Meriem hallgatását, megragadta és magához húzta a lányt - de az kétségbeesetten kapálózva megpróbált kiszabadulni.

- Nem szeretem magát! - kiáltotta. - O, ne akarja, kérem, hogy meggyűlöljem. Maga az egyetlen, aki kedvesen közeledett hozzám, és én szeretnék jó szívvel lenni magához, de nem tudom szeretni.

Abdul Kamak teljes magasságában kiegyenesedett.

- Majd meglátja, hogy szeretni fog - mondta -, mert el fogom vinni, akár akarja, akár nem. Maga gyűlöli a sejket, ezért nem fog szólni neki, mert ha igen, én szólok neki a képről. Én gyűlölöm a sejket, és ...

- szóval gyűlölöd a sejket? - hallatszott egy fenyegető hang a hátuk mögött.

Mindketten megfordultak, és meglátták a sejket, aki lépésnyire állt tőlük. Abdul még mindig a kezében tartotta a fényképet. Most gyorsan elrejtette a burnusza alá.

- Igen - mondta -, gyűlölöm a sejket - s e szavakkal nekiugrott az idősebb férfinak, egy ökölcsapással leterítette, és a falu kunyhói között a sorban kikötött lovak felé iramodott, ahol az övé kipányvázva, felnyergelve, útra készen várakozott. Abdul Kamak ugyanis éppen vadászatra készült kilovagolni, amikor észrevette, hogy az idegen lány egyedül üldögél a bokroknál.

Abdul Kamak nyeregbe pattant, és nyargalni kezdett a falu kapuja felé. A sejk, aki egy pillanatra elkábult az ütéstől, amely ledöntötte a lábáról, most nagy nehezen feltápáskodott, és toroka szakadtából ordítani kezdett kísérőinek, hogy tartóztassák fel a menekülő arabot.

Egy tucatnyi fekete rontott előre, hogy megfogja a lovast. Abdul Kamak azonban félresöpörte őket hosszú csövű karabélyával, amellyel jobbra-balra csapkodott maga körül, mialatt a kapu felé vágatott. Úgy látszott azonban, hogy itt biztosan feltartóztatják. A kijáratnál posztoló két fekete már taszigálta is helyére az ormótlan kapuszárnyakat. A menekülő fegyverének csöve egy pillanat alatt

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

előreszegeződött. A sivatag fia a kantárszárat elengedve, és vad vágásban hajszolva lovát, tüzelt. Egy dörrenés, majd még egy - és a kapu mindkét őrője azon nyomban lerogyott. Abdul Kamak vad örömujjongás közepette, karabélyát magasan a feje fölött meglóbálva visszafordult a nyeregben, hogy üldözőinek a képébe nevéssen, aztán kivágtatott a sejk falujából. Hamarosan elnyelte a dzsungel.

A dühtől tajtékozó sejk megparancsolta, hogy azonnal eredjenek a nyomába. Aztán visszasietett Meriemhez, aki még mindig ugyanúgy kuporgott a földön, a bokrok tövében, mint amikor otthagyta.

- A kép! - kiáltotta a férfi. - Miféle képről beszélt ez a kutya? Hol van? Add ide nekem, de azonnal!

- Elvitte magával - felelte Meriem tompa hangon.

- Mi volt az? - faggatta tovább a lányt a sejk. Durván belemarkolt a hajába, talpra rángatta, és dühösen megrázta. - Ki volt azon a képen?

- Én - mondta Meriem -, kislány koromban. A svéd Malbihntől loptam el - a hátulján egy régi újságból kivágott nyomtatott szöveg volt.

A sejk elsápadt haragjában.

- Mi állt abban a nyomtatott szövegben? - kérdezte olyan halkán, hogy a lány alig értette a szavait.

- Nem tudom. Franciául volt, és én nem tudok franciául olvasni.

A sejken a megkönnyebbülés jelei mutatkoztak. Majdhogynem elmosolyodott, és nem bántotta többé Meriemet. Megfordult, és nagy léptekkel elindult. Búcsúzóul még figyelmeztette a lányt, hogy többé senki mással ne álljon szóba Mabunun és rajta kívül.

Abdul Kamak pedig eközben sebesen vágatott észak felé a karavánúton.

Amikor kenuját az ár végképp elsodorta a sebesült svéd szeme elől, és lőtávolon kívülre került, méltóságos Morison úrfi erőtlenül hanyatlott le a csónak fenekére, ahol hosszú órákon át hevert félig kábultan.

Éjszaka volt már, mire teljesen visszanyerte eszméletét. Sokáig feküdt még azu tán is a kenuban. Felnézett a csillagokra, és megpróbált visszaemlékezni: hol is van, s mi okozza, hogy ez a valami, amelyen fekszik, csendesen ringatózik vele, mitől változik a csillagok helyzete olyan gyorsan és csodálatos módon. Egy darabig azt hitte, álmodik, de amikor megmozdult, hogy a fejét megrázva kiűzze az álmot a szeméből, a fájó seb rögtön eszébe juttatta azokat az eseményeket, amelyeknek köszönhetően ebbe a helyzetbe került. És akkor aztán végre rádöbrent, hogy egy bennszülött kenuban sodródik lefelé egy nagy afrikai folyón - egyedül, sebesülten és elhagyatva.

Kínkeservesen ülő helyzetbe húzta fel magát. Megállapította, hogy a sebe nem is fáj annyira, mint hitte. Óvatosan megtapogatta - a vérzés elállt. Végül is elképzelhető, gondolta, hogy csupán izomseb, és nem komoly dolog. Ha emiatt csak néhány napra is mozgásképtelenné válik, az a halált jelentheti, hiszen addigra az éhségtől és a szenvedéstől túlságosan legyengül, és nem lesz képes táplálékot szerezni magának. Figyelme saját keserveiről Meriem szorult helyzetére terelődött. Úgy gondolta, hogy a lány a svédnél volt, amikor ő, Baynes, megpróbálta elérni a fickó táborát, de el sem tudta képzelni, mi lehet vele most. Még ha "Hanson" belehalt is sebeibe, mit segít az Meriemnek? Továbbra is ugyanolyan gonosztevők, a legalacsonyabb rendű, brutális vademberek tartják a hatalmukban. Baynes a kezébe temette arcát, és előre-hátra himbálta felsőtestét, mikor a lány rettenetes

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

sorsát megelevenítő képek toluáltak lelki szemei elé. És ő volt az, aki ezt a sorsot juttatta osztályrészéül! Az ő erkölcsstelen vágya szakította ki a tiszta és ártatlan gyermeket azok védelméből, akik szerették, s az vetette őt oda a bestiális svéd és söpredék kísérete martalékául! És csak amikor már késő volt, döbönt rá, milyen óriási bünt tervelt ki, és szándékozott elkövetni ő maga. Csak amikor már késő volt, döbönt rá, hogy a vágyánál, gerjedelménél, valaha érzett minden szenvedélyénél hevesebben izzik szívében a hirtelen támadt szerelem az iránt a lány iránt, akit tönkre akart tenni.

Méltóságos Morison Baynes úrfi nem volt teljesen tudatában annak a változásnak, amely végbement benne. Ha bárki megkockáztatta volna azt a kijelentést, hogy ő, Baynes, nem viselkedett mindig becsületes és lovagias férfi módjára, ezt nagyon is zokon vette volna. Tudta, hogy alávaló dolgot köve tett el, amikor azt főzte ki, hogy magával viszi Meriemet Londonba, de azzal mentegette magát, hogy a lány iránt támadt hatalmas szenvedélye átmenetileg eltorzította erkölcsi érzékét. Valójában azonban Baynes új emberré vált. Ezt a férfit már soha többé nem csábíthatta becstelenségre a vágy heve. A kiállt lelki szenvedés megsokszorozta erkölcsi tartását. A bánat és a büntudat megtisztította lelkét és elméjét.

Most már csakis a vezeklés járt a fejében - az, hogy valamiképpen eljuthasson Meriemhez, és ha szükséges, élete árán is megvédelmezze.

Szeme az evezőt keresve végigfutott a kenun, mert eltökéltsége - gyengesége és sebe ellenére - azonnali cselekvésre ösztökélte. De az evező nem volt sehol. Baynes a part felé fordította tekintetét. A holdtalan éj sötétjében elmosódottan rajzolódtak ki a dzsungel fekete árnyai, de a múlttal ellentétben ezek most nem találtak a lelkében rémült visszhangra. Még csak nem is csodálkozott azon, hogy nem fél, annyira a másikat fenyegető veszély foglalta le minden gondolatát.

Megkapaszkodva feltérdelt, kihajolt a kenuból, és nyitott tenyerével buzgón evezni kezdett. Nehezeére esett és fájdalmat okozott ugyan neki ez az önmagára kirótt feladat, mégis, órákon keresztül állhatatosan folytatta a munkát.

A lefelé sodródó kenu apránként mind közelebb került a parthoz. Méltóságos Morison úrfi hallotta, amint egy oroszlán bömböl éppen vele egy magasságban és olyan közel, hogy úgy vélte, most már nyilván mindjárt kiér a folyó szélére. Közelebb húzta magához a puskáját, de az evezést nem hagyta abba.

Örökkévalóságnak tűnő idő után a fáradt férfi végre érezte, hogy kenuja faágaknak súrlódik, amelyek körül hallhatóan örvénylett a víz. A következő pillanatban felnyúlt, és megragadott egy lombos ágat. Az oroszlán újra nagyot bömbölt - ezúttal úgy tűnt, a közvetlen közelében. Baynesnek megfordult a fejében, hogy az állat valószínűleg mindvégig követte kinn a szárazon, azt várva, hogy mikor ér partot.

Ránehezedett az ágra, amelyben megkapaszkodott. Úgy tűnt, elég erős ahhoz, hogy akár tíz ember súlyát is megbírja. Aztán lenyúlt, felvette puskáját a kenu aljából, és a szíját átvette a vállán. Újra ránehezedett az ágra, majd biztos fogást keresve olyan magasra nyúlt fel, amennyire csak tudott, és lassan, kinkeservesen felhúzta magát. A lába végül kiemelkedett a kenuból, amely így szabaddá válva, csendesen kisodródott alóla a folyó hátán, hogy mindörökre eltűnjön a sötét, fekete árnyak között.

Felégetett maga mögött minden hidat. Vagy fel kell másznia a fa lombos ágai közé, vagy belepottyan a vízbe - más út nincs. Keservesen küszködve megpróbálta átvetni egyik lábát az ágon, de be kellett látnia, hogy gyengesége miatt aligha tud megbirkózni a feladattal. Egy ideig csak csüngött ott, és érezte, hogy egyre jobban elhagyja az ereje. Tudta: vagy most azonnal feljut a fölötte lévő ágra, vagy késő minden.

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

Az oroszlán hirtelen majdhogynem a fülébe üvöltött. Baynes felpillantott. Egészen közel, a feje fölött két izzó pontot látott. Az oroszlán a folyó partján állt, őt figyelte - és őt várta.

Jól van, gondolta méltóságos Morison úrfi, csak hadd várjon. Az oroszlán nem tud fára mászni, és ha sikerül feljutnom ide, biztonságban leszek.

Az ifjú angol lába csaknem a víz színéig lógott le - lejjebb, mint hitte, mert alatta, fölötte szuroksötét volt minden. Kisvártatva halk csobogás hallatszott lentről, a folyó felől, valami nekivágódott az egyik lábának, és rögtön ezután félreérthetetlen hangot hallott, amely, biztosra vette, csakis két összecsattanó, hatalmas állkapocstól származhatott.

- A mindenségit! - kiáltott fel hangosan méltóságos Morison úrfi. - Ez a dög kis híján elkapott - azzal tüstént újra megpróbálta feljebb küzdeni magát a viszonylagos biztonságot jelentő ágon. Ezzel a végső erőfeszítéssel bebizonyosodott számára, hogy minden hiába.

A remény, amely idáig kitartóan élt benne, most kezdte elhagyni. Érezte, hogy fáradt, görcsbe merevedett ujjai mind lejjebb csúsznak az ágon - hogy lassanként visszazuhan a folyóba, az odalent várakozó és szörnyű véget jelentő vadállat fogai közé.

És akkor egyszer csak megzörrent a lomb a feje fölött, hallotta, hogy valami mozog odafent a fán. Az ág, amelybe kapaszkodott, lejjebb süllyedt a ránehezedő újabb test súlyától - mégpedig abból ítélve, hogy mennyire hajolt le, nem is kis súlytól. Baynes mindegyre kétségbeesetten csimpaszkodott - önként nem akarta megadni magát sem a felülről, sem az odalentről rá leselkedő halálnak.

Érezte, hogy egy puha, meleg talp érinti meg egyik kezének ujjait ott, ahol azok rátapadnak a súlyát tartó ágra, aztán valaki lenyúlt a feje fölül a sötétből, és felhúzta a fa ágai közé.

24. Tantor sem felejt

Korak - hol Tantor hátán heverészve, hol magányosan kóborolva - a dzsungelen keresztül lassacskán délnyugat felé tartott. Csupán pár mérföldet tett meg naponta, hiszen bőven volt ideje - az egész élet előtte állt, és nem is volt különösebb célja, ahová igyekeznie kellett volna. Talán gyorsabban haladt volna mégis, ha nem jár örökké a fejében az a gondolat, hogy minden egyes meg tett mér földdel egyre messzebb kerül Meriemtől - aki ugyan már nem az ő hajdan volt Meriemje, mégis ugyanolyan drága a szívének, mint régen.

Így bukkant rá egyszer csak arra az ösvényre, amelyen a sejk és bandája vonult végig a folyó mentén, attól a partszakasztól, ahol a sejk elfogta Meriemet, hogy magával vigye a saját cölöpsánccal védett falujába. Korak nagyon is jól tudta, ki az, aki itt elhaladt. Kevesen voltak az egész hatalmas dzsungelben, akiket ő ne ismert volna, habár évek óta nem járt már ennyire fent északon. Am semmi különösebb dolga nem volt az öreg sejkkal, ezért nem állt szándékában követni őt. Minél távolabb maradhatott az emberektől, annál kellemesebben érezte magát - minden vágya az volt, hogy soha többé még csak ne is lásson emberi arcot. Az emberek mindig csak szomorúságot és szenvedést hoztak rá.

A folyóról az jutott eszébe, hogy jó volna halászni egyet, ezért leballagott a partra, fogott néhány halat a saját maga által kitalált módszerrel, és nyersen megette őket. Amikor eljött az éj, a folyó mellett felkuporodott az egyik terebélyes fára - arra; amelyikről délután halászott -, és hamarosan elaludt. Arra ébredt, hogy Numa bömböl odalent. Már éppen mérgesen rá akart kiáltani zajos szomszédjára, amikor valami más vonta magára a figyelmét, Hallgatózott. Van valaki más is a fán rajta kívül? Igen, a zajokból

megállapította, hogy alatta valaki megpróbál felkapaszkodni az ágakra. Kisvártatva hallotta, hogy egy krokodil állkapcsa csattan odalent a vízben, majd egy hang halkán, de tisztán kivehetően azt mondja: - A mindenségit! Ez a dög kis híján elkapott! - A hang ismerős volt.

Korak letekintett, hogy lássa, ki szólt. A víz fölött derengő halvány fényben egy férfi alakját pillantotta meg, aki a fa egyik alsó ágába kapaszkodott. A majomember gyorsan és nesztelenül lejjebb ereszkedett. Egy kezét érzett a talpa alatt. Lenyúlt, megragadta az alatta csimpaszkodó alakot, és felhúzta az ágak közé. A férfi erőtlenül megpróbált szabadulni, és feléje ütött, de Korak annyi figyelemre sem méltatta, mint Tantor egy hangyát. Felrúgta terhét a fa koronájának nagyobb biztonságát és kényelmet nyújtó egyik magas és széles elágazásába, és ott ülő helyzetben nekitámasztotta a fa törzsének. Numa még mindig ott bömbölt alattuk, nyilvánvalóan dühében, amiért megfosztották prédájától. Korak lekiabált neki, az óriásmajmok nyelvén elmondta őt mindenféle "vén, zöld szemű dögevőnek", "Dango, a hiéna bátyjának", és más, válogatott dzsungelbeli "kedvességeket" vagdosott a fejéhez.

Mindezt hallván, méltóságos Morison Baynes úrfi biztosra vette, hogy egy gorilla kaparintotta a markába. Kitapogatta a pisztolyát, és már éppen lopva elő akarta húzni a tokjából, amikor egy hang tökéletes angolssággal megkérdezte:

- Ki maga?

Baynes úgy összerezzent, hogy kis híján leesett az ágról.

- Úristen! - kiáltott fel. - Maga ember?

- Miért, mit gondolt, ki vagyok? - kérdezte Korak.

- Gorilla - felelte őszintén Baynes.

Korak nevetett.

- Ki maga? - ismételte meg az előbbi kérdést.

- Angol vagyok, a nevem Baynes. Hát maga ki az ördög? - kérdezte méltóságos Morison úrfi.

- Vadölőnek neveznek - válaszolta Korak, lefordítva angolra a nevet, amelyet Akut adott neki. Majd kis szünet után, amely alatt méltóságos Morison úrfi a szemét meresztve próbálta meg kivenni az arcvonásait annak a különös lénynek, aki a hatalmába kerítette, Korak így folytatta: - Maga ugyanaz, akit egyszer a keletre lévő nagy síkság szélén láttam egy lánnyal csókolózni, amikor az oroszok megtámadták magukat?

- Igen - válaszolta Baynes.

- Mit keres errefelé?

- A lányt elrabolták - megpróbálom kiszabadítani.

- Elrabolták! - a szó úgy robbant ki Korakból, mint golyó a puskából. - Ki rabolta el?

- Hanson, a svéd kereskedő - felelte Baynes.

- Hol van most?

Baynes mindenről beszámolt Koraknak, ami azóta történt, hogy rátalált "Hanson" táborára. Mire a történet végére ért, a hajnali szürkület már kezdte felváltani a sötétség uralmát.

Korak igyekezett mindennel ellátni az angolt. vizet hozott a

kulacsában a folyóból, és gyümölcsöt szedett, hogy legyen mit ennie. Aztán búcsút intett neki.

- Elmegyek a svéd táborába - közölte. - Visszahozom ide magának a lányt.

- Akkor megyek én is - jelentette ki Baynes. - Jogom és kötelességem ez, mert úgy volt, hogy összeházasodunk.

Koraknak fájdalmasan megvonaglott az arca.

- Maga sebesült - mondta. - Nem magának való a hosszú út. Egyedül sokkal gyorsabban megjárom.

- Menjen akkor - felelte Baynes -, de követni fogom. Ez dolgóm és kötelességem.

- Ahogy gondolja - válaszolta Korak vállat vonva. Ha a fickó azt akarja, hogy megöljék, ahhoz neki semmi köze. Valamikor ő maga akarta megölni, de Meriem miatt nem bántotta. Ha a lány szereti, akkor neki, Koraknak, minden tőle telhetőt el kell követnie, hogy megóvja az életét. De ha követni akarja, az ellen nem tehet mást, mint hogy megpróbálja lebeszélni róla, és ezt meg is tette, mégpedig nyomatékosan.

Így aztán Korak sebesen útra kelt észak felé, a fáradt és sebesült Baynes pedig lassan, keservesen vonszolva magát, és hamarosan messze-messze lemaradva haladt a nyomában.

Korak már ott volt Malbihn táborával szemközt a folyó túlsó partján, mire Baynes két mérföldet megtett. Késő délután az angol még mindig kínlódva botorkált előre, kényszerűségből gyakran meg-megállt pihenni, amikor egyszer csak egy vágató ló patájának dohogását hallotta a háta mögött. Ösztönösen behúzódott a rejtekhelyül kínálkozó lombos aljnövényzetbe.

A következő pillanatban egy fehér ruhás arab porzott el mellette. Baynes nem kiáltott rá a lovasra. Hallotta korábban, hogy mifélek azok az arabok, akik ilyen messze délre behatolnak a dzsungelbe, és a hallottak alapján nem volt kétséges számára, hogy előbb remélhet segítséget a kígyótól vagy a párdüctől, mint a földrész északi feléről származó valamelyik hitehagyott gazembertől.

Amikor Abdul Kamak eltűnt észak felé Szeme elől, Baynes folytatta a keserves vánszorgást. Fél órával később ismét vágató lovak patájának félreismerhetetlen zajára figyelt fel. Ezúttal többen voltak. Megint csak búvóhelyet keresett magának, de éppen egy tisztáson vágott át, ahol nemigen kínálkozott lehetőség az elrejtőzésre. Lassú futólépésre váltott - ennél többre legyengült állapotában nem telt tőle, de ez is kevésnek bizonyult ahhoz, hogy biztos helyre juthasson. Még mielőtt elérhette volna a tisztás túlsó végét, egy csapat fehér ruhás lovas tűnt fel robogva a háta mögött.

Amikor megpillantották, arabul ordítottak neki valamit, amit ő természetesen nem értett, mire aztán fenyegetően és dühösen körbefogták. Fogalma sem volt, hogy miket kérdeznek tőle, mint ahogyan azok sem értették, amit angolul mondott nekik. Végül aztán a vezetőjük, szemmel láthatóan türelmét veszítve, megparancsolta két emberének, hogy ejtsék foglyul, amit azok haladéktalanul meg is tettek. Lefegyverezték és ráparancsoltak, hogy másszon fel az egyik ló farára. Az a két férfi, akit immár az őrizetével bíztak meg, megfordult, és visszaindult dél felé, a többiek pedig tovább üldözték Abdul Kamakot.

Amikor Korak kijutott a folyó partján arra a helyre, ahonnan jól látszott Malbihn tábor, nemigen volt ötlete, miként juthatna át a túlsó oldalra. Láta, hogy a bomán belül emberek járkálnak ide-oda a kunyhók között - a svéd tehát nyilván még ott van. Korak nem tudta,

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04
hogy ki az valójában, aki elrabolta Meriemet.

Hogyan kelhetne át a túlsó oldalra? Még ő sem mert beleereszkedni a veszedelmes folyó vízébe - ez szinte a biztos halált jelentette volna. Egy percig gondolkodott, aztán sarkon fordult, visszasietett a dzsungelbe, és különleges, éles és átható kiáltást hallatott. Időnként meg-megállt, fülelt, mint aki választ vár a kísérteties hívó jelre, aztán ment tovább, -egyre beljebb, az őserdő mélye felé.

Végre-valahára éber fülét megütötte a várva várt hang: egy hím elefánt harsány trombitálása. Pár pillanattal később, a fák közül kibukkanva Korak megpillantotta Tantort, aki ormányát felemelve és hatalmas füleivel csápkodva várta.

- Gyorsan, Tantor! - ordította a majomember, és az állat máris fellódította a nyakába. - Siess! - mire az óriás vastag bőrű a nyakánál kalimpáló meztelen sarkak irányításával, dübörgő léptekkel nekilódult a dzsungelnek.

Korak északnyugat felé terelte hatalmas hátságát. Végül a svéd tábora fölött úgy egy mérföldnyire, vagy még messzebb jutottak ki a folyóhoz, azon a helyen, ahol Korak emlékezete szerint egy elefántgázlónak kellett lennie. A majomember pillanatnyi megállás nélkül behajtott a fenevadat a folyóba. Tantor magasan feltartott ormánnyal, egyenletes iramban csörtetett előre a túlsó part felé. Egyszer egy meggondolatlan krokodil nekitámadt, de a tekergőző ormány lenyúlt a víz alá, deréktájt megragadta a kétéltű állatot, kirángatta a napvilágra, és vagy száz lábnyira elhajította a sodrás irányában. Így aztán, mialatt Korak száraz lábbal, jó magasan a zúgó áradat fölött üldögélt, szép nyugodtan átértek a túlpartra.

Ott Tantor délnek fordult, és csupán a dzsungel nagyobb fáit tekintve kikerülendő akadálynak, feltartóztathatatlanul, himbálódzó, egyenletes léptekkel haladt előre. Korak időnként kénytelen volt lemászni az állat széles nyakáról, és a fákon folytatni útját, ugyanis az ágak néhol az elefánt hátát súrolták. Végül is kijutottak annak a tisztásnak a szélére, ahol a hazájához hűtlenné vált svéd tábora állt, és percnyi tétovázás nélkül haladtak tovább. A kapu a tábor keleti oldalán helyezkedett el, s a folyóra nézett. Tantor és Korak észak felől közeledett. Itt nem volt kapu, de törődött is Tantor és Korak holmi kapukkal.

A majomember egyetlen szavára Tantor magasan a boma tüskés teteje fölé emelte puha ormányát, szügyével belökte az egész tákolmányt, és úgy sétált keresztül rajta, mintha ott se lett volna. Az a tucatnyi fekete, aki kint üldögélt a kunyhók előtt, felpillantott a közeledő állat zajára. Elképedt és rémült ordítás közepette hirtelen talpra ugrottak, és a nyitott kapu felé iramodtak. Tantor legszívesebben üldözöbe vette volna őket. Gyűlölte az embereket, és azt hitte, Korak azért jött, mert ezekre akar itt vadászni. A majomember azonban visszafogta, és egy nagy, vitorlavászonból készült sátor felé irányította, amely a tisztás közepén emelkedett - ott kell lennie a lánynak és fogvatartójának.

Malbihn egy vászontető alatt, függőágyában feküdt a sátor előtt. Sebei sajogtak, és sok vért vesztett. Nagyon gyenge volt. Meglepetten pillantott fel, amikor emberei kiáltását meghallotta, és látta, hogy a kapu felé rohannak. Aztán sátra mögül egy óriás tömegű test tűnt elő, és Tantor, a hatalmas agyarú hím elefánt egyszer csak ott magasodott előtte. Malbihn szolgája, aki nem szerette gazdáját, és nem is nagyon ragaszkodott hozzá, mihelyt megpillantotta a fenevadat, azonnal otthagytott csapot-papot és elrohant. Malbihn ott maradt egyedül, magatehetetlenül.

Az elefánt néhány lépésnyire a sebesült férfi függőágyától megállt. Malbihn nyöszörögve húzta össze magát. Túlságosan gyenge volt a meneküléshez. Nem tehetett mást, mint hogy feküdt ott, rémült, merev tekintettel belebámult a rászégeződő, vérbe borult, dühös kis

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04
szemgolyókba, és várta a halált.

Aztán meghökkenésére egy ember csusszant le az elefánt hátáról a földre. Malbihn szinte azon nyomban ráismert a furcsa jelenségben arra a különös alakra, akit óriásmajmok és cercófok társaságában látott - arra a dzsungelbeli fehér harcosra, aki annak idején kiszabadította a cercófok királyát, és a szőrös testű pokolfajzatok egész hordáját Jenssen és őellene vezette. Malbihn még jobban összehúzta magát.

- Hol van a lány? - förmedt rá Korak angolul.

- Miféle lány? - kérdezte Malbihn. - Nincs itt semmiféle lány - csak az embereim asszonyai vannak velünk. Közülük keresi valamelyiket?

- A fehér lányt keresem - felelte Korak. - Ne hazudozzon nekem! Maga csalta el őt a barátaitól. Magánál van. Hol rejtegeti?

- Nem én voltam! - kiáltotta Malbihn. - Egy angol csalta el, és felbérelt engem, hogy szöktessem meg. Magával akarta vinni Londonba. A lány el is ment volna vele. A férfit Baynesnek hívják. Őhöz menjen, ha meg akarja tudni, hol van a lány.

- Éppen tőle jövök - mondta Korak. - Ő küldött magához. A lány nincs nála. Ideje abbahagynia a hazudozást, és megmondania az igazat. Hol a lány? - Korak fenyegetően egy lépést tett a svéd felé.

Malbihn a másik arcára kiülő harag láttán meghunyászkodott.

- Megmondom! - kiáltotta. - Ne bántson, inkább mindent elmondok, amit tudok. A lány itt volt nálam, de Baynes volt az, aki rábeszélte, hogy hagyja ott a barátait - azt ígérte neki, hogy feleségül veszi. Nem tudja, hogy ki az a lány, de én igen. És azt is tudom, hogy nagy jutalom üti a markát annak; aki visszaviszi őt a hozzátartozóihoz. Én csak a jutalmat akartam megszerezni. De a lány megszökött, és az egyik kenumban átkelt a folyón. Követtem, de a sejk, Isten a megmondhatója, mi járatban, éppen ott volt, elfogta őt, engem pedig megtámadott és elűzött. Aztán jött Baynes, dühösen, mert elvesztette a lányt, és rámlótt. Ha a lányt keresi, menjen el a sejkhez, és nála kérdezősködjön felőle - gyerekkora óta mindenki úgy tudja, hogy az ő lánya.

- Szóval nem a sejk lánya? - kérdezte Korak.

- Nem - válaszolta Malbihn.

- Hát akkor kicsoda? - kérdezte Korak.

Ez volt az a pillanat, amikor Malbihn számára felcsillant a remény. Hátha hasznot húzhat abból, amit tud - talán megvásárolhatja vele az életét. Nem volt naiv, egy percig sem hitte, hogy ez a barbár majomember holmi lelkiismereti aggályok miatt nem mer végezni vele.

- Ha megtalálja, meg fogom mondani - felelte -, feltéve, hogy megígéri, megkíméli az életemet, és megosztózik velem a jutalmon. Ha megöl, sohasem tudja meg az igazat, mert azt rajtam kívül csak a sejk tudja, és ő nem fogja elárulni. A lánynak fogalma sincs a származásáról.

- Ha igazat mondott, megkímélem az életét - mondta Korak. - Most elmegyek a sejk falujába, de ha a lány nincs ott, visszajövök, és végzek magával. Ami pedig a birtokában lévő másik információt illeti, majd még meglátom. Ha megtaláltuk a lányt, és őt érdekli, megtaláljuk a módját annak is, hogy megkapjuk magától.

A Vadölő szemének villanása, és az, ahogyan a "megkapjuk" szót megnyomta, egy cseppet sem volt megnyugtató Malbihn számára. Egyértelműnek látszott, hogy ha nem sikerül valamiképpen megszöknie, ez az ördögfajzat a titkát is megszerzi és az életének is véget vet,

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

még mielőtt leszámlolhatna vele. Alig várta, hogy végre elmenjen, és magával vigye ördögi tekintetű társát. A fölébe magasodó, himbálózó hatalmas test, az elefánt csúf kis szeme, amely minden mozdulatát figyelemmel kísérte, határozottan idegesítette Malbihnt.

Korak belépett a svéd sátrába, hogy megbizonyosodjék, Meriemet nem ott rejtették-e el. Mihelyt eltűnt odabent, Tantor, szemét egyre Malbihnra szögezve, egy lépéssel közelebb ment a férfihoz. Az elefánt nem lát valami jól, de a hatalmas agyarájú him nyilvánvalóan kezdettől fogva bizalmatlan volt ezzel a sárga szakállú emberrel szemben. Kígyóyszerűen tekergő ormányával most a svéd felé közeledett, aki még jobban függőágya aljához lapult.

Az állat érzékeny szaglószerve fejétől a talpáig végigtapogatta és -szimatolta a rémült Malbihn testét. Tantor halk, dörgő hangot hallatott. Apró szeme tűzben égett. Végre felismerte azt az elvetemült lényt, aki évekkorábban megölte a párját. Tantor, az elefánt nem felejt, és sohasem bocsát meg. Malbihn a fenevad megszállott tekintetéből gyilkos indulatot olvasott ki. Hangosan kiáltozni kezdett Koraknak.

- Segítség! Segítség! Ez a pokolfajzat meg akar ölni!

Amikor Korak kirohant a sátrából, a feldühödött elefánt ormányával éppen körülfogta áldozatát. Aztán a férfi függőágyastul, vászontetőstül együtt felemelkedett a magasba, a fenevad feje fölé. Korak az állat elé ugrott, és ráparancsolt, hogy azonnal tegye le sértetlenül terhét - de akár az örök folyónak is megparancsolhatta volna, hogy álljon meg, és folyjék visszafelé. Tantor gyorsan hátat fordított a vadölőnek, a földhöz csapta Malbihnt, majd gyorsan, mint egy macska, rátérdelt. Aztán újra meg újra keresztüldöfte agyarával a mozdulatlanul fekvő testet, miközben hangosan trombitált és üvöltött dühében. Végül, miután meggyőződött róla, hogy már az élet leghalványabb szikrája sem pislákol az összezúzott és teljesen szétmarcangolt hústömegben, felemelte a magasba a néhai Sven Malbihn alaktalan földi porhüvelyét, és a még mindig rácsavarodó vászontetővel és függőágygal együtt a bonra fölött messzire behajította a véres testet a dzsungelbe.

Korak szomorúan bámulta a gyászos tragédiát, amelynek bekövetkeztét örömet megakadályozta volna. Nem szerette, sőt, gyűlölte a svédet, de a titok miatt, amelyet tudott, meg akarta kímélni a férfi életét. A titok most már, gondolta, örökké titok marad, hacsak a sejkből valamilyen módon ki nem tudja szedni - de ennek lehetőségében Korak nem nagyon hit.

Mintha nem is az imént lett volna szemtanúja a megrázó jelenetnek, egy emberi lény meggyilkolásának, Korak minden félelem nélkül intett a hatalmas Tantornak, hogy jöjjön közelebb, és ültesse fel a nyakába. Tantor úgy engedelmeskedett, mint egy kiscica, jött, és gyengéden felemelte a magasba a Vadölőt.

A dzsungelből, biztonságos búvóhelyeikről, Malbihn emberei szemtanúi voltak gazdájuk meggyilkolásának. Most ijedt, tágra nyílt szemükkel azt a jelenetet nézhették végig, amint a különös fehér harcos hatalmas és ádáz harci ménje nyakában eltűnik a dzsungelben azon a helyen, ahol nemrég megjelent rémült tekintetük előtt.

25. Barát vagy ellenség ?

A sejk mogorván méregette a foglyot, akit északról visszatérő két embere hozott neki. Abdul Kamak után indította útnak a csapatot, és mérges volt, hogy egykori hadnagya helyett egy sebesült és semmire nem használható angolt küldtek vissza. Miért nem intézték el mindjárt ott, ahol rátaláltak? Nyilván valami koldusszegény, nyomorult kereskedő, aki elkóborolt a saját területéről, és eltévedt. Értéktelen alak. A

sejk rettentően dühös képpel bámult rá.

- Ki maga? - kérdezte franciául.

- Méltóságos Morison Baynes vagyok, Londonból - felelte a fogoly.

A titulusnak sokat ígérő csengése volt. A ravasz, vén útonálló lelki szemei előtt azonnal a váltságdíj jelent meg. Ha viselkedése nem is, a fogollyal kapcsolatos szándéka nyomban megváltozott - elhatározta, hogy alaposan kifaggatja.

- Hogy merészelt engedély nélkül vadászni az országomban? - mordult rá a férfira.

- Nem volt tudomásom róla, hogy Afrika az ön tulajdona - felelte méltóságos Morison úrfi. - Egy fiatal nőt kerestem, akit egyik barátom otthonából raboltak el. Az emberrabló megsebesített, és én egy kenuban hosszú ideig sodródtam lefelé a folyón. Éppen visszafelé igyekeztem a táborába, amikor az emberei elfogtak.

- Egy fiatal nőt mondott? - kérdezte a sejk. - Nem ő az? - azzal baljával a háta mögé mutatott, a cölöpsánc közelében húzódó bokrok felé.

Baynes a jelzett irányba nézett, és nyomban elkerekült a szeme. A nekik háttal, törökülésben a földön üldögélő alakban Meriemet ismerte fel.

- Meriem! - kiáltotta, és máris rohant volna felé, de egyik őrzője megragadta és hátracsavarta a karját. A Lány a neve hallatán talpra ugrott, és a férfi felé fordult.

- Morison! - kiáltotta.

- Tartsd a szád, és maradj ott, ahol vagy - rivallt rá a sejk, aztán Bayneshez fordult.

- Szóval maga az a keresztény kutya, aki ellopta tőlem a lányomat?

- A lányát? - szakadt ki a kiáltás Baynesből. - Meriem a maga lánya?

- Igen, az én lányom - morogta az arab -, és nem holmi jöttment hitetleneknek szánom. Maga, barátocskám, jócskán rászorgált a halálra, de hajlandó vagyok meghagyni az életét, ha fizetni tud érte.

Baynes szeme még mindig tágra nyílt a csodálkozástól. Nem hitte volna, hogy itt látja viszont Meriemet, az arab táborában, hiszen úgy gondolta, "Hanson" tartja hatalmában. Mi történt időközben? Hogyan szökött meg a lány a svédőtől? Az arab vette volna el erőszakkal Meriemet "Hanson"-tól, vagy a lány szökött meg, és tért vissza önként annak a férfinak az oltalmába, aki saját lányának nevezi? Sokért nem adta volna, ha pár szót válthat Meriemmel. Ha a lány itt biztonságban van, akkor csak árt neki azzal, ha az arab akaratával szembehelyezkedve megpróbálja kiszabadítani, és visszavinni angol barátaihoz. Méltóságos Morison úrfinak az már meg sem fordult a fejében, hogy Londonba csalja a lányt.

- Szóval? - kérdezte a sejk.

- Ó - kiáltott fel Baynes -, elnézést kérek, egészen más járt az eszemben. Hát persze, természetesen, örömet fizetek, hogyne. Mit gondol, mennyit érek?

A sejk egy kerek összeget mondott, amely - ahhoz képest, amire a méltóságos Morison úrfi számított - nem is volt olyan arcátlanul nagy. Az angol bólintott, jelezvén, hogy készséggel hajlandó fizetni.

Örömet megígért volna egy anyagi lehetőségeit jóval meghaladó összeget is, hiszen valójában egy fityinget sem szándékozott adni. Csupán azért tett úgy, mintha teljesíteni akarná a sejk követelését, mert úgy gondolta, hogy amíg a váltságdíjra szánt pénz megérkezik, ideje és alkalma lesz kiszabadítani Meriemet, ha ugyan a lány ki akar innen szabadulni. Az arabnak attól a kijelentésétől, miszerint ő Meriem apja, természetesen megválaszolható kérdésként jelentkezett a méltóságos Morison úrfi számára az, hogy mi is akkor most pontosan Meriem álláspontja a szökéssel kapcsolatban. Persze, képtelenségnek látszott az a feltételezés, hogy ez a finom és gyönyörű fiatal nő jobban szeretne itt maradni ennek az írástudatlan vén arabnak a mocskos douar-jában, és nem kíván visszatérni a kényelmes, fényűzően berendezett és vendégszerető afrikai nyaralóba, a hozzá hasonlóak társágába, ahonnan ő, Baynes csalta el fondorlatos módon. Méltóságos Morison úrfi elpirult, amikor az emlékek nyomán eszébe jutott saját kétszínűsége. Gondolatait a sejk zavarta meg, aki utasította, hogy írjon az algíri brit konzulnak. Abból, hogy milyen folyékonyan diktálta le a levél pontos szövegét, egyértelműen kitűnt foglya számára: nem ez az első eset, hogy a vén csirkefogónak angol hozzátartozókkal nyílik alkalma tárgyalni rokonuk váltságdíjáról. Baynes ellenkezni próbált, amikor meghallotta, hogy a levél címzettje az algíri konzul, mondván: bő fél évbe is beletelik, mire onnan elhozzák neki a pénzt. A sejk - viszont nem hajlott az ő tervére, miszerint küldjenek el egy futárt a legközelebbi tengerparti városba, és ott a legelső távíróállomásról adják fel a méltóságos Morison úrfi pénzkérő sürgönyét egyenesen saját ügyvédek címére. Nem, a sejk óvatos volt és elővigyázatos. Tudta, hogy módszere mindig bevált a múltban. A másik túl sok, ki nem próbált elemet tartalmazott. Neki nem volt sürgős a pénz - ráért várni egy évet, kettőt is, ha szükséges -, de úgy gondolta, a dolog nem tart tovább hat hónapnál. Odafordult a mögötte álló egyik arabhoz, és utasításokat adott a fickónak a fogolyra vonatkozóan.

Baynes nem értette az arabul elhangzó szavakat, de abból, hogy a sejk feléje bökött a hüvelykujjával, rájött, hogy róla folyik a társalgás. Az arab, akihez a sejk a szavait intézte, meghajolt ura előtt, és intett Baynesnek, hogy kövesse. Az angol a parancs megerősítését várva a sejk felé pillantott. Az türelmetlenül bölintett, mire méltóságos Morison úrfi felállt, és követte kísérelőjét az egyik bennszülött konyhá felé, amely a kívül elhelyezkedő kecskebőr sátrak egyikének a közvetlen közelében állt. Őrője bevezette Baynest a sötét, fojtogatott levegőjű konyhába, aztán a bejárathoz lépett, és odaszólitott egypár fekete legényt, akik a saját konyhája előtt üldögélt. Rögvest jöttek is, és az arab utasításainak megfelelően jó szorosan megkötözték Baynes csuklóját és bokáját. Az angol erélyesen tiltakozott, de minthogy az arab egy kukkot sem értett abból, amit mondott, és a feketékkel is hasonló volt a helyzet, minden szava falra hányt borsónak bizonyult. Miután megkötözték, távoztak a konyhából. Méltóságos Morison úrfi hosszú ideig csak feküdt a földön, és egyre az járt a fejében, micsoda rémséges jövő vár rá az elkövetkezendő hosszú-hosszú hónapok alatt, mire barátai tudomást szereznek nyomorúságos helyzetéről, és a segítségére siethetnek. Most már azt remélte, hogy el fogják küldeni a váltságdíjat - készséggel hajlandó volt megfizetni minden árat azért, hogy kikerülhessen ebből az odúból. Eredetileg az volt a szándéka, hogy megtáviratozza ügyvédeknek, ne küldjenek pénzt, hanem lépjenek érintkezésbe Brit Nyugat-Afrika hatóságaival, és indíttassanak útnak egy expedíciót a kiszabadítására.

Undorral fitorodott el, amikor a konyhá levegője megcsapta nemes ívelésű orrát. A mocskos alom, amelyen feküdt, izzadt testek, rohadó állati eredetű maradványok és hulladékok bűzét árasztotta. De a nagyobbik baj még csak ezután következett! Mindössze néhány perce feketett a helyén ugyanabban a kényelmetlen pózban, ahogyan a földre lökték, amikor egyszer csak ráébredt, hogy kínzó viszketegséget érez a kezén, a nyakán és a fejbőrén. Megborzadva és undorodva valahogyan ülő helyzetbe küzdötte fel magát. A viszketés gyorsan átterjedt testének egyéb részeire is, s ez valóságos kinszenvedést okozott, annál is inkább, mert mindkét kezét szorosan hátrakötötték.

Rángatta, cibálta kötelékeit, míg csak teljesen ki nem merült. Mégsem vesztette el a reményt, mert biztosan érezte: azzal, hogy szorosabbra húzta a csomót, egyben kiszakított egy kis darabka kötelet, így egyik kezét esetleg majd ki tudja szabadítani a hurokból. Elérkezett az éjszaka. Nem adtak neki sem enni, sem inni. Fogvatartói talán azt hiszik, tűnődött magában, hogy egy évig ellesz minden nélkül? Az élősdiek továbbra is változatlan heveséssel lepték el, de csipésük már nem volt olyan elviselhetetlen. Méltóságos Morison úrfit ez azzal a reménnyel kecsegtette, hogy mint-, egy védőoltásban részesülvén, előbb-utóbb immunissá válik velük szemben. Erőtlenül tovább kísérletezett kötelékeivel, amikor megérkeztek a patkányok. Ha az élősdiek undorítóak voltak, a patkányok egyenesen förtelmesek: Visongva, egymással civakodva rohagáltak a testén. Végül egyikük elkezdte a fülét rágcsálni. Méltóságos Morison úrfi szaporán szitkozódva, nagy keservesen felült. A patkányok visszavonultak.

Baynes nagy nehezen maga alá húzta a lábát, feltérdelt, majd emberfeletti erőfeszítések árán sikerült felkelnie a földről. Aztán csak állt ott, dülöngélve, mint egy részeg, miközben hideg verejték verte ki a testét.

- Úristen! - motyogta: - Mit követtem el, hogy így ... - Megállt a mondat közepén. Hogy mit követett el? A lányra gondolt, aki - tudta - itt van ugyanennek az elátkozott falunak valamelyik sátrában. Ő, Baynes, csak azt kapja, amit megérdemelt. A belényilalló felismeréstől összeszorította a fogát. Soha többé nem fog panaszkodni! Abban a pillanatban hangos szóváltásra lett figyelmes. A veszekedés abból a kecskebőr sátorból hallatszott, amelyik az ő kunyhójának a közvetlen közelében állt.

Női hang volt az egyik. Lehet, hogy Meriemé? Arabul beszélhettek. Baynes egy szót sem értett az egészből, de a hang ismerősen csengett. Törte a fejét, mi módon hívhatná fel Meriem figyelmét arra, hogy itt van, egészen közel hozzá. Ha a lány el tudná oldozni a kötelékeit, megpróbálhatnának együtt megszökni - ha ugyan Meriem szökni akar. Ez a gondolat nem hagyta nyugodni. Nem tudta meghatározni magában Meriem helyzetét. Ha a hatalmas sejk dédelgetett gyermekének számít a faluban, akkor lehet, hogy nem is óhajt elmenekülni. Ennek mindenképpen a végére kell járnia.

A nyári lakban annak idején gyakran hallotta Meriemet Kedvesem zongorakiséréte mellett az angol himnuszt énekelni. Most hangosan dúdolván rázendített az ismerős dallamra.

Máris hallatszott Meriem hangja a sátor felől. Hadarva beszélt.

- Isten vele, Morison! - kiáltotta. - ha a teremtő megkönyörül rajtam, reggelre meghalok, mert ha ennek az éjszakának az elteltével az élők sorában maradok, az rosszabb lesz, mint a halál.

Aztán egy dühösen felcsattanó férfihang, majd dulakodás zaja hallatszott. Baynes elsápadt a rémülettől. Ismét őrjöngve esett neki kötelékeinek, s azok lassan mintha meglazultak volna. A következő percben az egyik keze szabad volt. Most már egy pillanat műve volt kiszabadítani a másikat is. Lehajolt és leoldozta a kötelet a bokájáról. Aztán felegyenesedett, és elindult a kunyhó bejárata felé azzal a szilárd elhatározással, hogy valamiként eljut Meriemhez. Amikor kilépett az éjszakába, egy tagbaszakadt fekete emelkedett fel előtte a földről és állta el az útját.

Ha sietős volt az útja, korak nem hagyatkozott másra, csakis a saját izmaira. Így aztán, mihelyt Tantor biztonságban átért vele a folyónak arra az oldalára, ahol a sejk faluja állt, a majomember magára hagyta hatalmas testű pajtását, felugrott a fák ágai közé, és rohanni kezdett déli irányban, arrafelé, ahol a svéd szavai alapján Meriemnek lennie kellett. Sötét volt már, amikor elért a faluhoz. A kerítést alaposan megerősítették attól abizonyos naptól fogva, amikor

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

megszabadította Meriemet nyomorúságos életétől, amelyben a kegyetlen cölöpsánccon belül része volt. A faóriás ágai sem nyúltak már be a falu védőfala mögé, de az ember alkotta közönséges erődítményeket korak nemigen tekintette valóságos akadálnak. Leoldotta a kötelet a derekáról, és a hurkot átvette a sáncot alkotó kihegyezett végű póznák egyikének tetején. A következő pillanatban a feje már meg is jelent az építmény széle fölött, és tekintete végigpásztázta a kerítésen belüli térséget. Senki nem látszott a közelben, így aztán korak felhúzódkodott az oszlop tetejére, és könnyedén lehuppant a földre, a falon túl.

Aztán óvatosan lopakodva nekilátott a falu átkutatásának. Fülét hegyezve és körbe-körbeszimatolva előbb az arabok sátrai felé vette útját, majd végighaladt mögöttük, mindegyre azt figyelve, nem utal-e valami jel Meriem közelségére. Még az arabok vad, korcs kutyái sem hallották meg a lépteit, olyan nesztelenül járt - mint egy árnyék az árnyak között. A dohányfüst szaga elárulta, hogy az arabok a sátraik előtt pipázgatnak. Felharsanó nevetés ütötte meg a fülét, majd a falu túlsó vége felől egy valamikor ismerős dallam: az angol himnusz hallatszott. Korak zavarodottan állt meg.

Ki lehet az? Férfi énekelt. Eszébe jutott a fiatal angol, akit a folyó menti ösvényen hagyott, és aki eltűnt, mire ő visszaért. A következő pillanatban az énekre válaszul egy nő hangja hallatszott - Meriem volt az! A Vadölő azonmali cselekvésre határozta el magát, sebesen a két hang irányába osont.

Az esti étkezés idejére Meriem a priccseire húzódott vissza a sejk sátrának női lakrészében. Egy kis sarok volt az hátul, amelyet néhány függönyként felakasztott értéktelen perzsaszőnyeggel választottak le a sátorból. Valamikor Mabunuval kettesben lakott itt, mert a sejknek nem voltak feleségei. A körülmények sokévi távolléte óta sem változtak - csak az ő és Mabunu szállásául szolgált a női lakrész.

Kisvártatva megjelent a sejk. Félrehúzta a függönyt, és belebámult a kuckó félhomályos belsejébe.

- Meriem! - szólt a lánynak. - Gyere csak ide!

A lány felállt, és átment a sátor elülső felébe, amelyet a tűz fénye jobban megvilágított. Ali ben Kadint, a sejk féltestvérét pillantotta meg, aki egy kis szőnyegen ült és pipázott. A sejk állva maradt. A sejk és Ali ben Kadin közös apától származott, de Ali ben Kadin anyja rabszolga volt - egy keleti parti néger. Ali ben Kadin öreg volt, förtelmesen csúnya, és csaknem teljesen fekete. Orrát és fél arcát valami nyavalya rágta le. Amikor észrevette Meriemet, felnézett rá és elvigyorodott. A sejk hüvelykujjával Ali ben Kadin felé bökött, és Meriemhez intézte szavait.

- Megöregedtem - mondta. - Nem élek már sokáig. Éppen ezért úgy határoztam, hogy fivéremnek, Ali ben Kadinnak adlak.

Ennyi volt az egész. Ali ben Kadin felállt és a lány felé indult. Meriem rémülten hőkölt hátra. A férfi megragadta a csuklóját.

- Gyere! - parancsolt rá, és a sejk sátrából a magáé felé rángatta.

Miután távoztak, a sejk kajánul felnevetett.

- Ha pár hónap múlva felküldöm a lányt északra - motyogta maga elé -, tudni fogják, hogy Amor ben Khatour megfizetett nővére fiának haláláért.

Ali ben Kadin sátrában Meriem megpróbált könyörögni is, fenyegetőzni is - mindhiába. A förtelmes vén félvér előbb szép szavakkal akarta levenni a lábáról, de amikor Meriem minden utálatát és gyűlöletét rázúdította, megdühödött, a lányra vetette magát, és a

karjába szorította. Meriem két alkalommal is eltaszította őt magától. Eközben, míg kis időre sikerült kitérnie a férfi elől, egyszer csak meghallotta Baynes dúdoló hangját, és tudta, hogy az ismerős dallam neki szól. Amikor válaszolt rá, Ali ben Kadin megint csak nekirent. Ez alkalommal sikerült elvonszolnia a lányt sátrának hátsó felébe, ahol három néger asszony figyelte közönyös egykedvűséggel a szeme láttára lezajló tragédiát.

Amikor méltóságos Morison úrfi látta, hogy egy jól megtermett, tagbaszakadt néger torlaszolja el testével az útját, a harag és a csalódottság egyszeriben őrzöngő dühvel töltötte el, s egy szempillantás alatt böszült fenevaddá változtatta. Szitkozódva nekiugrott az előtte álló férfinak, és teste lendületével a földre döntötte a feketét. Ott küzdöttek aztán, a néger azért, hogy előhúzhassa a kését, a fehér pedig azon igyekezett, hogy kiszorítsa a lelket a feketéből.

Baynes ujjai beléfojtották a másikba, hiába szeretett volna az segítségért kiáltani. Kisvártatva azonban a négernek sikerült hozzáférnie késéhez. A következő pillanatban Baynes érezte, hogy az éles acél a vállába fúródik. A fickó újra meg újra lesújtott.

A fehér férfi, akinek ujjai görcsösen markolták ellenfelét, egyik kezével most elengedte a fekete torkát. Lenyúlt a földre maga mellé, valamilyen fegyverként használható tárgyat keresve. Ujjai végül egy követ tapintottak ki, és azonnal rátapadtak. Méltóságos Morison úrfi magasan ellenfele feje fölé emelte kezét, aztán irtózatossággal lesújtott. A fekete azonnal kábultan terült el. Baynes még két ütést mért rá, majd talpra ugrott, és rohanni kezdett a kecskebőr sátor felé, amelyből az imént a bajba jutott Meriem hangját hallotta.

Valaki megelőzte. A meztelen testű, mindössze ágyékkötőt és egyetlen párducbőrt viselő Korak, a vadölő nesztelenül surrant be az árnyékba Ali ben Kadin sátra mögött. A félvér éppen bevonszolta Meriemet a hátsó kis szobába, amikor egy éles kés hat láb hosszú rést vágott a sátor falán, és a magas, izmos termetű Korak azon át hirtelen berobbant az odabent lévő rémült szeme elé.

Meriem rögtön észrevette, és azon nyomban megismerte, mihelyt belépett a helyiségbe. Ugrált a szíve az örömtől és a büszkeségtől a nagyszerű férfi láttán, aki után annyit sóvárgott.

- Korak! - kiáltotta.

- Meriem! - A Vadölő ajkát ez az egyetlen szó hagyta el csupán, aztán rávetette magát az elképedt Ali ben Kadinra. A néger asszonyok visongva ugráltak fel hálóhelyül szolgáló gyékényeikről. Meriem megpróbált útjukba állni, hogy ne szökhessenek meg, de mielőtt még ez sikerülhetett volna, a rémült feketék kirohantak a Korak vágta résen, és sikoltozva szétszaladtak a faluban.

A Vadölő ujjai rátapadtak a rémséges Ali torkára. A következő mozdulattal Korak belevágta kését a hitvány alak szívébe - és Ali ben Kadin holtan terült el a sátor földjén. Korak Meriem felé fordult. Ugyanebben a pillanatban egy vérző és zilált külsejű alak bukott be a sátorba.

- Morison! - kiáltotta a lány.

Korak megfordult, és a jövevényre nézett.

Az imént már éppen azon volt, hogy karjába zárja Meriemet, feledve mindazt, ami azóta történt, hogy utoljára látta. Aztán az ifjú angol érkezése eszébe juttatta a jelenetet, amelynek a kis tisztason szemtanúja volt. A majomember szíven a szomorúság hulláma csapott át.

A kintről hallatszók hangok már jelezték, hogy a három néger asszony riasztotta a falut. Férfiak rohantak Ali ben Kadin sátra felé.

Nem volt vesztegetni való idejük.

- Gyorsan! - kiáltotta Korak, és odafordult Bayneshez, aki még mindig nem nagyon tudta, hogy barátal vagy ellenséggel áll-e szemben. - Menjenek el a sátrak mögött a cölöpkerítéshez! Tessék, a kötelem. Ezzel át tudnak mászni a falon, és elmenekülhetnek.

- És te, Korak? - kiáltotta Meriem.

- Én itt maradok -felelte a majomember. - Van egy kis elintéznivalóm a sejjkel.

Meriem ellenkezni próbált, de a Vadölő mindkettejüket megragadta a válluknál fogva, és a nyíláson keresztül kitessékelte a szabadba, a sátor sötét árnyékába. - Most pedig rohanás! - parancsolt rájuk, azzal megfordult, hogy feltartóztassa a másik oldalról beözönlőket, és szembeszálljon velük.

A majomember derekasan küzdött - úgy harcolt, mint még soha, de a győzelemre nem lehetett esélye. Igaz, amit legjobban akart, elérte: időt nyert az angol számára, hogy elmenekülhessen Meriemmel. Végül a túlerő letiporta, s pár perccel később megkötözve és erős őrizet mellett a sejk sátrába vitték.

Az öregember hosszú ideig némán méregette a szemével. Azt próbálta magában eldönteni, hogy a kínzások miféle válogatott formáival tölthetné ki leginkább a haragját és gyűlöletét ezen a hitvány alakon, akinek közbejöttével Meriem, immár másodízben csúszott ki a kezei közül. Ali ben kadin megölését nem nagyon bánta - mindig is gyűlölte apja rémséges rabszolgájának rémséges fiát. Az a bizonyos ökölcsapás viszont, amelyet valamikor ettől a meztelen fehér harcostól kapott, olaj volt gyűlölete tüzére. Semmi nem jutott eszébe, amivel méltóképpen megtorolhatta volna az őt ért sérelmet.

Miközben egyre csak ült a helyén, és Korakra bámult, a csöndet egyszer csak egy elefántnak a cölöpkerítésen túlról, a dzsungelből hallatszó harsány trombitálása törte meg. Korak ajkán halvány mosoly futott végig. Kissé oldalt fordította a fejét, arrafelé, ahonnan a hang jött. Torkából halk, hátborzongató kiáltás tört elő. Egyik fekete öre lándzsájának nyelével rávágott a szájára, de az ott lévők egyike sem tudta mire vélni a különös hangot:

A dzsungelben Tantor a fülét hegyezve figyelt, amikor Korak kiáltása eljutott hozzá. Odament a cölöpkerítéshez, átdugta fölötte az ormányát, és szimatolt. Aztán lehajtott fejjel befelé kezdte tolni a faoszlopokat. De a kerítés erős volt, éppen csak meghajolt egy kissé a nekifeszült test nyomásától.

Odabent a sátorban a sejk végül felállt, és a megkötözött fogolyra mutatva odafordult egyik főemberéhez.

- Égessétek meg - adta ki a parancsot. - Most azonnal. A cölöpnél.

Az örök eltaszigálták Korakot a sejk színe elől. A falu közepén elterülő nyitott térségre vonszolták, ahol egy magas, földbe ásott cölöp állt. Nem emberégetés volt a rendeltetése, hanem az, hogy az engedetlen rabszolgákat legyen hová kikötni, és úgy megkorbácsolni, hogy gyakran a halál vetett véget szenvedéseiknek.

Korakot ehhez a cölöphöz kötötték ki. Aztán rőzszenyalábokat hoztak és halmoztak fel körülötte. A sejk is megjelent és a közelben maradt, hogy végignézhesse áldozata kínjait. De Koraknak arcizma sem rándult, még akkor sem, amikor egy lángoló ágat hoztak, és a tűz belekapott a száraz fába.

Akkor még egyszer azt a halk kiáltást hallatta, amelyet korábban a sejk sátrában. A cölöpkerítés mögül ismét felharsant az elefánt

trombitálása.

Az öreg Tantor hiába próbálta bedönteni a kerítést. Korak hívó hangja hallatán, és ellensége, az ember szagát megérezve bosszúság és harag töltötte el az óriás fenevad szívét az útjába álló ostoba akadály miatt. Sarkon fordult, pár lépést hátracammogott, majd ismét szembenézett a cölöpkerítéssel. Felemelte ormányát, és dörgő hangon, minden dühét beletrombitálva a világba, felordított, aztán leszegte a fejét, és mint egy hatalmas, húsból, csontból és izomból való faltörő kos, nekirontott a masszív építménynek.

A cölöpsánc megroppant és beszakadt az írdatlan test súlya alatt. A következő pillanatban az őrző elefántbika már be is rontott a maga ütötte résen. Korak, a többiekhez hasonlóan, hallotta a zajt, de velük ellentétben ő azt is tudta, hogy mit jelent. A lángok egyre közelebb kúsztak hozzá, amikor az egyik fekete a háta mögül hallatszó hangra megfordult, és meglátta Tantor feléjük dübörgő roppant tömegét. A fickó felordított és futásnak eredt.

Az óriás hím elefánt addigra már ott volt közöttük, és jobbra-balra hajigálva négert, arabot, csörtetett előre a lángok között, amelyektől félt, pajtásához, akit szeretett.

A sejk parancsokat osztogatott kísérőinek, aztán a sátrába rohant a puskájaért. Tantor rátekeredett ormányával Korak testére és a cölöpre, amelyhez hozzákötözték, és a póznát kitépte a földből. A lángok perzseltek - minden vastagsága ellenére - érzékeny bőrét, így aztán heves igyekezetében, hogy barátját is kimentse, és a gyűlölt tűztől is mielőbb megszabaduljon, majd halálra szorongatta a majomembert.

Terhét magasan a feje fölé emelve az óriás fenevad megfordult, és eliramodott arrafelé, ahol az imént rést vágott a cölöpkerítésen. A sátrából puskával a kezében kirohanó sejk éppen a tébolyult állat útjába került. Felemelte fegyverét, és lőtt egyet. A golyó célt tévesztett. A következő pillanatban Tantor már ott is volt előtte, és rohantában úgy tiporta le hatalmas lábaival, ahogyan a kedves Olvasó taposna agyon egy véletlenül a talpa alá tévedt hangyát.

Ezután Tantor, az elefánt, óvatosan ügyelve terhére, beleveszett a dzsungel sötétjébe.

26. Újabb veszedelmek

Meriem, aki már rég lemondott arról, hogy viszontláthatja a halottnak hitt Korakot, a majomember váratlan felbukkanásától teljesen megzavarodva hagyta, hogy Baynes elvezesse.

A férfi a sátrak között szerencsésen eljutott vele a cölöpkerítéshez, ahol Korak utasításait követve, az angol felhajította a hurkot a kerítést alkotó függőleges cölöpök egyikének tetejére. Némi ügyel-bajjal felmászott a kötélén, aztán lenyújtotta a kezét, hogy felsegítse Meriemet is maga mellé.

- Jöjjön - suttogeta. - Sietnünk kell.

És akkor, mintha csak álomból ébredt volna, Meriem egyszer csak magához tért. A hátuk mögött, a faluban ott maradt ellenségeiktől körülvéve egyedül Korak - az ő Korakja. Mellette van a helye, harcolnia kell vele együtt és érte. Baynesre pillantott.

- Menjen! - szólt neki. - Igyekezzen visszajutni Bwanához, és segítséget hozni. Az én helyem itt van. Nincs értelme, hogy maga is maradjon. Meneküljön, amíg nem késő, és hozza el magával a Nagy Bwanát is.

Méltóságos Morison Baynes úrfi csendben lecsusszant a cölöpkerítésen belül a földre, Meriem mellé.

- Csakis maga miatt hagytam őt ott - mondta, és fejével visszaintett a sátrak felé, amelyek közül az imént távoztak. - Tudtam, hogy tovább tartóztathatja fel őket, mint én, és ezzel lehetővé teszi, hogy maga megmeneküljön. Erre én képtelen lettem volna. De mégis csak nekem kellett volna ott maradnom. Tudom, hogy ő kicsoda, mert hallottam, amikor Koraknak szőlitotta. Ő megvédte magát. Én becstelenségre készültem maga ellen. Nem - ne szakítson félbe. Elmondom most végre az igazat, mert tudnia kell, micsoda vadállat voltam idáig. Amint tudja, úgy terveztem, hogy elviszem Londonba, de nem volt szándékomban feleségül venni. Látom, hogy borzad tőlem - megérdelem. Megérdelem, hogy gyűlöljön és megvessen - de akkor még nem tudtam, mi a szerelem. Mióta megtudtam, megtudtam valami mást is - azt, hogy milyen hitvány és gyáva alak voltam világéletemben. Lenéztem azokat, akiket társadalmilag alacsonyabb rangúaknak véltem magamnál. Nem tartottam magát érdemesnek arra, hogy a nevémet viselje. Mióta Hanson kijátszott, és a saját szakállára szőktette meg magát, a poklok kínjait álltam ki, de így legalább végre férfivá váltam, ha későn is. Immár az őszinte szerelem sugallta ajánlattal állhatok maga elé. Megtiszteltetésnek venném, ha egy olyan nőnek adhatnám a nevémet, mint amilyen maga.

Meriem egy percig gondolataiba mélyedve hallgatott. Első kérdésének látszólag semmi köze nem volt az eddigiekhez.

- Hogy került ide, a faluba?

A férfi elmesélte neki mindazt, ami azóta történt, hogy a fekete felvilágosította "Hanson" családságáról.

- És még maga mondja azt, hogy gyáva? - csodálkozott a lány. - Hát mi mindent meg nem tett azért, hogy megmentsem? S ahhoz is bátorság- kellett, hogy feltárja előttem mindazt, amit most elmondott. S bár ez másfajta bátorság, arról tanúskodik, hogy maga erkölcsi értelemben nem gyáva. Tettei pedig azt bizonyítják, hogy fizikailag sem az. Én nem tudnék gyáva embert szeretni.

- Ez azt jelenti, hogy szeret? - kérdezte a férfi a meglepetéstől elakadó lélegzettel. Egy lépést tett a lány felé, mint aki a karjába akarja zárni. Meriem azonban gyengéden eltolta magától, mintegy azt jelezve, hogy még ne.

Nemigen tudta, mit is feleljen. Úgy vélte, szereti ezt a férfit, ez nem volt számára kétséges. Ugyanakkor az ifjú angol iránti szerelmét nem érezte hűtlenségnek Korakhoz, akit változatlanul szeretett - mint mindent megbocsátó bátyját a kishúga. Amint ott álltak, elmerülve a beszélgetésben, egyszer csak elült a faluban a küzdelem zaja.

- Megölték - suttopta Meriem.

A kijelentéstől Baynesnek eszébe jutott, hogy tulajdonképpen miért is fordultak vissza.

- Várjon meg itt - mondta. - Megyek, megnézem, mi történt. Ha meghalt, nem lehetünk többé hasznára. Ha életben van, mindent el fogok követni, hogy kiszabadítsam.

- Együtt megyünk - válaszolta Meriem. - Jöjjön! - Azzal elindult a felé a sátor felé, amelyikben utoljára látták Korakot. Menet közben gyakran voltak kénytelenek a földre vetni magukat valamelyik sátor vagy kunyhó árnyékában, mert most rengeteg siető embert láttak - az egész falu felbolydult. Sokkal tovább tartott az út visszafelé, Ali ben kadin sátraig, mint az imént, amikor a cölöpkerítéshez rohantak. Óvatosan lopakodtak a részhez, amelyet Korak vágott késével a sátor falába. Meriem bekémlelt - a hátsó lakrész üres volt. Baynesszel a

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

sarkában bekúszott a nyíláson, aztán nesztelenül keresztülmászott a helyiségen. El egészen a szőnyegekig, amelyek két részre osztották a sátrat. Meriem félrehúzta a függönyt, és benézett az elülső helyiségbe. Az is néptelen volt. Odament a sátor bejáratához és kikémlelt. Aztán rémületében halkan felsikoltott.

Baynes a válla fölött kitekintve megnézte, hogy mitől ijedt meg. Az ő ajkát is kiáltás - immár dühös szitok - hagyta el.

Száz yardnyira tőlük korakot pillantották meg a cölöphöz kötözve - a körülötte felhalmozott rözse már lángot fogott. Az angol félretolta Meriemet, és rohanni kezdett a gyászos sorsra szánt férfi felé. Hogy a több tucatnyi ellenséges fekete és arab ellenében mit tud majd tenni, azon nem sokat elmélkedett.

Ugyanebben a pillanatban Tantor áttört a cölöpkerítésen, és rárontott az egybegyűltekre. A tébolyult fenevad láttán a tömeg sarkon fordult és futásnak eredt, magával sodorva Baynest is. Egy pillanat, és vége volt mindennek - az elefánt már el is tűnt zsákmányával. A faluban óriási volt a felfordulás. Férfiak, asszonyok és gyerekek rohantak fejvesztetten, hogy biztonságos búvóhelyet keressenek. A kutyák csaholva menekültek. A vastag bőrű fenevad trombitálásától megrémült lovak, tevék és szamarak vadul kapálták a földet, és kötőfékeiket rángatták. Tucatnyian vagy még többen is elszabadultak így. Amikor elvágtaztak előtte, Baynesnek hirtelen jó ötlete támadt.

- A lovak! - kiáltotta a férfi a mellette álló lánynak. - Jó volna lovakat szerezni!

Meriem, akinek megtetszett az ötlet, a falu túlsó végébe vezette Baynest.

- Oldozzon el kettőt közülük - mondta -, és vezesse őket az árnyékba, a kunyhók mögé. Tudom, hol tartják a nyergeket. Mindjárt hozom őket, kantárral együtt - s még mielőtt a férfi visszatarthatta volna, már el is tűnt.

Baynes gyorsan elkötött kettőt a nyugtalan állatok közül, a Meriem által megjelölt helyre vezette őket, és várt. Türelmetlenségében úgy érezte, már egy órája áll ott, pedig valójában néhány perc telt el csupán. Aztán már látta is, hogy a lány két nyereggel közeledik. Gyorsan felnyergelték a lovakat. A még mindig lobogó máglya fényénél látták, hogy a feketék és az arabok kezdenek felocsúdni. Férfiak rohángáltak körbe, és összeszedték az elszabadult állatokat, ketten-hárman pedig már vezették is vissza az elfogottakat a falunak abba a végébe, ahol Meriem és Baynes hátsai felszerszámozásával foglalatostkodott.

Aztán a lány nyeregbe lendült.

- Gyerünk! - súgta. - Most aztán tényleg sietnünk kell. Igyekezzünk eljutni oda, ahol Tantor kidöntötte a kerítést - majd amikor látta, hogy Baynes is útra kész, megeresztette a kantárszárat hátasa nyakán. Az ideges állat nagyot szökkenve iramodott meg.

A legrövidebb út az volt, ha egyenesen átvágnak a falu közepén. Meriem ezt választotta. Baynes szorosan a nyomában haladt, miközben lovaik teljes sebességgel nyargaltak.

A menekülők olyan váratlanul és szilaj lendülettel rontottak elő, hogy az út felét már meg is tették, mire a falu meglepett lakói felfogták, mi is történik. Akkor az egyik arab felismerte őket, hangos kiáltással riasztotta társait, aztán felemelte puskáját és tüzelt. A lövés jeladás volt a sortűzre. Meriem és Baynes végül szapora puskaropogás közepette ugratta át száguldó lovát a cölöpkerítés nyílásán, s tűnt el észak felé a jól kitaposott ösvényen.

És Korak?

Tantor bevitte őt a dzsungel mélyére, és nem is állt meg addig, míg érzékeny fülével bármiféle zajt hallott a távoli falu felől.

Megvirradt, de Korak még mindig nem jutott közelebb a szabaduláshoz. Már kezdte azt hinni, hogy végül is itt fog éhen és szomjan halni, ahol oly bőven van enni- és innivaló, mert tisztában volt vele, hogy Tantor nem tudja kibogozni összecsomózott köteleit.

Miközben ő egész éjszaka béklyóival küszködött, Baynes és Meriem sebesen lovagolt észak felé a folyó mentén. A lány megnyugtatta Baynest, hogy Korak biztonságban van Tantor mellett a dzsungelben. Eszébe sem jutott, hogy a majomember esetleg nem képes széttépni kötelékeit. Baynes megsebesült, ezért a lány mielőbb el akart jutni vele Bwana otthonába, hogy megfelelő ápolásban részesülhessen.

- Aztán majd - mondta - ráveszem Bwanát, hogy jöjjön velem, keressük meg Korakot. Hozzánk kell költöznie, és velünk fog élni.

Egész éjszaka lovagoltak, és igencsak a nap elején jártak még, amikor hirtelen egy dél felé igyekvő csapattal találkoztak össze. Maga Bwana volt az, csillogó testű fekete harcosai élén.

Baynest megpillantva az óriás termetű angol haragosan vont össze a szemöldökét. Mielőtt még szabad folyást engedett volna a lelkében hosszú idő óta felgyülemlett haragnak, végighallgatta Meriem elbeszélését. Mire a lány a történet végére ért, látszólag meg is feledkezett Baynesről. Gondolatait másvalami kötötte le.

- Azt mondja, hogy megtalálta Korakot? - kérdezte. - valóban látta őt?

- Igen - felelte Meriem -, úgy láttam, mint most magát. Arra kérem, Bwana, hogy jöjjön velem, és segítsen újra megtalálni.

- Maga is látta? - fordult Bwana a méltóságos Morison úrfihoz.

- Igen, uram - felelte Baynes -, egészen közelről láttam őt.

- És külsőre milyen az a Korak? - kérdezett tovább Bwana. - Nagyjából milyen idősnek mondaná?

- Úgy néztem, hogy nagyjából korombeli angol fiatalember - válaszolta Baynes -, esetleg valamivel idősebb nálam. Igen izmos, és rendkívül napbarnított a bőre.

- A szeme, a haja színét nem figyelte meg? - Bwana gyorsan, már-már izgatottan beszélt.

Meriem volt az, aki válaszolt neki.

- Korak haja fekete, a szeme pedig szürke - mondta.

Bwana odafordult a feketék vezetőjéhez:

- Vigye haza Miss Meriemet és Mr. Baynest. Én a dzsungelbe megyek.

- Hadd menjek magával, Bwana! - kiáltotta Meriem. - Maga Korakot akarja megkeresni. Hadd menjek én is!

Bwana szomorú, de határozott arccal fordult a lány felé.

- A maga hely-e - mondta -, a mellett a férfi mellett van, akit szeret.

Aztán intett feketéi vezetőjének, hogy vegye magához a lovát, és induljon el vissza, a majorság felé. Meriem lassan felszállt fáradt

arab lovára, amely a sejk falujából idáig hozta. Hordágyat tákoltak össze a most már lázas Baynes számára, és a kis lovascsapat lassan elindult a folyó mentén kanyargó ösvényen.

Bwana mozdulatlanul figyelte őket, míg csak el nem tűntek a szeme elől. Meriem egyetlenegyszer sem tekintett vissza. Lehorgasztott fejjel, vállát lógatva ült a lován. Bwana sóhajtott. Úgy szerette ezt a kis arab lányt, mintha a saját lánya lett volna. Tudatában volt annak, hogy Baynes helyrehozta hibáját, és így nem lehet ellene többé kifogása, ha Meriem valóban szereti a férfit, de valamiképp, valamiért Bwana nem volt meggyőződve arról, hogy a méltóságos Morison úrfi megérdemli az ő kis Meriemjét. Lassan odament a közelben álló egyik fához. Nagyon ugorva megkapaszkodott, majd felhúzódkodott az ágak közé. Macskaügyességgel, fűgén mozgott. Felmászott egészen magasra, a fa tetejére, s ott nekilátott, hogy levesse ruháját. Vállán csüngő vadásztáskájából egy hosszú szarvasbőrcsíkot, egy szépen feltekert kötelet és egy ijesztően csillogó kést vett elő. A szarvasbőrcsíkot ágyékára csavarta, a kötelet vállára vetette, a kést pedig övként is szolgáló ágyékkötőjébe dugta.

Aztán felegyenesedett. Míg fejét hátravetve, mellkasát kifeszítve állt ott, egy pillanatra zord mosoly suhant végig az ajkán. Kitágult orrlyukakkal szívta be a dzsungel illatát. Szürke szeme résnyire szűkült. Összehúzta magát, leugrott az egyik alacsonyabban lévő ágra, és már el is tűnt a fák között délkelet felé, egyre távolodva a folyótól. Sebesen haladt, csak néha állt meg. Ilyenkor hátborzongató, átható üvöltés hagyta el az ajkát. Majd kis ideig fűlelt, hogy nem hall-e választ.

Órákon keresztül folytatta így útját, amikor végre a dzsungel mélyéből egyszer csak elmosódott válasz érkezett - egy hím majom ordítása felelt kiáltására. Bizsergés futott végig idegein. Szeme pedig felcsillant, amikor a hang megütötte a fülét. Ismét rettenetes kiáltás hagyta el ajkát, aztán sebesen elindult az új irányba.

Korak végül belátta, hogy ott fog meghalni, ahol van, ha továbbra is csak vár, hiszen nem számíthat rá, hogy bárki a segítségére siessen. Ezért odaszólt Tantornak azon a furcsa nyelven, amelyet az óriás fenevad megértett. Ráparancsolt az elefántra, hogy emelje fel, és induljon el vele északkeleti irányba. Arrafelé Korak nemrégiben embereket látott, fehéreket meg feketeiket is. Ha az utóbbiak egyikével sikerülne összetalálkoznia, egyszerű dolog lenne megparancsolnia Tantornak, hogy csípje el a fickót, így aztán Korak eloldoztathatná vele magát a cölöptől. Mindenképpen érdemesnek látszott legalább megpróbálkozni a dologgal - többre mehetett vele, mintha csak fekszik a dzsungelben, míg meg nem hal. Miközben Tantor engedelmesen vitte magával az erdön keresztül, Korak időről időre hangosan kiáltozott abban a reményben, hogy felhívja magára az Akut csapatához tartozó emberszabású majmok figyelmét, akik vándorlásaik során gyakran időztek a szomszédságában. Akut, gondolta, valószínűleg képes lesz megbirkózni a csomókkal - ez egyszer már sikerült neki, amikor Paulvics évekkel ezelőtt megkötözte. Akut, aki tőle délre járt éppen, valóban felfigyelt az elmosódottan hallatszható kiáltásokra, és elindult feléje.

De volt valaki más is, aki meghallotta kiáltozását.

Miután Bwana elvált csapatától, visszaküldve embereit a majorságba, Meriem egy darabon lehorgasztott fejjel lovagolt. Ki tudná megmondani, miféle gondolatok kergették egymást zaklatott elméjében? Kiszáratva aztán úgy látszott, elhatározásra jutott. Odahívta magához a csapatvezetőt.

- Én visszafordulok, és Bwanával tartok - jelentette be.

A fekete a fejét rázta.

- Nem! - közölte. - Bwana azt mondani, én vinni magát haza. Tehát én vinni magát haza.

- Szóval nem hajlandó elengedni? - kérdezte a lány.

A fekete ismét megrázta a fejét, és lemaradt a sor végére, hogy jobban szemmel tarthassa a lányt. Meriem halványan elmosolyodott. Lova kis idő múlva egy mélyen lelógó ág alatt haladt el. A fekete csapatvezető egy pillanattal később már csupán a lány üres nyergét bámulhatta. Előrerohant a fához, amelynek ágai között Meriem eltűnt. Nyomát sem látta. Utánakiabált, de választ nem kapott, hacsak a halk, gúnyos kacagás, amely jobb kéz felől, immár jó messziről hallatszott, nem volt az. Beküldte embereit a dzsungelbe, hogy keressék meg a lányt, de azok üres kézzel tértek vissza. Kicsit később aztán folytatták a menetelést a majorság felé, mert addigra Baynes a láztól önkívületi állapotba került.

Meriem visszafordulva egyenesen egy bizonyos pont felé rohant, ahová, úgy gondolta, Tantor igyekszik. Volt egy hely a sejk falujától keletre, ahol tudása szerint az elefántok gyakran gyűltek össze az erdő mélyén. Nesztelenül és sebesen haladt előre. Kitorolt a fejéből minden gondolatot azon kívül, hogy el kell jutnia Korakhoz, és magával kell vinnie. Ez a feladat csakis rá várt. Aztán egyszer csak gyötörni kezdte a félelem amiatt, hogy Korak esetleg bajba került. Szemrehányást tett magának, amiért erre korábban nem gondolt, amiért elvakultan csakis azon igyekezett, hogy a sebesült Morisont visszajuttassa a nyári lakba, és nem is számolt azzal a lehetőséggel, hogy Koraknak szüksége lehet rá. Hosszú órák óta haladt már az erdőben megállás nélkül, amikor szemből egy óriásmajomnak az övét hívó ismerős kiáltását hallotta meg.

Nem válaszolt, csak fokozta az iramot, míg végül már szinte repült fáról fára. Érzékeny orrával most már megérezte Tantor szagát. Tudta, hogy jó irányba megy, és nincs messze attól, akit keres. Nem kiáltott neki, mert meg akarta lepni. Ez kisvár tatva sikerült is, amikor egyszer csak megpillantotta őket: a cammogva lépkedő elefántot, aki a fején egyensúlyozta és felkunkorodó ormányával tartotta a majomembert és a súlyos cölöpöt.

- Korak! - kiáltotta Meriem a magasból, a lombok közül.

A hatalmas hím egy szempillantás alatt megfordult, letette terhét a földre, és vadul trombitálva felkészült, hogy megvédje pajtását. A majomember megismerte a lány hangját, és hirtelen úgy érezte, mintha gombóc lenne a torkában.

- Meriem! - kiáltott vissza a lánynak.

Az boldogan leászott a földre, és rohant, hogy kiszabadítsa Korakot, de Tantor vészjóslóan leszegte a fejét, és figyelmeztetően rátrombitált.

- Menj vissza! Menj vissza! - kiáltotta Korak. - Meg fog ölni.

Meriem megállt.

- Tantor! - kiáltott rá a hatalmas állatra. - Nem emlékszel rám? Én vagyok a kis Meriem. Mennyit lovagoltam valamikor a nyakadban! - Az óriás hím torkából azonban továbbra is morajló hangok törtek elő, és haragosan, kihívóan rázta agyaráját.

Kisvártatva Koraknak támadt egy ötlete.

- Tégy úgy, mintha elmennél - kiáltotta oda a lánynak. - Kövess minket, de úgy, hogy a szél feléd fújjon, és Tantor ne érezhesse meg a szagodat. Egy idő után aztán majd szólok neki, hogy tegyen le, és valamilyen ürüggyel elküldöm magam mellől. Míg távol lesz, odasurranhatsz, és elvághatod a kötelékeimet. Van késed?

- Igen, van késém - felelte a lány. - Rendben van, elmegyek.

Remélem, be tudjuk csapni, de azért ne nagyon bízzál benne - Tantor ravasz eszén nem könnyű túljárni.

Korak elmosolyodott, mert tudta, hogy a lánynak igaza van. Meriem hamarosan eltűnt.

Az elefánt fülelt, és felemelt ormánnyal szimatolt a lány után. Korak szólt neki, hogy újra emelje fel a fejére, és folytassák útjukat. Kis tétovázás után Tantor azt tette, amit a majomember mondott. Ekkor hallotta meg Korak a távolból egy óriásmajom kiáltását.

- Akut! - gondolta. - Úristen! Tantor jól ismeri Akutot. Őt a közelemben fogja engedni.

- Korak fennhangon válaszolt a majom kiáltására, de hagyta, hogy Tantor közben továbbvigye a dzsungelben. Gondolta, hátha a másik elképzelést tudják megvalósítani.

Egy tisztásra értek, amikor Korak vízszagot érzett. Megvolt a megfelelő hely és a megfelelő ürügy. Ráparancsolt Tantorra, hogy tegye le, aztán menjen, és hozzon vizet az ormányában. A hatalmas állat a tisztás közepén fektette le őt a fűbe, aztán megállt, a fülét hegyezte és körbeszaglászott ormányával, hogy a veszélyre utaló legcsekélyebb jel se kerülhesse el a figyelmét. Miután ilyesmit nem észlelt, elindult a patakocska irányába, amelyről Korak tudta, hogy úgy két-háromszáz yarddal odébb csordogál. A majomember alig tudta megállni, hogy el ne mosolyodjék, amikor arra gondolt, milyen okos csellel szedte rá barátját - de bármennyire jól ismerte is Tantort, nemigen sejtette, hogy milyen fortélyos eszű állat. Keresztülbandukolt a tisztáson, majd a kis csermely irányában becsörtetett a dzsungelbe. Alighogy testének hatalmas tömege eltűnt a sűrű lombok mögött, megfordult, és óvatosan visszament a tisztás széléhez, ahol ő nem látszott, viszont jól látott mindent. Tantor természetből fogva gyanakvó állat, most pedig még mindig attól tartott, hogy újra megjelenik az a nőstény Tarmangani, aki korábban megpróbálta megtámadni az ő Korak barátját. Elhatározta, hogy kis ideig ott marad, meggyőződik róla, hogy minden rendben van-e, és csak azután folytatja útját a víz felé. Aha! Milyen helyesen tette, amit tett! A lány, lám, éppen most ugrik le a tisztás túlsó felén az egyik fa ágai közül, és indul rohanva a majomember felé. Tantor várt. Úgy gondolta, hagyja, hogy a lány odaérjen Korakhoz, és csak azután ront rá - így biztos lehet abban, hogy nem lesz módja elmenekülni. Az állat apró szeme vad tűzben égett. Sebesen csapkodott a farkával. Alig tudta fékezni magát, annyira szerette volna haragját beletrombitálni a világba.

Meriem már majdnem odaért Korak mellé, amikor Tantor megpillantotta kezében a hosszú kést. Akkor aztán irtózatos bömböléssel előrontott a dzsungelből, és nekitámadt a törékeny testű lánynak.

27. Minden jóra fordul

Korak parancsszavakat kiáltozva próbálta megállásra bírni hatalmas testű oltalmazóját - mindhiába. Meriem úgy száguldott a tisztást határoló fák felé, ahogy csak ferge kis lábai bírták, de Tantor - hatalmas tömege ellenére - fergeteges sebességgel vette üldözőbe.

Korak úgy feküdt a földön, hogy tekintetével követhette a borzalmas tragédiát. Hideg verejték verte ki a testét. Úgy érezte, a rémülettől eláll a szívverése. Tudta, az állat könnyörtelenül le fogja rángatni Meriemet a magasból, és a földre hajtja. Korak már látta is maga előtt a szörnyű jelenetet.

Tantor már a lány sarkában csörtetett. Korak szerette volna lehunyni a szemét, de képtelen volt rá. Torka elszorult és kiszáradt.

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

Még tíz lépés, és a fenevad elkapja Meriemet. Hát ez meg mi? Koraknak majd a szeme ugrott ki. A lány az egyik fa árnyékába jutva menekült tovább, amikor éppen arról a fáról egy különös alak ugrott le Meriem mögött a földre - egyenesen a felbőszült elefánt elé. Egy meztelen, fehér óriás állt szemközt Tantorral. Vállán átvetve feltekert kötél lógott, derekán pedig, ágyékkötőjébe dugva, vadászkést viselt. Máskülönb fegyvertelen volt. Pusztá kézzel szállt szembe a tébolyult elefánttal. Az idegen ajkáról éles vezényszó röppent fel - a hatalmas fenevad azon nyomban megállt -, és Meriem felszökött a fa biztonságot adó ágai közé. Korak felsóhajtott. A megkönnyebbülés érzésébe jókora csodálat vegyült az idegen iránt. Tekintete rátapadt Meriem megmentőjének arcára.

Amikor a felismerés lassan elhatolt a tudatáig, hitetlenkedő kifejezés ült ki az arcára, szeme pedig kerekre nyílt a meglepetéstől.

Tantor továbbra is dörgő hangokat hallatva, testét ide-oda himbálva állt az óriás termetű fehér férfi előtt. Aztán az utóbbi odalépett egyenesen az állat felemelt ormánya alá. Halk vezényszó hallatszott. A hatalmas fenevad abbahagyta a morgást. Szemében kialudt a vad tűz, és amikor az idegen elindult korak felé, Tantor is engedelmesen ott lépkedett a nyomában.

Meriem is bámulattól eltelve figyelt. A férfi hirtelen odafordult felé, mint aki egy pillanatra elfelejtette, hogy ő is itt van, de most újra eszébe jutott.

- Jöjjön, Meriem! - szólt neki, és a lány most végre megismerte.

- Bwana! - kiáltotta meglepetten. Gyorsan leugrott a fáról, és odarohant a férfi mellé. Együtt siettek oda a földön fekvő korakhoz, aki a csodálattól kerekre nyílt szemének néma, megindítóan esdeklő tekintetével kért bocsánatot, s talán egyben hálás köszönetet mondott a sorsnak a csodáért, hogy minden élőlény közül éppen ezt a kettőt vezérelte ide hozzá.

- Jack! - kiáltotta a fehér óriás, és letérdelt a majomember mellé.

- Apám! - szólalt meg a vadölő elcsukló hangon. - Istennek legyen hála, hogy te jöttél ide. Nincs más az egész dzsungelben, aki megállíthatta volna Tantort.

A férfi gyorsan elvágta a korakot fogva tartó köteleket. Amikor az ifjú talpra ugrott, és megölelte apját, az idősebb férfi Meriemhez fordult.

- Ha jól emlékszem - szólalt meg szigorú hangon -, azt mondtam, hogy menjen vissza a majorságba.

Korak csodálkozva nézett rájuk. Heves vágy égett a szívében, hogy karjába kapja a lányt, de még idejében eszébe jutott a másik - az a jól ápolt ifjú angol úr, s az, hogy ő maga csupán egy barbár, bárdolatlan majomember.

Meriem könnyörgő tekintettel nézett Bwana szemébe.

- Azt mondta - válaszolta nagyon halk, vékonyka hangon -, hogy a mellett a férfi mellett van a helyem, akit szeretek - azzal korakra nézett, és a szeme megtelt azzal a csodálatos fénnel, amelyet egyetlen férfi sem látott még ott csillogni, és nem is fog soha.

A vadölő kitárt karral indult feléje, de aztán inkább féltérdre ereszkedett előtte, ajkához emelte kezét, és nagyobb hódolattal csókolta meg, mintha országának királynője állt volna előtte.

Tantor dörgő hangú morgására a dzsungel mindhárom gyermeke azonnal feszülten figyelni kezdett. Tantor a mögöttük álló fák felé

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

nézett, és amikor ők is arrafelé fordították tekintetüket, a lombok között egy óriásmajom fejét és vállát pillantották meg. Az állat egy pillanatig méregette őket, aztán torkából a felismerés és az öröm hangos kiáltása tört elő. A következő pillanatban a fenevad leugrott a földre, és a nyomában haladó kéttucatnyi, hozzá hasonló hím kíséretében kacszó mozgásával elindult feléjük, miközben az emberszabású majmok ősi nyelvéen azt kiáltotta:

- Tarzan visszatért! Tarzan, a dzsungel ura visszatért!

Akut volt az. Amint odaért, rögvést ugrálni és szökdelni kezdett hármójuk körül, miközben olyan félelmetes hangon üvöltözött és handabandázott, hogy azt minden más emberi lény a legádázabb düh megnyilvánulásának vélte volna. Ők hárman azonban tudták, hogy a majmok királya csupán hódolatát fejezi ki egy nála is hatalmasabb királynak. Nyomában ott szökdeltek bozontos hímjei is, akik abban versenyeztek egymással, hogy ki tud magasabbra ugrani, és melyikük torkát hagyja el a leghátborzongatóbb üvöltés.

Korak gyöngéden apja vállára tette a kezét.

- Hiába, Tarzan csak egy van - mondta. - Senki nem fogható hozzá.

Két nappal később a három vándor a nagy síkság szélén, ahonnan látszott már a nyaraló és a nyári konyha kéményéből felszálló füst, leereszkedett a fák ágai közül. Tarzan, a dzsungel fia újra magára öltötte civilizált ruháit, melyeket a fán rejtett el. Minthogy Korak nem volt hajlandó édesanyja színe elé járulni abban a hiányos barbár öltözékben, amelyet oly sokáig viselt, Meriem pedig nem akarta magára hagyni, mert - mint mondta - attól félt, esetleg meggondolja magát, és visszaszökik a dzsungelbe, az apa előrement a nyári lakba lovakért és ruháért.

Kedvesem a kapuban várta kérdő és szomorú szemmel, mert látta, hogy Meriem nincs vele.

- Hol az a lány? - kérdezte, és a hangja reszketett. - Muviri elmondta, hogy megszegte a parancsodat, és beszökött a dzsungelbe, miután elváltál tőlük. Ó, John, én nem tudom elviselni a gondolatot, hogy őt is elveszítsem! - azzal Lady Greystoke elsírta magát, és csendben pityergett, fejét férje széles mellkasára hajtva, ahol annyiszor talált már vigaszt élete nagy tragédiái alkalmával.

Lord Greystoke felemelte felesége fejét, és mosolyogva, a boldogságtól fénylő szemmel belenézett a szemébe.

- Mi történt, John? - kiáltotta az asszony. - Neked jó híred van! Ki vele, mire vársz?

- Csak azt szeretném egészen biztosan tudni, hogy el tudod-e viselni a legjobb hírt, amelyet mi ketten valaha is hallottunk - puhatolózott a fér fi.

- Az öröm még nem ártott meg senkinek! - kiáltotta az asszony. - Megtaláltad a lányt? - Még mindig nem mert reménykedni a lehetetlenben.

- Igen, Jane - mondta a férfi az elfogódottságtól fátyolos hangon -, megtaláltam a lányt - és a fiút is!

- Hol van? Hol vannak? - sürgette az asszony.

- Odakint, a dzsungel szélén. Jack nem akart meztelenül, a barbár leopárdbőr öltözékében a szemed elé kerülni - elküldött, hogy vigyek neki civilizált ruhát.

Az asszony összecepta a kezét kitörő örömében, azzal megfordult, hogy berohanjon a nyári lakba.

- Várj! - kiáltott vissza a válla fölött. - Megvannak a kis ruhái - eltettem mindet. Mindjárt idehozok egyet.

Tarzan elnevette magát, és utánakiáltott, hogy álljon meg.

- Ebben az egész házban csak egyvalakinek a ruhája lesz jó rá - mondta -, mégpedig az enyém, ha ugyan nem lesz az is kicsi neki. Megnőtt a kisfiad, Jane.

Most már nevetett az asszony is - úgy érezte, hogy minden, minden semmiségen nevetnie kell. A világ újra tele volt szeretettel, boldogsággal és örömmel - az a világ, amely nagy bánatának hosszú éveit alatt mindig olyan komor gyászlepelbe öltözött. Akkor volt az öröme, hogy egy pillanatra meg is feledkezett a szomorú hírről, amely Meriemet várta. Tarzan után kiáltott, miután az már útnak indult, hogy készítse fel a lányt. A férfi nem hallotta meg az üzenetet, és úgy lovagolt el, hogy maga sem tudta, miféle eseményre utalt a felesége.

Igy aztán egy órával később Korak, a Vadölő hazalovagolt édesanyjához - akinek képe sohasem halványult el szívében, és aki, ahogy remélte, megbocsátó szeretettel zárta karjába.

Kisvártatva az asszony Meriemhez fordult, és tekintetében a boldogság helyett most részvevő szomorúság csillogott.

- Kislányom - mondta -, a mi nagy boldogságunk közepette téged nagy bánat vár: Mr. Baynes belehalt sebeibe.

Meriem szeme elszomorodott, de tekintetében csak az tükröződött, amit valóban érzett. Az pedig nem annak a nőnek a bánata volt, aki a szívének legkedvesebb férfit veszítette el.

- Sajnálom szegényt - mondta nagyon egyszerűen. - Nagy becstelenséget készült elkövetni ellenem, de vétkét még halála előtt sokszorosan jóvátette. Valamikor azt hitte, hogy szeretem őt. Eleinte egyszerűen elbűvölt egyéniségének varázsa, később meg a bátor férfit tiszteltem benne, akiben volt annyi erkölcsi erő, hogy be merje vallani bűnét. Volt benne annyi bátorság, hogy szembe merjen nézni a halállal is, hogy hibáját helyrehozza. De ez nem szerelem volt. Nem ismertem a szerelmet, míg meg nem tudtam, hogy Korak él - azzal mosolygva a Vadölő felé fordult.

Lady Greystoke gyorsan felpillantott, és belenézett fia szemébe - a fiaéba, aki egy nap Greystoke lordja lesz. Meg sem fordult a fejében, hogy mekkora a különbség a lány és a fia társadalmi helyzete között. Az ő szemében Meriem méltó volt egy király szerelmére is. Csak azt akarta tudni, hogy Jack szereti-e a kis arab árva lányt. A fiú szemének pillantása egyértelmű felelet volt a ki nem mondott kérdésre, és az asszony boldogan ölelte át és csókolta összevissza mindkettejüket.

- Most már - kiáltotta - valóban lesz lányom!

A legközelebbi misszióig jó néhány napi fárasztó menetelés állt előttük. Ennek ellenére mindössze pár napot maradtak a majorságban, hogy kipihenjék magukat, és előkészületeket tegyenek a nagy eseményre. Akkor felkerekedtek, és miután a házassági ceremónia lezajlott, folytatták útjukat a tengerpartra, hogy onnan Angliába hajózzanak. Ezek voltak Meriem életének legcsodálatosabb napjai. Álmában sem hitte volna, hogy a civilizált világ ennyi szépet és jót tartogat a számára. A hatalmas óceán és a tágas, kényelmes gőzhajó félelemmel vegyes bámulattal töltötte el. Az angliai vasútállomás viszont megijesztette a maga lármás, nyüzsgő forgatagával.

- Ha volna itt a közelben egy szép nagy, terebélyes fa - vallotta meg Koraknak -, biztos, hogy meg sem állnék a legtetejéig, annyira félek.

- És grimaszokat vágnál a mozdonyra, és ágakat hajigálnál hozzá?
- nevetett vissza rá a Vadólvő.

- Szegény öreg Numa - sóhajtott a lány. - Mit fog csinálni nélkülnk?

- Ne félj, kis Manganim, lesz majd más, aki bosszantsa - nyugtatta meg Korak.

A Greystoke család városi háza láttán Meriemnek valósággal elakadt a lélegzete, de az ott megforduló idegenek közül senki sem sejtette, hogy születése óta nem ehhez az életvitelhez szokott.

Mindössze néhány hete voltak otthon, amikor Lord Greystoke hírt hallott régen-régi barátjáról, D'Arnot-ról.

Paul ajánlólevelet írt neki, amelyet maga az illető, Armand Jacot generális hozott magával.

Lord Greystoke emlékezett rá azon a néven is, amelyen a modern francia történelem ismerői nemigen tartják számon. Jacot ugyanis valójában de Cadrenet hercege volt, de olyan meggyőződéses köztársasági, hogy még arisztokrata társai iránti előzékenységből sem volt hajlandó azt a címet használni, amely családját négyszáz éve megillette.

- Hercegeknek semmi keresnivalójuk nincs egy köztársaságban - szokta volt mondogatni.

Lord Greystoke könyvtárában fogadta a karvaly orrú, ősz bajuszú hadfit.

- Azért jöttem önhöz - mondta Jacot generális -, mert a mi drága barátunk, az admirális szerint az egész világon nincs senki, aki önnél behatóbban ismerné Közép-Afrikát. Hadd kezdjem mondókámat a legelejen. Sok-sok évvel ezelőtt, amikor az idegenlégióban, Algériában szolgáltam, eltűnt a kislányom. Feltehetően arabok lopták el. Mindent megtettünk, amit a szívünk diktált, amit pénzzel, sőt, kormányzati segítséggel elérhettünk, hogy a nyomára bukkanjunk - mindhiába. A világ minden nagyvárosának vezető újságjaiban megjelent a fényképe, de senkivel sem sikerült találkozunk, aki látta volna őt rejtélyes eltűnésének napját követően. Pár héttel ezelőtt egy sötét arcú arab jelentkezett nálam, aki Abdul Kamak néven mutatkozott be. Azt mondta, hogy megtalálta a lányomat, és el tud vezetni hozzá. Rögtön magammal vittem D'Arnot admirálishoz, akiről tudom, hogy utazgatott valamennyit Közép-Afrikában. Annak alapján, amit a férfi előadott, az admirális úgy gondolja, hogy az a hely, ahol a fehér lányt, az arab feltételezése szerint az én lányomat fogva tartják, nem esik messze az ön afrikai birtokaitól. Ezért azt tanácsolta, hogy azonnal jöjjenek el önhöz, és kérjem a segítségét - önnek bizonyára tudomása van arról, él-e ilyen lány a szomszédságában.

- Milyen bizonyítékkal szolgált az arab arra nézve, hogy valóban az ön lányáról van szó? - kérdezte Lord Greystoke.

- Semmilyenen - felelte a másik. - Ezért gondoltuk, hogy legjobb lesz, ha konzultálunk önnel, mielőtt expedíciót szervezünk. A fickónál csak egy régi fénykép volt, a hátuljára ragasztott újságkivágással, amely közli a lányom személyleírását, és jutalmat helyez kilátásba. Attól tartottunk, hogy a kép valami módon a birtokába kerülve, feltámadt benne a kapzsiság, és azt hiszi, megszerezheti a jutalmat, például úgy, hogy ránszól egy fehér lányt, mondván: annyi év elteltével úgysem leszünk képesek rájönni a szélhámosságra.

- Itt van önnél a fénykép? - kérdezte Lord Greystoke.

A generális borítékot húzott elő a zsebéből, majd egy megsárgult

Burroughs, Edgar - Tarzan fia 04

fényképet vett ki belőle, és átnyújtotta az angolnak. Könnyek homályosították el az öreg hadfi szemét, amikor ismét megpillantotta a képen elveszett lánya arcvonásait.

Lord Greystoke alaposan szemügyre vette a fotográfiát. Szemében különös fény kezdett csillogni. Megérintette a csengőt, és a következő pillanatban egy lakáj lépett be.

- Kérdezze meg, kérem, a menyemet, hogy volna-e szíves a könyvtárba fáradni - utasította a szolgát.

A két férfi némán ült a helyén. Jacot generális rangján alulinak tartotta volna kimutatni bosszúságát és csalódottságát amiatt, hogy Lord Greystoke ilyen rövid úton napirendre tért jövele tárgya fölött. Mihelyt az ifjú hölgy megérkezik, gondolta, és túlesik a bemutatkozáson, távozni fog. A következő pillanatban Meriem belépett a helyiségbe. Mindketten felálltak, úgy fogadták a fiatalasszonyt.

Lord Greystoke nem sietett bemutatni Jacot generálist. Meg akarta figyelni, milyen hatással van a franciára az, amikor először pillantja meg Meriem arcát. Volt ugyanis egy elmélete, egy elképzelése, amely mintegy isteni sugallatra fogant meg agyában abban a pillanatban, amikor a fényképen meglátta a kisgyermek Jeanne Jacot arcát.

Jacot generális csupán egyetlen pillantást vetett Meriemre, aztán odafordult Lord Greystoke-hoz.

- Mióta tudja? - kérdezte némi szemrehányással a hangjában.

- Egy perce, azóta, hogy megmutatta a fényképet - válaszolta az angol.

- Ő az - mondta Jacot, remegve a visszafojtott érzelmektől -, de nem ismer meg ..., hát persze, hogyan is ismerhetne meg! - Aztán Meriemhez fordult. - Gyermekem, én vagyok az ...

De a lány félbeszakította. Hirtelen boldog kiáltás hagyta el az ajkát, és kitárt karokkal rohant Jacot generális felé.

- Tudom már! Tudom már! - kiáltotta. - Ó, most már emlékszem! - és a következő pillanatban az idős férfi a karjába zárta.

Hívták Jack Claytont és az édesanyját.

Amikor ők is meghallgatták a történetet, nagy volt az örömük, hogy Meriem megtalálta apját és édesanyját.

- Nagyszerű! - jelentette ki Meriem. - Kiderült, hogy végül mégsem egy kis arab árva lányt vettél feleségül.

- Te vagy nagyszerű! - felelte a Vadölő. - Én a kis Meriemet vettem feleségül, és a magam részéről nem nagyon érdekel, hogy arab-e vagy éppenséggel egy kis Tarmangani.

- Egyik sem, fiam - mondta Armand Jacot generális -, hanem született hercegnő.

-

-